
Paul Kearney
LODĚ ZE ZÁPADU
P.M. 2004

Paul Kearney

LODĚ ZE ZÁPADU

Název originálu: **SHIP FROM THE WEST**

Obálka: **Pavol Martinický**

Grafická úprava obálky: **Petr Bauer**

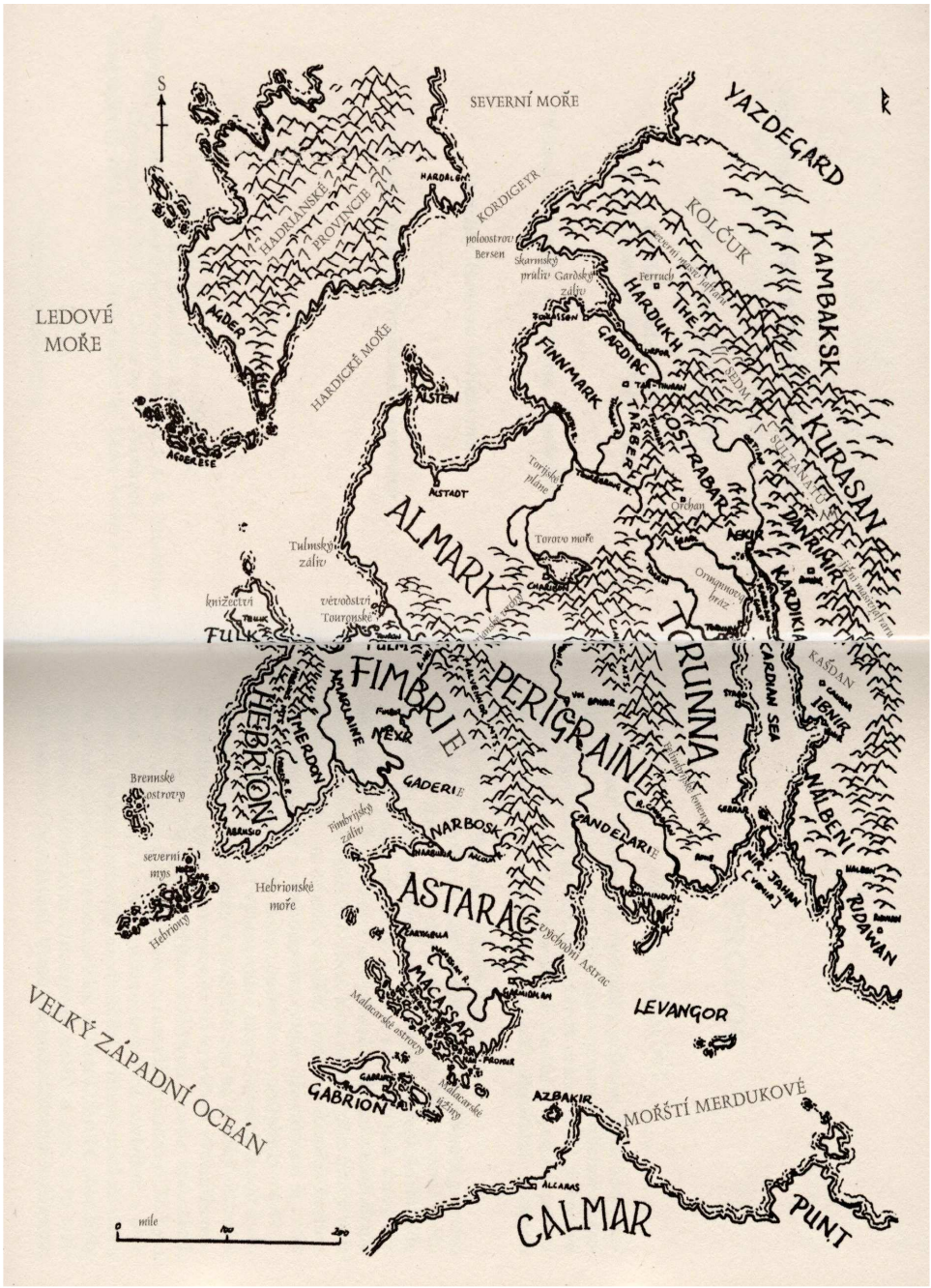
Překlad: **Jaroslav a Evžena Maršálkovi**

Redakce: **Helena Šebestová**

Odborná redakce: **František Novotný**

Copyright © 2002 by Paul Kearney
All Rights Reserved
Copyright © 2004 for the Czech translation by J.&E.Maršálkovi
Copyright © 2004 for Cover by Pavol Martinický
Copyright © 2004 for the Czech edition by ***Laser*** **–** books s. r. o.

ISBN 80-7193-177-2

S
SEVERNÍ MOŘE
LEDOVÉ MOŘE
HADRIÁNSKÉ PROVINCIE
HARDICKÉ MOŘE
KORDIGEYR
poloostrov Bersen
Skarnský průliv
Garoský zátoka
YAZDEGARD
KOLČUK
KAMBAKSK
KURASAN
HARDUKH
GARDIAC
FINNMARK
ALSTEN
ALSTADT
Torridské pláně
Tulnský zátoka
knížectví
vévodství Tourenské
ALMARK
Torrovo moře
Orchan
KARDIKIA
CARDIAN SEA
KAŠDAN
IBNIK
TRUNNA
FIMBRIE
PERIGRAINE
HEBRION
Brennské ostrovy
severní mys
Hebrionské moře
Hebriony
Fimbrijský zátoka
NARBOSK
GADERIE
PANDELARIE
WALBENI
RIDAWAN
ASTARAC
východní Astrac
MACASAR
Madlearské ostrovy
GABRION
LEVANGOR
VELKÝ ZÁPADNÍ OCEÁN
AZBAKIR
MOŘŠTÍ MERDUKOVÉ
ALCARAS
CALMAR
PUNT
míle

PROLOG

Roku Svatého 561

Richard Hawkwood vyskočil z příkopu, kam ho postrčil dav, a surově se protlačil slávu provolávajícími zástupy; dupal lidem po nohách a tvrdě pracoval lokty vpravo i vlevo, jak se mezi nimi prodíral. Na každý pohled, pokud se mu někdo odvážil podívat do očí, odpovídal vzteklým zamračením.

Dobytek. Bohem prokletý dobytek.

Podařilo se mu najít klidnější místo v podloubí jednoho vysokého domu, a na chvíli se zastavil, aby popadl dech. Provolávání slávy se ovšem nezbavil, masy poslušného lidu Abrusia se příliš nekrotily. Otřel si rukávem pot, který mu tekl do očí. Ovace davu se vystupňovaly do ohlušujícího řevu, ze středu dlážděné ulice, kam nebylo přes hlavy těch řvounů vidět, se ozvalo zvonění podkov. Zazněla fanfára a ozvěna kroků v pochodovém rytmu. Hawkwood si prsty prohrábl bradu. Při Bohu, opravdu se potřebuje napít.

Nějací nadšenci vyhazovali z oken okolních domů kytice růží. Hawkwoodovi se podařilo jen na krátký okamžik zahlédnout volnou část cesty, když se v davu vytvořila malá mezera. Zář a lesk stříbra s šedivou hlavou uprostřed, vedle se mihl záblesk nádherné rusovlasé postavy. To byla ona. Vojáci byli i v tom příšerném horku navlečení v plné zbroji, kočáry rachotily na dláždění a šílené nadšení davu se přelévalo jako plamen svíčky ve větru. Široké ulice byly přeplněné obrovským množstvím mužů a žen, a to známé pouliční vyvolávání, které tak neoddělitelně k Abrusiu patřilo, se znovu ozvalo ze všech stran. Hawkwood se ujistil, že jeho měšec je stále na patřičném místě, i když už hodně splasklý – jako povadlá ňadra staré ženy. Pod prsty pocítil příjemný dotek kovu a uslyšel jemné zacinkání dvojice mincí. To postačí na jednu láhev norboskimského, alespoň na tu ještě měl. Stejně musí nejdříve dorazit na schůzku do Helmsova hostince. Tam ho dobře znají. Otřel si ústa a vydal se ulicí, podsaditá, sporá postava v námořnickém oděvu a námořnických botách, s tváří opálenou do ořechové hnědi a orámovanou medvědím plnovousem. Bylo mu čtyřicet osm let.

„Už je to sedmnáct let," povzdechl Milo, majitel hostince. „Kdo by si pomyslel, že vydrží tak dlouho? Bůh mu požehnej, to říkám já."

V odpověď na jeho blahopřání všichni muži, kteří seděli u Helmsova stolu, králi vesele provolali slávu. Pouze Hawkwood tiše usrkl brandy. Opravdu je to tak dávno? Léta kolem něj plynula tak rychle, a přece je všechna prožil na místech, jako je toto – stále mu to připadalo neuvěřitelné. Ozvaly se opilecké hlasy, prach se vznášel ve snopech světla. Zář slunečného dne jiskřila v hořícím srdci vinných sklenic.

Abeleyn IV., syn Bleynův, z vůle boží král Hebrionu. Kde vlastně byl Hawkwood v době korunovace jejich královského chlapce? Á, samozřejmě na moři. To bylo v době, kdy dopravoval zboží na Macassar Run, kdy se jemu a Juliu Albakovi, Billerandovi a Haukovi podařilo získat pořádnou sumu peněz na Malacarách. Vzpomínal, jak se tak odvážně plavil do Rovenonu, korzárského města, se všemi děly připravenými k palbě a s dělostřelci se zapálenými doutnáky. Tehdy vůbec nevěděl, jak to dopadne, ale velké napětí brzy vystřídal nadšený řev a nově uzavřená přátelství, když korzáři konečně souhlasili s navrhovanými procenty. Svým způsobem to byli čestní muži.

Tehdy, pomyslel si Hawkwood, jsem žil ten jediný opravdový život, který stojí za to žít. Cítil jsem pod nohama chvění živoucí lodě, lodě, které jsem velel jenom já. A přede mnou celý širý svět, který jen čekal, až ho objevím.

Bohužel, podobný pocit už neměl dlouho. Život námořníka ztratil v posledních desetiletích příliš mnoho ze svých krás. I když si to sám nerad přiznával, věděl, že je to pravda. Cítil to asi jako amputovanou končetinu, která konečně přestala svědit.

To mu opět připomnělo, proč je vlastně tady. Polkl nepříliš dobrou brandy, znovu si nalil a podíval se na vinětu. Nějaká narbuskimská. První věc, kterou udělá, až uzavře tenhle obchod, bude, že si koupí pořádnou láhev dobrého fibrianského vína.

A co bude s těmi penězi dělat? Mohla by to být velká suma. Možná požádá Galliarda, aby je investoval. Anebo si koupí rychlý, dobře stavěný kutr a vydá se k Lovengoru. Anebo se přidá k těm zatraceným korzárům, proč ne.

V duchu však věděl, že neudělá ani jedno. To byl trpký dar středního věku, dar uvědomit si skutečnost; odplavoval ty zatraceně hloupé sny a

ambice mládí a místo nich zanechával takzvanou moudrost. Hawkwoodova duše byla unavená opakováním chyb minulosti; skoro to vypadalo, jako by sama sobě zavírala každé dveře a každé okno do hloubi mysli. Pohlédl do sklenice a usmál se. Stal se ze mě zatracený filozof, pomyslel si, konečně mi brandy stoupla do hlavy.

„Hawkwood? Jste to opravdu vy, kapitáne Hawkwoode?“ Před Hawkwoodovýma očima se objevila pěstěná ruka s kapičkami potu. Automaticky jí potřásl a podíval se na osobu, které ruka patřila.

„To jsem já. A vy, myslím, jste Grobus.“

Tlustý muž usedl na protější židli. Voněl parfémem a v uších mu visely zlaté náušnice. Yard za ním kdosi postával – širokoramenný osobní strážce.

„Tady nepotřebujete osobního strážce, Grobusi. Nikdo, kdo se tady po mně ptá, se nedostane do potíží.“

„To víte, opatrnost je matka moudrosti.“ A tlusťoch luskl prsty na kolemjdoucího hostinského. „Láhev candelarijského, dobrý muži, a dvě skleničky – čisté, prosil bych.“ Potom si otřel zpocené spánky krajkovým kapesníkem.

„Dobře, kapitáne, přistupme k věci. Promluvil jsem si s partnerem a dohodli jsme se na odpovídající sumě.“ Z rukávu vytáhl svitek. „Domnívám se, že budete spokojen.“

Hawkwood pohlédl na napsanou číslici; tvář se mu nepohnula.

„Žertujete, myslím.“

„Ale kdepak, ujišťuji vás, to je férová cena. Konec konců –“

„Mohla by to být férová cena červy prolezlého člunku, ale určitě ne karaky určené na otevřené moře.“

„Dovolte mi podotknout, kapitáne, že *Orel* nevyplul na otevřené moře už téměř osm let. Celý trup má prolezlý lodní šášní, většina stěžňů a ráhen je dávno pryč. Mluvíme pouze o trupu, o zbytku plavidla, které bylo kdysi lodí.“

„A vůbec, co s ní chcete udělat?“ zeptal se Hawkwood, hledě bez hnutí brvou do sklenice. I jemu samotnému to znělo unaveně. Kus papíru ležel nedotčen na stole mezi nimi.

„Nedá se s ní dělat nic jiného, než ji poslat na rozebrání. Vnitřní trámy mají pořád dobrou kvalitu, stejně jako žebra, a kolena palubníků

zní jako zvon. Ale nemá cenu ji opravovat. Královské loděnice o ni mají zájem.“

Hawkwood zvedl hlavu, ale v očích neměl žádný výraz. Majitel hostince donesl láhev candelarijského, vytáhl zátku a naplnil tím výborným vínem dvě číše. Lodní víno, takové je všude znali.

Grobus usrkl a pozoroval Hawkwooda pohledem, ve kterém se mísila opatrnost s rozpaky.

„Ta loď doplula tak daleko jako žádná jiná před ní,“ řekl nakonec Hawkwood. „Kotvila u člověku neznámých pevnin. Nedovolím, aby ji zničili.“

Z Grobusova horního rtu ukápla kapka vína. „S dovolením, odpusťte mi, kapitáne, ale nemáte na vybranou. Sice *Orla* i vás věnčí hromada legend o hrdinských skutcích, ale mýty vám nenaplní měšec ani prázdnou sklenici vínem. Máte velké dluhy. Ani Galliardo di Ponera vám už nemůže pomoct. Přijmete-li moji nabídku, zbavíte se dluhů a ještě vám něco málo zůstane na penzi. To je rovná nabídka, a –“

„Vaše nabídka se odmítá,“ prohlásil Hawkwood a vstal. „Je mi líto, že jsem vás připravil o čas, Grobusi. Od tohoto okamžiku už *Orel* není na prodej.“

„Kapitáne, buďte rozumný –“

Ale Hawkwood bez jediného dalšího slova opustil hospodu s láhví candelarijského v ruce.

Hromada legend o hrdinských skutcích. Tak to řekl, že? Pro Hawkwooda to nebyly legendy, ale klubko živých nočních můr, představ, které v průběhu posledních deseti let neztratily nic na své ostrosti.

Upil doušek z láhve. Příjemné teplo mu přivřelo oči, téměř si zdříml. Pane bože, jak se ten svět změnil – alespoň některé věci.

Jeho *Orel* byl přivázán zádí a přídí k poplavkům na vnější rejdě. Byl to pěkný kousek cesty a navíc ho musel sám zdolat ve člunu, ale alespoň ho tady nechali na pokoji a šplouchání moře mu znělo jako ukolébavka. Ty známé pachy dehtu, soli, dřeva a mořské vody ho uklidňovaly. Ale z lodi opravdu zbyla jen skořápka bez stěžňů, ty musel jeden za druhým, rok za rokem prodat, aby mohl zaplatit kotevní poplatek. Špatná investice do přepravního podniku před pěti lety ho připravila téměř o všechny úspory a o zbytek se postaral Murad.

Vzpomínal na tu strašlivou cestu na západ, na noci, kdy stál na stráži, zatímco Murad spal. Jak jednoduché by tenkrát bylo ho zabít. Teď se ten zjizvený šlechtic pohybuje v docela jiném světě, ve společnosti nejmocnějších této země, a Hawkwood není nic víc než prach pod jeho nohama.

Na palubě, nad Hawkwoodovou hlavou, zaskřehotalo hejno racků. Pokryli paluby tak silnou vrstvou trusu, že by bylo velmi těžké je očistit. Hawkwood vyhlížel okny záďové kabiny, ve které nyní seděl – alespoň že tohle neprodal – a díval se na krajinu kolem Abrusia a na město samotné, vystupující z moře, zahalené dýmem, zdobené krajkovím stěžňů kotvících lodí a zaplněné pevnostmi a paláci. Zvedl láhev v němém přípitku té staré kurvě, znovu upil, nohy položil na stůl pevně přišroubovaný k podlaze a rozhlédl se po kabině, až se zastavil na okované truhle.

Uložil ji tady, aby ochránil obsah před krysami – stávaly se čím dál drzejšími – a také aby uchránil to málo, co měl, před lodními zloději, kteří by měli odvahu a výdrž doplavat až sem. Ne že by v ní bylo něco, co stálo za ukradení.

Z paluby se znova ozval hluk. Hawkwood rozčileně vzhlédl, ale další doušek dobrého vína mu uklidnil nervy. Slunce měnilo oblohu mizící září červánků. Díval se, jak pomalu zapadá, a na kupeckou karavelu s příčným oplachtěním, jak se usiluje prodrat do vnitřní části přístavu proti bríze, jež jí vanula do pravoboční přídě. Bude půlnoc, než se takhle dostanou do přístavu. Proč ti hlupáci nezvedli latinské plachty?

Z hlavního průlezu se ozvaly kroky.

Hawkwood se ohlédl, postavil láhev a nepříliš obratně se natáhl po meči, ale to už se dveře kabiny otevřely dokořán a uprostřed stál muž, zahalený do šedivého pláště – klobouk s širokou krempou na hlavě, která se ani nepohnula.

„Zdravím vás, kapitáne.“

„K čertu, kdo jste?“

„Už jsme se před pár lety několikrát potkali.“ Neznámý sundal klobouk a odhalil holou hlavu, dvě temné lidské oči zasazené do slonovinově bílé tváře. „Jednou jsi mne navštívil v mé věži, když jsi pomáhal našemu společnému příteli.“

Hawkwood dosedl na židli. „Golophin, samozřejmě, už si vzpomínám. Roky tě nepoznamenaly. Vypadáš mladší než posledně.“

Jedno úzké obočí se tázavě pozvedlo. „Možná. Ó, to je candelarijské. Mohu?“

„Jestli ti nevadí pít ze stejné láhve, ze které před tebou pil nešlechtic.“

Golophin si mohutně zavdal. „Výborné. Rád vidím, že tvůj osud není po všech stránkách špatný, kapitáne.“

„Připlul jsi na lodi? Neslyšel jsem, že by někdo přirazil.“

„Dostal jsem se sem, řekněme, pomocí vlastní síly.“

„Dobře, tak se posaď, za tebou je stolička. Bude tě bolet za krkem, když budeš dlouho stát.“

„Dík, lodní mistři nepočítali s takovým dlouhánem, jako jsem já.“

Seděli a podávali si láhev jako dva staří přátelé, společně se dívali na západ slunce a na pomalý postup kupecké karavely. Abrusio se začalo probouzet k nočnímu životu, až se v nastalém šeru změnilo v miliony žlutých světýlek, a nad nimi zářily miliardy hvězd.

Dopili víno. Hawkwood políbil oblý bok láhve a hodil ji do rohu, kde cinkla o další prázdné láhve. Golophin si zapálil hliněnou dýmku a pomalu spokojeně bafal. Konečně zadusil poslední žhavý uhlík a přerušil ticho.

„Vypadá to, že nejsi zvědavý člověk, kapitáne.“

Hawkwood bez pohnutí hleděl záďovými okny na moře a odpověděl: „Zvědavost je vlastnost přeceňovaných.“

„Souhlasím, ačkoliv může vést k odhalení užitečných znalostí, samozřejmě záleží na okolnostech. Slyšel jsem, že jsi bankrot, nebo skoro bankrot.“

„Přístavní drby se roznesou daleko.“

„Tahle loď je něco jako námořnická legenda.“

„Stejně jako já.“

„Přesně. Nevěděl jsem, že nenávist lorda Murada k tobě je tak hluboká, ale nemusíš mi to věřit, třebaže nelžu. V posledních pár letech byl opravdu velmi pilný.“

Hawkwood se otočil. Viděl pouze černou siluetu na pozadí světlejší vody; posledních pár paprsků slunce se čaroděje dotklo vlnami krvavě rudého světla.

„Byl pilný.“

„Neměl jsi odmítnout odměnu od krále. Kdybys ji přijal, Muradovo nepřátelství by se neprojevilo tak silně. Ale takhle měl posledních deset let volnou ruku a zajistil nezdar každé tvé činnosti. Když má někdo silné nepřátele, kapitáne, nesmí odmítat mocné přátele.“

„Golophine, tys mi sem nepřišel nabídnout nedopečené babské moudrosti. Co vlastně chceš?“

Čaroděj se rozesmál a upřeně hleděl na vyhaslou dýmku. „Máš pravdu. Chci, abys vstoupil do královských služeb.“

„Proč?“ zeptal se překvapený Hawkwood.

„Protože král také potřebuje přátele a ty jsi příliš cenný muž – nemůžeme tě nechat utopit v láhvi.“

„Jak nesobecké,“ odsekl Hawkwood, ale nešlo mu to z duše.

„V žádném případě. Hebrion, i když to odmítáš, je tvým dlužníkem, stejně tak i král. Pomohl jsi mému příteli, jsem ti tedy i já zavázán.“

„Svět by byl možná šťastnější, kdybych se byl nenamáhal.“

„Možná.“ V rozhovoru nastala pauza. Pak Hawkwood tiše odpověděl. „Byl také můj přítel.“

Poslední paprsky slunce se ztratily, kabina se ponořila do tmy a jen slabá fosforeskující záře vycházela z moře pod záďovými okny.

„Už nejsem ten muž, kterým jsem býval, Golophine,“ zašeptal Hawkwood, „bojím se moře.“

„Nikdo není tím, čím kdysi býval, ale pořád jsi ten mořeplavec, který přivedl svou loď domů z té nejdelší v historii zaznamenané plavby. To není moře, čeho se bojíš, Richarde, bojíš se věcí, které jsi našel na druhé straně oceánu. Ty věci jsou ale tady, jak víš. A ty jsi jeden z mála šťastlivců, který je potkal a přežil. Hebrion tě potřebuje.“

Námořník se zasmál. „Já jsem opravdu silná opora pro Hebrion, to máš tedy pravdu! Jakou službu máte ty a tvůj král na mysli? Královského dveřníka, nebo hlavního královského hlídače veslic?“

„Chceme, abys stavěl podle vzoru *Orla* lodě pro hebrionské námořnictvo. Rychlé lodě s dobrou stoupavostí proti větru, které ale unesou hodně děl. Lodě s novým plachtovím a ráhnovím.“

Návrh na chvíli zbavil Hawkwooda řeči. „Proč teď?“ zeptal se konečně. „Co se děje?“

„Včera se arcimág Aruan, muž, kterého oba dva dobře známe, prohlásil vicegenerálem Svaté církve zde v Normami. Jeho první vyhlášený edikt byl nový vojenský řád. I když to není všeobecně známo, pochopil jsem, že páteř nového řádu se má skládat z mágů a vlkodlaků. Nazývá je ‚Božími psy'."

„Bože na nebesích!"

„To, co od tebe chceme, je pomoci připravit Hebrion na nadcházející válku."

„Co to bude za válku?"

„Válka, která vypukne velice brzy. Možná ne letos, ale v průběhu dalších pár let určitě. Boj o nadvládu nad celým tímto kontinentem. Nikdo nebude moci stát stranou – nikdo nebude moci zůstat mimo."

„Ledaže se upije k smrti."

Golophin vážně přitakal. „To je pravda."

„Tak já vám mám pomoci se připravit na velké střetnutí s čaroději a vlkodlaky v boji o tento svět – a co za to?"

„Dostaneš vysokou pozici v námořnictvu a u dvora, to ti slibuji."

„A co Murad? Tomu nebude příliš po chuti můj… nenadálý vzestup."

„Murad udělá, co slíbil."

„A jeho žena?"

„Co je s ní?"

„Nic. No dobře, udělám to, Golophine. To už je důvod přestat pít."

Kouzelníkův úsměv zazářil v šeru kabiny. „Věděl jsem, že se rozhodneš takhle. To je ale šťastná náhoda, že ti Grobus nabídl tu směšnou sumu právě dnes! Budeme potřebovat *Gabrionského orla*. Bude prototypem pro nové loďstvo."

„Ty jsi o tom věděl. Měl jsi v tom prsty –!"

„To máš zatraceně pravdu."

Nic se nezměnilo, pomyslel si Hawkwood. Šlechta tě najednou potřebuje, takže tě vytáhne z bahna, jemnými prstíky do tebe vmáčkne trochu života a znova tě umístí na své velké šachovnici, aby tě mohla použít jako hrací figuru. Ale ta figura má svá vlastní pravidla.

„Je tady tma jako v pekle. Počkej, zapálím lucernu." Hawkwood se natáhl pro křesadlo; musel škrtnout asi tucetkrát, než se mu podařilo

rozžehnout lampu s trochou oleje. Silné sklo bylo rozbité, ale to plameni nevadilo. Žluté světlo ozářilo rysy sedícího čaroděje.

„Tak tě mohu zítra ráno očekávat u brány Admirálské věže?“ ubezpečil se Golophin.

Hawkwood přikývl.

„Výborně.“ Mág vytáhl z pláště malý kožený váček a hodil ho na stůl; jemně to cinklo. „Tady máš zálohu na výdaje. Možná si chceš pořídit nový oděv. Ubytování budeš mít připravené ve věži.“

„Bude připravené, nebo už je?“

Golophin vstal a nasadil si klobouk. „Tak zítra, kapitáne,“ a podal mu ruku.

Hawkwood rovněž vstal a potřásl jí. Tvář měl nehybnou jako masku. Golophin se otočil k odchodu, pak se zarazil. „Není to zase tak špatné, když osud jednotlivce a diktát politiky jdou stejným směrem, kapitáne. Potřebujeme tě, to je pravda, ale já jsem ještě navíc rád, že tě budu mít po boku. Dvůr je plný vznešených hadů, král potřebuje mít kolem sebe jednoho nebo dva poctivé muže.“

Pak odešel; pomalu vystupoval po schodech na palubu. Hawkwood slyšel, jak přechází k lodnímu pažení, a pak už bylo slyšet jen skřehotání racků dosedajících na prkna, a nakonec jenom ticho.

Později, když se opíral do vesel malého člunu, doplul asi na vzdálenost jednoho kabelu od Orla a díval se, jak hoří. Jakýmsi divným způsobem loď získala zpět svoji starou krásu, plameny jí olizovaly boky a s hukotem se v oslnivém jasu vzpínaly k noční obloze. Oheň se odrážel v kapitánových vlhkých očích, jak tam seděl, než shořela až po čáru ponoru, do trupu se vlilo moře a uhasilo to peklo. Ozval se sykot páry, pak klokotání vodního víru a zbytky trupu se otočily a pomalu se potopily do vln. Hawkwood si v nastalé temnotě otřel tváře.

Postaví jim to zatracený námořnictvo, a proskočí každým ohnivým obloukem, který před něj postaví. Je to konec konců způsob, jak přežít. Ale jeho chrabrá loď se nepromění v mizerný výkres v nějaké lodní konstrukční kanceláři.

Znova se opřel do vesel a zamířil k pobřeží.

ČÁST PRVNÍ

PÁD HEBRIONU

Pozná hlubiny temnota,
a z té hlubiny přivede tu nejtemnější temnotu
ke světlu.
Vytvoří velké národy a pozvedne je
k velké velikosti,
a zároveň je zničí;
zvětší národy, a povede je vpřed.
Sebere porozumění vůdců lidu na zemi,
a přinutí je projít neprůchodnou pouští.

Kniha Jobova, kapitola 12, verš 23-24.

Kapitola první

14. Forialonu, roku Svatého 567

Neuspořádaná skupina jezdců zahalená v oblaku prachu cválala po hraně útesu. Mladí muži na vysokých koních se v bouřlivém dupotu kopyt najednou zastavili jen několik palců od srázu, přidrželi zpěněné koně, smáli se a oprašovali si šaty. Slunce, zářící jako obrovský činel, bušilo z blankytného nebe do hladiny oceánu, který pěnil hluboko dole, a záře na horizontu byla jasná jako oči medvěda, až oslňovala. Vzdálené vrcholky hor se jezdcům zdály jakoby zahalené oponou mámení; spíše jako vzdálená vize než skalnaté pohoří.

Za mladíky klusal další jezdec, starší, temně oděný muž se stříbrošedou bradkou. Jeho oř klidně zastavil a on si otřel pot ze spánků.

„Jednou si ten svůj krk zlomíš, nebudeš-li jezdit opatrněji. Copak nevíš, že hrana útesu je na okraji zvětralá?“

Většina mladých mužů přitáhla koním uzdu a odvedla je kousek dál od hrůzu nahánějící hrany, jen jeden zůstal. Mladý, širokoplecí muž s modrýma očima a vlasy barvy havraní černi. Jeho oř byl pěkný černý valach, pozorně a se vztyčenýma ušima klidně stál pod jezdcem.

„Bevane, co bych si bez tebe počal? Matka ti asi nařídila, abys nás hledal.“

„Ovšem, a ty se divíš? Nejdřív odstup od té hrany, Bleyne. Udělej radost starému muži.“

Bleyn se usmál a odvedl šedáka od okraje útesu; jen tak jeden nebo dva yardy. Sesedl s lehkostí rozeného jezdce, poplácal zpoceného koně po krku a setřásl prach z jezdeckých šatů. Vestoje byl mnohem menší, než se zdál v sedle, trup měl silný, pevně postavený na páru sloupovitých nohou. Postava námořníka byla v nesouladu s jemnou tváří aristokrata.

„Přišli jsme se podívat, jestli nezahlédneme loďstvo,“ řekl jakoby na obranu.

„To se musíš podívat směrem k výběžku, támhle ke Grios Pointu. V tomhle větru by se měli objevit každou chvíli. Zakotvili o půlnoci.“

Ostatní jezdci také sesedli, poplácávali koně a odepínali od sedel měchy s vínem.

„Co to má znamenat, Bevane?“ zeptal se jeden z nich. „V téhle zapadlé provincii se všechno dozvíme jako poslední.“

„Prý je to obrovská pirátská flotila, jak jsem slyšel,“ vmísil se další. „Vypluli z Malacarských ostrovů, aby ukojili chuť po krvi a kořisti.“

„Nemyslím, že to jsou piráti,“ vrtěl Bevan pomalu hlavou, „ale vím, že tvůj otec, Bleyne, svolal ze svého panství všechny muže a odtáhl s nimi do Abrusia. Je všeobecná mobilizace, to už tu nebylo… takových šestnáct, sedmnáct let.“

„To není můj otec,“ přerušil ho rychle Bleyn a tvář mu zrudla vzteky.

Bevan se na něj podíval. „Poslechni –“

„Támhle jsou!“ vykřikl radostně jeden mladík ze skupiny. „Právě obeplouvají útes.“

Všichni tiše zírali. V horkém dni kolem jezdců ustavičně zpívaly cikády, ale z moře vál chladný vítr. Hory za nimi jej vracely na útes.

U skalnatého výběžku pevniny, asi jednu ligu vzdáleného, se něco objevilo. Připomínalo to bělostné hejno ptáků, vznášejících se na vlnách. Běloskvoucí plachty je udeřily do očí jako první – větrem vzduté obrysy zakrývaly trupy lodí. Na stěžních vlály válečné vlajky Hebrionu. Dvanáct, patnáct, dvacet velkých lodí v bojové linii rozráželo vlny a vyplouvalo na širé moře s větrem z pravoboku a jejich vzduté plachty zářily jako labutí křídla.

„To je celé západní loďstvo,“ zamumlal Bevan. „Co to má znamenat…?“

Obrátil se na Bleyna, který si stínil dlaní oči a upřeně hleděl na moře.

„Jsou nádherné,“ řekl mladý muž s úctou. „Opravdu jsou.“

„Právě se díváš na deset tisíc mužů, hochu. Největší námořní síla na světě. Tvůj – lord Murad je na palubě a bezpochyby více než polovina povolanců z Galiapenu, zrovna teď si vyprazdňují žaludky přes zábradlí.“

„Šťastní bastardi,“ vzdychl Bleyn. „A my, jako opuštěné vdovy, se díváme, jak odplouvají.“

„Co to všechno vůbec znamená? Vypukla snad někde válka, o které nevíme?“ zeptal se zmateně další mladík.

„Přísahám, že o ničem nevím,“ odsekl Bevan. „Je to něco velkého, když shromáždili celou flotu, jak právě vidíme.“

„Možná se konečně Himerius a rytířský řád rozhoupali k invazi,“ vypískl jeden z mladíků.

„To by přišli Hebronským průsmykem, hlupáku. Nemají lodě, které by za něco stály.“

„Tak Mořští merdukové.“

„S těmi žijeme už déle jak čtyřicet let v míru.“

„Určitě se něco děje. Neposlali by flotu na otevřené moře jen tak bez důvodu.“

„Matka to bude vědět,“ přerušil je Bleyn znenadání. Otočil se a jedním plynulým pohybem vyskočil na svého šedáka. „Jedu domů. Bevane, zůstaň tady. Jen bys mě zdržoval.“ Valach se zařičením vyrazil, jako by ho honili duchové.

„Hej, počkej chvíli –“ zvolal Bevan, ale mladík už byl dávno pryč, zůstal jen oblak prachu.

Lady Jemilla byla půvabná žena se stále tmavými vlasy – stejnými, jaké měl její syn. Pouze v přímém slunečním světle bylo občas vidět pár šedin. Účes jimi prokvétal jako stříbrné žíly dolem. V mládí byla vyhlášenou kráskou a šeptalo se, že sám král ji vyznamenal svou pozorností, ale nyní byla poslušnou ženou nejvyššího hebrionského rádce, lorda Murada z Galiapenu, a taková byla už téměř patnáct let. Barvitá dobrodružství nevázaného mládí byla u dvora dávno všechna zapomenuta a Bleyn o nich nevěděl.

Muradovo panství se nacházelo na Galiapenském poloostrově jihozápadně od Abrusia. Bylo jakýmsi zátiším, a panské sídlo sloužilo této rodině po generace jako pevnost, vybudovaná ze studených hebronských kamenů. I v nejteplejších letních dnech v sobě uchovávalo ozvěnu zimního chladu a v Jemilliných komnatách v krbu stále hořel oheň. Právě kontrolovala účty, rozložené na stole, a za jejími zády bylo otevřeným oknem vidět sluncem zalitý olivový háj, součást manželova panství. Šedozelené lístečky olivovníků zářily jako vytepané ze zlata.

Poznávala dusot kopyt synova koně.

Pousmála se, a v tom okamžiku jako by omládla o deset let. Uhodila se malou pěstí do zad, skrčila se jako kočka a odskočila od stolu.

Dveře se otevřely a objevil se usměvavý komorník.

„Lady –“

„Pusť ho dovnitř, Dominane.“

„Ano, lady.“

Bleyn vběhl do komnaty jako vítr, páchl koněm a potem. Objal ji a ona ho políbila na rty. „Co se stalo?“

„Lodě – miliony lodí – velké, obrovské loďstvo. Právě dneska ráno minuly Grioský průplav. Bevan mi řekl, že na palubě je Murad se všemi rekruty, které odvedl do Abrusia minulý měsíc. Co se děje, matko? Jaké velké události se stanou tentokrát?“ Bleyn zprudka dosedl na pohovku – na starodávný samet se snesla prška prachu z cesty a koňské žíně.

„Pro tebe je to lord Murad, Bleyne,“ opravila ho Jemilla tvrdě. „Ani syn nesmí být příliš familiární, když je jeho otec členem nejvyšší šlechty.“

„On není mým otcem,“ odsekl okamžitě.

Jemilla se k němu pomalu unaveně sklonila a ztišila hlas. „Pro okolní svět je. A teď ty lodě –“

„Ale ty to dobře víš, matko. Na co si to přede mnou hraješ?“

„Jestli si chceš udržet hlavu na krku, musí být i pro tebe tvým otcem. Před kamarády si žvaň co chceš – nechávám je sledovat. Ale před cizinci budeš tuhle hořkou pilulku polykat s úsměvem. Pochop, Bleyne. Už mě unavuje pořád dokola ti ho vysvětlovat.“

„Už mne nebaví předstírat. Je mi sedmnáct, matko – jsem muž se všemi právy.“

„Když se nesmíříš s klamem, tak ten muž, kterým ses tak najednou stal, už nebude mít před sebou žádný život. Ani ve lži, ani v pravdě. To ti slibuji. Abeleyn nebude tolerovat levobočka – ne teď – i kdyby ta astarácká čubka měla lůno neúrodné jako zasolené pole.“

„Nerozumím tomu. Vždyť i bastard je pořád lepší následník trůnu než žádný následník.“

„To by znamenalo občanskou válku. On chce mít všechno naprosto jasné. Legitimního následníka, o kterém nikdo nemůže pochybovat. Ještě mu není ani padesát, a ona je mladší. A mají Golophina s jeho kouzly. Rok za rokem očarovává jeho semeno, když je vkládá.“

„Ale není to k ničemu.“

„Ano. Musíš být trpělivý, Bleyne. Jednoho dne dostane rozum a uvědomí si, jak správně říkáš, že dokonce bastard je lepší než nic.“ Jemilla se usmála, ale ten úsměv byl sarkastický. Všimla si, jak ho to ranilo. Tak je to správně – musí si zvykat.

Pročísla mu rukou zaprášené vlasy. „Co má být s tou válečnou flotou?“

Byl zmatený, nenalézal slova, ale ona věděla, že zvědavost zažene špatnou náladu.

„Je to celé loďstvo, říkal Bevan. Co se děje, matko? Jaká válka se nám tentokrát vyhne?“

Nyní se zase zarazila ona.

„Já – já to nevím.“

„Musíš to vědět. Vždyť ti říká všechno.“

„Neříká. Nevím o moc víc než ty. Všichni muži byli povoláni do zbraně a byla podepsána velká alianční dohoda, největší od dob prvního císařství. Hebrion, Astarac –“

„– Gabrion, Torunna a Mořští merdukové. Ano, matko, to je měsíc stará zpráva. Himeriané zahájili invazi, že. Ale oni přece nemají loďstvo, co by stálo za řeč. A Bevan říká, že naše lodě plují na západ. Tam snad je jen prázdný oceán, ne?“

„Co jiného? Vypráví se hodně legend. Možná je v těch pověstech zrnko pravdy.“

„A už zase mluvíš v hádankách. Můžeš mi už konečně dát přímou odpověď?“

„Drž jazyk za zuby,“ vyjela Jemilla. „Jsi na cestě tímto světem sotva sedmnáct let a myslíš si, že mě můžeš ponižovat jako – jako svého otce? Spratku jeden!“

S ruměncem ve tváři zmlkl.

„Legendy hovoří o zemi na nejzazším západu, o novém neobjeveném a neobydleném světě,“ pokračovala vlídněji. „Vyprávěly se večer před spaním hebrionským dětem, už po staletí. Ale jestli jsou ty pohádky pravdivé – co když je na západě opravdu velký kontinent – a co když ti povím, že hebrionské lodě tam už byly, hebrionská flotila už u toho nezmapovaného pobřeží jednou přistála?“

„Řekl bych bravo hebrionským průzkumníkům, ale co to má společného s armádou, kterou jsem viděl dnes ráno?“

„U dvora se hodně šeptalo, Bleyne, a dokonce i tady jsem něco zaslechla. Hebrion se připravuje na invazi, už to tak vypadá.“

„Tak to jsou himeriané!“

„Ne. Je to něco jiného, ze západu.“

„Ze západu? Proč – aha – ty si opravdu myslíš, že kdesi za mořem je nějaké království? Matko, to je úžasná zpráva! Jak o tom můžeš mluvit tak klidně? V jakých nádherných časech to žijeme!“

Bleyn vyskočil a začal dupat komnatou tam a sem, a radostně si potleskával. Matka na něj smutně hleděla. Je to pořád ještě stále chlapec, s chlapeckým nadšením, s chlapeckou nevědomostí. Myslela, že ho vychovala lépe. Možná kdyby jeho otcem byl opravdu Abeleyn – nebo Murad – byl by jiný, ale tohle štěně bylo synem Richarda Hawkwooda, muže, kterého Jemilla jednou, jaká to ironie, opravdu hluboce milovala jediného muže, kterého kdy milovala, ale nešlechtice, a tedy člověka pro její život, a ctižádost nepoužitelného. Přesto, pomyslela si, musí pracovat s nástroji, které jí byly dány. A on je můj syn, konec konců. Já jsem jeho matka. A miluji ho to je nejdůležitější.

„Žádné království,“ opravila ho. „Nebo alespoň ne teď. Ať se na nás odtamtud valí cokoliv, bude to spojené s událostmi tady v Normannii, a určitě na pár dalších století. Jak, to si nejsem jista, ale himeriané jsou jen částí celého dění a Druhé císařství to zevnitř nějakým způsobem řídí.“

„Mluvíš tak nejasně, matko,“ řekl Bleyn nespokojeně.

„Jen málokdo ví více – snad mimo lorda Murada, krále a kouzelníka Golophina.“

A Richarda Hawkwooda. Tahle myšlenka, jí prolétla hlavou skoro ihned. On také bude vědět všechno, vždyť před lety vedl tu nešťastnou plavbu. Největší námořní plavbu v historii, jak se říkalo, ale Koruna o ní v posledních letech nedovolila, jedinou zmínku. Všechno, co se stalo, celá ta, hysterie kolem návratu Orla, během let, vybledlo. Lodní deník nebyl zveřejněn, nikdo z přeživších nevyprávěl svá dobrodružství na ulicích či v hospodách. Jako by se to nikdy nestalo.

Právě její muž se o to postaral. Murad nezapomněl na nic, nic neprominul. Byl posedlý snahou zlikvidovat Richarda Hawkwooda – proč, to se Jemilla nedozvěděla. Něco se jim tam na západě stalo, něco strašlivého. Bylo to, jako by si Murad snažil vyrvat vzpomínku na tu událost z duše. A když se mu to nedařilo, chtěl alespoň pohřbít všechny účastníky.

Kdyby zjistil, že Bleyn je Richardův syn… Jemillina tvář při tom pomyšlení ztuhla hrůzou.

Hawkwood ze své velkolepé plavby nezískal nic. Pravda, zpočátku ho zvali na bankety a audience; byl považován za devítidenní zázrak – jak rychle zazářil, tak rychle byl zapomenut. Jenom král, napadlo ji, byl šťastný, že se vrátili. Co se na západě vlastně stalo, co zničilo výpravu a poznamenalo jejich životy?

A co se z toho strašného místa blížilo teď, že si to vyžádalo tak rozsáhlé přípravy? Aliance, stavba lodí, budování pevností: posledních pět let se Hebrion se spojenci připravoval na válečné střetnutí s neznámým. A nyní to začalo. Cítila to tak jistě, cítila, jako by další události byly už ve vzduchu.

Bleyn se na ni upřeně díval. „Jak tady můžeš sedět jen tak, matko – tak lhostejně? Jsi žena, já vím – ale ne jako ostatní –“

„To jich znáš už tolik?“

„Znám i jiné šlechtičny. Ty jsi sokol v hejnu holubů.“

Rozesmála se. Možná už není chlapec, jak si stále myslela. „Držím se svého místa, Bleyne, tak jak musím. Lord Murad není muž, kterému by bylo záhodno zkřížit cestu, jak víš, a je raději, když se ty i já zdržujeme mimo dvůr. Králi to také vyhovuje. Jsme dlouho skrývaní kostlivci ve skříni. Musíme být trpěliví, to je vše.“

„Už jsem muž. Jezdím na koni stejně dobře jako každý voják, jsem nejlepší šermíř v celém Galiapenu. Měl bych také být na jedné z těch lodí, nebo alespoň velet tercii městské posádky. Moje krev si to žádá. Vyžadovala by to, i kdybych byl Muradovým synem a ne královským.“

„Ano, vím, že tam patříš.“

„Jakého vzdělání dosáhnu tady na venkově, co myslíš? Nevím vůbec nic o chování u dvora ani neznám jiné šlechtice –“

„To stačí, Bleyne. Jen ti radím: buď trpělivý. Jednou přijde tvůj čas.“

Bleyn téměř začal křičet: „Přijde, až budu stařec s šedivým vousem a mládí mi proteče mezi prsty ve stínu tohoto zatraceného kamenného zapadákova.“ Vyběhl z komnaty tak rozhněvaný, až ramenem narazil do rámu dveří. Do vzduchu se vznesl zvířený prach. Jemilla ho ucítila na tváři. Prach. To je vše, co zbylo z šestnácti let jejího života. Kdysi měla vysoké cíle – příliš vysoké –; tohle poloviční uvěznění byl její trest a Murad byl její žalářník. Měla štěstí, že ji nechali naživu. Ale Bleyn měl pravdu. Možná je čas změnit chod událostí, dříve než uplyne dalších šestnáct let zasypaných vyprahlým prachem téhle zatracené díry.

Kapitola druhá

Rozkvetly první petrklíče a z lesní půdy pokryté jehličím vyrašily jasně zelené spirály kapradin. Vítr roznášel vůni – tu omamnou vůni sosnové pryskyřice, mladé trávy a probouzející se přírody, jasné znamení odcházející zimy, která je nahrazována něčím novým.

I koně ten vítr rozdováděl a pošťuchovali se a vzpínali jako hříbata. Dva jezdci, kteří cválali v určité vzdálenosti před doprovodnou skupinou, jim povolili uzdy. Z kroku přešli do prudkého cvalu a vedli oře podél okraje hlubokého údolí, které roztínalo planinu této části světa. Po chvíli, když už byli koně celí zpěnění, přešli do loudavého kroku.

„Hydrax má jistý krok," prohlásil jezdec. „Vypadá to, že máš talent k jízdě a cit pro koně."

Jeho společnice, dívka nebo spíše mladá žena, lehce zvlnila rty. „Také si myslím. Shamarq tvrdí, že jestli budu trávit ještě víc času na koňském hřbetě, tak budu mít křivé nohy. Ale kdo by si toho pod dvorní róbou všiml?"

Muž se rozesmál a pak jeli dál bok po boku v přátelském tichu, koně si hledali cestu mezi vzrostlým vřesem na úbočí kopce. Najednou děvče beze slova ukázalo na oblohu, kde ve značné výši letěl k severu osamělý dravec. Muž se podíval, kam míří její prst, a přikývl.

Půl míle za nimi klusala skupina asi čtyřiceti jezdců. Byly mezi nimi bohatě oblečené dámy, které provázeli do oceli zakutí jezdci. Jeden z nich držel hedvábnou korouhev, ale povlávala ve větru tak divoce, že bylo nemožné říct, jaký nese znak. Součástí skupiny byly i těžce naložené muly; náklad na nich řinčel.

Muž se v sedle otočil. „Nejlépe bude, když je necháme, aby nás dojeli. Oni nejsou takoví kentauři jako ty."

„Já vím, Briseis jezdí jako žába na pánvi a Gabbia není o moc lepší."

„Jsou to dvorní dámy, žádní dragouni. A vsadil bych se, že jim lépe půjde vyšívání a vaření než jízda na koni. Tedy vyšívání určitě."

Dívka se znovu ušklíbla. Muž se pousmál. Byl to dobře stavěný muž ve středních letech, s lehce šedivějícími vlasy na spáncích úplně stříbrnými, což mu dodávalo vzhled rozmrzelého jezevce. Větrem ošlehanou tvář protínaly staré jizvy a hluboce zasazené oči barvy zimního moře se lhostejně dívaly na okolní svět. Chlad toho pohledu se

mírnil, jen když spočinul na dívce. V sedle se držel s elegancí jezdce od přírody. Jeho oděv, ačkoliv vyrobený z kvalitního materiálu, byl prost jakýchkoliv ozdob, černý, temný jako panteří srst.

Naproti tomu dívka byla oblečena do bohatě zdobených brokátových šatů, pošitých perlami a drahokamy, s honosným krajkovým okružím kolem bílého krku a se zářícím diadémem v blonďatých vlasech. Na koni seděla s půvabem mladé královny. Nádheru jejího zjevu trochu kazil starý jezdecký kabát, který si přehodila přes ramena. Byl to vojenský kabát, který už měl mnoho za sebou, ale byl znovu a znovu láskyplně spravován. Zpod šosu chvílemi vykoukl svraštělý čumáček malého sviště. Vždycky zavětřil do okolního chladného vzduchu a pak se stáhl do teplého úkrytu.

„Musíme se vracet, tati?“ zeptala se dívka svého pochmurně oblečeného společníka. „Tady se cítím tak dobře!“

Její otec, torunnský král, položil teplou dlaň na dívčiny ruce svírající uzdu. „Jenom ty nejlepší věci,“ prohlásil klidně, „bychom neměli užívat příliš dlouho.“ Pak mu do očí vstoupil ledový chlad, který nezažene žádné jaro. Když to uviděla, uchopila jeho ruku do dlaní a políbila ji.

„Vím. Povinnost především. Ale já bych raději byla tady na čerstvém vzduchu než v nejhonosnějším paláci na světě.“

Přikývl. „Já také.“

Chvíli ticha přerušilo cinkání postrojů a dupot kopyt doprovodu, který je začínal dojíždět. Corfe otočil svého koně, aby je pozdravil.

„Felorine, myslím, že bychom měli obrátit k městu. Otoč tu kavalkádu a připrav služebníky na náš příjezd. Utábořím se hodinu před západem slunce. Věřím, že najdeš příhodné místo. Dámy, musím vám poděkovat za vaši trpělivost. Dnešní noc bude poslední, kterou strávíme pod stany. Zítra si už budete moci odpočinout v luxusu palácových komnat. Svěřuji vás do péče mé osobní stráže. Felorine, princezna a já se vrátíme během několika hodin. Chci ještě navštívit jedno místo.“

„Sám, Sire?“ ozval se jezdec oslovený jako Felorin. Byl štíhlý jako bič, mužnou tvář měl pokrytou šarlatovým tetováním. Přes ramena přehozený černý kabát se honosil šarlatovým lemováním, u boku mu visela jezdecká šavle.

„Ano, sám. A neměj starosti, Felorine. Ještě jsem nezapomněl, jak vypadá tenhle kus země.“

„Ale vlci, Sire –“

„Máme rychlé koně. A teď se přestaň chovat jako kvočna a běž najít vhodné tábořiště.“

Felorin zasalutoval, z tváře mu ale nezmizel nesouhlasný a starostlivý výraz. Pak otočil koně a tryskem vyrazil na konec malé kolony. Kavalkáda se otočila a celá skupina překvapených vojáků, dvorních dam, sluhů, neklidných mul a vzpínajících se náhradních jezdeckých koní za řinčení výstroje a klapotu podkov odklusala. Corfe se otočil k dceři.

„Pojď, Mirren.“ A vedl ji do kopců, poháněje koně do prudkého cvalu.

Nakupená oblaka se najednou protrhla a vzniklou mezerou je ozářily jasné paprsky slunce. Ta záplava světla je proměnila v zářící postavy z legend. Mirren následovala otce a společně cválali po sotva znatelném povrchu staré cesty. Kopyta koní bušila do mechem porostlého štěrku a díky pevnému povrchu mohli zvýšit rychlost jízdy. Silnice ubíhala mezi kopci v přímé linii jako vystřelený šíp a směřovala na východ; v létě by se zcela ztratila pod záplavou kapradí.

Corfe zpomalil do kroku a dcera také přitáhla opratě; přinutila svého koně, aby se mu zařadil po bok. Přes svoje mládí byl Hydrax, její hnědák, stejně silný jako otcův černý valach. Těsně přitažený nánosník mu sice ubíral něco z bujnosti, přesto cítila, jak mu svaly jen hrají.

„Ten darebák tě jednoho dne shodí,“ prohodil Corfe.

„Já vím. Ale má mne rád. Je jenom trochu divoký. Otče, co znamenají tyhle tajnosti? Kam jedeme? A kam vede ta stará cesta?“

„Vypadá to, že přece jenom nemáš moc velké ponětí o historii nebo geografii, přes všechny ty učitele, které jsme ti přivedli ze všech koutů světa. Víš alespoň, kde jsme?“

„Samozřejmě,“ odpověděla dívka dotčeně, „jsme v Barrose.“

„Ano, na Místě kostí, což je význam toho slova ve staré normanštině. Ale tak tomu vždy nebylo. A jedeme po staré západní cestě, která kdysi protínala celou Torunnu a končila v Aekiru.“

„Aurungabaru,“ opravila ho dcera.

„Ano, procházela Ormannovou Hrází…“

„Khedi Anwar.“

„Přesně tou. Kdysi byla páteří Torunny, tahle stará cesta. Královská silnice vede ze severu na západ, ale té je jen patnáct let. Dávno předtím, než vznikla Torunna, dříve, než tato část království začala být známa jako Barrosa, bylo toto území nejvýchodnější provincií starého císařství. To Fimbrijci vybudovali cestu, po které cváláme, stejně tak jako většinu věcí přetrvávajících v současném světě. To všechno je zapomenuté. Taková je už lidská paměť, ale kdysi tady vedla silnice, po které kráčely armády, cesta, po níž utíkaly statisíce uprchlíků."

„I ty jsi po ní přišel z Aurungabaru, v době, kdy jsi byl jen obyčejný voják," skočila mu do řeči Mirren s nezdvořilostí, která jí nebyla vlastní.

„Ano," potvrdil Corfe, „opravdu jsem tudy šel – skoro před osmnácti lety." Vzpomněl si na bláto, studený déšť a davy ustrašených uprchlíků, stovky mrtvých těl ležících podél cesty.

„Svět se od té doby změnil, díky Bohu. Podél Královské cesty vymýtili lesy a založili nová pole a osady. Dnes jsou tam, kde kdysi byla divočina, města a farmy zasazené do úbočí kopců. Ale zde, kde před válkou byla města, si zemi zase vzala příroda. Zase tu nerušené pobíhají vlci. Historie staví věci na hlavu. Možná to není tak špatná věc. Ale tam vpředu – vidíš ty ruiny?"

Před nimi vyvstala osamělá vyvýšenina, vrchol vroubila temná koruna stromů. Na severní části bylo vidět zbytky kamenných zdí – připomínaly pahýly zubů, trčící ze země. Když přijeli blíž, uviděli mohylu, postavenou ve středu pahorku. Byla příliš pravidelná, aby se jednalo o přírodní útvar. Na vrcholu mohyly byl vztyčen kamenný blok. Jásavý zpěv ptáků, který je provázel celé dopoledne, teď utichl. „Co je to za místo?" zeptala se Mirren šeptem.

Corfe neodpověděl, ale dojel až k úpatí mohyly. Zde sesedl a pomohl ze sedla i Mirren. Svišť vyskočil zpod kabátu, vyšplhal se dívce na rameno a obtočil jí ocásek kolem krku, jako by to byla šála.

Z masy mohyly místy trčely z trávy hřbety balvanů. Otec s dcerou vystoupili až na temeno mohyly ke kamennému bloku. Byl pět stop vysoký a na jeho vrcholu byla připevněna žulová deska. Do ní byla vyryta následující slova:

Zde ležíme my, torunnští mrtví.
Svými životy jsme kdysi vykoupili svobodu národa.

Mirenn otevřela ústa v němém údivu.

„To je, to je -?“

„Ty trosky, které vidíš, byly kdysi vesnicí zvanou Armagedir,“ odpověděl jí Corfe.

„A ta mohyla?“

„Hromadný hrob. Shromáždili jsme všechny, které jsme nalezli, a pohřbili jsme je zde. Tady leží mnoho mých přátel, Mirren.“

Vzala ho za ruku. „Navštěvuje toto místo ještě někdo mimo tebe?“

„Formio, Aras a já jednou ročně. Kromě nás už asi nikdo. Po většinu roku je tohle místo ponecháno vlkům, luňákům a vranám. Od doby, kdy byla nasypána tato mohyla, se svět pohnul tak daleko – nikdy jsem nevěřil, že by mohl někdy dojít do podobných časů. Ale to je možné jenom díky mužům, jejichž kosti tlí pod našima nohama. A to ty jako moje dcera nesmíš nikdy zapomenout, i kdyby všichni ostatní zapomněli.“

Mirren se pohnula, jako by se chystala promluvit, ale Corfe ji gestem umlčel. „Počkej.“

Na západním obzoru se objevil osamocený pták, sokol nebo jestřáb. Jednou jim zakroužil nad hlavami a pak začal střemhlav padat přímo k nim. Svišť poplašeně vypískl a Mirren ho uklidnila pohlazením. Pták, velký raroh, dosedl na trávník několik stop od jejich nohou. Nejprve si nějakou chvíli urovnával rozčepýřené peří a pak otevřel zahnutý zobák a promluvil hlubokým melodickým hlasem dospělého muže.

„Vaše Výsosti, je mi potěšením se s vámi znovu setkat.“

„Golophine, co nového na západě?“

Pták naklonil hlavu na stranu a zadíval se na ně jedním žlutým okem. „Před třemi dny vyplula na moře spojenecká flota. Křižuje prostor u Severního mysu a vyslala několik eskader na západní přístupy k Brennským ostrovům. Zatím nedošlo ke střetu.“

„Ale ty sis jist, že nepřítel připlouvá po moři?“

„Ano, to jsem. Zjistili jsme, že po čtyři měsíce křižovalo za Hebrionami množství malých galér. Ale během posledních týdnů všechny zmizely. Navíc, značná část severního sledového loďstva se nevrátila do přístavu, ačkoliv počasí bylo dobré. Něco je na moři, to je jasné.“

„A nezjistily by něco oči tvého raroha?“

V hovoru nastala pauza, jako kdyby ptáka něco vyrušilo a nebo jako by Golophin zvažoval odpověď. „Můj familiár je umístěn tady v Torunně, aspoň v této chvíli, Vaše Veličenstvo, aby udržoval spojení mezi západem a východem!“

„A jaké jsou zprávy z Charibonu?“

„Odtud máme více údajů. Himerianské armády – i během této chvíle – opouštějí své zimní tábory. Dají se na pochod ještě dnes v noci, troufl bych si odhadnout. Čekají jenom, až se Torinnský průsmyk zbaví posledního sněhu. Thurianská cesta je plná pochodujících oddílů.“

„Tak už to začalo,“ vydechl Corfe. „Konečně se po takovém čase věci dávají do pohybu.“

„I já si myslím, že to začalo, Sire.“

„A co Fimbrijci?“

„Zatím ani slovo. Čekají. Smlouva o neutralitě, kterou podepsali v Neyru, sice otevřeně vyhlašuje jejich neutralitu, stejně se však nakonec budou muset přidat na tu či onu stranu.“

„Jestli ta zatím neviděná flotila uskuteční invazi, mohlo by je to ovlivnit, mohli by změnit názor.“

„Ale také by to znamenalo válku na dvou frontách.“

„Ano, samozřejmě.“

„Doufám, Sire, že všechny přípravy byly už dokončeny.“

„Hlavní část naší armády čeká jen na můj rozkaz, aby se vydala na pochod, a generál Aras uvedl severní posádku do stavu pohotovosti zejména ve směru od Gaderionu. Oznámíte mi, pokud se dozvíte něco nového?“

„Samozřejmě, Sire. Dovolte mi, abych vám vyřídil ještě pozdrav od vašeho královského bratrance Abeleyna z Hebrionu. A nyní mne omluvte, už musím jít.“

Pták vzlétl se zuřivým máváním křídel a odplynul do jarní nebeské modři jako utržená plachta. Corfe za ním s odfrknutím hleděl.

„Tak to byl Golophin – nebo aspoň jeho familiár,“ vydechla se zářícíma očima Mirren. „Ten velký hebrionský mág. Už jsem o něm tolik slyšela!“

„Ano, to byl on. Je to dobrý muž, ačkoliv to vypadá, že se na něm začíná projevovat jeho vysoký věk. Velmi ho ranilo, že se jeho učedník vydal cestou, kterou se vydal.“

„Ó ano, presbyter rytířů Církve. Je pravda, že je vlkodlakem a zároveň mágem?“

Corfe se přísně podíval na dceru. „Někdo poslouchal u klíčových dírek.“

Mirren se začervenala. „To už je přece všeobecně známá věc, nic víc.“

„Tak tedy víš, že náš svět je ohrožen nesvatou trojicí. Himerius jako antipontifex, mág a nyní vicegenerál mnišského řádu Aruan a Bardolin, další arcimág, který je zároveň presbyterem rytířského řádu. Ano, máš pravdu, povídá se, že tenhle Bardolin je vlkodlakem. Byl Golophinovým přítelem a nejlepším žákem. Teď se z něho stal Aruanův pohůnek, tělem i duší. Aruan je největší z těch tří, ačkoliv v očích světa je hodnostně nejníž.“

„Říkají, že Aruan je nesmrtelný, poslední přeživší z vymřelého západního národa, který sám sebe zničil v minulých stoletích neumírněným používáním černé magie.“ Mirren údivem vydechla.

„*Kolují* velmi divoké pověsti, ale každá z nich ukrývá zrnko pravdy. Ten Aruan se objevil odnikud asi tak před šesti lety, přistál v podivně vypadajících lodích s několika následovníky na Alsetských ostrovech. Himerius ho v okamžiku rozpoznal jako mesiáše, jehož příchod byl předpovězen, a vyzvedl ho do nejvyšších církevních kruhů. Prohlásil, že je poslem nové, lepší budoucnosti. Je velmi starý, to víme jistě, ale co se týče zmizelé rasy mágů – tak to jsou jen povídačky. Každopádně velí armádám Perigrainu, Almarku a dalšího půltuctu provincií, stejně tak jako řádu církevních rytířů a tajemným Psům. Druhé císařství, jak se nazývá to nesvaté spojenectví, je opravdu silou, se kterou –“

„A co Fimbrijci,“ přerušila ho znovu Mirren. „Co udělají oni?“

„Ano, to je otázka. Kterým směrem se vydají elektoráty? Pošilhávali po znovuustavení své hegemonie už od pádu Aekiru, ale ten nový triumvirát jim trochu kazí plány. Nejsem si jist. Budeme bojovat za svobodu všech ramussianských království a to není nic, co by Fimbrijci nějak zvlášť vítali. Na druhé straně nechtějí, aby se Himerius stal neporazitelným. Myslím si, že budou vyčkávat, dokud my a Charibon neztratíme síly ve vzájemném boji, a pak přijdou jako hyeny pro kosti.“

„Nikdy jsem nezažila válku,“ řekla Mirren nezvykle vážně a se strachem v hlase. Pohladila sviště, který jí seděl na rameni. „Jaké to je, otče?“

Corfe se nepřítomně zadíval na planinu. Před šestnácti lety byla okolní krajina, nyní pustá, epicentrem válečného pekla. Věděl, že kdyby se mu jen trochu zachtělo, uslyšel by v temných hlubinách své mysli ozvěnu hřmění kanonády, tu ozvěnu, která tam stále duněla a nikdy dunět nepřestane.

„Válka je krokem přes práh pekla,“ prohlásil po chvíli. „Modlím se, abys ji nikdy nezažila na vlastní kůži.“

„Ale ty jsi byl přece velkým generálem – velel jsi armádám – byl jsi dobyvatel!“

Corfe se na ni přísně podíval. „Bojoval jsem o přežití – a to je rozdíl.“

Nenechala se zastrašit.

„A válka, která nadchází, ta bude také o přežití?“

„Ano. Ano, bude. Nechceme válku; byla nám vnucena – to si pamatuj.“ Corfův hlas zněl temně, jako hlas truchlícího.

Ale hlad, který jeho slova dávala tušit, a temná stránka jeho duše se třepotaly radostí.

Kapitola třetí

„Podívejte se na ty ptáky,“ vyzval své velitele Abeleyn. „Sledují naše lodě.“

Nad loďstvem se vznášela mračna racků, byly jich tisíce. Bezcílně kroužili a střemhlav se vrhali k hladině. Jejich nekončící skřeky hrozily zničit sluch všem v doslechu, tropili rámus tak silný, že přehlušil i skřípot namáhaného dřeva, sykot moře pod kýly rozrážejícími vlny, práskání napínaných plachet a skřípání lan a ráhen.

„Mrchožrouti,“ zvolal admirál ze záďové paluby. „Ale je to divné, setkat se s nimi tak daleko od země.“

„Nikdy jsem nic takového neviděl, jednotlivé ptáky ano, ale takové hejno nikdy,“ odpověděl mu Hawkwood.

Na všech čtyřech úrovních horní paluby – na příďové nástavbě, střední palubě, záďové palubě a na velitelské palubě – všichni vojáci a námořníci hleděli k obloze, přes vzduté plachty a mezi ráhny, zírali plni obav na obrovské hejno skřehotajících racků. A racci kroužili kolem floty bez oddechu a jejich vřískot zněl přímo výhrůžně.

Na vlnách pod nimi se pyšně vznášela vlajková loď. *Pontifada* byla válečným plnoplachetníkem s výtlakem dvanáct set tun s více než sedmi sty muži na palubě a s osmdesáti děly, která nyní odpočívala, pevně uvázána za zavřenými lodními střílnami; jako divoké šelmy v kleci, jako šelmy vzpínající se touhou po svobodě. Byla to plovoucí baterie obrovské palebné síly, největší západní loď, pýcha hebrionské flotily.

Přesto však možná nebude stačit, pomyslel si Abeleyn. Ona a celý její mocný doprovod, spojená síla čtyř národů. Co jsou lidské síly v porovnání s –

„Plachta na obzoru!“ ozval se výkřik z brámového ráhna. „Je to karavela, má vítr v zádech, směr náš levobok.“

„To se vrací naši průzkumníci,“ prohlásil Hawkwood. „Jaké zprávy asi přinášejí?“

Shromážděni muži stáli na velitelské palubě *Pontifady* a beze slova očekávali připlouvající loď. Přede dvěma dny byla na západ vyslána malá průzkumná eskadra, zatímco hlavní flota vyčkávala v bezpečí nedaleko od pevniny.

Admirál Rovero křikl vzhůru na hlídku: „Kolik vidíš plachet?“

„Pořád jenom tu jednu, pane. Napnutou příďovou košovku, ale vidím lana, jak povlávají ve větru.“

Abeleyn a Hawkwood se na sebe tázavě podívali.

„Co si o tom myslíš, kapitáne?“ zeptal se Abeleyn.

Hawkwood se zamyšleně prohrábl lehce prokvetlým vousem. „Obávám se, pane, že eskadra našla to, co hledala.“

„To si také myslím.“

Admirál Rovero rozhrnul kruh svých společníků a zasalutoval monarchovi. „Sire, na její palubě není ani živáčka. Žádám o povolení vyhlásit poplach.“

„Máte je, admirále. Kapitáne Hawkwoode, signalizujte našim spojencům – *Nepřítel ze severozápadu* – a připravte se k boji.“

„Provedu, pane.“

Na několika čtverečních mílích oceánu flota přešla z poklidné plavby do horečné aktivity. Padesát tři velkých lodí a tucty menších karak a karavel s větrem v plachtách z levoboku plulo na severovýchod. Do jejich kurzu mířila pod větrem osamocená karavela, malá loď o výtlaku nejvýše sto tun.

Flota plula ve formaci šípového hrotu. Čelo tvořily hebrionské lodi, lodi největšího kontingentu. Levé ostří se skládalo z gabrionských lodí, jedenácti pyšných korábů s posádkou těch nejlepších námořníků. Pravé ostří zaujímali Astaračtí; mohutné lodi obsazené méně zkušenými posádkami. Násadu hrotu tvořily lodě Mořských merduků; jejich plavidla byla sice lehčí, stejně tak jejich děla, ale paluby byly plné arkebuzírů a obrněné pěchoty.

Celkově plulo po vlnách ranního moře něco přes třicet tisíc mužů.

Loďstvo se nacházelo padesát lig od západního pobřeží Hebrionu. Byla to ta největší námořní síla, kterou kdy svět viděl, a její shromažďování bylo trpělivou prací několika let. Již deset dnů společně pluly na západ. Hebrionské pobřeží jim zmizelo z dohledu minulou noc. Všechno úsilí bylo soustředěno na tento jediný den, na tento okamžik. Na toto ráno, jež právě procitalo na vlnách Západního oceánu.

Pach zapálených doutnáků zavanul k Abeleynovi z dělových palub společně s potem námořníků, kteří vysouvali děla ze střílen, takže lodní boky vypadaly jako pobité tupými hřeby. Nad hlavami jim v lodních koších vojáci nabíjeli otočná dvouliberní děla, jinde zaráželi nabijáky koule do hlavní svých arkebuz, další muži plnili sudy mořskou vodou – připravovali se na hašení požárů, které zachvátí plachty.

Osamocená karavela byla méně než tři kabely od vlajkové lodi a přestože u kormidla neměla živou duši, neochvějně držela kurz.

„Vůbec se mi to nelíbí, Sire. Mrtvá loď se živým kormidlem," řekl Rowero. „Žádám o povolení ji potopit."

Abeleyn se na chvíli zamyslel. V tom okamžiku cítil, jak se na něj soustřeďují pohledy všech těch několika set námořníků a vojáků na palubě. Konečně kývl: „Povolení uděleno."

Zatřepotaly se signální praporky a za několik okamžiků se děla floty rozezněla jakoby silou božího hněvu.

Karavela zmizela v ničivých gejzírech mořské vody. Hawkwood zahlédl, jak kusy dřeva létají vysoko do vzduchu, viděl ráhna, tříštěná na kousky, a kácející se stěžně. Některé dělové koule přelétly, některé nedolétly, ale mnoho jich zasáhlo cíl takovou silou, že musely malou loď rozdrtit. Když se znovu objevila, zbyl z ní jenom trup zbavený stěžňů, hluboce ponořený do vln a obklopený plovoucími troskami. Když zmlkl hřmot kanonády, znovu byl slyšet řev raccího hejna.

„Modlím se k Bohu, abychom měli pravdu," zamumlal admirál Rovero.

„Podívejte se, co má na palubě!" zakřičel někdo z vrcholu stěžně.

Muži se nahrnuli k brlení, plni nedočkavosti, až se rozptýlí dým ze střelného prachu. Lodní důstojníci stáli na velitelské palubě a tak se jim výhled otevřel dřív než námořníkům na palubě.

Švábi? pomyslel si Hawkwood. Můj bože.

Když se trup karavely objevil, bylo vidět, jak z palubních průvlaků vraku vyskakují černé bytosti, na jejichž chitinových pancířích se odrážely záblesky světla. Připomínaly stavbou těla obrovské brouky. *Pontifadou* se ozvalo ustrašené mumlání mužstva.

„Zpátky na místa!" zaburácel Hawkwood. „Toto je královská válečná loď a ne nějaká zatracená výletní jachta. Bocmane – přetáhněte tamtoho muže devítiocasou kočkou!"

Broučí postavy se snažily udržet vraku potápějící se karavely, ale vodní vír, vzniklý při jejím sklouzávání do vodního hrobu, jich většinu stáhl s sebou. Brzy na hladině oceánu nezůstalo nic jiného než několik trosek.

Ozval se výkřik bolesti, když bocmanova devítiocasá kočka poznamenala něčí nešťastná záda. Posádka se vrátila na bojová stanoviště, ale polekaný šepot dále doléhal na velitelskou palubu.

„Zajali naši eskadru a je jasné, že vědí, kde jsme," prohlásil admirál Rovero.

Otázka je, co znamená oni, pomyslel si Abeleyn. Ale přikývl na souhlas. „A to je to, čeho chceme konec konců dosáhnout. Nemůžeme křižovat donekonečna. Tohle nám nepřítele přivede až pod nos." Obrátil se k Hawkwoodovi a ztišil hlas: „Kapitáne, ty věci z karavely. Viděli jste –?"

„Ne, pane, nic jim podobného jsme na západě neviděli."

Sotva Hawkwood promluvil, ozvalo se zapleskání plachet. Všichni vzhlédli a uviděli, jak plachty splasklý, neboť vítr přestal vát. Po několik okamžiků se celou lodí rozhostilo tak hluboké ticho, že jediným zvukem bylo šumění vln, jak se příď lodi prodírala mořem. Pak i to utichlo. I samotné vlny přestaly šplouchat a ve chvíli se celá flota vznášela na hladině v absolutním tichu a v rozházené formaci, jak ji vítr zanechal. To nenadálé ulehnutí větru bylo neuvěřitelné.

„Co se to pro všechno na světě stalo?“ zvolal král Abeleyn. „Kapitáne, to není přirozené.“

„Ano, to není,“ potvrdil Hawkwood. „Zde zasáhlo čarodějnictví. Kouzla na ovládání počasí.“

Ozval se lodní zvon a za sekundu mu odpověděly zvony ostatních lodí; to jak se vzpamatovali loďmistři. Ten zvuk zněl na hladině mrtvolně tichého oceánu jaksi hluše. Sedmé zvonění, takže bylo sotva po poledni. Moře připomínalo zrcadlo; zářilo stejně hlubokou modří jako průzračná obloha nad ním. Loďstvo připomínalo město, zmítané nepokojem a jakýmsi záhadným způsobem přenesené doprostřed oceánu. Přes veškerou svoji ukrytou sílu nebyla ničím ve srovnání s velebností mohutného živlu, který ji obklopoval. Racci zmizeli.

Nepřirozené bezvětří vydrželo až do večera, kdy se od západu připlížila mlha a ponenáhlu zahalila všechny lodi. Zpočátku jemná jako pavoučí hedvábí, během mžiku se změnila v hustou hmotu nasáklou vlhkostí, hmotu, která zakryla hvězdy i vycházející měsíc, dokonce i lampy sousedních lodí. Zazněly signální trubky, ozývaly se výstřely z arkebuz odpalované v pravidelných intervalech a byly postaveny hlídky, které na sebe pokřikovaly z lodních zádí přes šedivou oponu mlhy. Flota plula se skasanými plachtami a posádky strávily nekonečné hodiny u pažení vybavené dlouhými bidly, aby zabránily případným srážkám. Formace se promíchala. Astarackélodi pluly s loďmi z Gabrionu a štíhlá merducká plavidla narážela do velkých hebrionských galeon.

Králové Hebrionu a Astaraku společně s admirálem Roverem a kapitánem Hawkwoodem se sešli ve velké kabině Pontifady v době, kdy lodní zvon odbil devětkrát a ukončil tak čas psí hlídky. Král Mark opustil svoji vlajkovou loď, jakmile padla mlha, a strávil v malém kutru, jehož

veslaři bloudili od lodi k lodi, několik hodin, než se dostal k cíli. Tvář měl šedivou a vypadal nemocně, přestože moře bylo klidné.

Kabina měla nádhernou výzdobu. Pozlacené křivky, které se táhly od záďových oken, se pohádkově třpytily v záři zavěšených luceren a dva osmnáctiliberní kulveriny doplňovaly interiér, jak tam stály, s hlavněmi opřenými svými ústími o rámy střílen. Dlouhý stůl, který stál šikmo k ose lodi, byl pokryt mapami, poháry a karafami s vínem. Tekutiny v nich stály skoro nehybně, jako by se stůl nacházel na pevné zemi a ne na palubě lodi.

„Mužstvo je unavené," prohlásil Hawkwood. „Musíme je nechat přes noc odpočinout, alespoň šest hodin. Poslední hlídky byly tak vyčerpané, že skoro spaly."

„Nepřítel je velmi blízko – někde v té mlze," oponoval mu Rovero drsně. „Musí být. Za svítání zaútočí, tím jsem si jist. Muži musí zůstat na svých místech."

Na chvíli bylo ticho. Usrkávali víno a naslouchali melancholickému volání nočních hlídek a vzdálenému třaskání arkebuz. Hawkwood nikdy předtím nezažil, aby byla posádka tak tichá. Obyčejně bylo slyšet tlumený zvuk hovorů, halas zábavy, sprosté vtipy – dokonce i tady na zádi – ale teď posádka mlčky vyčkávala na palubě, s široce otevřenýma očima zírala na temnou stěnu mlhy. Všichni v naprostém tichu, jen tu a tam se ozvalo polohlasem pronesené slovo.

„A kdo – nebo co – je přesně naším nepřítelem?" zeptal se král Mark. „Ty věci z karavely, to nebyli lidé a ani tak nevypadali. Ani to nebyli vlkodlaci, jaké potkal tady kapitán na své výpravě."

Osazenstvo stolu vzhlédlo ke kapitánovi. V odpověď jen pokrčil rameny. „Tápu v temnotách stejně jako vy. Od mé výpravy uplynula už řada let. Kdo ví, jaké další monstrozity si za tu dobu ti ďáblové vymysleli?"

Ozvalo se zaklepání na dveře a do kabiny vstoupil námořník. „Lord Murad, Sire, žádá o audienci." Námořníkova tvář byla bílá strachy.

Hawkwood a Rovero si vyměnili krátký pohled, ale pak Murad vstoupil a uklonil se králi. „Doufám, že se máte dobře, Výsosti." K údivu všech přítomných se mu chvěl hlas. Po tváři mu stékaly kapky vody.

„Ano, docela dobře. Jaká byla cesta na vlajkovou loď, bratranče? Noc je hustá jako polévka."

„Můj kormidelník křičel snad na každou loď floty, než jsme našli *Pontifadu*. Má teď tak ochraptělý hlas, že kráká jako vrána, a já jsem promočený až na kost a pokrytý slanou krustou. Asi jsme sledovali brázdu člunu krále Marka. Promiňte mi, Vaše Výsosti," obrátil se na Marka z Astaraku, který seděl za stolem a beze slova ho pozoroval – „vévoda Frobishir z Gabrionu také hledá vlajkovou loď, jak mi řekli. Ještě bloudí v mlze. Můžete veslovat celou noc a skončíte tam, odkud jste vyplul, tak je hustá. Ale omluvte mne, zapomínám na dobré způsoby. Admirále Rovero, buďte pozdraven – a zde samozřejmě můj starý druh a spoluplavec, kapitán Hawkwood. Je to už dlouho, kapitáne, co jsme si při setkáních u dvora vyměnili více slov než pozdrav."

Hawkwood beze slova kývl hlavou, tvář prostou jakéhokoliv výrazu.

Murad od návratu z té neblahé objevné plavby k Západnímu kontinentu poněkud nabral na váze. Nikdy se mu asi nepodaří ztloustnout, ale už pár kilo udělalo jeho zjizvenou tvář méně hrůzostrašnou. Určitě také nebude nikdy pokládán za hezkého muže, tedy alespoň podle konvenčního pohledu na krásu. Oči se mu ale blýskaly jako uhlíky a máloco jim uniklo. Říkalo se, že se často dívají na nahé ženy, a většinou prý na ženy jiných mužů – přestože se oženil se známou kráskou, paní Jemillou. Hawkwood se očima střetl s lordovým pohledem a ucítil posměšnou výzvu k nějaké reakci. Oba se smrtelně nenáviděli už od návratu ze západu, ale nenadálé námořníkovo povýšení před několika lety přidalo této nenávisti na intenzitě; ovšem v přítomnosti krále ji skrývali pod pláštíkem společenské zdvořilosti.

Počáteční rozpaky z Muradova příchodu vyprchaly. „Přinesl jsem vám dárek, Sire. Něco, co byste mohl shledat zajímavým, dokonce si dovoluji tvrdit, že v mém daru možná naleznete látku k rozšíření vzdělání. S vaším dovolením." Pozvedl hlas a zavolal: „Variane! Přines to sem!"

Přede dveřmi kabiny stála skupina mužů a právě vlekla jakýsi předmět. Přitom tiše nadávali a potili se. Konečně otevřenými dveřmi vstoupila čtveřice námořníků. S obtížemi nesli rozměrný pytel, který se zaduněním upustili na podlahu. Pak se trochu neohrabaně uklonili překvapenému shromáždění a rychle odešli – skoro jako by utíkali.

Věc, kterou zde zanechali, páchla mořskou vodou a jakýmsi podivným, těžko popsatelným odérem, který Hawkwood nedokázal

rozpoznat, třebaže mu připadal podivně známý. Muži v kabině vstali, aby jim nic neuniklo, a Murad trochu teatrálně rozvázal pytel.

Na podlaze leželo cosi černého a lesklého.

Šlechtic vytasil dýku a zbytek tkaniny rozřízl. Před udivenými zraky se objevilo cosi – na první pohled to připomínalo černé brnění. Z té věci se linul takový puch, že se mnozí rozkašlali a rychle si přiložili k nosům kapesníky.

„Bože všemohoucí!“ vydechl Abeleyn.

„To není boží práce, Sire,“ odpověděl mu Murad ponuře, „dokonce bych řekl, že bůh s tím nemá nic společného.“

„Jak jsi to chytil?“ dotazoval se Hawkwood.

„Vylovili jsme to rybářskou sítí z hromady trosek, co zbyly po té potopené karavele. Vylovili jsme jich víc – všechny mrtvé, ale hodili jsme je přes palubu. Tenhle kousek jsme si nechali jako představitele druhu,“ pronesl se zjevnou pýchou v hlase Murad.

„Aspoň že se utopí jako každé jiné zvíře,“ vydechl Rovero. „Z čeho je, pro Svatého, ten krunýř?“

„Je z rohoviny,“ ozval se Abeleyn, který nebyl tak útlocitný jako ostatní a klekl si vedle mrtvého těla a začal podrobně zkoumat brnění, poklepávaje na jeho povrch rukojetí dýky. „Těžké a tvrdé. Příliš těžké, aby plavalo. Podívejte se na konce paží, jsou tady nůžky. Vypadal jako obrovský humr. Bodce na nohou se zase lehce zabodnou do dřeva. Kapitáne, pomozte mi.“

Společně uchopili část brnění, která vypadala jako přilba. Začali za ni tahat a snažili se jí pootočit. Ozvalo se ostré klapnutí, za ním následoval mlaskavý zvuk. Helmice se uvolnila a zápach, který se z ní vyvalil, nutil většinu přítomných k dávení. Hawkwood zklidnil dech jen vypětím vůle.

„Uvnitř je jenom člověk.“

Pod přilbou se objevila lidská tvář ebenové barvy, zkroucená předsmrtnou grimasou. Ohrnuté rty odkrývaly vyceněné žluté zuby a z tváře vytřeštěně zíraly jantarové oči. Muž byl samý sval a šlacha, přímo anatomický model lidské postavy.

„Je to člověk,“ pronesl král Astaraku Mark s trochou pochyb v hlase.

„Jestli jsou to lidé, znamená to, že jiní lidé je mohou zabít,“ odpověděl mu Abeleyn. „Vzmužme se, přátelé. Rovero, nech tu novinu

rozhlásit mezi posádkou. Jsou to jenom lidé v cizokrajných brněních, proti nimž budeme bojovat, ne nějací démoni bez duše.“

„Provedu, Sire.“ Rovero se ještě jednou pochybovačně podíval na mrtvé tělo a opustil kabinu.

Hawkwood, Abeleyn, Murad a Mark zůstali a zamyšleně se dívali na rozkládající se tělo, které jim leželo u nohou.

„Nevypadá jako žádný muž, kterého jsem dosud viděl. Ani v Puntu jsem nespatřil lidi s takovou barvou pokožky. A vidíte jeho zuby? Má je ostré jako šelma. Myslím, že byly zbroušeny. Někteří korzáři dělají totéž, aby vypadali hrůzostrašněji.“

„A co ty oči?“ zamumlal Abeleyn. „Musí se smažit v pekle, tenhle chlapík. Je mu to vidět na očích. Věděl, kam se po smrti dostane.“

Stáli v nepříjemném tichu a agónií zkřivená tvář mrtvého je všechny znepokojovala.

„Je to člověk, ale někdo s ním provedl něco strašlivého,“ prohlásil Mark skoro šeptem. „Tihle čarodějové… Myslíte, že ten jejich lord Aruan tady bude osobně?“

Abeleyn potřásl odmítavě hlavou. „Golophin mi řekl, že je v Charibonu a připravuje armádu na zahájení tažení.“

„A flota, se kterou se máme utkat –“

„Ta je velmi blízko. V uplynulých deseti letech ji zahlédli jenom dvakrát nebo třikrát. Ale to neznamená, že neexistuje. Skládá se většinou z malých lodí hranaté konstrukce opatřených latinským oplachtěním. Je jich spousta. Útočí za mlhy, která je podobná té, ve které se nacházíme. V uplynulých dvou letech útočily na Brennské ostrovy. Vždy odvlečou jenom děti a pak beze stopy zmizí. Divně vypadající lodi s vysokými kastely na přídi a na zádi.“

„To vypadá na kogy, co se používaly za dávných časů.“

„Ano, myslím, že ano. Ale chtěl jsem říct, že ty kastely svědčí o tom, že byly postaveny pro zahákování. Naše děla nám nad nimi dávají – dávají převahu?!“ Králův hlas znejistěl a všichni se podívali jeden na druhého, když je naráz napadla stejná myšlenka. V mlze jim palebná převaha nebyla k ničemu. Za tak snížené viditelnosti se k nim výsadková plavidla mohou přiblížit až na dosah a nikdo si jich nevšimne.

„Když nemáme v plachtách vítr, nemohou ho mít ani oni,“ prohlásil nahlas Hawkwood. „Neslyšel jsem, že by měli galéry, a dokonce i velmi

dobrý počasnický mág může ovládat jenom malou část oceánu. A docela jistě nemůže rozhodnout, které lodi bude vanout vítr do plachet a které ne. K navigaci používají kompas stejně jako my a tady ty věci," dotkl se nohou ležícího těla, „nemohou díky bohu plavat."

Abeleyn ho pochvalně poplácal po rameni. „Zvedl jste mi morálku, kapitáne. To potřebujeme, zdravý námořnický rozum a ne paranoidní myšlení nás politiků. Můžete se přidat k admirálovi na můstku. Za chvíli se k vám všichni připojíme."

Propuštěn, opustil Hawkwood kabinu, ale ještě si předtím stačil vyměnit s Muradem mrazivý pohled.

Abeleyn přehodil přes rozšklebenou tvář mrtvoly cíp pytle a napil se z vysokého poháru vína. „Rád bych uchoval tuhle věc pro Golophina, aby ji mohl podrobně prozkoumat, až nás navštíví, ale bojím se, že posádce se to nebude příliš líbit. A navíc ten smrad!" Znovu se napil vína.

„Marku, Murade, necháme formalit. Potřebuji radu jako," pozvedl pohár v neurčitém gestu, „jako vrchní velitel spojeneckého loďstva," dokončil s ironickým úsměvem. „Máme zásoby ještě na další měsíce plavby, ale pak se musíme vrátit do Abrusia pro nové. Jestli na nás nezaútočí dnes v noci –"

„Nepoplujeme nikam, dokud trvá bezvětří," přerušil ho drsně Murad. „Sire, sedíme tady zcela bezmocní a oslepení tou neskutečnou mlhou. A zatímco trčíme tady, nepřítel možná pluje nedaleko nás pod jasnou oblohou a hodlá zaútočit na království, které se zbavilo svých nejlepších obránců."

„Golophin má v Abrusiu šest tisíc mužů a dalších deset tisíc je rozmístěno v posádkách podél pobřeží," vyštěkl Abeleyn.

„Ale to nejsou ti nejlepší muži, které máme, a navíc – on není voják, ale mág. A kdo ví, kam se vytratí jeho loajalita, když uvidí, co se na něj valí?"

„Nezpochybňuj Golophinovu loajalitu, bratranče, bez něj by se nikdy nepodařilo uzavřít naše spojenectví."

„To ani nechci, Sire," pokračoval nezastrašeně Murad. „Ale raději bych viděl ve velení obrany Hebrionu vojáka. Generál Mercado…"

„Je déle než deset let mrtev. Vím, kam svou řečí směřuješ, milý příbuzný, a má odpověď zní ne. Zůstaneš u loďstva. Potřebuji tě tady."

Murad se uklonil. „Odpusť mi, bratranče.“

„Nestalo se nic, co by potřebovalo mé odpuštění. Nevěřím, že nás nepřítel jen obejde.“

„Proč ne, Sire?“

Odpověděl mu král Mark, který si mezi tím dolil víno. Jeho tvář už nabrala téměř normální barvu. „Protože tady máme příliš mnoho královských jablíček v jednom košíku, aby je nechali jen tak bez povšimnutí ležet. Že mám pravdu, Abeleyne? Jsme tady jako návnada, jako červ na háčku.“

„Něco podobného, bratranče.“

„A proto ten pompézní odjezd,“ prohlásil Mark zahořkle. „Jako bychom jim poslali pozvánku. Udělali jsme prostě všechno, aby nás nepřítel napadl. Abeleyne, připíjím na tvoji chytrost. Jenom doufám, že jsme nepřechytračili sami sebe. Mimochodem, kdy se má objevit Golophin?“

„Za svítání.“

„Nemůžeš ho přivolat dřív?“

„Ne, jeho familiár je s Corfem na východě.“

„Škoda. Přes všechny tvé pochybnosti, Murade, bych se cítil mnohem lépe, kdyby ten stařík byl tady s námi. Když nic jiného, mohl by alespoň rozehnat tu prokletou mlhu. Nebo přivolat vítr.“

„Sire, mluvíte rozumně,“ prohlásil Murad hlasem plným něčeho, co se i u něj dalo označit za pokoru. „Jestli má nepřítel povědomí o našich pohybech, je jisté, že dnes v noci zaútočí, protože povětrnostní podmínky jasně hrají v jeho prospěch. Musím se vrátit na svou loď.“

„Dej pozor a s ničím se v té tmě nesraz,“ nabádal ho Abeleyn a potřásl mu rukou.

„Jestli ano, tak ať to není alergické na ocel. Vaše Výsosti, omluvte mne a ať vás provází bůh.“

„Bůh, co ten s tím vším může mít společného,“ odpověděl Abeleyn, znovu si naplnil sklenici a vyprázdnil ji jediným douškem.

Noc pomalu končila. Nad flotou zářily na noční obloze neúčastné hvězdy.

Ano, těm je opravdu všechno lhostejné, pomyslel si Hawkwood. Pak ho ale něco přimělo, aby se probral z dřímoty do úplného bdění.

Nenadále pozorně propátrával bystrýma očima okolní prostor, osvětlovaný kolébavým světlem visící lampy. Podíval se na mapu rozprostřenou na stole, mapu, která zobrazovala jemu tak dobře známé obrysy pobřeží Hebrionu, lesklé odpichovátko, které leželo tam, kde mu vypadlo z unavených prstů. Na několik minut si zřejmě zdřiml, jen na několik minut, déle ne. Ale během té doby se v kajutě něco stalo, něco důležitého. Cítil to.

Podíval se do rohu, tam, kam světlo lampy nedosahovalo, a uviděl, že už není sám.

Hustá tma se tam jakýmsi způsobem stala hmotnou, zazdálo se mu, že vidí zářit dvě žlutá světla, a pak se temnota proměnila v obrys lidské postavy. Na palubě právě lodní zvon odbíjel deváté zvonění a ohlašoval tak konec střední hlídky. Byly čtyři hodiny po půlnoci a z vrcholů Hebrionských hor na východě se blížilo svítání. Přijde během poloviny hlídky, ale tady, na vlnách západního oceánu, dosud panovala noc.

„Richarde, rád tě zase vidím."

Hawkwood povytáhl knot a ve světle lampy uviděl v rohu stát Bardolinovu postavu. Vyskočil a lampa se divoce rozhoupala. V nastalé hře světel a stínů vyrazil k příteli, pevně stiskl Bardolinova široká ramena a svaly, které nadouvaly látku pláště. Ve tváři se mu objevil široký úsměv a mág mu odpověděl také úsměvem. Rozesmáli se a objali se. V příští chvíli se Hawkwood zarazil a odskočil od Bardolina, jako by objal hada. Úsměv mu z tváře zmizel jako mávnutím kouzelného proutku.

„Proč jsi přišel?" ruka zašmátrala u boku. Příliš pozdě si uvědomil, že opasek i se šavlí pověsil na opěradlo židle.

„Už je to dlouho, kapitáne," ozval se Bardolin. Když vstoupil do světla, Hawkwood se od něj odtáhl. Mág k němu prosebně pozvedl ruku. „Prosím, Richarde, věnuj mi trochu času – nevolej stráž nebo nedělej nějakou podobnou hloupost. Kolik let jsme se už neviděli, patnáct?"

„Asi tak."

„Vzpomínám si, jak jsme s Griselou prohledávali doky starého Abrusia ve snaze nalézt *Orla*," – tváří mu proběhl záchvěv bolesti – „a pamatuji se na tu brandy, o kterou jsem se podělil s Billerandem."

„Co se s tebou dělo, Bardoline? Co ti to udělali?"

Mág se usmál.

„Jak se nám ten svět pod nohama mění. Nikdy jsem s tebou neměl vyplout na západ, Hawkwoode. Měli mne raději v Hebrionu upálit. Ale teď už je zbytečné litovat minulosti. Nemůžeme změnit minulost, stejně tak jako nemůžeme změnit to, co s námi udělala.“

Zběsilý tlukot Hawkwoodova srdce se trochu zklidnil. Ruka sáhla po jílci šavle. „Nejlépe když vykonáš, proč jsi přišel, ať to máme odbyté.“

„Nejsem tady abych tě zabil, ty zatracený hlupáku. Naopak jsem tady, abych ti zachránil život.“ Najednou z něj zase byl ten starý Bardolin, tichá hrozba, která z něj sálala, zmizela. „Alespoň tolik ti dlužím. Jediný ze všech jsi byl mým přítelem.“

„A Golophin.“

„Ano – on také. Ale to je úplně jiná záležitost. Hawkwoode, vezmi si záchranný člun nebo veslici či jak to vlastně říkáte vy námořníci malým plavidlům, nasedni do ní a zmiz z tohoto plovoucího skladiště. Odpluj co nejdál od *Pontifady* i od všech lodí doprovodu. Zamiř na volné moře, jestli chceš ještě někdy vidět východ slunce.“

„Co se má stát?“

„Vy všichni jste už teď mrtví muži a vaše lodi jsou potopené. Věř mi, pro milosrdenství boží, musíš pryč!“

„Pověz mi, co se chystá, Bardoline!“

Ale ta podivná temnota se vrátila a Bardolin už nebyl Hawkwoodův přítel jako předtím. Usmála se na něj neznámá bytost, která Bardolina připomínala jen vzhledem.

„Co ti mám povídat? Pro naše staré přátelství jsem udělal, co jsem mohl, ale zapomněl jsem, že tys vždycky byl zatvrzelý hlupák, kapitáne. Přeji ti mnoho štěstí a když ho mít nebudeš, tak alespoň rychlou a bezbolestnou smrt.“

Zmizel jako plamen svíčky v záři slunce, ale než odešel, Hawkwood uviděl v jeho očích agonii hluboké bolesti. Najednou byl v kajutě sám a po čele mu stékal pramínek potu.

Vtom uslyšel z paluby střelbu a křik. Uvědomil si, že ať ho Bardolin přišel varovat před čímkoliv, právě to začalo.

Kapitola čtvrtá

Na nezkrotných vrcholcích Cimbrijských hor ležel bělostný sníh a na pozadí blankytně modré oblohy zářil jako rybaříkův hřbet. Ale ve vzduchu bylo cítit jaro, dokonce i v té výšce, kde se nacházeli, a po okrajích Torského moře se vlnila ledová tříšť a tiše svírala přídě i boky rybářských lodí, které brázdily tyto vody.

Z okapu katedrály v Charibonu odpadávaly poslední dlouhé rampouchy a střechy na slunci zářily. Bylo slyšet chór mnišských hlasů. Až skončí bohoslužba, kněží budou v pochmurných zástupech odcházet do velkých refektářů mnišského města na odpolední jídlo, a po jídle se vrátí do písařských dílen, knihoven nebo na zahradu okopávat zeleninu a byliny nebo do kováren pokračovat v práci, kterou společně s písněmi obětovali Bohu. Tyto rituály se po staletí nezměnily a byly považovány za základní kámen mnišského života. Ale sám Charibon, sídelní město pontifika a středisko západní učenosti, se od rozkolu před osmnácti lety naprosto změnil.

Ve městě byla vždycky velká vojenská posádka, protože se zde nacházely kasárna a výcvikové prostory rytířského řádu, ozbrojené paže církve. Ale nyní se zdálo, že prosté staré město se prudce a zmateně rozšiřovalo moderní výstavbou, nekonečné okolní planiny pokryly řady dřevěných chat a kuželovitých stanů, cesty spletené v pavoučí síti vedly všemi směry. Mířily na západ do Almarku, severně do Finnmarku, jižně do Perigrainu a východně k Torrinskému průsmyku, kde se Cimbrijci a skvělí Thuriané zastavili a zanechali za zády volný prostor. Průsmyk tvořil ideální přístupovou cestu pro invazní armády už po mnoho milénií.

Na pláních se připravovaly armády, vycvičená masa ozbrojených mužů. Někteří v koňských sedlech s dlouhými kopími a ve větru povlávajícími praporci, jiní s píkami nebo arkebuzami přes ramena a další se starali o dlouhohlavňová polní děla a doutnáky. Mnozí vyráběli beranidla a v popředí se táhl nekonečný průvod mul, které vlekly vozy plné zásob a střeliva. Zpěv mnichů z tichých chrámů se v ranním tichu nesl do daleka nad rytmickým pochodem okovaných bot a tichým duněním kopyt tisíců koní. Vlajky tuctu království, vévodství a samostatných provincií zde byly seřazeny bok po boku. Almark, Perigraine, Gardiac, Finnmark, Fulk, Candelaria, Touron, Tarber. Charibon byl nyní domovem armád a hlavním městem císařství.

Fimbrijské velvyslanectví sídlilo ve starém biskupském paláci s výhledem na knihovnu svatého Garasa a původní klášter. Napříč Malvennorskými horami, přes Narianské kopce a dolů před Tor pochodovalo dvanáct mužů v opotřebovaných tmavých uniformách, aby se poradili s himerianským papežem v Charibonu. Pochodovali mnoho mil k tomuto rozsáhlému stanovému městu, které se rozlezlo kolem kláštera, odborným okem vojáků si všímali kováren a stád koní, táborové disciplíny a značného množství personálu, nekonečných konvojů zásobovacích vozů, které přijížděly z bohatých zemědělských krajů z jihu a západu, neboť nyní museli daně odvádět všichni. Almark a Perigraine se již nesměly počítat mezi pět ramusianských království. Vládli jim himerianští místodržící, duchovní samozvanci, zodpovědní jen samotnému Nejvyššímu biskupovi, a král Cadamost si oholil hlavu a stal se neurozeným novicem.

Uplynulo již dvanáct let od chvíle, kdy fimbrijští kurfiřtové podepsali s Druhým císařstvím Neyronskou smlouvu, ve které hájili svou neutralitu vůči všem činům, spáchaným za jejich hranicemi. Kdysi poslali do Torunny armádu na pomoc proti merdukům, ale polovina zahynula a druhá se poddala novému torunnskému králi.

To prudce zastavilo jejich plány na znovuobnovení bývalé svrchované moci elektorátů v Normannii. Navíc později přibylo další ponížení, neboť část jejich nejlepších vojáků zběhla i s loděmi na východ, kde se připojili k terciu krále Corfa a jeho fimbrijskému generálu Formiovi. Torunnské vítězství před šestnácti lety kurfiřstvími otřáslo. Fimbrijci byli zvyklí pohlížet na každou západní sílu jako na podřadnou – z vojenského profesionálního pohledu, ale nesourodá armáda, kterou Corfe dovedl k tak oslnivým vítězstvím nad merduky, jim poskytla mnoho látky k přemýšlení. Toruňané byli nyní označováni jako nejlepší vojáci na světě – tak dlouho, dokud je povede současný král. A právě teď byli částí velké aliance, která se skládala z Hebrionu, Astaraku, Gabrionu a dokonce i Ostrabaru. Proti této konfederaci stála síla Druhého císařství. U kurfiřtského dvora bylo již dávno rozhodnuto, že Fimbria spolkne svou pýchu a bude vyčkávat, jak dopadne srážka těchto dvou titánů. Až usedne zvířený prach, pak možná přijde čas a Fimbrie znovu získá svá stará práva na vládu na kontinentu. Ale ne dříve – nezáleželo na tom, jak neutralita znechutí a rozzlobí obyčejné vojáky, kteří hořeli touhou znovu

získat ztracenou pověst dobyvatelů západu. Ale časy se měnily a rychle zmátly ty, kteří vyrůstali v dvojí nejistotě Svaté církve a hrozby pohanského východu, a Fimbria se rozhodla změnit politiku a přijmout nové, byť šokující uspořádání světa.

„Mám třicet tisíc mužů pěchoty a deset tisíc jízdy," řekl Grall a tázavě pohlédl na účastníky rady, usazené kolem stolu.

Justus se odvrátil od okna, kde pozoroval Charibonce, kteří dole na ulici vycházeli z katedrály. Téměř všichni kněží byli v černém. Jeden nebo dva byli v antillanské hnědi, ale zdálo se, že zakladatelé vlastně z větší části pohltili všechna ostatní náboženství na světě. Na této polovině kontinentu bezpochyby.

„Mají i jiné tábory," řekl společníkům. „Dále na východě, blíže k průsmyku. Na úpatí Thurianských kopců mají postavené pevnosti. Jejich síla tam bude ještě o polovinu větší než tady."

„A to nepočítáme posádky," černě oblečený Fimbrijec se odvrátil od ohně a promluvil. „Naše rozvědka naznačuje, že mají další velké kontingenty ve Vol Ephriru a Alstatu, a dokonce i daleko na západě ve Fulku."

„To mě nepřekvapuje," kývl Grall. „Mají zdroje z poloviny kontinentu a také mají další…" Přerušil větu netrpělivým gestem a zamračeně začal přepočítávat mince v koženém váčku.

„A to je další hlavní úkol, proč jsme tady; musíme objevit, co jsou zač," odpověděl Justus. „Na armádu mužů se můžeme připravit. Ale jestli jen polovina toho, co se říká, je pravda –"

„Jestli je polovina pravda, tak Druhé císařství má na své straně oba, Boha i ďábla," pousmál se Grall. „Troufám si tvrdit, že většinou jsou to jen povídačky."

Další Fimbrijec, který dosud nepromluvil, byl menší a starší než ti dva. Vlasy měl stříbrné a tvář tvrdou a nehybnou jako vyřezanou ze dřeva. Jen oči ho prozrazovaly. Leskly se jako dva zářící drahokamy. „Bohužel to zřejmě nejsou jen povídačky. V Charibonu se dějí divné věci; hlavně od té doby, co se odnikud objevil ten Aruan. Před pěti šesti lety vtančil na post zástupce generála, až to vypadalo, jako by byl vytvořen přímo pro něj."

„Myslíš, že příběhy, které o něm kolují, jsou pravdivé, Briane?" zeptal se Grall. V hlase měl hořkost.

„Svět je plný podivných věcí. Tento muž otevřel dveře himerianské církve všem kouzelníkům a čarodějnicím všech Pěti království, zvrátil církevní politiku dlouhých generací, a oni se k němu rozběhli, jako by byl sám Ramusio osobně. Proč to dělá? Odkud přišel? A co je to za člověka? To všechno musíme zjistit. Pojďme, než se zešeří a bude už pozdě.“

Ozvalo se zaklepání na dveře komnaty a muž, který mohl být bratrem komukoliv z nich, nahlédl dovnitř a řekl: „Je čas, pane. Už nás očekávají.“

„Dobře,“ odpověděl Briannon. Na chvíli odešel do vedlejšího pokoje a když se vrátil, byla jeho uniforma zbavená nejhorší špíny a kolem pasu měl uvázanou šarlatovou šerpu.

„Žádné okruží?“ zeptal se suše Grall. On a Justus si připnuli krátké železné meče a trochu si oprášili vysoké boty, ale jinak vypadali stejně, jako když předešlé noci vpochodovali do Charibonu.

„Ne. Jak jsme se domluvili, tady jsem maršálem Briannonem – žádná souvislost s kurfiřtem, který nosí stejné jméno.“

Pontifikální audienční síň byla postavena s jasným záměrem příchozího zastrašit. Připomínala loď katedrály. Každý prosebník žádající o audienci u velkého biskupa musel projít dlouhou, strach nahánějící cestou ke vzdálenému konci, a každý jeho krok byl pod dohledem. V masivní zdi zely výklenky, a v každém stála jakoby ze žuly vytesaná postava církevního rytíře v plné zbroji, která vše sledovala.

Na konci té dlouhé pouti seděl na vysokém trůně Himerius, po stranách stáli vicegenerál a presbyter Rytířů církve. Ostatní mniši jako černé stíny v pozadí mumlali modlitby a šustili brky po listinách. Třebaže byl venku jasný jarní den a sluneční světlo padalo dovnitř vysokými okny v klenuté střeše budovy, za promyšleně vyřezávanými zástěnami okolo pódia hořely krby, takže Himeria a jeho rádce halily stíny a světlo plamenů. Bylo velmi těžké odhadnout skutečnou délku síně.

Dvanáct Fimbrijců pochodovalo temnotou. Meče museli odložit v předsálí a měli tedy prázdné ruce, ale přesto naháněli více hrůzy než rytíři ve výklencích, jež míjeli.

Rázně zastavili před pódiem a byli rázem zahaleni stínem, který Himeria obklopoval.

Grall naslouchal úvodní výměně pozdravů jen zčásti, o to pozorněji zkoumal muže před sebou. Himerius byl starý – asi sedmdesátník – a jeho postava, zahalená v bohaté róbě, vypadala zchřadle. Ale oči mu fanaticky zářily a kostnatá tvář si stále uchovávala divokou životní sílu.

Po pravici mu stál vysoký muž v řádové černi, se zlatým řetězem generálního vikáře kolem krku. Měl oholenou hlavu jako kněz, ale působil dojmem vysokého šlechtice. Zahnutý jestřábí nos byl dokonce větší než Himeriův, a husté obočí stínilo důlky s jen nepatrně se lesknoucíma očima. Vypadal jako cizinec, jako by přišel odněkud z východu. Možná to dělaly vysoko posazené lícní kosti. Vyzařovala z něj přísnost, která ohromila i Gralla.

To byl Aruan z Garmidalanu, vicegenerál mnišského řádu; mnozí ho nazývali pravou hlavou himerianské církve. Bez pochyby síla v pozadí trůnu a předmět spekulací a záhad, jež znepokojovaly všechna normannská království.

Po Himeriově levici stál chlapík z úplně jiného soudku. Širokoramenný voják s vyholenou hlavou, zpola obrněný, se zlomeným nosem a rýhou na čele, způsobenou stálým nošením přilbice. Možná šedesátník, vypadal zdravě a hrozivě jako každý vycvičený fimbrijský seržant, kterého Grall kdy poznal. Ale z očí mu vyzařovala vzdělanost a když se Grall s nimi setkal, ucítil, že je pečlivě zkoumán; raději pohledem uhnul. Tento muž zažil bitvy, proléval krev. Násilí z něj přímo čišelo. Bardolin z Carreiridy, presbyter rytířského řádu – další záhada. Kdysi byl mág, učedník velkého Golophina z Hebrionu, ale pak se obrátil proti svému milovanému mistrovi a nyní představoval jednoho triumvira Charibonu.

„Je pro nás vždy potěšením přivítat zde v Charibonu představitele elektorátů. Doufáme, že jste spokojeni s ubytováním a že budeme mít v průběhu vaší návštěvy dost času k projednání mnoha různých a důležitých témat, která se týkají obou našich zemí. Velká aliance, jak sama sebe tituluje, byla po mnoho let hrozivou válečnou silou na našem společném kontinentu, a hranice obou našich států se v poslední době stává neklidnou. Musíme se společně poradit; věřím, že najdeme řešení, jak ambice agresivních sousedů omezíme.“ Himeriův starý hlas zněl pod klenbou katedrální síně překvapivě jasně a zvučně.

„Zdrženlivost elektorátů, kterou projevily, je obdivuhodná, zvážíme-li, kolik závažných činů tato aliance spáchala. Ale my cítíme, že zde, v Charibonu, před trůnem pravé víry, nastal čas, kdy se Fimbria a Císařství spojí proti agresorům. Rozdělení světa je pevně stanoveno. Bohužel, naši znalci se shodují v mínění, že zanedlouho dojde k válce – i přes veškeré naše snahy tomu zabránit. Beztvářný lžipontifex Albrec a jeho ochránce, krvežíznivý usurpátor Corfe z Torunny – a to se nezmiňujeme o merducích, kteří ohavně vyplenili svaté město Aekir –, ti všichni shromažďují vojska na naší východní hranici. Hebrion, Gabrion a Astarac – také ve spojení s merduky – blokují naše pobřeží a obchodní cesty na západě. Proto se modlíme, maršále Briannone, aby se vaši vyslanci dnes zde rozhodli, abychom se spojili a šli společně zabránit blížícímu se neštěstí – ve víře s požehnáním Boha. Je nutné vykořenit Albrekovo kacířství, zahnat alianci od našeho pobřeží a učinit přítrž tomu hnusnému divadlu, které merduci a ramusiané provozují společně – v tomtéž chrámu, u téhož oltáře! – v bezbožné Torunně.“

Grall překvapením zamrkal. Mezi obratným diplomatickým jednáním působila Himeriova slova jako kopnutí mezka. Chtěl se podívat na Briannona, vidět, jak elektor zareaguje na tuto řeč, vlastně nikoliv, na tento požadavek – ale nepohnul se, zůstal strnule stát s tváří jako ze dřeva.

„Vaše Svatost přednesla mnoho zajímavých návrhů,“ odpověděl Briannon tvrdě a stroze na Himeriovu vzletnou řeč. „V tuto chvíli jsme vyslovili příliš mnoho faktů. Jak víte, Svatosti, fimbrijská ambasáda sama rozhodnout nemůže a naše přítomnost je, doufám, považována za dostatečný důkaz, že i my sdílíme vaše znepokojení nad současným stavem věcí na našich a vašich hranicích. Chci vás upozornit, že nemám pravomoc vypovědět žádnou smlouvu, to dosud přísluší elektorátům. Smlouva z Neyru zaručuje Fimbrii neutralitu v každé válce, ke které se Druhé císařství připojí, a posledních dvanáct let sloužila velmi dobře. Ale časy se mění. Je mi potěšením, že v tomto ohledu jsme zajedno, Svatosti.“

Himerius se dokonce pousmál. „Můžeme se tedy odebrat k večeři, drahý maršále. A poté se snad naše setkání stane přátelštějším a najdeme nové možnosti, jak vnést světlo do těchto záležitostí?“

Briannon se lehce uklonil. „Svatosti, jsem vám plně k dispozici.“

„Myslím, že tenhle Himerius je dobrý vyjednávač," usoudil Justus. „Až tak dobrý, že nezakrytě prohlásil, že buď jsme s ním nebo proti němu, ten starý luňák."

„To nejsou jeho slova," řekl Briannon. „Himerius je jen figurka. Jednáme s Aruanem, s nikým jiným, a on je tak sebevědomý – myslí si, že může na elektoráty vyvíjet nátlak."

„Co uděláme?" zeptal se netrpělivě Grall. „Přidáme se k tomu shromáždění čarodějů a kněží?"

Briannon na něj chladně pohlédl. „Uděláme to, co je nejlepší pro náš lid, bez ohledu na to, jestli se budeme muset spojit s ďáblem." Trojice střízlivě oděných mužů mlčky odkráčela do svých ubytoven. Grall se přistihl, že myslí na svého bratrance Siluse, který asi před třemi týdny dezertoval do Torunny. Jdu sloužit pod opravdového vojáka, řekl mu při odchodu hořce. Pod jediného opravdového vojáka, který na západě zůstal.

Když se za Fimbrijci hlučně zavřely dveře, tři postavy okolo trůnu se volně rozpovídaly.

„Byli jsme příliš čitelní," řekl Himerius nespokojeně. „Mistře, tito Fimbrijci jsou nejzatvrzelejší ze všech. Měli bychom s nimi jednat opatrně, zdvořile a s lichotkami."

„Pouze tolerují stav věcí – ale na změnách se nepodílejí," shrnul Aruan. „Jsou to lidé jako všichni ostatní, obávají se budoucnosti. Náš přítel maršál Briannon je ve skutečnosti elektor v Neyru, a jestli se kdy podaří Fimbrijcům překonat neshody a rozhodnou se znovu zvolit císaře, pak jím bude právě tento muž, zcela jistě on oblékne císařský purpur. Není tady jen tak náhodou. Věřím, že podepíšou novou smlouvu. Jednoho dne budou fimbrijské píky v našich řadách, to vám slibuji. Zanedlouho si možná uvědomí, kterým směrem fouká vítr, jen počkejte, až padnou Hebrion a Astarac."

„Nemají nás rádi," vmísil se Bardolin. „Raději by sloužili pod králem Corfem – pravým válečníkem."

„Nechtějí ničí nadvládu. Avšak jejich armády budou přijímat rozkazy. V tom jsou konec konců dobří," usmál se Aruan. „Můj milý Bardoline, jsi velmi nestálý v názoru na naše nadcházející aktivity. Občas

je mi líto, že jsem tě zasvětil do tajemství Osmé disciplíny. Odhalil jsem v tobě správně jistou dávku sympatie pro toho jejich válečného krále?“

Bardolin se střetl s Aruanovým sokolím pohledem, aniž hnul brvou. „Je to největší generál naší doby. Fimbrijská vojska a důstojníci mohou poslouchat rozkazy, ale déle než patnáct let jich tisíce odcházelo pod jeho prapor. Říkají si Sirotci a jsou to fanatici. Už jsem se s nimi v poli střetl a jsou silou, se kterou je nutné počítat.“

„Ach, bitva u Torrinského průsmyku,“ zauvažoval Aruan. „Ale to byla jen malá aférka, a více než před deseti lety. My máme vlastní fanatiky, Bardoline, a ti se vysmívají všem píkám, ať je třímá v ruce kdokoliv. Děti? *Nemám pravdu?“*

A všichni mniši postávající ve stínu zvedli hlavy, kápě jim spadly na ramena a odhalily zuby šelem. Rozevřeli čelisti a začali výt a vrčet a pak se vrhli Aruanovi k nohám; oči jim žhnuly jako plameny v krbech.

Kapitola pátá

Nejprve uslyšeli zvuk podobný tlukotu tisíce srdcí, ozývajících se najednou. Posádky lodí se probudily ze strnulého vyčerpání, ve kterém dosud setrvávaly, a shromáždily se na palubě, kde s obavami zíraly do neprůhledné mlhy. Důstojníci na tom nebyli o mnoho lépe. Král Abeleyn stál na velitelské palubě *Pontifady* ve zlatavém oparu, vytvářeném mlhou ozařovanou světlem mohutných lodních luceren. Na všech lodních ochozech námořníci vyměňovali dohořelé doutnáky, posádky na příďové, záďové a střední palubě si otíraly vlhkost z tváří, plivaly si do dlaní a vyměňovaly si významné pohledy. Zvuk se neustále přibližoval, stával se hlasitější a hlasitější. Do východu slunce zbývalo ještě několik hodin, ale vypadalo to, že dříve než svítání přijde ještě něco jiného.

Admirál nařídil, aby obsluhy otočných děl zůstaly na svých místech, ačkoliv na vrcholcích stěžňů se z košů staly samostatné ostrovy, ztracené v husté mlze. Znenadání se shora ozvaly poplašené výkřiky a vzápětí zazněla prudká palba z otočných lehkých děl, pálících neuspořádanou salvu. K patám stěžňů dopadly kusy lan a roztříštěného dřeva.

„Začalo to,“ vydechl Abeleyn.

„Seržante Miro!“ zařval Rovero. „Pošlete nahoru oddíl, ať zjistí, co se tam děje.“ Tišším hlasem se obrátil na nedaleko stojícího muže. „Ty, zbrojmistře, přiveď mi kapitána Hawkwooda.“

Palba zesílila. Miro a jeho muži odložili arkebuzy a začali šplhat po upínačkách, během okamžiku zmizeli v mlze. Po celé délce paluby mužstvo vzhlíželo ke košům, mlha divoce vířila a bylo slyšet výkřiky, které se měnily ve vřískot. Začal pršet teplý déšť, ale na palubě lodi všichni úděsem vykřikli, když zjistili, že to není voda, ale krev. Pak spadlo první tělo. Jedno, dvě, tři – půl tuctu; narážela na palubní plaňky, odrážela se od napnutých lan. Dopadala jako šarlatové ruiny mezi své druhy nebo přepadávala přes palubu do černé vody. Ozývaly se salvy i jednotlivé výstřely. Mužstvo na palubě uskakovalo, když začaly padat ještě strašnější předměty: utržené ruce, střeva, hlavy, spršky horké krve. To vše doprovázeno střelbou a nářkem umírajících posádek pozorovacích košů.

S popelavým obličejem a těžce lapaje po dechu se Hawkwood přidal k Abeleynovi a Markovi na můstku. „Co se k čertu děje?“

Nikdo mu neodpověděl, palba z košů utichla, ale nářek umírajících zněl dál. Pak se najednou z mlhy vynořili zbylí muži. Šplhali dolů s horečným chvatem, ruce měli do krve rozedřené. Byl to Abeleyn, kdo se jako první probral z transu a začal vykřikovat rozkazy.

„Námořníci, vypalte salvy nahoru ke košům. Poručíku Gerrolvo, shromážděte své muže a nastolte pořádek, při božím spasení! Všichni na palubě, všichni na palubě, připravte se k odražení výsadku nepřítele! Zbrojíři, vydejte posádce šavle!“

Kouzlo bylo zlomeno.

Rozkazy, které v té noční můře dávaly smysl, donutily mužstvo okamžitě jednat. Do temna mlhy, která začínala deset stop nad jejich hlavami, vypálili pár neuspořádaných salv a ostatní námořníci se rozběhli do zbrojnic pro zbraně používané k boji muže proti muži, protože všem bylo jasné, že děla jsou pro boj, který je očekává, zcela nevhodná.

Na můstku vedle Abeleyna vytasil šavli i Hawkwood, a silou vůle se snažil ovládnout paniku, která mu svírala hrdlo. Téměř se obrátil na Abeleyna s Bardolinovým prohlášením, *že jsou všichni už vlastně mrtví*, ale pak slova zadržel. Stejně už asi bylo pozdě.

Admirál Rovero byl na střední palubě a hnal muže na jejich stanoviště; odkopával zmrzačená těla, která se na palubě povalovala. Popadl za paži jednoho námořníka se šílenstvím v očích, jehož ruka vypadala, jako by ji něco uhryzlo v zápěstí. Muž se držel za pahýl a neosobně pozoroval, jak mu z tepen tryská krev, jako by ruka patřila někomu jinému.

„Miro, ty jsi byl nahoře na hlavním stěžni, že ano? Co se tam při Všemohoucím děje?“

„Démoni,“ odpověděl Miro zdivočelým hlasem. „Žlutoocí ďáblové. Mají křídla, admirále. Nahoře nezůstal nikdo naživu.“

Ten muž byl v hlubokém šoku. Rovero jím zlostně a bezradně zatřásl.

„Jdi do podpalubí na ošetřovnu. Ty tam – Grode – pomoz mu ze žebříku. Zůstaňte u zbraní, vy zkurvysyni. Nezapomeňte, kým jste!“

Za stěnou klesající mlhy byly odevšad vidět záblesky výstřelů z ručních zbraní a na Pontifadu z dálky dolehl zvuk salv z ostatních lodí, smíšený s křikem posádek. Útok byl veden na všechny lodi flotily zároveň.

Shluk osobních strážců s vytasenými meči, Hebronců a Astaračanů, obklopil Abeleyna, Marka i Hawkwooda. Na sobě měli poloviční brnění a zpod odklopených hledí zíraly oči plné divokého odhodlání. Z mlhy vypadl podivný předmět a s rachotem dopadl mezi ně. Muži se káceli jako kuželky. Jeden narazil na lodní zábradlí a přepadl přes ně do moře. Ozvalo se jen hlasité šplouchnutí. Brnění ho v okamžení stáhne ke dnu jako kámen. Hawkwood na malou chvíli uviděl ve zmítající se hromadě těl, brnění, rukou a nohou obrys okřídlené broučí postavy, pokryté hladkou kůží, podobnou hadí, jak divoce mává klepety. Ještě si stačil všimnout dlouhého, jakoby krysího ocasu, který ta věc měla také, a pak mu bytost zmizela z dohledu. Zůstaly po ní jen chuchvalce mlhy, zvířené proudem vzduchu z rychle mávajících křídel.

Po celé délce paluby se námořníci snažili odrazit útočníky, kteří se na ně vrhali ze vzduchu. Z mlhy se znenadání vynořovaly desítky až stovky létajících tvorů, kteří rozsekávali námořníky na kusy jediným máchnutím ocasu. Po každém útoku se stáhli do mlhy stejně rychle, jak se objevili. Zbrojmistři stáli u otočných palubních děl na záďové palubě a zasypávali okolí sprškami kovu. Kusy provazů a lan padaly dolů a

srážely zmatené muže; utržené kladky jim rozbíjely hlavy a zvyšovaly chaos. Hawkwood zahlédl něco, co muselo být hlavním brámovým ráhnem – třicet stop dlouhé břevno pobité železem – řítilo se dolů jako kometa s ocasem lan a kladek, aby jako oštěp probilo palubu a zmizelo v podpalubí, přičemž cestou vzalo s sebou dva dělostřelce, jež uchvátily smyčky lan. Třísky trčící z paluby jejich těla rozervaly na kusy.

„Ničí loď odshora. Musíme poslat muže do lanoví," zakřičel, „než nám ji zmrzačí."

Rozběhl se ke schůdkům na záďovou palubu.

Za jeho zády oba králové pomáhali svým těžce obrněným osobním strážcům na nohy. Jedna z létajících bytostí se mihla kolem Hawkwooda – sekl po ní šavlí a uťal jí jedno klepeto. Netvor narazil plnou rychlostí do balustrády nad zádí a změnil se v klubko polámaných kostí a kožnatých křídel. Šestistopá záďová lucerna, zavěšená vedle, se silou nárazu utrhla a spadla na palubu, kde se v plamenné explozi roztříštila. Hořící olej se rozstříkl po palubě. Král Mark se změnil v planoucí pochodeň a strážce, který stál vedle něho, zrovna tak. V okamžiku se uvnitř těžkého brnění upekl. Někdo skočil přes palubu. Král se snažil rukama uhasit plameny, ale ty se mu hladově zakously do těla. Bylo vidět, jak mu černá pokožka, hoří vlasy a šaty. Otřesený, sám rovněž hořící Hawkwood viděl, jak si astarackýmonarcha v agónii rve maso z vlastní tváře. Abeleyn se snažil udusit plameny pláštěm, ale ten začal hořet také. Jeden z hebrionských osobních strážců svého krále odtáhl a vlastním tělem udusil plameny, které vládci začaly vyskakovat na rukávech oděvu a ve vlasech. Hawkwood se převaloval po palubě tak dlouho, dokud neuhasil plamínky, které mu vyskakovaly na šatech. „Požární hlídka!" křičel, „požární hlídka!" S překvapením zíral, jak se mu ze hřbetů rukou sloupávají velké kusy kůže.

Záď lodi byla v jednom plameni. Oheň zachvátil dehet ve spárách palubních planěk a šplhal vzhůru po upínačkách a zadních stěžích beranového stěžně. Když žár dosáhl ke druhé palubní lampě, vybuchla v oslnivém záblesku a hořící olej dostříkl až k bedně záďové paluby. Jak se inferno šířilo, zachvátilo i kulveriny na velitelské palubě. Vypálily jeden po druhém a škubly sebou zpět na hořících lafetách. Poboční dávky prachu, uložené vedle děl, vybuchly se zvukem podobným sérii hromů, vyrvaly prkna a způsobily roztřepené díry v nástavbě *Pontifady.* Těžké

trámy, které tvořily kostru a žebra lodi, létaly vzduchem jako klacíky společně s hořícími kusy lidských těl. Loď sténala jako mučené zvíře. Ozvala se silná rána, když se skácel bezanový stěžeň a padl přes palubu. Upínačky a stěhy praskaly, a levá strana lodě se proměnila v ruinu. Loď se začala naklánět.

Hawkwooda z dosahu plamenů odmrštila vzduchová vlna exploze. Byl úplně ohlušený a tak se pro něj dění na palubě proměnilo v bezhlučnou surrealistickou noční můru; děsivý sen, který se zdál někomu jinému. Ztěžka se vyhrabal z hromady trosek a lanoví. Kolem něj muži bojovali s ohněm ubohými řadami, které si podávaly vědra naplněná vodou, nebo sekali po smrtonosných stínech vyrážejících z mlhy, nebo odtahovali zraněné kamarády z dosahu plamenů. Všude byl pořádný zmatek, ale ještě zdaleka nepřerostl v paniku. To už něco znamenalo.

A král? Kde je král?

Rovero, jednu polovinu tváře zpustošenou strašlivou spáleninou, ho chytil za ruku a něco na něj křičel. Ale Hawkwood neslyšel ani slovo. Sehnul se před dalším létajícím monstrem, které zaútočilo z cárů mlhy, a ucítil škubnutí, neboť Rovera cosi zvedlo z paluby. Držel admirálovu ruku, ale zapotácel se, když mu zůstala volně viset v dlani. Roverovo bezhlavé tělo spadlo na palubu jako uzlíček hadrů. Hawkwood zůstal stát, přimrazený hrůzou.

Řvoucí muži byli jeden za druhým zvedáni do vzduchu a pak padali zpátky na palubu s rozervanými hrdly. Seržant námořní pěchoty, tvrdý chlapík, divoce zápasil asi patnáct stop nad palubou s jedním z útočníků. Vrážel mu prsty do očních důlků, zatímco do něj bušila silná křídla. Námořníci začali chytat své mučitele za dlouhé ocasy a stahovali je na palubu, kde je kamarádi rozsekávali na kusy. Ale ve vzduchu byly stovky bestií. Rojily se jako mouchy a trhaly na kusy živé i mrtvé, útočily bez jakéhokoliv rozmyslu na všechno, co se pohnulo.

Hawkwood necítil žádný strach, myslí mu proletělo jen jedno logické rozhodnutí za druhým. Popadl ocelový lanový trn, který se válel opodál, a vší silou ho vrazil do jedné z okřídlených bytostí, která nedaleko od něj trhala na kusy řvoucího námořníka. Bestie udělala jakési salto a v předsmrtné agonii ho křídlem srazila na palubu. Vyhrabal se zpod ní a trhnutím ji obrátil na záda. Tam, kde čekal zvířecí mordu, se k jeho překvapení objevil lidský obličej. Z úst trčely zuby delší než mužské

prsty a i oči byly nelidské, žluté, a nejvíc ze všeho se podobaly kočičím. Zaplavila ho vlna štítivosti a vzteku. Ránu za ranou tloukl do té nelidské tváře holou pěstí, dokud si nepolámal prstní kůstky a oči bytosti se nerozmázly po nenáviděné tváři.

Pak jej udeřila další stěna nehlučné exploze – cítil, jak mu kůži ožehla vlna horkého vzduchu. Vyskočil. Sluch se mu už částečně vrátil, ale většina zvuků byla dosud přehlušována šumem, kterého měl plnou lebku. Kormidlo i s kompasnicí hořelo. Řady mužů podávajících si vědra zmizely. Krále Abeleyna a jeho tělesnou stráž nebylo nikde vidět a na palubě vládl naprostý zmatek. Muži bojovali své soukromé bitvy o přežití a chápali se všeho co jim přišlo pod ruku, jen aby se měli čím bránit. Nebyl čas nabíjet arkebuzy a tak je používali jako kyje. Přes šumění v uších uslyšel Hawkwood beznadějný křik a viděl, jak někam ukazují. Otočil se.

Přes lodní brlení se právě převalila horda útočníků podobných těm, kteří se utopili s prostřílenou karavelou. Jejich nůžky si rychle poradily s napnutou protivýsadkovou sítí a nohy opatřené ocelovými bodci jim umožnily vylézt na palubu nepřirozenou rychlostí. Hawkwood se naklonil přes zábradlí a na hladině spatřil masu malých plavidel, ze kterých byly po tuctech vrhány háky na boky jeho lodi. *Pontifada* se naklonila na pravobok. Ten nenadálý pohyb mu podrazil nohy a poslal ho přes celou palubu. S ním se k lodnímu pažení valilo celé lidské klubko. Muži popadali a kutáleli se po palubě v jedné změti s mrtvými těly svých kamarádů. Jeden námořník se nabodl na štěpinu zlomeného ráhna. Chvíli se na ní zmítal v naprostém ohromení a nevěřícně zíral na krvavou třísku, která mu trčela z břicha, ověnčená krajkami modrých vnitřností.

Zástup válečníků v broucích brněních se převalil přes *Pontifadu* jako hejno švábů, živících se na mase zdechliny. Ti, kdo z lodní posádky přežili, už neměli žádnou šanci. Kdo zůstal naživu, hnal se spolu ostatními ve zpanikařeném davu k podpalubním průvlakům. Hawkwood se ocitl právě uprostřed jednoho takového houfu a ten ho smetl s sebou k průvlaku zadní paluby. Vyděšení námořníci ho srazili na kolena, ale podařilo se mu pomocí loktů vybojovat kousek prostoru a postavit se. Jeho otupělá mysl nezúčastněně sledovala, jak je unášen davem po schodech. U jejich paty se zastavil a rozhlédl se kolem.

Bitevní lampy na dvou palubách stále hořely. I ony se naklonily, stejně jako celá loď. V podpalubí bylo dost horko a dým požáru oslepoval oči, plíce lapaly po doušku čerstvého vzduchu. Otevřel dveře, které vedly k důstojnickým kabinám. Do tváře mu dýchl nesnesitelný žár; ožehl mu pokožku obličeje a spálil obočí. Tady už nezůstalo nic živého. S bouchnutím zavřel doutnající dveře a pustil se dál s jedinou myšlenkou: uniknout požáru v podpalubí a masakru na palubě.

Minul shluk zraněných mužů, kteří se z posledních sil odplazili sem dolů, aby zde zemřeli. Když se loď ještě více naklonila, uklouzl na jejich krvi. V trupu musel být někde pod čarou ponoru proražen otvor. Prostor mezipalubí se otevřel do střední dělové paluby. Hawkwood se najednou ocitl uprostřed temné noční můry, osvětlované slabou září bitevních lamp. Všude kolem zpanikaření námořníci odpalovali jedno velké dělo za druhým. Měli na co střílet, ale nenastavili správnou elevaci, takže přestřelovali. Hawkwood na ně zařval, aby snížili dělové hlavně do co největší deprese a když se na něj nechápavě podívali, vrhl se k nim a vlastníma rukama zarazil klín pod zadek nejbližšího kulverinu, takže hlaveň se snížila. Byl nabitý a Richard s divokou radostí přiložil doutnák k odpalovacímu otvoru. Dělo s řevem odskočilo. Před střílnou vyrazil z nepřátelské lodi gejzír trosek.

Ale pak se začali do lodi střílnami hrnout nepřátelé, klepety štípali dřevo na třísky. Hawkwood je utloukal dělovým sochorem, ale najednou začali vylézat snad odevšad. Posádky opustily děla a pod nízkým stropem podpalubí začaly bojovat o holý život.

Pak se paluba nad jejich hlavami kolem hlavního průvlaku zřítila ve smršti hořících trámů. Dopadly na ně jako dřevěná lavina. Vzniklým otvorem se dolů vrhl zástup třpytivých nepřátel. Broučí válečníci se valili jako chitinové koule. Když dopadli, okamžitě se vztyčili a bez zaváhání se vrhli na námořníky. Strašlivými klepety s neuvěřitelnou lehkostí odstříhávali kusy těl a černé chitinové pancíře nešlo prorazit žádnou zbraní, jenom v místech, kde se pláty stýkaly v kloubových spojích. Posádky děl ustupovaly. Hawkwood se je snažil shromáždit, ale jeho hlas se ztratil ve všeobecném řevu. Jak tam tak stál, shrbený pod nízkým stropem, byl opět stržen vyděšeným davem k průvlaku vedoucímu hlouběji. Hnal se s ostatními se stejnou myšlenkou v hlavě – orlop (nejnižší paluba nad kýlním prostorem). Už byli pod čarou ponoru.

Tady dole zemřu, pomyslel si Hawkwood. Když lodní posádku zahnali pod úroveň děl, byla ztracena.

Stál až po kotníky ve vodě. Nepřítel prorazil bok plavidla, když zaútočil z moře a ze vzduchu zároveň. *Pontifada* umírala a až svůj boj s vlnami prohraje, vezme s sebou do mokrého hrobu stovky uvězněných mužů. Ale vždyť byla pýchou Hebrionu! Nebylo k uvěření, že něco mohlo zničit takovou loď a že to nezpůsobila dělová palba ani bouře, ale – co ji vlastně zničilo?

Ruce ho tak bolely a pálily, že málem ztrácel vědomí. Odpotácel se z cesty proudu námořníků, který se sem řinul průlezem, a upadl na bok. Slaná voda se mu dostala do spálenin. Odlezl za jedno z mohutných dřevěných kolen, které podpíralo palubní nosníky, a tam se zastavil. Voda stoupala velmi rychle.

Trupem lodi otřásl dunivý náraz, který doprovodilo zoufalé zakvílení mužů v podpalubí; všichni si uvědomovali, že záhuba se blíží. Ozvalo se uširvoucí zaskřípění a pak se poroučel samotný trup. Dovnitř se vevalil mohutný proud vody. Hawkwoodovi se na vteřinu zazdálo, že uprostřed zahlédl velký černý zoban.

Voda se hrnula do lodi bez překážek otvorem, který dosahoval šířky osm stop. Muži se začali zoufale prodírat zpět k průlezům. Utíkali stejnou cestou, kterou se tak divoce před chvílí probojovávali dolů. Loď se nahnula ještě víc na pravobok. Dřevo, namáhané na samu mez pevnosti, zoufale skřípalo. Hawkwood sklouzl k trhlině a masa mořské vody ho strhla. Bojoval, aby se dostal na hladinu. Rukama nahmatal roztříštěné dřevo lodního boku a v temnotě tápal výš a výš. Držel se okraje díry slábnoucíma rukama a vší silou se snažil překonat sílu proudu. Pomalu se protahoval přes hranu otvoru a polámané dřevo se mu bolestivě zařezávalo do břicha. Pak byl najednou venku, v moři. Zmítala jím gigantická energie vodního víru. Plnou silou vyrazil na opačnou stranu, než ho táhl vír. Věděl, že loď se noří do hlubin a snaží se ho stáhnout s sebou. Něco ho uhodilo do čela – skoro ztratil vědomí. Plíce ho pálily, jako by byly naplněné řeřavým uhlím. Cítil v nich takovou bolest, jako by mu měly každou chvíli explodovat. Třásl se šílenou potřebou nadechnout se vzduchu, vody, čehokoliv. Bojoval proti této sebevražedné touze celou silou vůle a stále kopal nohama, aby se dostal k

hladině. Pohled se mu zakalil. Pevně stiskl zuby a ucítil v ústech krev, ale stále usilovně plaval.

Konečně hlavou prorazil hladinu a mohl se nadechnout, ale vzápětí jej to opět strhlo pod vodu.

Tentokrát bylo mnohem těžší bojovat s vírem. Ruce i nohy už měl slabé. Podíval se nad sebe a spatřil tam světlo. Bylo však příliš daleko. Přestal hýbat končetinami a začal se pomalu potápět. Ale stále se nevzdával. Odmítal se nadechnout vody, i když zmučené tělo se ho k tomu snažilo přinutit.

Zatraceně! *Zatraceně!*

Něco se mu omotalo kolem nohou. Pevně ho to popadlo a vleklo ho to nahoru. Vznášel se nohama napřed. Proti světlu viděl temný, kulatý obrys. Důkladné kožené pásy mu neúprosně stahovaly kotníky a tajemná věc ho táhla k hladině. Podíval se do hloubky a tam uviděl obraz, který se mu nesmazatelně vtiskl do paměti.

Uviděl tucty mužů, mnoho z nich obrácených tváří k hladině, někteří s klidným výrazem, už na druhé straně, jiní jako on sám dosud bojovali se silou moře. Viděl je jasně v průzračné vodě, zachycené silou víru a umírající. A pod nimi se rýsoval mohutný trup *Pontifady* a pomalu klesal, jako unavený titán, k mořskému dnu. Poničený, bez stěžňů, ale stále s jednou nebo dvěma lampami rozsvícenými. Obrátil se dnem vzhůru a světla zhasla. Černý trup se bezhlesně nořil stále hlouběji do černé tmy mořského dna.

Hawkwood znovu stoupal.

Prorazil hladinu a dlouze vykašlával z plic všechen zkažený vzduch. Osvobodil unavené nohy z objetí té věci, která ho zachránila. Zjistil, že to je vinný měch, zpoloviny plný vzduchu. Pevně ho objal pažemi a až se rozvzlykal, jak zhluboka vdechoval doušky studeného vzduchu, v hlavě jen jedinou myšlenku: jsem naživu, unikl jsem. Loď byla ztracena a velká část posádky ji na poslední cestě do hlubin doprovázela, ale její kapitán přežil. Zalil ho nezvladatelný pocit hluboké hanby.

Na tváři ucítil vítr. Mlha byla pryč a slunce stoupalo na čistou ranní oblohu. Na východním obzoru prozářily paprsky vzdálený mrak a změnily ho v nadýchanou záplavu zlata a mědi. Hawkwood zvedl hlavu. Moře bylo mírné a když se zhoupl na hřbetě vlny, uviděl, že je obklopen plovoucími těly, kusy těl a troskami. Na západě stále tvrdošíjně ležela na

hladině vrstva mlhy, ale přímo se vytrácela se před očima. V ní bylo možno spatřit nepřátelské lodi – vypadalo to jako les stěžňů. A sluneční paprsky se odrážely i od lesklých brnění, která na sobě měly posádky na jejich palubách. Spatřil velké lodní trupy, ponořené hluboko ve vodě, pouze se zmrzačenými zbytky stěžňoví, unášené bezmocně z a do mlhy. Některé hořely, jiné vyhlížely bez života, ač byly neporušené. Na briliantově modrém pozadí oblohy se ve velké spirále vznášelo hejno létajících bytostí. Hawkwood se díval, jak klesají a přistávají na palubě potápějící se galeony. Přes vodu sem dolehl zvuk několika výstřelů.

Lodě byly všude, vystupovaly z mlhy jako ostrovy. Hebrionské galeony postavené podle jeho konstrukčních plánů, astarácké karaky, merducké šebeky, gabrionské karavely. Byly zbaveny stěžňů, poznamenané požáry, a všechny se potápěly. Vlny pokrývala vrstva trosek, pozůstatků té největší námořní floty, kterou kdy svět viděl. Byla zničena během jedné hodiny.

Pontifada byla na hrotu loďstva, tvořila špici šípu, a tak ji vítr zahnal trochu dál od hlavní části floty. Hawkwood si uvědomil, že ho vítr žene na východ, pryč od řídnoucí stěny mlhy a strašlivých pozůstatků loďstva. Tam, kde lodi hořely, byla hladina relativně klidná; zaklínadla na ovládání počasí se pod silou ohně vytrácela. Ale zde, ve vzdálenosti necelé půl námořní míle, se začal zvedat vítr. Hawkwood si pečlivě prohlédl oblohu a uviděl, jak se na západě shromažďují temná bouřková mračna. Jak to tak vypadá, nechtějí nic ponechat náhodě.

Podařilo se uniknout z vlajkové lodi někomu dalšímu? Znovu ho zalila silná vlna studu. Sedm set mužů a dva králové. Panebože!

Ale on se nevzdá. Nedovolí si jen tak zemřít. Zase se přihlásila ta úporná tvrdohlavost, která ho kdysi na západě udržela při životě. S vypětím vůle se přinutil zapátrat očima po okolních vlnách ve snaze něco nalézt. Něco, cokoliv.

Asi půl kabelu od něj se na vlnách pohupovala jakási masa dřeva. Stále na ní lpěly lanové napínáky a cáry upínaček. Hawkwood pochopil, že to je vše, co zbylo z čnělky hlavního stěžně. S námahou se vydal k troskám a pustil se vinného měchu. Po nekonečně dlouhou půlhodinu bojoval s vlnami – vydal na to celý zbytek sil. Když se k čnělce dostal, nezbývaly mu už žádné, aby se na ni vytáhl. A tak tam jen splýval ve vlnách, roztřesený a apatický. Poraněné ruce ho odmítaly poslouchat.

Také už se dávno nepodobaly lidským rukám, spíše zvířecím pařátům. Mračna mu nad hlavou černala a ve větru zazněl křik racků, jak se slétávali, aby začali hodovat na nenadálé kořisti. Hawkwood jen zavřel oči a dál se pevně držel. Už mu bylo všechno jedno.

V rukou cítil neskutečnou bolest. Když je něco nemilosrdně popadlo, chtěl vykřiknout bolestí, cítil, jak mu popraskaly puchýře a jak se trhá popálená kůže. Něco ho vytáhlo z vody; se zaduněním dopadl na prosáklé dřevo, jež bývalo hlavní čnělkou. Ležel, zaléván vlnami, a výkřik mu sám od sebe odumřel na rozpraskaných rtech.

„To je v pořádku, Richarde. Už tě mám."

Otevřel oči a zahlédl, jak se nad ním naklání postava, kterou vnímal jako černý stín na pozadí ztemnělé oblohy.

Kapitola šestá

Královniny komnaty byly místem plným stínu. Přes jarní teplo, které prohřálo venkovní vzduch, v nich v masivních krbech stále hořel oheň. V přenosných, bohatě zdobených ohřívadlech, rozmístěných kolem zavřených oken, zářily rozpálené uhlíky, ale jejich bledé světlo rozhodně nemohlo soupeřit s jasnou září krbů.

Dvorní dámy, všechny stejně atraktivně uzardělé, s občasnou kapičkou potu, která se zatřpytila, v hloubi jejich výstřihů, vypadaly v hluboce vykrojených župancích opravdu půvabně.

Corfe prudce potáhl za těsně upnutý límec a pohybem ruky je propustil, jak tam tak stály a hluboce se mu klaněly. „Jděte všechny ven a užijte si na chvíli čerstvého vzduchu, při Bohu –"

„Sire, my –"

„Jděte, dámy; chci mluvit s vaší paní."

Další hluboké úklony a pak všechny vycupitaly ven, bílými dlaněmi si ovívaly tváře, sukně pozvednuté nad kotníky, jako by se prodíraly hlubokým bahnem. Corfe se za nimi s povděkem díval a pak se uklidnil.

„Vypadá to tady jako v macassianské lázni!" zavolal. „Co se to tady děje, má paní?"

Jeho manželka mu vyšla z vnitřní komnaty naproti. Kolem ramen měla přehozený vlněný šál a opírala se o slonovinovou hůlku.

„Nic, co by vyžadovalo pozornost uřvaného sedláka z provincií," odsekla mu suchým a jasným hlasem.

Corfe ji opatrně objal, jako by byla z křehkého skla, a políbil ji na vrásčité čelo. To bylo mramorově studené.

„Pojď se mnou ven. Před dvěma dny začal forialon. Kolem královské cesty vykvetly sněženky. Proč se hřeješ U sálajícího krbu?"

Odelia se odvrátila. „Tak jaký byl výlet po cestě paměti? Věřím, že Mirren potěšil." Usedla do křesla postaveného těsně vedle krbu, ruce pokryté modrými žilkami si složila na kolenou. Jakmile usedla, spustila se ze stropu Černá chlupatá koule, vyšplhala jí na. rameno a s kočičím předením se jí usadila pod klíčili kostí. Zpod houštiny chloupků vykukovala zářící očka jako korálky.

„I tobě by udělalo dobře, kdybys podnikla něco podobného."

Odelia se usmála. Vlasy, kdysi zářící zlatem, jí už vybledly a. začaly se v nich objevovat, šedé pramínky; na tváři se královně nevyhnutelně objevily stopy věku. Jen oči se nezměnily – zelená barva jako vody hlubokého oceánu, ozářené sluncem a plné života.

„Jsem stará, Corfe. Nech mne na pokoji. Nemůžeš bojovat s časem, jako by to byla invazní armáda. Jsem stará a bezmocná. Všechny dary, které jsem měla, jsem předala Mirren. Kdyby to bylo v mé moci, udělala bych ji chlapcem, ale to je nad mé síly. Mužská linie Fatyrovců je u konce. Mirren bude někomu jednoho dne úžasnou královnou. Ale Torunna musí mít krále i teď, aby jí vládl. Oba to velice dobře víme."

Corfe se otočil k zavřenému oknu, rozrazil dokořán těžké okenice a vpustil tak dovnitř slunce se studeným větříkem vanoucím od Kardianu na východě. Díval se na moře střech, na věže pontiíikálního paláce vedle náměstí. Věž, ve které se nyní nacházel, byla vysoká dvě stovky stop, ale i tady slyšel kakofonii, kterou tvořil křik prodavačů, kteří vychvalovali na tržišti svoje zboží, a klapot dvoukoláků po dláždění ulice, doprovázený hýkáním mul.

„Musíme to zpomalit, jak nejvíce to půjde," pronesl Corfe klidným hlasem. „Je neuvěřitelné, jak rychle se příroda dokáže vypořádat s lidskými výtvory. Stará západní cesta zmizela prakticky přes noc."

„To je správná poznámka. Naším úkolem je zabránit, aby se práce, již jsme vykonali, vlivem času nevytratila, jakmile odejdeme.“

„Už jsme o tom mnohokrát diskutovali,“ odpověděl unaveně.

„A budeme o tom diskutovat znovu a znovu. A když tak mluvíme o pomíjivosti věcí, můj čas na zemi se krátí. Zbývají mi jen měsíce, už ne roky –“

„Takhle nemluv, Odélie.“

„Musíš si promyslet, s kým se po mé smrti oženíš. Je správné putovat do minulosti, ale budoucnost si také zasluhuje naši pozornost. Potřebuješ mužského nástupce. Pane Bože, Corfe, dívej se, jak se ten svět točí. Ještě jsme se nevzpamatovali z poslední války a už se na nás žene další konflikt, vedle něhož budou merducké války vypadat jako nepatrná šarvátka. V Hebrionu nebo dokonce u Gaderionu už možná začaly boje. Když vytáhneš do pole, bude stačit jediná kulka, abychom válku prohráli. Bez tebe bude toto království ztraceno. Nedovol, aby se všechno, čeho jsi dosáhl, po tvé smrti obrátilo vniveč.“

„A teď jde zase o moji smrt – hezké téma pro jarní ráno.“

„Nezplodil jsi žádné bastardy – to vím jistě – ale skoro bych si přála, aby tomu bylo jinak. Dokonce i následník i levého boku by byl lepší než žádný.“

„Mirren může vládnout stejně dobře, ne-li lépe než kterýkoliv muž, když se jí poskytne čas,“ odpověděl jí Corfe rezolutně. Odélie se usmála.

„Corfe, vojácký král, železný generál. Pro něj slunce vychází a zapadá jen kvůli jeho dceři. Nedovol, aby tě tvá láska zaslepila, drahý. Dovedeš si představit, že Mirren vede armády do bitev?“

Na tuto otázku neměl odpověď. Měla samozřejmě pravdu, ale pouhé pomyšlení na další svatbu mu otevíralo v duši staré rány. Aurungzeb, sultán ostrabarský, má dvě děti se svou – svou královnou a několik dalších se svými konkubínami, alespoň tak se říkalo. Nasirovi, jeho nejstaršímu, bylo skoro sedmnáct a Corfe se s ním několikrát potkal na státnických návštěvách v Aurungabaru. Černovlasý, se šedýma očima, odstínu mořských vln – hebrionsko-merducká kombinace. Syn, na kterého je možno být hrdý. Děvče bylo o několik let mladší, ovšem s ním se nikdy nesetkal, tak to bylo merduckým zvykem – ženy zůstávaly v ústraní.

Stejně tak i jejich matka málokdy opouštěla prostory ženských komnat. Corfe ji už neviděl šestnáct let, ale čas od času si s bolestí připomínal, že v jiném světě a jiném čase byla jeho manželkou a životní láskou. Ano, ta stará rána dosud bolela. Přestane bolet v témže okamžiku, kdy mu přestane bít srdce.

„Jak tě znám, tak máš už připravený seznam vhodných kandidátek."

„Ano. A řekla bych, že je docela krátký. Vhodných princezen je v současné době nedostatek."

Od srdce se zasmál. „Co se to s tímhle světem děje? Kdo je na čele seznamu? Nějaká bledá hebrionská dívka, nebo černooká astarácká matrona?"

„Jmenuje se Aria. Je sice mladá, ale má vynikající původ. Jejím otcem je muž, jehož musíme k sobě připoutat za každou cenu, obzvlášť v dnešní době."

„Abeleyn? Mark?" zeptal se Corfe zmateně.

„Aurungzeb, ty hlupáčku. Aria je sultánova jediná dcera, jeho a jeho milované ramusianské královny. Je sestrou následníka trůnu a tedy princeznou s královskou krví v žilách. Ožeň se s ní a spojíš Ostrabar a Torunnu nerozdělitelným poutem. Udělej jí děti a –"

„Ne."

„Co? Ještě jsem neskončila. Musíš –"

„Řekl jsem ne. To děvče si nevezmu." Obrátil se od okna k Odélii, tvář měl bílou jako křída. „Najdi jinou."

„Už jsem vyslala poselstvo. Její otec s tímto svazkem souhlasí. Toto manželství spojí panovnické domy po všechny časy – naše spojenectví pak bude nezlomitelné."

„To jsi udělala bez mého svolení?"

„Stále jsem torunnskou královnou!" vyštěkla a z nádherných očí jí zaplál bývalý žár. „Nepotřebuji tvoje svolení pokaždé, když se chci vymočit do nočníku!"

„V tomto případě ano," odpověděl jí měkce a jeho oči bezmyšlenkovitě zíraly mrazivým zimním pohledem tvrdosti diamantu.

„Co proti ní máš? Ta dívka je mladá, to připouštím, ale ani já nejsem ještě úplně mrtvá. Je to kráska, jakých není mnoho, prý je zrcadlovým obrazem své matky, a navíc má až do morku kostí mírnou povahu."

„Při bohu, jsi velmi dobře informovaná."

„To už je mým zvykem.“ I jí změkl hlas. „Corfe, umírám. Dovol mi udělat tuhle poslední věc. Pro tebe a pro království. Vím, že jsem ti v uplynulých letech nebyla tou nejlepší ženou –“

Odskočil od okna a poklekl u křesla. Odéliina pokožka byla pod jeho prsty hebká, ale i velmi tenká. Cítil, že by ji mohl odfouknout i malý závan větru. „Byla jsi mi dobrou ženou. A víc než to. Byla jsi mi přítelem, rádcem a navíc velkou královnou.“

„Tak mi splň poslední přání. Udrž Torunnu pohromadě. Ožeň se s tou dívkou. Měj syna – hromadu synů. I ty jsi smrtelný.“

„A co Mirren?“

„Ta se musí provdat za mladého Nasira.“

Zavřel oči. Hluboko v nitru se mu probudila stará bolest. Ale na tu se už dávno připravil. Ale oženit se s Heriinou dcerou – s dítětem vlastní ženy? To nikdy.

Vstal s tváří nehybnou, jako by byla z kamene. „Promluvíme si o tom příště, má paní.“

„Promluvíme si o tom *teď*.“

„To si nemyslím.“ Otočil se na patě a opustil potemnělou komnatu bez jediného ohlédnutí.

Venku na něj čekal dvořan. „Sire, bylo mi nařízeno plukovníkem Heynem, abych vám oznámil, že vás očekávají kurýři s depeší z Gaderionu.“

„Dobře. Setkám se s nimi v Mečovém sálu. Vyřiďte můj pozdrav plukovníkovi. Ať se tam ke mně připojí, jak jen bude moci. Tutéž výzvu doručte generálu Formiovi a ostatním členům vrchního velení.“ Dvořan zasalutoval a odspěchal.

Felorin, Corfeho osobní strážce, se k němu přidal o kousek dál v chodbě a klapot jeho vysokých bot se přizpůsobil rytmu královýchkroků. Oba beze slova opustili královnino křídlo paláce. U dvora bylo mnohem méně dvořanů než za časů krále Lofantyra a všichni byli odění do střízlivých šatů rudé barvy. Když kolem nich procházel král, všichni mu salutovali, jako by byli vojáky. Jenom dvorní dámy měly bohatě zdobené róby a zdravily krále dvorskými pukrlaty. Vždy jim odpověděl pokývnutím hlavy, ale ani na okamžik se nezastavil.

Prošli audienční halou. Ozvěna jejich kroků naplnila velkou prázdnou prostoru. Šli dál. Tato část paláce už nebyla tak honosně zdobená a měla poněkud omšelý vzhled. Bylo zde více dřeva a méně kamene. Když Fimbrijci postavili torunnský palác, sloužil jako sídlo imperiálního guvernéra, který byl zároveň velitelem poměrně velké armády. Tato část paláce byla původně vojenskými kasárnami a než na trůn usedl Corfe, byla používána jako skladiště. Corfe ji vrátil původnímu účelu. Umístil zde pět set mužů – královskou gardu. Byli to dobrovolníci, vybraní z armády a vlastně odevšad, pokud byli schopni vydržet tvrdý výcvik, jehož autorem byl sám Corfe. V řadách gardy sloužili Fimbrijci, Torunňané, cimbrijští horalé a dokonce poměrně velké množství merduků. V posádce nosili uniformy černé a šarlatové barvy, „krev a modřiny“ tedy stejné, jaké kdysi oblékali i muži Johna Mogena. V poli jezdili na těžkých válečných koních – dokonce i Fimbrijci – a byli ozbrojeni křesadlovými pistolemi a dlouhými šavlemi. Oni i jejich koně byli zvyklí nosit váhu tříčtvrtečního brnění, které torunnští kováři uměli zhotovit tak dokonale, že bylo schopno zastavit i kouli z arkebuzy. Na hrudních plátech každého kyrysu byla vyražena nehluboká oválná značka – označovala místo a čas, kdy bylo brnění testováno.

„Kde je Comillan?“ zeptal se Corfe.

„Na cvičišti s novými jednotkami.“

„A Formio?“

„Na cestě z Meninova pole.“

„Tak tam budeme první. Jdi napřed, Felorine, a připrav Mečový sál na poradu. Mapy Torinnského průsmyku, čistý pískový stůl a nějakou brandy – víš, co budu chtít.“

Felorin věnoval svému panovníkovi udivený pohled; tetování na tváři stejně znemožňovalo rozpoznat pobočníkův výraz i za normálních okolností. „Brandy?“

„Ano, zatraceně. Budu potřebovat doušek. A běž už.“

Felorin se rozběhl, kdežto Corfe zpomalil. Nakonec se docela zastavil u okna, které vedlo na cvičiště; pozoroval, jak si skupina rekrutů odbývá pořadové cvičení. Sklo bylo vlivem věků částečně neprůhledné, ovšem Corfe viděl docela dobře do země zapuštěné kůly, vysoké přibližně jako stojící muž, a zpocené vojáky, kteří do nich sekali cvičnými meči, jejichž dřevěné čepele byly zatěžkány kusy olova.

Úkolem nováčků bylo zasáhnout určité místo na „rameni“, „pase“ nebo „koleně“ na levé nebo pravé straně jako železo tvrdého kůlu. V této činnosti měli pokračovat, dokud jim nenaskáčou na dlaních puchýře, nebudou úplně zbrocení potem a dokud se jim záda nezmění v propletenec úpějících svalů. Před třiceti lety stál na stejném místě Corfe a sekal do podobných kůlů a výcvikoví seržanti na něj řvali naprosto stejně. Aspoň že některé věci se nemění.

Mečový sál byl oproti tomu něco zcela nového. Dlouhá klenutá budova vzhledem připomínala kostel. Corfe ji nechal postavit po bitvě na Torinnských pláních před deseti lety, nedaleko místa, kde stávaly hlavní sklady a kde kdysi získal pět set merduckých zbrojí, jež použil pro svou první jednotku. Neměl chuť používat pro štábní porady starou konferenční místnost, protože byla v paláci a neustále se kolem ní motali zvědaví dvořané a služebné. Ačkoliv Odélia ho neváhala ostře upozornit na skutečnost, že stará hala byla dost dobrá i pro Kaile Ormanna. Ale Corfe cítil nutnost oddělit se od minulosti. Také chtěl vytvořit pro důstojníky své armády místo, kde by se mohli setkávat, aniž by museli čelit problémům, které vznikaly, kdykoli chtěli vstoupit do paláce – dokonce i dnes.

Pořád sedlák se špínou za nehty, i po takové době, pomyslel si se zadostiučiněním.

Na stěnách Mečového sálu visela prastará brnění a spousta zbraní z dob dávno minulých. Koberce a gobelíny s vetkanými obrazy bitevních scén a válek vyhraných i prohraných. Pod masivním žebrovím dřevěného stropu visely bojové standarty a vlajky generací torunnských armád. Na Corfeho rozkaz sem byly sneseny ze všech skladů a truhel v paláci. Některé byly potrhané a zteřelé, ale jiné, vyrobené z nejjemnějšího hedvábí a uložené s větší pečlivostí, byly stejně celistvé jako v den, kdy zavlály na bitevním poli.

Ve zdech byly stovky kulatých otvorů a každý z nich ukrýval svinutou mapu. V horních galeriích stály police s knihami. I ty byly plné, obsahovaly historické manuály, pojednání o taktice a příručky o strategii. Několik pochlebovačů z řad šlechty už před lety prosilo Corfeho, aby sepsal všeobecná pojednání o válce, ale on je stroze odmítl. Mohl být úspěšným generálem, ale nebyl spisovatelem a nehodlal diktovat svoje neumělé věty někomu jinému, nějakému parazitovi s prsty ušpiněnými

od inkoustu, písaři, který by jeho věty oloupil o původní smysl a pak je předhodil konzumentům z řad veřejnosti.

Nad římsou mohutného krbu visel meč Johna Mogena, Řešitel. Corfe ho s sebou měl v bitvě na Severních slatinách, v Královské bitvě i u Armagediru. Královnin dar zde visel, osvětlován plameny ohně, už celou jednu dekádu, torunnský král ho po tuto dobu nemusel vzít do pole.

Ve spodní části Mečové síně stály mohutné stoly, obklopené vysokými židlemi.

Nyní na nich sedělo pár mladých mužů, oblečených do torunnské uniformy, kteří se ze všech sil snažili nevšímat si dvou schvácených kurýrů, kteří se opodál opírali o stěnu. Corfe své důstojníky povzbuzoval, aby sem přicházeli a četli, když neměli službu, aby studovali taktické problémy na dlouhém pískovém stole při zdi sálu. V místnosti byla stále přítomna obsluha, aby na požádání naservírovala jídlo nebo pití v malé jídelně, připojené k hlavní prostoře jako jakési předsálí. Tímto způsobem se Corfe snažil povzbudit zrod plně profesionální důstojnické třídy. Důstojnický sbor, který takto vznikl, získal hodnosti díky svým schopnostem, nikoli díky původu nebo době strávené v armádě. Všichni důstojníci si byli rovni, jakmile překročili práh Mečové síně, dokonce i ti nejmladší z nich směli mluvit otevřeně. Co bylo však nejdůležitější: Corfe tímto způsobem vymýtil protekci a zcela vymizely vztahy, vzniklé vynucenou vděčností. Všichni tito druhové ve zbrani začínali jako podporučíci, přidělení k pěchotním terciím, a propotili se celým hodnostním postupem od základního výcviku jako každý nový rekrut. Kupodivu, když Corfe zavedl tuto reformu, příliv galantních mladíků s modrou krví se téměř zastavil. Usmál se sám pro sebe, když si na to vzpomněl.

Ještě se mu nepodařilo vytvořit opravdovou vojenskou torunnskou akademii, podobnou, jaká existovala ve Fimbrii, ale to bylo něco, o čem Corfe přemýšlel již několik let. Přes skutečnost, že byl téměř absolutní vládce, stále se musel ohlížet na mínění nejdůležitějších rodin království. Už nikdy se mu neodváží otevřeně postavit, ale přesto tvořili opozici jeho politickým činům, i když na této půdě se museli pohybovat mnohem jemněji. Ve vojenské válečné akademii by ovšem spatřovali prostředek, kterým se snažil vytvořit novou hierarchii, která není založená na

rodových svazcích, ale na vojenském umění. Měli by samozřejmě pravdu.

Mladí muži, shromáždění v Mečové síni, přestali číst. Povstali, když Corfe vstoupil, a on odpověděl na jejich salutování. Kurýři si sundali přilby.

„Vaše jména?“

„Gell a Brinian, Sire. Přinášíme poselství od –“

„Ano, já vím. Předejte mi je.“ Corfe převzal dvě kožená pouzdra. Obě obsahovala tutéž depeši. „Nějaké potíže po cestě?“

„Ne, Sire. Pár vlků nedaleko Arboronnu, ale ujeli jsme jim.“

„Kdy jste opustili Gaderion?“

„Před pěti dny.“

„Dobrá práce, hoši. Vypadáte na to, že jste jeli rychle. Řekněte zdejším kuchařům, ať vám dají vše, co budete chtít, a převlečte se do suchých šatů. Budu vás potřebovat, teď si jděte odpočinout.“ Kurýři zasalutovali, chopili se zablácených plášťů a odešli do jídelny. Corfe se obrátil na přítomné, kteří se ani nepohnuli.

„Brascian, Phelor, Grast.“ Tři jmenovaní tvořili skupinku. Opodál stál u stolu mladý snědý důstojník středního vzrůstu. Corfe se zamračil. „Podporučíku, promiňte, nepamatuji si vaše jméno.“

Mladík se napřímil ještě víc. „Podporučík Baraz, Vaše Výsosti. Ještě jsme neměli tu čest.“

„Důstojníci v posádce mne nazývají jen ‚Sire‘. Jste členem ostrabanské Barazovy rodiny?“

„Bratr mé matky je šáhr Baraz, osobní královnin strážce, a můj děd byl ten, kdo dobyl Aurungabar, Vaše – Sire. Jako poslední potomek mužské linie mám právo nosit jméno Baraz.“

„Tehdy se to město jmenovalo Aekir. Neznám dobře vašeho strýce, ale váš dědeček byl schopný generál a podle všeho dobrý muž.“ Corfe se upřeně díval na Baraze. „Jak jste se stal podporučíkem v torunnské armádě?“

„Přihlásil jsem se dobrovolně, Sire. Osobně mne přijal generál Formio asi před třemi měsíci.“

Když Corfe mlčel, ozval se Baraz znovu. „Moje rodina upadla v nemilost ostrabarského dvora před mnoha lety. Po celém východě je

známo, že přijmete do své armády loajální muže jakékoliv rasy. Rád bych to zkusil v osobní gardě, Sire.“

„Nejdříve musíte získat zkušenosti. Už jste ukončil základní výcvik?“

„Ano, Sire. Před týdnem.“

„Od této chvíle jste zařazen do generálního štábu. Nemáme mnoho překladatelů.“

„Sire, raději bych byl přiřazen k terciu.“

„Budete poslouchat rozkazy, jako každý, podporučíku.“

Mladý muž jako by se trochu zmenšil.

„Ano, Sire.“

Corfe zachoval vážnou tvář.

„Dobře. Za chvíli tady bude porada hlavního štábu. Můžete tu zůstat.“ Kývl na další nedaleko stojící tři důstojníky. „Vy také, pánové. Bude dobře, když zažijete štábní hádku; samozřejmě nikomu neřeknete, co zde uslyšíte. Je to jasné?“

Jednohlasně odpověděli ano, pane a potlačovali spokojené úsměvy.

Merinovo pole, tak nyní pojmenovali nové pořadové cvičiště, které bylo vybudováno u severní části města Torunny. Pokrývalo stovky akrů a bez překážek terénních nerovností umožňovalo velkým formacím jednotek pochodovat a provádět obraty. Na severním konci stál velký pilíř z kamene, tmavý a osamocený: monument padlých. Tyčil se nad cvičícími jednotkami jako strážný obr a povídalo se, že v těžkých dobách se okolo něj shromažďují stínové armády, aby znovu vyrazily sloužit Torunně.

Generál Formio zvedl oči od depeše ke skupině důstojníků shromážděných na koních kolem něj.

„Král si žádá moji přítomnost; přišly zprávy ze severu. Vypadá to, plukovníku Melfe, že budete velet poslední části výcviku. Gribbenova tercia jsou dosud nevycvičená. Budou pokračovat v pořadovém cvičení tak dlouho, až se jim podaří roztáhnout do bojové a vrátit se do pochodové linie, aniž by se jednotka změnila v hejno. Pánové, pokračujte.“ Otočil koně ve smršti salutování.

Formio se už před lety podrobil nutnosti a začal jezdit na koni jako každý důstojník. Byl po Corfem druhý torunnský nejvyšší velitel; v té

funkci byl velmi dlouho a téměř všichni zapomněli, že je vlastně cizinec. Přesto však v duši stále zůstal Fimbrijcem. Od merduckých válek se příliš nezměnil. Trochu mu zešedivěly vlasy na spáncích a staré rány v zimě bolely, ale jinak byl stejně zdráv jako před Armagedirem, kdy ho před šestnácti lety přinesli, smrtelně zraněného, z bitevního pole. Královna Odelia mu zachránila život a její dvorní dáma ho uzdravila z dlouhých horeček. Ale bohužel, Junitha, jedna z těch dvorních dam, se stala jeho ženou. Nyní měl dva syny, jeden byl ve věku, kdy začne ve výcviku na několik let. Nebyl výjimkou: většina Armagedirců se oženila s Toruňankami.

Z okruhu přátel a důstojníků, kteří obklopovali krále v těch dávných dobách, zůstal pouze on a Aras, a Aras byl nyní na severu, kde držel v Torrinském průsmyku Gaderion proti silám himerianů. Nyní bylo v armádě mnoho nových tváří, opravdu velmi mnoho. Mezery po padlých zaplnila úplně nová generace vojáků a důstojníků. Byli ještě mladičcí, když padl Aekir, a divoké bitky s Arungzebem byly pro ně jen pohádky, nebo o nich četli v knihách či slýchali v hrdinských písních. V časech po válce se merdukové stali torunnskými spojenci. Oba velké národy uctívaly stejného Boha a téhož muže jako jeho proroka, pod jménem Ahrimuz nebo Ramusio. Merdučtí biskupové byli v macrobianské církvi a torunnští klerikové se modlili v chrámu PirSar v Aurungbaru, který se kdysi jmenoval Carcassonská katedrála. Dokonce i v osobní gardě krále Corfeho sloužili se ctí mnozí merdukové.

V letech míru vojáci zplodili dědice. Torunnská armáda byla kdysi dávno, za krále Lofantyra, považována přinejmenším za úctyhodnou sílu; nyní byla prohlašována za neporazitelnou. Formio si tím nebyl zcela jist. Během procesu vytváření nové armády si v průběhu let všiml řady problémů. Počet veteránů, kteří kdysi sloužili v Corfeho armádě, rychle klesal. Co ale bylo důležitější, začal podceňovat své krajany, kterým byla válka vlastní, a horaly, kteří tvořili základ Katedrálníků. Ale Torunňané byli jiní. Přes tři čtvrtiny nových vojáků nikdy nezažilo bitvu.

Uplynulo deset let od chvíle, co himeriané vyslali svou armádu do Torinnského průsmyku. Ani se nesnažili o diplomatické vyjednávání. Celému světu muselo být jasné, že tyranie, která je ovládána jedním pontifikem, se nemůže a nechce dohodnout s monarchií, která chrání druhého.

Nepřítel prováděl průzkum východní části říše. Corfe proti němu krkolomným pochodem vyrazil a přinutil armádu postupovat tak rychle, že Torunňané ztratili po cestě polovinu sil, naprosto vyčerpaných. Ale on nepovolil, zaútočil s Katedrálníky a Sirotky na nepřítele, a s těžkými ztrátami je zahnal přes průsmyk zpět. Formio si vzpomněl na naprostou zkázu řádu rytířů, když se pokusili o útok proti jeho linii pikanýrů sice se sebevražednou odvahou, ale s nepatrným taktickým povědomím. Statní koně se za ohlušujícího řičení nabodávali na píky. Jezdci byli vahou brnění strženi k zemi a zadupáni a rozsekáni Katedrálníky, kteří se rozhodli úkol dokončit. Válka na Torianských planinách přiměla himerianské nejvyšší velení k zamyšlení. Ačkoliv to nikdo nepotvrdil, vědělo se, že tažení řídí mág Bardolin.

Od té chvíle nedošlo k otevřené bitvě. Nepřítel vystavěl předsunuté postavení z kamene a hlíny tak daleko v kopcích, jak si troufl, ale neodvážil se riskovat další bitvu. Thurianská linie, jak se tento systém nazýval, vyznačovala hranici mezi Torunnou a Druhým císařstvím.

Uplynulo deset let a v armádě se objevily další tváře. Muži torunnské armády byli vycvičeni tak profesionálně, jak nejlépe je král Corfe mohl vycvičit, ale byli nezkušení, ještě neprolili žádnou krev.

To se teď mělo změnit.

V Mečovém sálu byl v krbech zapálen oheň a stůl zaplnily mapy Barossy, země na východě a západě ohraničené řekami Searil a Torrin a na severu Thurianskými horami. Do map byly zapíchány modré a červené praporky – jako hráčské symboly. Svým způsobem, pomyslel si Formio s úsměvem, to byly hráčské symboly.

„Jak probíhá výcvik, generále?“ zeptal se Corfe Fimbrijce; v jedné ruce svíral prázdnou sklenici od brandy a ve druhé zmačkanou depeši. Obklopovala ho skupina důstojníků, někteří vypadali, jako by se ještě ani nezačali holit.

„Jsou docela dobří, ale zatím jen na cvičišti. Vezmete-li je do terénu, jejich formace se rozpadne. Potřebují více zkušeností v poli.“

Corfe přikývl. „Myslím, že se jim jich brzy dostane. Pánové, právě jsem obdržel zprávu ze severu od admirála Arase. Torské moře je z větší části bez ledu a himerianské transporty se po něm míhají jako mouchy na džemu. Nepřítel masivně posiluje předsunutá postavení v průsmyku.

Nejméně dvě další armády pochodují z Tarberu a Finnmarku. Patnáctého se začali přepravovat přes řeku Tourbering.“

„Známe jejich počet, Sire?“ zeptal se brutálně vyhlížející důstojník.

„Finnmarčané a Tarbeřané čítají nejméně čtyřicet tisíc mužů. Připočteme-li k tomu jednotky, které již zaujaly postavení, věřím, že jejich celkový počet dosáhne sedmdesáti tisíc.“

Ozvalo se překvapené zašeptání. Aras měl v Gaderionu necelou polovinu tohoto počtu.

„Potrvá pět dní, než překročí řeku. Aras vyslal minulý měsíc do týlu protivníka přepadovou skupinu a ta spálila všechny mosty; Tourbering je navíc rozbouřená jarním táním.“

„Ale stejně ji překročí,“ tvrdil s určitostí hranatý důstojník, „bude se jim dobře postupovat přes pláně na jihu. Nějaké nové zprávy o složení nepřátelských jednotek, Sire?“

„Velice málo, Comillane. Nemáme tam moc průzkumníků a nejsou zrovna schopní. Víme, že je osobně přítomen král Skarp-Hedin, stejně jako princ Adalbard z Tarberu. Z historie víme, že severní provincie mají slabou jízdu. Jejich páteří je těžká pěchota.“

„Žoldnéři,“ ozval se někdo, Corfe přikývl.

„Trochu staromódní, ale stále účinné, dokonce i proti koním. A jejich předsunutá pěchota používá oštěpy. Dobré jednotky do členitého terénu, ale nepříliš efektivní na otevřeném poli. Podle mého odhadu pošlou himeriané lehkou severskou pěchotu v první vlně, za ní nasadí těžkou pěchotu.“

Všichni hleděli do mapy na označené body. Červené bloky nakreslené přes řeku Tourbering nyní dostaly úplně jiný význam. Podobné bloky byly umístěny severovýchodně od Torského moře. Proti nim stálo jediné modré pole Arasových jednotek.

„Jestli je tohle jejich plán, umožní nám získat trochu času,“ ozval se Formio a přerušil tak ticho. „Seveřanům potrvá více než dva týdny, než překročí řeku a vpochodují na Torianské pláně.“

„Ano,“ souhlasil Corfe. „Dost času na posílení Arasovy armády. Chci přepravit co nejvíc našich jednotek přes řeku Torrin. To nám ušetří čas a výstroj, a koně se neunaví.“

„Tak to je to, co se děje, Corfe?“ zeptal se Formio. „Všeobecná mobilizace?“

Corfe se podíval příteli do očí. „Ano, Formio. Všechny cesty vedou do průsmyku. Možná se jim podaří poslat několik málo jednotek přes jižní kopce, ale Cimbrijci nám pomohou se s nimi vypořádat. Admirál Berza navázal styk s Nalbenci v Kardianu, aby ochránili jižní bod."

„Je tam špatný terén," ozval se Comillan. Popotahoval si špičku těžkého plnovousu a jeho černé oči hleděly nepřítomně. „Kopce v okolí Gaderionu jsou těžko přístupné. Kavalerie tam bude naprosto zbytečná, jedině že bychom je posadili na horské kozy."

„Já vím," přikývl Corfe. „Postavili si předsunutá stanoviště vysoko v horách, máme málo prostoru k manévrování, jedině kdybychom opustili Gaderion a ustoupili na roviny za ním. A to, pánové, se nestane."

„Použijeme obrannou taktiku?" ozval se mladý hlas. Starší důstojníci se otočili. Byl to podporučík Baraz. Ostatní na něj okamžik hleděli s údivem a ustrnutím. Jen jeden nenápadně a po špičkách od něj odstoupil, jako by chtěl dát najevo, že s touto smělostí nemá nic společného.

„Kdo to k čertu –?" začal Comillan vztekle, ale Corfe zvedl ruku.

„To je váš závěr, podporučíku?"

Mladík se začervenal.

„Naše jednotky jsou vycvičené k útoku, Sire. Takto byly vycvičeny a vybaveny."

„Přesto jejich největší vítězství byla právě vítězství obranná."

„Strategická obrana, ale *vždy* taktický útok."

Corfe se usmál. „Výborně. Pánové, náš mladý přítel uhodil hřebík na hlavičku. Bojujeme, abychom ubránili Torunnu, tak jak jsme ji kdysi bránili před jeho předky – ale tehdy jsme válku nevyhráli tím, že bychom seděli za kamennými hradbami. Po celou dobu musíme stále držet nepřítele v napětí, aby se mu nepodařilo shromáždit veškerou sílu a zasadit nám smrtelný úder. Proto musíme zaútočit."

„Ale kde, Sire?" zeptal se Comillan. „Himerianská předsunutá postavení jsou dobře umístěná. Thurianská linie lehce odrazí útok mnoha tisíců."

„Ta předsunutá postavení by měla, bude-li třeba, odrazit sílu poměrně velkých jednotek. Ale to není místo, kde bych chtěl zaútočit." Corfe sklonil hlavu. „Nuže, kde jim můžeme způsobit největší škody, no? Přemýšlejte, pánové."

Ve štábu nastalo ticho. Corfe a Formio se na sebe podívali.

O celé věci již předtím hovořili v soukromí, a ani jeden nesouhlasil s názorem toho druhého, ovšem Fimbrijec nikomu neřekl ani slovo.

„Charibon," ozval se podporučík Baraz nakonec. „Hodláte zaútočit na Charibon."

Ozvalo se kolektivní zasyčení. „Nebuď směšný, chlapče," odsekl Comillan, v černých očích se mu zablýsklo. „Pane –"

„Ten chlapec má pravdu, Comillane."

Velitel osobní gardy šokem ztratil řeč.

„To se nepodaří," usoudil kdosi.

„Proč ne?" zeptal se Corfe tiše. „Neostýchejte se, pánové, vyložte své důvody."

„Za prvé," ozval se Comillan, „Thurianská linie je příliš silná, než abychom ji prorazili. Utrpíme těžké ztráty a pokud použijeme k prolomení linie dělostřelectvo, dovolíme nepříteli získat čas na přivolání masivní posily, nebo mu dokonce umožníme na ohroženém úseku za první linií vybudovat druhou. A ten terén! Jak už bylo řečeno, naše útočné jednotky potřebují být pohyblivé, aby byly účinné. Nemůžete poslat jízdu, dokonce ani vojáky ozbrojené kopím, proti pevným zdem nebo přes neschůdný terén."

„Správně. Zapomeňme však na chvíli na Thurianskou linii. Mluvme o Charibonu samotném. Co nás tam čeká?"

„Velká posádka, pane?" ozval se jeden podporučík.

„Ano. Nezapomeňte, že většina vojska, shromážděného na obranu klášterního města, bude odvelena na východ k útoku na Gaderion. Charibon je navíc z větší části bez hradeb. Zdejší obranný systém byl postaven ve druhém století, ještě před vynálezem střelného prachu. Je tedy poměrně slabý, může být lehce proražen silným útokem."

„Ale abychom se tam dostali, musíme si prorazit cestu přes Thurianskou linii," vrátil se plukovník Heyn, velitel kyrysníků, k podstatě problému. „A abychom toho dosáhli, musíme zničit charibonské polní armády. K tomu nemáme dostatek mužů."

„Ještě jsem neskončil, Heyne. Lidmi vytvořená obrana Charibonu může být slabá, ale přirozená obrana toho místa je úžasná. Podívejte se sem." Corfe se naklonil nad mapou, rozloženou na stole. „Na východě a na severu je chráněna Torským mořem. Na jihovýchodě Cimbrijskými horami. Jediný přístup má útočící armáda ze západu a ze severu, a to je

ještě severní přístup znesnadněn řekou Saeroth. Charibon opravdu nepotřebuje hradby. Je strážen samotnou přírodou. Na druhé straně každý nenadálý útok v době, kdy jsou obranné síly vázány v těžkých bojích východně v Torrinském průsmyku, by město zastihl zcela bez ochrany. Karta by se obrátila a přírodní podmínky by pracovaly pro útočníka. Jediná možnost, jak rychle povolat obranné jednotky zpět, by spočívala v přepravě transportními loděmi přes Torské moře. Lodě je ovšem možné snadno zapálit.“

„To je všechno výborné, Sire,“ vpadl Comillan očividně rozzloben, „jenom kdyby naši vojáci měli křídla. Ale to oni nemají. A přes Cimbrijské hory nevedou žádné cesty, o kterých bych věděl. A jak jinak bychom je tam dostali?“

„Co kdyby existovala jiná cesta do Charibonu. Cesta, jež vede kolem Thurianské linie?“

Na tvářích všech přítomných se objevil výraz úžasu, mimo Formia.

„A taková cesta skutečně existuje, Sire?“ zeptal se Comillan nevěřícně.

„Možná existuje. Nejdůležitější je, pánové, že si nemůžeme dovolit defenzivní válku. Nepřítel má několikanásobnou přesilu a jak správně podotkl podporučík Baraz, v jeho rukou je i iniciativa. Nechci tahat hada za ocas, ale chci mu useknout hlavu. Když zničíme himerianský triumvirát, tak se to jejich obrovské císařství rozpadne.“

Odstoupil od mapy a podíval se svůj štáb. „Hodlám vést armádu přes Cimbrijské hory a zaútočit na Charibon z týlu.“

Nikdo nepromluvil. Formio se bez hnutí díval na mapu, kde bylo Cimbrijské pohoří zakresleno tou nejtmavší hnědou. Bylo to nejvyšší pohoří, jak se tvrdilo. Dokonce i v létě pokrýval temena těchto velikánů sníh.

„V téže době,“ pokračoval Corfe klidně, „Aras zaútočí na Thurianskou linii. Útok povede s dostatečně velkou silou, aby nepřítele přesvědčil, že se jedná o náš hlavní útočný voj a že opravdu usilujeme prorazit na roviny, které se za ním rozkládají. Ale ve skutečnosti bude jeho úkolem vázat na sebe obranné jednotky klášterního města. Třetí operace, kterou povedeme současně, bude útok na doky položené na východním konci Torského moře. Nepřátelská zásobovací flotila musí

být zničena. Když se nám všechny tři akce podaří, bude nepřítel na lopatě.“

„Ale nejprve musíme přejít Cimbrijské hory,“ podotkl tiše Formio.

„Ano. Ale o tom vám v tuto chvíli už nic dalšího nepovím. A nemylte se, pánové, tuto válku musíme vyhrát rychle. První bitvy už začaly. Přišla mi ze západu zpráva, ve které se říká, že velké spojené loďstvo Aliance vyplulo do boje. Rovněž víme, že do Charibonu dorazilo fimbrijské poselstvo. Vypadá to, že Fimbria povolila himerianským jednotkám průchod přes své území, aby mohly zaútočit na Hebrion. Také máme zprávy, že dochází k soustřeďování vojsk na hranicích východního Astaracu. Nejsme v této válce osamocení, ale jsme jediné království, které má dostatek sil ji vyhrát.“

Formio upřeně zíral na svého krále a přítele. Naklonil se k němu. „Není tam místo k ústupu, Corfe,“ oslovil ho prosebným šepotem. „Když před Charibonem selžete, nedokážete *ustoupit*.“

„A co Fimbrijci?“ zeptal se Heyn, širokoramenný důstojník, který velel torunnským kyrysníkům.

„Ti jsou v celé rovnici velkou neznámou. Je jasné, že v tomto okamžiku jsou nakloněni Císařství, ale to jen proto, že považují naše armády za větší hrozbu. Věřím, že jsou přesvědčeni, že si dokáží poradit s Aruanem – když uvážíme, jak snadné by pro ně bylo poslat na východ armádu, která by Charibon dobyla. Když to domyslíme do důsledků, musíme dojít k závěru, že to jednou udělají. Ne, v jejich zájmu je, aby nás Císařství zlomilo společně s ostatními členy Aliance, teprve pak zaútočí. Stále sní o obnovení své prastaré nadvlády, která by měla povstat z trosek válkou zničeného kontinentu. Ale to se mýlí. Až jim konečně dojde, proč se tato válka skutečně vede, tak doufám prohlédnou.“

„A když ne?“ Formio vrhl na krále vážný pohled.

„Tak je budeme muset stejně porazit.“

Kapitola sedmá

Bouře přišla od západu. Po dva dny lidé z Abrusia sledovali, jak se na horizontu vypínají bouřkové hrady, než konečně kypící oblaka zahalila polovinu oblohy. Každý večer se slunce zahalilo do černých

mraků jako rudá koule rozžhaveného železa, která se noří do hromady popela, a jeho sestup ozařovalo vzdálené míhání blesků. Mračna se nehýbala, přestože k pevnině stále vanul západní vítr. Tyčila se jako kamenná hradba na okraji světa, zvěstovatelka hrozných zpráv.

Abrusio bylo ztichlé město. Po několik dnů přístavy zaplňovali lidé – nebyli to přístavní dělníci nebo námořníci ani dokaři, to prostí občané postávali v tichých davech na nákladních rampách podél přístavního mola, tiše si šeptali a strnule hleděli přes kotviště na vzdálený horizont. Zůstávali tam dokonce i v noci, jako by je záře blesků hypnotizovala, sledujíce blýskání. Nikdo se neveselil ani nesmál. Láhve vína sice kolovaly, ale oni pili bez potěšení. Všechny oči znova a znova vzhlížely k horizontu. Tam poprvé uvidí světlo, signalizující návrat loďstva. Možná znamená vítězství, i když nikdo z přihlížejících válku nechápal.

Signální ohně mohou být vidět i z palácových balkonů – vypadalo to, jako by doky hořely nehlučným ohněm. Golophin odhadoval shromáždění na sto tisíc lidí – čtvrtina populace města – všichni postávali s očima upřenýma na moře.

Isolla, královna Hebrionu, a starý čaroděj také pozorovali vlny bičované bouří západního oceánu. Isolla byla čtyřicetiletá, vysoká a urostlá žena s vážnou pihovatou tváří. Nádherné, rudě zářící vlasy měla zahalené prostou krajkovou kapuci.

„Co se to tam děje, Golophine? Trvá to příliš dlouho.“

Čaroděj jí lehce položil ruku na rameno. Hladkou tvář měl zachmuřenou; otevřel ústa, aby promluvil, pak se zarazil. Ruka sklouzla z královnina ramene a sevřela se v kostnatou pěst. Probleskla slabá záře, ale hned zase zmizela.

„Brání mi se k němu přidat, Isollo. To není Aruan, je to někdo nebo něco jiného. V té bouři je silný mág; vytvořil tak neprostupnou bariéru, že nikdo, ani loď nebo čaroděj či dokonce přírodní živly nebo moře jí nemohou proniknout. Zkoušel jsem to, Bůh ví, že jsem to zkoušel.“

„Co zmůžou kanóny a šavle proti takové magii?“

Čarodějovy čelisti se sevřely. „Měl jsem tam být, pravda, měl jsem tam být.“

„Netrap se. Už jsme o tom hovořili.“

„Já – já vím. Vybral si správnou chvíli, Isollo. Mojí jedinou nadějí je, že ten mág nebo kdokoliv to je, se vyčerpá tím příšerným počasnickým

kouzlem natolik, že nebude schopen pomoci při útoku na lodě. Budou muset použít tradiční způsoby, a v tom případě můžou mít studená ocel a střelný prach velký význam.“

Nehleděla na něj. „A co když to nebude stačit? Co potom?“

„Jsme připraveni invazi odrazit.“

„Invazi *čeho*, Golophine? Země je na pokraji paniky, nevíme, s kým bojujeme. S Druhým císařstvím, tvrdí jedni. Fimbrijci tvrdí něco jiného. Ve jménu božím, co se to tam děje?“

Starý čaroděj neodpověděl, ale prstem načrtl ve vzduchu zářící obrys. Žhnoucí přízrak ostře zazářil a pak zmizel. Nic se nestalo. Vypadal, jako by strnule hleděl na kamennou zeď.

„Bojujeme proti Aruanovi, a tomu, co s sebou přivedl z nejzazšího západu. Nevíme, s čím přesně bojujeme, Isollo, ale víme, že to usiluje o ovládnutí všech západních království. Tam v té bouři jsou naši nepřátelé, ale nemohu ti říci, jaký druh lidí, jsou-li to vůbec lidé. Slyšela jsi příběhy, které se vyprávěly po léta, historky o Hawkwoodově výpravě. Některé jsou vymyšlené, ale některé nikoli. Víme, že připluly lodě, ale nevíme, co nesou na palubách. Je tam síla, ale nevíme, kdo ji ovládá. Ale blíží se. Mám velké obavy, že náš poslední pokus odrazit je selhal.“ Čarodějův hlas byl plný hněvu; dusil se vztekem.

„To selhal.“

Jedna polovina noční oblohy byla zastřená mračny, ale na druhé zářily hvězdy. A díky nim Richard Hawkwood mohl navigovat svůj improvizovaný člun. Odpoledne se mu podařilo vylovit kus plachty – stěží by pokryla stůl šlechtice –, a z lodních trosek se mu podařilo vztyčit cosi jako stěžeň s ráhnem. Nyní ho stálý západní vítr v zádech hnal zpět k Hebrionu, ačkoliv trosky hlavní čnělky, jež tvořily jeho plavidlo, byly zalévány i půlmetrovými vlnami a musel držet konec zauzlovaného stěhu v pěsti zbavené kůže, aby se provizorní stěžeň nezřítil.

Jeho anonymní společník, ukrytý v kápi, seděl bez hnutí na vlhkém dřevě; přes oba dva se přelévaly vlny a pokrývaly je solí. Hawkwood se vsedě opřel tak, aby neupadl, třásl se a pohlížel na zahalenou postavu očima planoucíma horečkou.

„Ty ses vrátil! Co to bude teď, Bardoline? Další varování před hrozící katastrofou? Obávám se, že mluvíš se špatnou osobou. Teď už jsem jenom návnada pro ryby.“

„A přesto, Richarde, se snažíš za každou cenu zůstat naživu. Tvoje činy vyvracejí zoufalství tvých slov. Nikdy jsem neviděl nikoho tak odhodlaného žít.“

„To je jedna z mých slabostí, uznávám.“

Kápě se zachvěla, jako by se pod ní někdo bezhlasně zasmál. „Mám pro tebe dobré zprávy. Přežiješ. Tento vítr tě zavane do přístavu, ze kterého jsi vyplul.“

„To bylo dohodnuté, že?“

„Všechno je zařízeno, kapitáne. Nic na tomto světě není ponecháno náhodě, už ne.“

Hawkwood se zamračil. Něco ho na té temné postavě znepokojovalo. Pak ji oslovil: „Bardoline?“

Kápě sklouzla, odhalila jestřábí nos, autokratickou tvář a vyholenou lebku. Oči jako černé jeskyně v očních důlcích.

„Bardolin ne.“

„Tak kdo k čertu jsi?“

„Mám mnoho jmen, Richarde – můžu ti říkat Richarde? Na začátku mi říkali Aruan z Garmidalanu.“ Uklonil se s posměšnou zdvořilostí.

Hawkwood se pokusil prudce vyskočit, ale pokus o vraždu se proměnil pouze ve škubnutí. Provaz, který udržoval malý stěžeň ve vzpřímené poloze, se mu zařízl do spálených dlaní a nešel uvolnit. Bolestí zaklel. Aruan se vzpřímil a zasadil stěžeň zpět. Plachta se zatřepotala, jak do ní znova zadul vítr. Muži na sebe hleděli přes délku plavidla, které se houpalo na vlnách, odvaha obou se odrážela ve třpytu hvězd.

„Přišel jsi dokonat své dílo?“ zaskřípal Hawkwood zuby.

„Ano, ale ne jak si myslíš. Uklidni se, kapitáne. Kdybych si přál tvou smrt, nedovolil bych Bardolinovi, aby tě navštívil, a nebyl bych tady. Podívej se na sebe. Tomuhle utrpení ses mohl vyhnout, kdybys minulou noc naslouchal přítelovým radám. Tvůj smysl pro odpovědnost je obdivuhodný, ale překáží ti.“

Hawkwood nenašel odpověď. Bolest v solí rozežraných ranách mu působila nekonečná muka, a drsný jazyk se mu dřel o zuby jako písek.

„Budeš mým poslem, Richarde. Vrátíš se do Abrusia a předáš mé ultimátum.“

„Ultimátum?“ To slovo pocítil v ústech jako roztříštěné sklo.

„Hebrion a Astarac jsou poražené, jejich králové jsou mrtvi, šlechta vyvražděna. Jejich vajíčka, mám-li to tak říct, budou všechna v jednom košíku. Ano, povíš jim, že pozemní armády zůstaly nedotčeny, a viděl jsi síly, kterými vládnu já. Na světě neexistuje vojsko, které se může postavit mým dětem, ani kdyby bylo vedeno Mogenem nebo Corfem. Kdysi jsem byl astarackým obyvatelem. Nechci, aby se tato království změnila v pustinu. Nejsem barbar.“

„Jsi netvor.“

Aruan se tiše zasmál. „Možná, možná. Ale netvor se svědomím. Přežiješ, jako vždycky ti dovolím přežít, a půjdeš za svým přítelem Golophinem. Hebrion a Astarac se mi musí vzdát, jestli nechceš, aby sdíleli týž osud jako loďstvo, které proti mě poslali. Možná to tak bude lepší, jak o tom teď přemýšlím. Jsi člověk, který má velmi dobrou schopnost přežít katastrofu, kapitáne, a jsi velmi dobrý svědek.“

„Jdi do pekla.“

„Tam už všichni dávno jsme. Představ si mé bytosti, jak pobíhají mezi všemi západními královstvími. Představ si tu krev, ten teror, ty hory mrtvol. Ty to nechceš víc než já. Golophin – především on ví, že to není žádné chvástání. Míním vážně, co říkám. Hebrion a Astarac se musí vzdát Druhému císařství, musí odevzdat zbytky své šlechty a přijmout mou nadvládu. Pokud se tak nestane, udělám z jejich země poušť a z lidu nadělám zdechliny.“

Jak mluvil, oči Aruanovi zářily hladovým žlutým světlem, které v sobě nemělo nic lidského. Jeho ponurý hlas zesílil. Na okamžik byl cítit silný zvířecí zápach, než ho vítr odvál.

Hawkwood zíral, jak se mezi mraky míhají blesky. V očích ho bodalo. „Co ty vlastně jsi?“

„Nová rasa, řekněme. Budoucnost. Po staletí lidé utráceli všechnu svou energii v nekonečných, zbytečných válkách. Mnohé z nich začaly na obranu Boha, kterého nikdo nikdy neviděl. Anebo si namáhali mozky, aby vymysleli efektivnější cesty, jak války vyhrávat – říkali tomu věda, pokrok, civilizace. Obrátili se zády k silám, které jsou v každém z nás, považovali je za zlo. Ale co je větší zlo: magie, která rány uzdravuje,

nebo střelný prach, který je způsobuje? To mě zaráží, Hawkwoode. Nechápu, proč si tolik chytrých lidí myslí, že já a moje děti jsme zrůdy.“

„Já jsem si to nikdy nemyslel. Najímal jsem mágy-počasníky odjakživa a byl jsem zatraceně rád, že je mám. Torunnská královna je čarodějnice, aspoň se to říká, a je vážená po celém kontinentu. Mág Golophin byl po dvacet let Abeleynovou pravou rukou. A Bardolin –“

„Ano – a Bardolin?“

„Byl můj přítel.“

„Stále je.“

„Nějak tomu nevěřím.“

„Vidíš? Pochybnosti. Strach. Jména, která jsi uvedl, jsou ojedinělé příklady, výjimky, které potvrzují pravidlo. Před čtyřmi sty lety měl každý královský dvůr mága, každá armáda měla jednotku čarodějů, a každé město mělo cech thaumaturů. Zaříkávačky a čarodějnice byly součástí každodenního života. Ten prokletý Ramusio to všechno změnil, on a ti jeho havrani. Jeho Bůh a jeho věřící pronásledovali moje lidi a málem je vyhladili. Jak nás můžeš nenávidět za to, že se bráníme?“

„To byla tvoje stvůra, Himerius, kdo vyvolal ten pogrom před osmnácti lety. Jak to, můžeš nazývat sebeobranou?“

Aruan se odmlčel. Žluté světlo v jeho očích znovu zaplanulo. „To byl prostředek k ukončení celé éry. Bolestivý, ale nutný. Musel jsem můj lid oddělit od tvého; dát všem na srozuměnou, jaký je mezi nimi rozdíl.“

„Jinak bys mohl narazit na kouzelníky, kteří by při útoku na západní království bojovali proti tobě, za své krále. Tvůj důvod nebyl tak jednoznačný. Bažil jsi po moci. Nesnaž se očistit tím, že se budeš vymlouvat na nějaké křižácké výpravy.“

Aruan se zasmál. „Jsi velmi inteligentní muž, Richarde. Ano, chtěl jsem mít moc. Proč ne? Ale pokud nejsi v tomhle světě něčím synem, nejsi nic. Víš to stejně dobře jako kdokoliv jiný. Proč by lidstvu měla vládnout skupina hlupáků jen proto, že vypadli z královské postele? Já chci moc. A mám prostředky. Já si ji vezmu.“

Opět hleděl Hawkwood upřeně za svého společníka, na západní oblohu, kde zuřila bouře a černé mraky zakrývaly hvězdy. Ty nádherné lodě, ty královské posádky a ta obrovská válečná síla se zbraněmi a prapory – a ta neuvěřitelná krása!

„Všichni jsou mrtví. Všichni.“

„Téměř všichni. Je to šok, vím. Lidé vkládají tolik důvěry v nakupenou sílu, že je to oslepí a oslabí. Lodě musí plout, a musí mít vítr, který by je poháněl."

„Měli jsme mít vlastní počasníky."

„Nezbyl ani jeden, ani jeden ve všech pěti královstvích! Říkej si co chceš, nyní jsou moji, lidé dweomeru. Po staletí trpěli pod nadvládou slepých bigotních hlupáků. Už nikdy! Nastal jejich čas. Tato podrobená země, kapitáne, si to musí uvědomit."

„Golophin nezradil. Ne všichni z lidu dweomeru v tobě vidí spasitele."

„Ach ano. Můj přítel Golophin. Ještě nevím, co s ním udělám. Vy dva jste si hodně podobní – tvrdohlaví až do morku kostí. Nedáte se podplatit, zastrašit ani vydírat. Proto je tak cenný. Dám mu čas, aby pochopil, jsem ochoten počkat."

„Také Corfe z Torunny před tebou nikdy nepadne na kolena."

„No. Další šlechetný a popletený hlupák. Bude zničen, i se svou slavnou armádou. Moje bouře pokácí duby a nechá stát jenom vrby, a ten váš malý kontinent bude potom lepším místem."

„Šetři dechem. Měl jsem možnost vidět tvé ‚lepší místo', jen zběžně, v mlze. Nechci ani kousíček."

„To je škoda, ale nejsem překvapen. Jsou to porodní bolesti při zrození nového světa. Vždycky je na začátku bolest a krev, než je po všem. Noc je nejtemnější těsně před úsvitem."

„Ušetři mě své rétoriky. Připadáš mi jako další chamtivý šlechtic. Nevytváříš nový svět, pouze si přivlastňuješ ten starý a ničíš vše, co se ti postaví do cesty. Ti, kdo loví na mořích nebo obdělávají půdu, pouze změní pány, ale jejich život se nezmění. Budou platit daně jiné tváři, to je celé."

Aruan se Hawkwoodovi uklonil – s úsměvem a zavrčením, kterým odhalil tesáky. „Mýlíš se, kapitáne. Nemáš zdání, co s tímto světem zamýšlím udělat." Postavil se, jako by na něho kolébání plavidla nemělo žádný vliv. „Doruč mé podmínky Golophinovi. Může je přijmout, nebo odmítnout; já nevyjednávám. Tento vítr tě za den nebo dva zažene domů. Přežij, Hawkwoode. Doruč poselství a pak si někde najdi díru, do které se schováš. Moje trpělivost s tebou je u konce."

A pak zmizel. Hawkwood zůstal sám na polopotopeném voru, obklopen černými a studenými vlnami noci. Sůl vyvolávala v ranách mučivou bolest, až se mu ruce zkřivily, otřásala jím zimnice. V nevýslovném odporu zařval na pusté moře, na bledou záři bezcitných hvězd.

Za úsvitu spatřil na klidném horizontu vystupovat modré Hebrionské hory – ale teď byly na severu. Hawkwood byl několik minut zmatený, než si uvědomil, že v noci zřejmě obeplul Grioský mys. Musel urazit přes třicet lig.

Vítr se během posledních pár hodin ztišil a byl sice pořád dost silný, ale nyní vanul severozápadně. Byl hnán do Hebrionského zálivu, s větrem v zádech letěl po hřbetech vln, jež se valily kolem něj, zatímco se mu podpůrné lano malého stěžně zařezávalo do oteklého masa tak, že nebylo ani vidět.

Slunce mu zraňovalo oči; raději je měl pevně zavřené. Pomalu upadal do deliria. Byl to zvuk křik racků, co ho probralo z mrákot, veliký chechtající se oblak. Asi půl ligy od něj se vznášeli nad hejnem sleďových jólů a rvali se o zbytky ryb. Posádky vytahovaly sítě plné nočních úlovků a dokonce i z místa, kde právě byl, viděl Hawkwood stříbrné hřbety ryb, jak se třepotaly v sítích. Pokusil se postavit, zakřičet, ale měl rozdrásané hrdlo a byl příliš slabý, aby si pomohl rukama. Nevadí. Bríza unášela neohrabaný vor přímo mezi ně. Možná za hodinu nebo dříve bude vtažen do třpytících se sítí a doručí tu strašlivou zprávu. Až to učiní a zůstane-li naživu, bude se řídit Aruanovými radami a najde si díru, kde se schová. Nebo možná hrdlo láhve.

„Kde je?“ ptala se Isolla naléhavě.

„Klid, Isollo. Přináší ho sem skupina námořníků, jak mi řekli.“

„Četa námořníků možná nestačí. Slyšíš ty davy dole ve městě? Nařídila jsem posádce, aby vyšla do ulic. Město je přeplněno pochodněmi.“

Golophin naslouchal. Znělo to jako vzdálený příboj burácejícího moře. Desetitisíce lidí v panické hrůze pobíhalo po ulicích, ucpávalo městské brány. Dav dohnaný k šílenství hrůzou z neznáma. To se semlelo během pár hodin. Zvěst se rozšířila rychlostí pádícího koně, a všichni

naříkali, že loďstvo je zničeno a teď se musí postavit tváří v tvář invazi – ale čeho? To byl důvod paniky. Nevědomost. Rybářský jól, který trosečníka pozdě odpoledne dopravil do vnitřního přístavu, a námořníci, kteří ho nesli do paláce, byli pomalejší než fámy.

„Sezvala jsi šlechtu?“

„Všechny, co zbyli. Očekávají nás v kapli. Můj Bože, Golophine, co to má znamenat?“ V očích měla slzy, bylo to poprvé, kdy ji viděl plakat. Opravdu Abeleyna milovala, a nyní si dělala o jeho osud starosti jako kterákoliv jiná žena. Golophin cítil osten nejčistší beznaděje. Hluboko v nitru tušil, co mu tenhle trosečník poví. Ale musel to vyslechnout od někoho, kdo tam byl.

Ozvalo se bušení na dveře. Uchýlili se do královniných komnat, ještě než celý palác propadl panice.

Všichni nejlepší důstojníci se nacházeli na palubách těch vznešených lodí. Všechno co zůstalo byli jen ti, kdo konali základní službu, a naprosto neschopní. Hebrion zůstal bez obrany.

Pokud je flota ztracena, připomenul si Golophin. Zabušení na dveře se ozvalo znovu.

„Vstupte,“ zvolala Isolla; už se uklidnila. Dveře otevřel mohutný námořník se zjizvenou tváří; dvorní dámy byly poslány pryč.

„Vaše Výsosti, je zde. Vezli jsme ho na káře, ale uvízli jsme v davu, tak –“

„Přiveďte ho,“ přikázal stroze Golophin.

Byl to Hawkwood, ale v první chvíli ho vůbec nepoznali. Isolla si rukou zakryla ústa, aby nevykřikla, když ho námořníci přinesli. Položili ho na královninu postel a zůstali stát jako omráčení, neboť nevěděli, co mají dělat. Všichni tázavě hleděli na Golophina, pak na trosky těla na posteli, jako by čekali vysvětlení. Golophin řekl přívětivějším hlasem: „Ve vedlejší komoře je víno, seržante. Poslužte si a zůstaňte tam. Později se vás na všechno vyptám.“

Námořníci zasalutovali a odpochodovali. Když se za nimi zabouchly dveře, Golophin se naklonil nad tělem. „Richarde. Richarde, probuď se. Isollo, přines konvici a podnos. Potřebuji vodu, hodně vody. Zavolej některou z těch pitomých dam.“

Hawkwood byl děsivě zraněný. Polovinu vousů měl sežehnutou, tvář sedřenou, pokrytou puchýři, ze kterých vytékal hnis. Ruce a ramena měl

také samou ránu, a zjizvená pravá pěst se změnila v hroudu živého masa, ze kterého dosud visel konec zaříznutého lana. Celé tělo mu pokrývala vrstva soli a zaschlé staré krve.

Golophin mu vodou pokropil popraskané rty a zlehka otřel víčka. „Richarde.“ Zatřepal prsty a ve vzduchu se zatřpytily malé bílé kuličky. Smetl je mávnutím jako obtížný hmyz; snesly se na čelo bezvědomého kapitána a během několika sekund vnikly do těla.

Isolla se vrátila, služebná za ní nesla plátěné obvazy, láhve a nádoby plné horké vody. Dívka byla tak vyděšená, že po jediném přísném pohledu své paní okamžitě zmizela.

Hawkwood otevřel oči. Jedno bělmo měl rudé.

„Golophine,“ zachraptěl. Čaroděj mu opět pokropil rty a Hawkwood se rozkašlal.

„Podepři mu hlavu, Isollo; zvedni ji.“

Královna si položila námořníkovu hlavu na ňadra, slzy jí tiše stékaly po tvářích.

„Richarde, můžeš mluvit?“ zeptal se laskavě Golophin.

Oči, jedno křiklavě rudé, divoce vzhlédly, celé tělo se otřáslo děsivou křečí. Pak se Hawkwood zklidnil – jako loutka, jíž byly přestřiženy provázky.

„Je pryč. Celá flota. Zničili ji, Golophine. Do poslední lodi.“

Isolla zavřela oči.

„Pověz mi o tom, kapitáne.“

„Počasníci – bezvětří a mlha. Ze vzduchu a z moře na nás zaútočila monstra. Tisíce. Neměli jsme nejmenší šanci.“

„Oni jsou všichni –“

„Mrtví. Utopení. Ó Bože!“ Hawkwoodovy rty odhalily černé dásně a z hrdla zazněl srdceryvný řev. „To je bolest! Ach, zastavte ji!“ Potom to pominulo.

„Vyléčím tě,“ slíbil Golophin. „A pak budeš dlouho spát, Richarde.“

„Ne! Poslouchej mě!“ Z Hawkwoodových očí vyšlehla mučivá úzkost. „Viděl jsem ho, Golophine. Já jsem s ním mluvil.“

„Koho?“

„Aruana. Nechal mě jít. Poslal mě za tebou.“ Zalapal po dechu. „*Přináším jeho podmínky*.“

Ledová ruka sevřela Golophinovi srdce. „Pokračuj.“

„Kapitulace. Vydat mu všechny šlechtice. Hebrion a Astarac. Nebo je zničí. Může to udělat. A udělá to. Přicházejí, hnáni západním větrem, Golophine. V té bouři.“

Pak se z něj vyřinula záplava překotných vět. Mluvil o voru. Zjevení Aruana. Jeho slova – neotřesitelné důvody. Nakonec se Hawkwoodův hlas ztišil do téměř neslyšitelného chrapotu. „Lituji. Má loď. Raději jsem měl zemřít.“

Isolla mu pohladila popálenou tvář. „Tiše, kapitáne. Udělal jsi dobře. Nyní můžeš spát.“ Podívala se na Golophina a starý čaroděj přikývl, tvář mu zesinala.

„Teď spi. Odpočívej.“

Hawkwood k ní vzhlédl a na tváři se mu objevil náznak úsměvu. „Pamatuji si tě.“ Pak ho přepadl kašel, záchvat jej v křeči zkroutil a vymrštil z Isolliny náruče. Bojoval s dechem. Potom zavřel oči a dlouho unaveně oddechoval. Uklidnil se.

„Hodně vytrpěl,“ šeptl Golophin. „Byl jsem netrpělivý. Jsem hlupák.“

Isolla sklonila hlavu, celá se třásla, ale nevydala ani hlásku.

„Zemřel,“ řekla nakonec tiše.

Golophin položil ruku na Hawkwoodova prsa, zavřel oči. Námořníkovo tělo sebou prudce škublo, končetiny se zachvěly.

„Nedovolím mu umřít,“ zvolal Golophin silným hlasem, a jak mluvil, vyzařoval z něho dweomer a tryskal mu z očí a konečků prstů. Dokonce z něj vycházel i otevřenými ústy jako bílá mlha. „Ustup od něj, Isollo.“

Královna uposlechla a zakryla si oči před oslnivou Golophinovou září. Čaroděj se změnil v čistou, stříbrně bílou formu plamene. Intenzita světla stále rostla, až už se na ni nedalo hledět, záře se změnila ve vír, sluneční výbuch, a pak ho s hřmotem opustila a vrhla se na bezvládnou postavu na posteli. Nehlučný náraz zhasl lampy a rozmetal přehozy a pokrývky takovou silou, že se roztrhaly na kousky. Hawkwoodovo tělo sebou trhalo a mlátilo jako šílená loutka.

Komnata se ponořila do temnoty – kromě místa, kde se krčil a těžce oddechoval Golophin. Z očí mu stále zářilo stříbrné světlo. Isolla stála u vzdálené stěny a upřeně na něj hleděla. Na hlavu se jí snášel prach, ve tváři měla neovladatelné napětí. Světlo pozvolna mizelo.

„Zapal svíčku," zazněl čarodějův hlas. Záře jeho očí pohasla a pokoj se ponořil do černé tmy. Na posteli něco zasténalo.

„Já – já nevidím, Golophine," zašeptala Isolla.

„Odpusť mi." Na dosah se jí objevil knot. Isolla nahmátla křesadlo a zvedla převrácený svícen. Dlaně i šaty jí pokrývala vrstva jemného popílku. Škrtla křesadlem o ocílku, zachytila jiskry do chuchvalce vaty a přiložila jej ke knotu. Magickou záři nahradilo laskavější světlo.

Golophin se ztěžka vzpřímil a setřásl prach z oděvu. Když se otočil, Isolla vykřikla úlekem. „Můj Bože, Golophine, tvá tvář!"

Jedna strana obličeje se čaroději změnila ve ztýranou, jizvami pokrytou masu, podobnou dávno zahojené spálenině. Přikývl. „Použití dweomeru vždycky něco stojí, obzvlášť když to spěchá. Ach, dítě, je mi líto. Neměla jsi u toho být. Měl jsem si vystačit."

„Co máš na mysli?"

Vykročil k ní a pohladil ji po tváři; pocítila zvláštní napětí. „Také tě to zasáhlo," řekl prostě.

Sáhla si na obličej. Necitlivá jizva se táhla od koutku oka k čelisti. Zvedl se jí žaludek, přesto promluvila bez zaváhání. „To nevadí. Jak je mu?"

Obrátili se k posteli, zvedli svíčku nad poničené lůžkoviny, nános popela a dýmající matrace. Hawkwoodovy šaty, ty potrhané hadry, zmizely. Ležel na posteli nahý a zhluboka oddychoval. Přišel o bradku a zbytek vlasů, ale tělo neneslo jedinou stopu poranění. Golophin mu položil ruku na čelo. „Bude spát několik hodin. Až se probudí, bude zdráv jako dosud nikdy. Hebrion ho stále ještě potřebuje.

Zůstaň s ním, má drahá. Musím jít a zjistit, jak to vypadá ve městě, mám tam nějaké pochůzky." Pohlédl důvěrně na Isollu, už nemusel nic dodávat, rázně se otočil. „Můžu být pryč delší čas. Postarej se o našeho pacienta."

„Jako jsem se kdysi starala o Abeleyna?" V královnině hlase zazněl smutek. Vzpomněla si na jiný večer, kdy byl Golophinovou silou uzdraven jiný muž. Ale tehdy měli naději.

Golophin odešel bez odpovědi.

Kapitola osmá

Hawkwoodovou myslí pochodoval dlouhý zástup barevných a perfektně ostrých snů. Jako papírové lampy volně puštěné na hladinu tekoucí řeky, lampy, které nakonec spálí samy sebe a obrátí se v prach a popel.

Viděl starého *Orla* jak hoří na pozadí noci, plachty z plamenů se vzpínaly ke stěžňům. U brlení stál král Abeleyn a vedle něj Murad. Murad se smál.

Díval se na stovky přístavů v podobně démantů navlečených na šňůru, defilovaly mu před očima, a s nimi i stovky tváří, které kdysi znával. Billerand, Julius Albak, Haukal, dávno zapomenutá manželka Estrella, Murad, Bardolin. Ti poslední dva byli nějakým způsobem propojeni. Bylo tam něco, co jim bylo společné, něco, co sdíleli. Ale co? To nebyl schopen určit. Murad byl mrtev. I ve snu si to Hawkwood uvědomoval a byl tomu rád.

Jako poslední postava se mu ve snu objevila rudovlasá žena s jizvou na líci, která mu poskytla svá ňadra jako polštář. Znal ji. Zatímco studoval její tvář, probral se. S probuzením ho opustil i strach. Cítil se, jako by přistál po své nejdelší plavbě na pevnině, usmál se.

„Jsi vzhůru!“

„A naživu. Jak je to možné –“a pak uviděl její tvář docela jasně. Na jedné líci linku rozorané tkáně táhnoucí se ke rtu – připomínala stopu umělcových prstů v materiálu sochy.

Dlaň jí vylétla nahoru ve snaze zakrýt zranění. Pak ale s odhodláním ruku spustila – s důstojností královny. Žena v ní se však projevila slzami.

Místnost byla ponurá, studená a před úsvitem zahalená v šeru. Oheň v krbu se již dávno změnil v doutnající hromádku žhavého popela. Jak dlouho je tady? Co se mezitím stalo? Necítil žádnou bolest. Cítil, jako by kniha jeho života byla kompletně vymazána.

„Golophin tě zachránil mocí dweomeru. Ale nebylo to zadarmo. Vypadá daleko hůře než já. Ale to není důležité. Hlavní je, že jsi naživu. A on brzy přijde.“

Isolla vstala. Richardovy oči sledovaly každý její pohyb, plné bezradné vnitřní bolesti. Dotkl se vlastního obličeje a vydechl úžasem.

„Moje vousy!“

„Ty ti narostou. Bez nich vypadáš mnohem mladší. Na židli vedle postele máš šaty; měly by ti padnout. Až budeš oblečený, přijď, prosím, do předpokoje. Golophin by si s tebou rád promluvil.“ Pak odešla. Její chůze v prostých dvořanských šatech byla trochu strnulá.

Hawkwood odhrnul pokrývku a pustil se do zkoumání vlastního těla. Nenašel nejmenší jizvičku. Dokonce i stopy po nejstarších zraněních z doby před dvaceti lety zmizely. Bylo bez jediného chloupku, jako u čerstvě narozeného dítěte.

S neurčitým pocitem ponížení se začal oblékat do připravených šatů. Cítil se vyprahlý a tak jedním douškem vyprázdnil stříbrný pohár pramenité vody, který stál na stole. Měl pocit, jako by musel zkontrolovat každou část těla, aby si byl jistý, že je na svém místě, a několik dalších minut strávil ohýbáním končetin, předklony a dřepy, než se ubezpečil, že mu krev proudí tím správným řečištěm. Byl naživu a zdráv. Pro ostatní lidi to snad nebyl žádný zázrak, ale jemu to jako zázrak připadalo. Přes všechno, co během života poznal o magii, jisté aspekty používání této moci ho nikdy nepřestávaly ohromovat. Jedna věc je vyvolat bouři – to bylo něco, o čem byl každý přesvědčen, že se dá od čaroděje očekávat –, ale uzdravit zranění tak těžká, jako byla ta jeho, zacelit poraněné maso, nahradit spáleniny hladkou pokožkou, vyléčit popálené plíce – to byl skutečný zázrak.

Co bude muset zaplatit za dar záchrany života? A ta dáma na druhé straně dveří zaplatila za jeho jizvy vlastním zohavením. Ona, hebrionská královna.

Když vstoupil dveřmi do předpokoje, měl tvář vážnou jako truchlící. V dosavadním životě neměl mnoho zkušeností s tím, jak se chovat v přítomnosti královského majestátu, a tak nevěděl, co má udělat. Uklonit se, stát, nebo si sednout? Isolla ho pohledem sledovala, zatímco pila z poháru víno. Předpokoj byl malá, osmistěnná komnata s vysokým stropem. Plameny ohně v krbu modře světélkovaly a všude se povalovalo dost velké množství částí dámského šatstva. Na stole stála plná karafa vína a v jejím skle se odrážely plameny krbu a zář svíček, upevněných ve svícnech na stěnách, kterými byla komnata osvětlena. To vše prostupovala jemná vůně Isollina parfému. Jediné okno zakrývaly těžké závěsy, takže venku mohla být klidně i noc, ale Hawkwoodovy vnitřní hodiny mu řekly, že už je po úsvitu a na oblohu vystupuje slunce.

„Ne tak formálně, kapitáne. Nabídněte si víno. Vypadáte, jako byste právě viděl ducha.“

Udělal, jak mu řekla, ale stále se nedokázal uvolnit. Toužil odhrnout závěs a na vlastní oči se podívat, co se venku, pod ranní oblohou, děje.

„Už jsme se potkali, není-liž pravda?“ zeptala se ho neosobně.

„Byl jsem během minulých let na několika audiencích, má paní. Ale před dlouhou dobou jsme se potkali na Severní cestě. Tehdy váš kůň ztratil podkovu.“

Zrudla. „Vzpomínám si. V Golophinově věži jsem vám nabídla víno. Odpusťte mi, kapitáne, mám poněkud roztěkané myšlenky.“

Hawkwood se krátce uklonil. Nic jiného se už říci nedalo. Ale Isolla se snažila něco vyslovit. Zadívala se do poháru a nakonec se zeptala: „Jak zemřel král?“

Hawkwood tiše zaklel. Co může říci ženě, která sedí před ním, aby ji v noci netrápily děsivé sny? Že její manžel byl téměř upálen, roztrhán na kusy nebo že se utopil? Pozvedla hlavu a v jeho pohledu uviděla vše, co nebyl schopen vyslovit.

„Nechcete odpovědět, bylo to hrozné?“

„Bylo to hrozné,“ přitakal ztěžka. „Ale mám-li říct pravdu, má paní, tak to netrvalo příliš dlouho. Nikdo z nich netrpěl.“

„A můj bratr?“

Samozřejmě, byla Markovou sestrou. Žena, s níž právě hovořil, byla posledním potomkem dvou panovnických linií – možná opravdu posledním.

„I jeho smrt byla velmi rychlá,“ zalhal. Jak se jí tak díval do hlubokých očí, snažil se dodat svému pohledu přesvědčivost. „Zemřel několik stop od Abeleyna. Oba byli na záďové palubě.“ Mé lodi, pomyslel si. Dva králové a admirál zemřeli. Ale já ne. Hawkwoodovu duši zalila vlna studu.

„Jsem ráda, že zemřeli společně,“ prohlásila přidušeně. „I v životě byli jako bratři, ačkoliv Mark nenáviděl moře. Jak se stalo, že nebyl na své vlajkové lodi?“

Hawkwood se pousmál, když si vzpomněl na zelenou barvu obličeje astarackého krále, když zvracel přes zábradlí *Pontifady*, jak tam seděl na loďmistrově židli. „Přišel na plánovací konferenci a – a trochu pozdržel odjezd.“

To jí vykouzlilo na tváři drobný úsměv. Atmosféra v místnosti se trochu ohřála.

Ozvalo se diskrétní zaklepání a do komnaty bez vyzvání vešel Golophin. Hawkwooda stálo veškerou sílu vůle, aby se při pohledu na jeho tvář ovládl. Bože na nebi, co je přimělo k takové oběti?

Čaroděj vypadal velmi vyzáble a bledá kůže zdůrazňovala rudé jizvy zranění. Ale úsměv, jímž obdaroval Hawkwooda, který tam stál s dosud neochutnaným vínem v ruce, byl srdečný jako kdykoliv předtím.

„Výborně, výborně. Dobrá práce. Dost jsi nás vyděsil, kapitáne.“ Isolla mu pomohla z těžkého kabátu jako dcera pomáhající otci a pak mu podala svůj vlastní pohár vína. Vypil ho jediným douškem. Pak přistoupil k oknu a odhrnul závěs.

Okno směřovalo na západ, ale venku nebylo nic než černočerná tma. Hawkwood přistoupil k čaroději a společně se do ní dívali. „U boží krve,“ zamumlal.

„Bouře je už skoro u nás, kapitáne. Během noci dost postoupila.“

Temná mračna byla nahloučená do obrovského stínu, který vyplňoval celý západní obzor. Černotu protkávaly šípy blesků a sužovaly vysoko vzduté vlny, které se zmítaly, téměř jako by byly živé.

„Město se celou noc rojí jako rozkopnuté vosí hnízdo a pohled na západní obzor ještě popostrčil věci přes hranu propasti. V bývalém klášteře se shromáždilo množství vojáků, námořníků a šlechticů, kteří se navzájem překřikují, aniž by věnovali pozornost jeden druhému. Vojáci městské posádky vyšli do ulic, ale panika se už příliš rozšířila. Tisíce uprchlíků proudí z města severní branou a v přístavu lodi vyházely náklad uložený v podpalubí a nabízejí odvoz každému, kdo si může dovolit královsky zaplatit.“

„Nikdo neřekl ani slovo,“ prohlásila udiveně Isolla. „Na pobřeží je vyplaven jeden trosečník a celá země se třese v očekávání toho nejhoršího. Bouře nebo ne, copak nemají žádnou víru? To je bláznovství!“

„Rybáři mne našli, jak mě nese zlomená hlavní čnělka velitelské lodi. Někteří z nich ve mně poznali kapitána největší lodi loďstva. Neodpověděl jsem jim na žádnou z jejich otázek,“ vysvětloval jí Hawkwood jemně. „Vítězství se neutajuje. Vědí, že flotilu potkala katastrofa.“

„Navíc jsem si jist, že několik palácových služek bylo příliš zvědavých," pokračoval místo něj Golophin. „Ať už se stalo cokoliv, tajemství o zničení loďstva už není tajemstvím. Ani flota, ani náš král už nejsou – to nyní ví ve městě každý. Aruanovy podmínky nebyly naštěstí vyhlášeny veřejně, za což děkuji Bohu. Do tohoto křídla paláce už nepustíme jedinou služku nebo komorníka. Stráže jsem nechal postavit na vzdálenější stanoviště u schodů."

„A co budeme dělat teď?" zeptala se Isolla pomalu, nespouštějíc oči ze strašlivé bouře, která se k městu blížila na křídlech západního větru. Nebyla žádná naivka, ale nic v jejím dosavadním životě ji nepřipravilo na strašlivou tíhu zodpovědnosti, která jí tak najednou dopadla na bedra. Ani neznala jména důstojníků, kteří veleli její armádě.

Golophin se podíval na Hawkwooda a spatřil, jak se námořník dívá s podivným výrazem na královnu. Sám pro sebe přikývl. Už tehdy před lety měl pravdu a má ji i teď. Mohlo by to trochu pomoct.

Zkřivil rty v nedokončeném úsměvu a nahlas pronesl: „Abrusio má posádku šesti tisíc mužů. Námořní pěšáci odpluli s loďstvem, stejně jako všechny těžké lodi. Zbylo nám jen několik kurýrních plavidel a pár dělových člunů. Pak ještě máme malé posádky na hranicích s Fulkem, ale ty jsou vzdáleny několik týdnů pochodu."

„Jsou tady i přístavní pevnosti," ozvala se Isolla. „Během občanské války pomohly Abeleynovi opravdu účinně."

„Ale ty útočící věci," pronesl pomalu Hawkwood, „umějí létat."

„Jak vypadaly, kapitáne?" zeptal se Golophin. Dokonce i teď působil spíše zvědavě než znepokojeně.

„Kdysi jsem jednu z nich viděl v džungli Západního kontinentu. Věřím, že kdysi i oni byli lidmi, ale vše, co na nich bylo lidské, je změněno k nepoznání. Vypadají jako obrovští netopýři s ocasy a drápy dravých ptáků. Je jich mnoho tisíc. V té bouři je i flota lodí – nejsou to bůhvíjaké lodi, ale na palubách jsou válečníci v černém brnění, s klepety namísto rukou a s chitinovým krunýřem. Hemží se jako gigantičtí švábi. Abrusio není schopno odrazit útok takových příšer. Naši nejlepší muži zemřeli na moři a ostatní občané království nemají k takovému boji odvahu."

„Království je tedy ztraceno," pronesla tiše Isolla.

Golophinova zjizvená tvář připomínala démonickou masku. „I já si to myslím. Hebrion musí, alespoň prozatím, přijmout Aruanovy podmínky, nebo dojde ke krveprolití, ve srovnání s nímž byla občanská válka jen nepatrnou epizodou.“

„Nezapomeň, že žádá o vydání veškeré šlechty,“ přerušil ho Hawkwood. „Chce vyhladit všechnu aristokracii království.“

Oba muži se podívali na Isollu. Ta se v odpověď jen pousmála. „To je mi úplně jedno, můj manžel i bratr jsou mrtvi. Nevadí mi se k nim připojit.“

Golophin ji uchopil za ruku. „Má královno! Vždycky jsi mi byla více dcerou než vládkyní. Jednou z mála lidských bytostí, kterým jsem během svého absurdního života věřil. A tento muž k nim také patří, i když o tom vždy nevěděl. Abeleyn, tvůj manžel, byl třetí a Bardolin z Carreiridy čtvrtý Teď jste mi zbyli jen vy dva.“ Když svěsila hlavu, sevřel jí dlaň ještě pevnějším stiskem. „Teď k tobě promlouvám nejen jako hlavní královský rádce, ale i jako tvůj přítel. Musíš opustit Hebrion. Naloď se s těmi nejdůvěryhodnějšími ze své domácnosti na rychlou loď a opusť břehy této nešťastné země. Musíš vyrazit okamžitě, ještě dnes.“

Isolla vypadala otřeseně. „A kam se mám vydat?“

Teď se pro změnu ozval Hawkwood. „V Torunně stále vládne král Corfe a jeho armáda je nejmocnější silou na světě. Měla bys vyrazit do Torunny, paní. Tam budeš v bezpečí.“

„Ne. Mé místo je tady.“

„Hawkwood má pravdu,“ prohlásil Golophin zaníceně. „Jestli se staneš Aruanovým zajatcem, tak veškerá naděje pro budoucnost bude ztracena. Lid musí mít nějakou víru v pokračování věcí příštích. Musíš vyrazit po moři; cesta po souši je uzavřena.“ Pozvednutím ruky přerušil veškeré její další námitky. „Už o tom nebudeme mluvit. Vše jsem zařídil a domluvil se správcem královských lodí v Admirálské věži. V přístavu tě očekává vládní šebeka. A tady Hawkwood jí bude dělat kapitána. Musíš odejít. Řekli mi, že dojde k tomu – tomu –“

„Odlivu,“ pomohl mu Hawkwood. „Nastává o šesté hodině po poledni. Šebeka, to je dobrá volba. Má latinské oplachtění a se západním větrem z boku bude mít dost síly, aby se dostala rychle z přístavu, aniž by ji to sneslo do závětří. Ale budete si muset najít jiného kapitána. Já zůstávám.“

Isolla i Golophin se na něj s překvapením zadívali.

„Přežil jsem svého krále, svého admirála i svou loď – přestože jsem byl jejím kapitánem," pokračoval dál Hawkwood. „Už nebudu utíkat."

„Zatracený hlupáku," přerušil ho Golophin. „A co myslíš, že dokážeš tady v Hebrionu, kromě toho, že ti setnou ten tvůj neohebný krk?"

„Totéž bych mohl říct i já tobě. Ty zůstáváš – a z jakého důvodu?"

„Mohu být v Torunně během mžiknutí oka, když se mi zachce."

„Vypadáš tak křehce, že i malé dítě by tě mohlo srazit švihnutím vrbového proutku."

„Má pravdu, Golophine," vmísila se rychle Isolla. „Potřebuješ čas k nabrání sil. Nevypadáš moc dobře." Na chvíli byla sama překvapená svou otevřeností. Hawkwood uviděl, jak se jí pevně zaťaly svaly na čelisti, ale Golophin si jí nevšímal a začal šťouchat Hawkwooda do hrudi kostnatým prstem.

„Aruan ti řekl, že už nebude mít ohledy. Už dvakrát tě nechal naživu, protože mu to tak vyhovovalo. Ale příště už to neudělá. Navíc, ta loď potřebuje zkušeného navigátora. Budete muset překonat tři moře, než zakotvíte v Torunně. Musíš jít, kapitáne. A vy, má paní, i kdybych nebyl vaším přítelem, donutil bych vás jako vládnoucí královnu, abyste jela. A vy pojedete, i kdybych vás měl svázat a nacpat do pytle. Hawkwoode, pověřuji tě její ochranou. A už nechci nic slyšet. Mám své důvody, proč musím ještě zůstat, a navíc tys mi dal důvod věřit, že mne Aruan nezabije, jakmile mě potká. Navíc nejsem bez obranných prostředků, takže se oba uklidněte, pusťte z hlavy ty vznešené obavy a začněte se připravovat na cestu. Pod palácem jsou tunely, které vedou skoro až do přístavu; Abeleyn je nechal vyhloubit před deseti lety. Budete moci odejít, aniž ještě zvýšíte už nastalou paniku. Isolla ví, kde jsou vchody. Použijete je co nejdřív."

„To nemohu udělat, musím promluvit k šlechtě, než odejdu, nemohu se odsud vykrást jako zloděj," protestovala Isolla.

Golophin se konečně přestal ovládat a popustil uzdu svému temperamentu. „*Můžeš a uděláš to*!" Z očí mu vytrysklo studené světlo. Pálilo jako plameny a jeho zuřivá záře přinutila Isollu o krok ustoupit.

„U brady Ramusiovy, myslel jsem si, že máš větší rozum. Myslíš si, že proneseš ke šlechtě malou vznešenou řeč a pak se tiše vytratíš? Na království přichází doba temna, kterou si nikdo z nás neumí ani

představit, a ta temnota nás už skoro zahalila. Nemám čas, abych tady seděl a dohadoval se s hlupáky s neohebnou šíjí nebo bláznivými malými holčičkami. *Oba uděláte, jak jsem řekl*!“

Světlo v očích mu vyhaslo a on se už mnohem lidštějším hlasem obrátil na Hawkwooda: „Richarde, na slovíčko.“

Mág i námořník nechali šokovanou královnu o samotě a vyšli z komnaty. Hawkwood se ostražitě zadíval na Golophina, starý mág se na něj ale vesele zazubil.

„Tak co si myslíš, dal jsem jí pocítit božího strachu?“

„Ty starý bastarde! A mně taky.“

„Tak to je dobře. Ty svítící oči, nebyl to docela hezký doplněk? Poslouchej, Richarde, musíš ji dostat na palubu té zatracené lodi a to nejpozději do poledne. Jmenuje se Mořský zajíc, kotví v královských loděnicích, přímo u paty Admirálské věže. Neptej se mne, jak jsem ji získal. Musel bych se červenat. Ale je tvoje a potvrzení o vlastnictví…“ Znovu se klukovsky pousmál. „Jsou, řekněme, ne tak zcela zákonná. Je připravena k vyplutí, nebo brzy bude. Nakládají ji dalšími zásobami. Ale není to válečná loď, je to rychlý běžec – alespoň tak mi řekli; kdybych začal posílat na palubu námořní pěchotu, bylo by to podezřelé. Současný kapitán má dovolenou, vypadá to, že si proplachuje hlavu v některé přístavní krčmě. Mluvil jsem se správcem přístavu. Jsi očekáván na palubě. Cestující jsou ale pouze bezejmenní šlechtici, nic víc.“

„Šlechtici? Ono jich tam bude víc?“

„Zatím si nejsem jistý, jestli budou nějací další. To musím zjistit právě teď. Dostaň Isollu na loď – a postarej se o ni, Richarde. Mimochodem, krom toho, že je královnou, je to vynikající žena.“

„To vím. Poslouchej, Golophine, ani jsem ti nepoděkoval –“

„Dej pokoj. Potřebuji tě zrovna tak, jako jsi potřeboval ty mě. A teď už musím jít.“ Golophin mu pevně potřásl rukou. „Brzo se uvidíme, kapitáne, tím si buď jist.“

A pak byl pryč, odběhl chodbou jako mladík, ačkoliv vypadal jako někdo, kdo nejedl nejmíň měsíc.

Spěšně a o to zuřivěji zabalili. Hawkwood přibral malou Brienne, astarackou Isollinu komornou, která s ní byla už od dětství. Isolla byla zamlklá, s tváří pobledlou, protože stále věřila, že Golophinova zuřivost

byla opravdová. A pak spěchali podzemím za svitu čadících pochodní, obtěžkáni tíhou zavazadel a dokonce jedné malé truhličky. Z paláce to bylo do Admirálské věže více než půl ligy a první třetina cesty připomínala sestup z kamenného, sutí pokrytého svahu. Královna jim svítila na cestu a Hawkwood s Brienne neviděli, kam šlapou, protože pohled pod nohy jim zakrývala zavazadla, která vlekli. Hawkwood jednou ucítil pod nohou pohyblivou měkkost krysího těla a málem upadl. V okamžení ho podepřela Isollina pevná ruka; její tvář byla pod kapuci pláště neviditelná. Královna byla vysoká jako muž. Hawkwood se přistihl, že obdivuje jistý a vláčný krok té ženy, i její štíhlé prsty, které pevně držely planoucí pochodeň. Vůně jejího parfému mu plnila chřípí; ta levandulová esence hebrionských kopců za letního dne.

Konečně dorazili ke dveřím, které Isolla odemkla a pak nechala otevřené dokořán. Těmi vstoupili do nejnižších sklepení Admirálské věže. Naplno je zasáhl zvuk vln narážejících do úvazišť a křik racků. Moře páchlo rozkládajícími se rybami, dehtem a solí. K jasné obloze se tyčil les stěžňů a sluneční světlo oslepovalo, zejména po dlouhé chůzi v temnotách. Stáli a čekali, až si oslněné oči zvyknou. První se vzpamatoval Hawkwood a odvedl je k lodi, která byla nenápadně ukotvená mezi mnoha dalšími.

Mořský zajíc byla šebeka s latinským oplachtěním, o výtlaku asi tři sta tun. Byla to rychlá kurýrní loď hebrionského námořnictva s posádkou šedesáti mužů. Na její tři stěžně se daly vztyčit jak trojúhelníkové latinské plachty, tak příčné čtvercové – v závislosti na směru větru. Vyznačovala se štíhlými liniemi s převisem zádě a úzkým kýlem, nicméně byla dostatečně široká v palubě, aby byla dostatečně stabilní při plném oplachtění. Její paluba byla klenutá jako krunýř želvy, takže vlny, jež na ni pronikly, ihned odtékaly otvory v brlení. Na palubě ležely v podélné ose lodi rošty, které vybíhaly i k bokům, takže posádka mohla loď obsluhovat v suchu, neboť voda odtékala pod rošty. Golophin říkal, že byla stavěna pro rychlou plavbu a ne pro válečné účely, přesto nesla na přídi dvě stíhací dvanáctiliberní děla a na bocích půl tuctu lehkých sakerů, vhodných spíše k odražení nepřátelského výsadku na poslední chvíli, než k vedení řádné námořní bitvy.

Hawkwooda a jeho společnice přivítaly nepřátelské pohledy. Ale v okamžiku, kdy ženy zmizely do podpalubí a Hawkwood začal vydávat rázné povely, které každého přesvědčily, že na palubě lodi není nováčkem, všechno se změnilo. První námořník, merduk jménem Arhuz, byl muž malé postavy, tmavý jako tuleň. Skoro před třiceti lety se plavil s Juliem Albakem a jako každý námořník věděl o velké plavbě Richarda Hawkwooda, stejně jako si muž pamatuje dětské ukolébavky. Když se totožnost nového kapitána rozkřikla po lodi, pustila se posádka do práce s opravdovou chutí. Nestane se každý den, že se člověk octne pod velením živé legendy.

Velké množství zásob se dosud povalovalo na palubě. Teprve nyní se hlavní průvlak zatměl, jak muži počali spouštět na kladkostrojích, zavěšených na koncích ráhen, koše a pytle do ládovny. Ostatní přinášeli další koše ze skladiště pod věží, a další muži vlekli náhradní lana, vzpínající se kozy a posady s kuřaty. Vyhlíželo to jako chaos, ale byl to řízený chaos. Hawkwood byl spokojen – do večerního odlivu to stihnou.

Do královských loděnic dosud nedosáhla panika, která zachvátila město, ale co se venku děje bylo zřejmé i přes vysokou zeď, která je oddělovala od okolního přístavu. Ve vzduchu byl cítit strach, všichni se s obavou ohlíželi na západ, na bouřková mračna, která se přibližovala k městu. Každé zablýsknutí vyvolalo další ustrašené mumlání. Hawkwood nepotřeboval mapy pobřeží kolem Abrusia, znal je stejně dobře jako rysy vlastní tváře, ale přesto zvážněl, když si představil, co za námahu to bude vykřižovat z vnitřního přístavu proti silnému západnímu větru. Jakkoliv mohla být šebeka obratná na bočním kurzu, bude si muset vybojovat prostor v závětří dříve, než se ocitne v zálivu, jinak by je vítr mohl neodvratně zahnat na nemilosrdné pobřeží Hebrionu. Ale budou mít na své straně odlivový proud, který jim pomůže do přístavní zátoky a pak i do šířícího se zálivu. Doufal, že to bude stačit.

Během uplynulých let vyvedl Hawkwood z tohoto přístavu do zelených vod zálivu a pak dál nespočet lodí; na Malacarské ostrovy korzárů, do Gabrionu, kde kdysi ztroskotal a na který si už skoro nepamatoval. K pobřežím horkého Calmaru a džunglím barbarského Puntu. Ale to všechno ustoupilo do pozadí při vzpomínce na dosud největší objevitelskou plavbu, tu, která změnila jeho jméno v legendu a která ho zlomila. Nic dobrého si z ní nepřivezl, ani sám sebe. Ale věděl,

že objev Západního kontinentu a vše, co později přinesl, bude vždy neoddělitelně spojeno s jeho jménem, alespoň mezi námořníky. Vydobyl si místo v historii; ale co pro něj bylo mnohem důležitější, získal právo stát jako rovný s největšími mořeplavci všech věků. Ale necítil žádnou hrdost. Teď už věděl, že to nic neznamená. Praví muži konali hrdinské činy, protože museli, nebo proto, že to byla v té chvíli ta jediná správná věc. Ale potom je oslavovali jako hrdiny. Tak to prostě na světě chodí. Teď už to věděl.

Ale ta žena v podpalubí, ta byla důležitá. Měla význam pro okolní svět, samozřejmě – i pro ten bylo nutné, aby přežila. Ale nejdůležitější bylo, aby přežila – kvůli němu. Nerozebíral tu myšlenku příliš do hloubky z obavy, že se mu jeho vlastní střední věk vysměje. Stačilo mu, že ona je tady.

Na chvíli zůstal Richard Hawkwood stát na záďové palubě lodi, která patřila jinému muži, díval se na zkázu, která přicházela od západu, a sledoval námořníky, jak připravují loď k plavbě. Věděl, že ona je dole, a cítil se neuvěřitelně šťastně.

Nábřeží zadunělo kopyty. Dva jezdci tryskem projeli bránou a zastavili koně před zakotvenou šebekou. Rozehnali nepracující námořníky a zastavili u nástupního můstku. Pak sesedli, muž a žena v zaprášeném cestovním oděvu.

Bez jakýchkoliv okolků vyběhli ruku v ruce na palubu lodi a zanechali pěnou pokryté koně tam, kde stáli. Hawkwood se probral ze snění a rozběhl se jim vstříc, volaje po zbrojmistrovi.

„Co to k čertu znamená? Tohle je královská loď. Nemůžete –“

Žena si odhrnula bohatě zdobenou kapuci a usmála se na něj. „Ahoj, Richarde. Už je to tak dávno.“

Byla to Jemilla.

ČÁST DRUHÁ

KRÁL VOJÁKŮ

Řekl jsem sbohem, Galahane,
už nejsem více rytíř snů a krásy:
to chtíč a bezbřehá zloba mne ukovaly,
a mí mrtví přátelé jsou se mnou tam, kam jdu?

Siegfried Sassoon

HARDICKÉ MOŘE
FINNMARK
TAN-THURAN
LIGY
ŘEKA THURIAN
SEVERNÍ POHOŘÍ JAFRAR
ALMARK
ŘEKA TOURBERINO
TARBER
ŘEKA OSTIAN
OSTRABAR
ORKHAN
THURIANSKÉ HORY
TORIANSKÉ PLÁNĚ
ŘEKA SEARIL
AURUNGABAR
THURIANSKÁ LINIE
GADERION
KHEDI ANWAR
BERRONA
ŘEKA TORRIN
KARDIKIA
BAROSSA
TORSKÉ MOŘE
ARBORONN
CHARIBON
CIMBRIJSKÉ POHOŘÍ
TORUNNIA
KARDIANSKÉ MOŘE
NARIANSKÉ HORY
TORUNN
N. PERIGRAINE
KERDIK

Kapitola devátá

Gaderion vznikl ze srubové osady na ostrohu mezi dvěma řekami na úpatí Thurianských hor. Fimbrijci tam umisťovali strážní jednotky k ochraně průchodu do Torrinského průsmyku a aby vybíraly daně od karavan, které tudy procházely ze západu na východ a zpátky. Když se císařství zhroutilo, byla stanice opuštěna a jako jediný pozůstatek po Fimbrijcích zůstala dobře postavená silnice, kterou vybudovali, aby urychlili přesuny svých armád.

Torunňané postavili v průsmyku několik strážních stanovišť a kolem nich vyrostla síť hostinců a nájemných stájí jako odpočinková zařízení pro pocestné. Ale i ta během let zanikla, zprvu v důsledku nepřehledné situace vytvořené merduckými válkami a pak díky rokům schizmatu, kdy jakákoliv obchodní výměna mezi Torunnou a Almarkem ustala.

O něco později začala v průsmyku stavět pevnost merducká armáda, než byla poražena v bitvě u Beronny. V letech, následujících po Armagediru, nechal král Corfe celou oblast důkladně prozkoumat a v místě, kde silnice procházela úzkým údolím vmáčknutým mezi strmé svahy dvou horských hřbetů, nařídil navršit vyvýšeninu. Na ní vybudoval rozsáhlý pevnostní systém, který se co do velikosti mohl směle měřit se ztracenou Ormannovou Hrází. V následujících letech byla opevnění dále rozšířena o další půl ligy, až přehradila celou šířku průsmyku. Nyní se skládala ze tří samostatných pevností, spojených masivní obrannou hradbou.

V jihovýchodní části stál donjon, tyčící se na výběžku černé skály, vybíhajícím z horského hřbetu.

Byla tu i citadela čtvercového půdorysu se stěnami tloušťky padesáti stop, aby vydržela ostřelování jakýchkoliv obléhacích děl. Uvnitř zdí se nacházel pramen pitné vody.

Ve skále, na níž stála, byly vylámány obytné prostory, ve kterých se mohla ubytovat poměrně velká armáda s dostatkem zásob, aby vydržela obléhání minimálně po dobu jednoho roku. Zde se také nacházely administrativní kanceláře posádky a byt velícího důstojníka. Ve středu pevnosti se tyčila k obloze stavba, která dávala celému opevnění nezaměnitelný charakter. Stál tam mohutný balvan z temného kamene. Kdysi, když byl svět ještě mladý, vydržel nápor všespalující lávy a jako

jediný zůstal stát uprostřed kráteru vulkánu. Stěny kráteru ruka času smetla a zanechala pouze černý bazaltový monolit. Na jeho vrcholu stával pohanský oltář; stál tam i v době, kdy Corfeho stavitelé začali provádět průzkum údolí. Monolit byl teď trochu snížen kolosální, namáhavou a nebezpečnou stavební prací, a přímo na něm bylo vybudováno poslední obranné stanoviště – donjon a současně pozorovatelna, z jejíhož vrcholu bylo možné přehlédnout celé údolí řeky Torrin a horstvo na obou jejích březích. Do neprorazitelných boků té monumentální stavby byly umístěny baterie lehkých děl, které kryly všechny přístupy. Muži z posádky začali tu kolosální stavbu přírody nazývat Jehlou.

Donjon na jihovýchodě a Jehla se tyčily nad celým údolím, jehož šířka byla přibližně tři čtvrtiny míle. Půda zde byla plodná, temně černé barvy, zavlažovaná studenou horskou říčkou, která se o pár stovek mil na jihovýchod měnila v mohutnou řeku Torrin, a posádka pevnosti ji obdělávala a osévala, třebaže léto zde bylo krátké a zimy dlouhé a velmi mrazivé. Posádku pevnosti tvořilo dvacet osm tisíc mužů. Mnoho z nich zde mělo manželky, které žily v kamenných domech a srubech, postavených v údolí východně od pevnosti. Oficiálně velení nedovolovalo podobné uspořádání věcí, ale fakticky to bylo mlčky tolerováno, protože příliš dlouhé odloučení vojáků od rodin, jak bylo každému jasné, je na škodu bojové morálce.

Přesně uprostřed údolí se tyčil pahorek, vysoký asi padesát stop. Na něm byla postavena druhá gaderionská pevnost. Měla jednoduchý čtvercový tvar, s trojhrannými baštami postavenými v rozích; ty umožňovaly vzít každého útočníka, který dorazí k jejím zdem, do smrtící křížové palby. Severní cesta jí procházela pod dvěma oblouky mohutných bran. Před každou z nich byl postaven redan, jenž ukrýval baterie děl. Uvnitř valů byly stáje královských kurýrních koní, jejichž jezdci udržovali spojem Gaderionu s okolním světem. Také se zde nacházely hlavní síly posádky. Osm tisíc mužů, polovina z nich kavalérie.

Poslední z gaderionských pevností se jmenovala Eyrie. Jako vlaštovčí hnízdo byla vtesána do strmých útesů Candorwiru, hory, jejíž vrcholy tvořily západní stranu údolí. Kaverny ve skále poskytovaly místo třem tisícovkám mužů a padesáti velkým dělům. Jediná cesta, kterou

bylo možno proniknout do pevnosti, byla úzká stezka – tak pro jednu mulu – vylámaná do tváře hory. Děla Eyrie a donjonu tvořila perfektní palebnou přehradu, která měnila dno údolí ve smrtonosnou zónu, kde každá nerovnost terénu, každý kámen byl zmapován, což umožňovalo přesnou střelbu i za nejtemnější noci. Ke každému dělu příslušel seznam cílů v předpolí, s údaji o náměru a odměru.

Tyto tři pevnosti, každá z nich impozantní, měly společné slabé místo. Byla to spojovací hradba. Čtyřicet stop vysoká a zrovna tak široká se lomeně táhla přes údolí od donjonu ke středové pevnosti a pak k úpatí útesu Eyrie.

Každých tři sta yardů na ní vyrůstaly ostrohranné strážní věže a její posádku tvořilo čtyři tisíce mužů. Ale jakkoliv vypadala mohutně, byla tím nejslabším článkem obrany. V jejích kasematech bylo umístěno pouze několik málo děl. To Corfe už dávno rozhodl, že dělostřeleckou ochranu poskytnou baterie tří hlavních pevností, nikoliv hradba samotná. Pokud by byla dobyta, stále budou dominantní silou v celém údolí a pod jejich palebnou ochranou bude stále možný nerušený přesun jednotek. Aby nepřítel získal průchod Torinnským průsmykem, musel by dobýt každou z nich: donjon, pevnost v údolí a Eyriu. Všechna opevnění drželo dvanáct tisíc mužů, což dovolilo armádě dalších šestnácti tisíc mužů provádět aktivní obranné operace a hlídkování. Kdysi to vypadalo jako dostatečně veliká síla, ale generál Aras, velící důstojník Gaderionu, si tím už nadále nebyl jist.

Nějakých šest lig na severozápad od Gaderionského údolí, kde průsmyk přecházel do otevřených Torianských planin, se nacházela nízká pahorkatina, jakoby poslední připomínka velehor, a na ní běžela Thurianská linie, východní opevněná hranice Druhého císařství.

Zde, prací tisíce odvedenců, navršily Himmeriovy armády velký hliněný val a něm postavily dřevěnou palisádu. Val měl částečně obranný charakter, ale spíše jej bylo možno považovat za určitý výchozí bod. Vinul se mezi trávou zarostlými kopci jako monstrózní had. Ježil se kůly, zákopovými koši a kamennými obklady. V palebných pozicích jej doplňovalo několik těžkých děl, ale největší silou, která se tam nacházela, bylo obrovské množství mužů, kteří hlídkovali podél její nekonečné délky. Za ní vyrostlo mnoho drnových městeček, spojených

cestami sypanými drceným štěrkem. Dým ohňů bylo vidět ze vzdálenosti mnoha mil, hustý olejnatý dým se těžce vznášel k obloze. Neupravené osady obklopovaly bažiny, kterými bez ustání proudily přicházející jednotky; koně jízdy místy zapadali až po břicha. Byly zde umístěny posádky z tuctu různých zemí, od Fulku na dalekém západě po Gardiac ležící u úpatí Jafraru. Rytíři z Perigrainu, kavalírský pozůstatek kdysi tak účinné těžké jízdy, žoldnéřští horalové z Finnmarku se zvonící zbrojí, s velkými meči a dvouručními sekyrami. Almarčtí kyrysníci s jezdeckými pistolemi v sedlových pouzdrech. Rytíři církve, v brněních stejně těžkých jako Perigrainští, ale napohled hrozivější. A mniši, už nejen mniši v kutnách, ale teď válečníci s tenzurou, na koních, ozbrojení válečnými cepy a zakovaní v černé zbroji. Vedli dlouhé kolony pěších, kteří nebyli opatřeni žádnými zbraněmi, ale přesto patřili mezi nejobávanější složky Himeriových vojsk, „Boží psi“. Když se jejich jednotka potkala na cestě s jiným útvarem, tak jí každý, i drzí žoldáci, spěšně udělal místo. Toruňané se s nimi ještě v bitvě nesetkali, ale právě oni jsou tajnou zbraní Druhého císařství, zbraní, do které jsou vkládány velké naděje.

Mezi těmito dvěma bitevními liniemi propukaly čas od času kruté boje. Obě strany vysílaly patroly, aby získaly informace, a když se střetly, nikdo nedával ani neočekával milost. Před méně než dvěma týdny se torunnský přepadový oddíl asi tisícovky kyrysníků nepozorovaně dostal přes severovýchodní kopce do týlu Thurianské linie, překročil řeku Tourbering, kde zničil všechny mosty, a pronikl sto mil na sever. Ale na zpáteční cestě už na ně byli himeriané připraveni. Jenom necelým dvěma stovkám se podařilo vrátit se k hradbě Gaderionu.

Malá skupina lehce obrněné torunnské jízdy prováděla hlídkování až do prvního soumraku a pak si začala připravovat noční ležení ve skrytu malé vyvýšeniny, skoro na dohled světel Thurianské linie. Byli už tři dny na průzkumu, projeli podél celé délky nepřátelského opevnění a ráno se měli vrátit do kasáren. Polovina z nich stála na stráži, zatímco druhá polovina odsedlávala, krmila koně a připravovala si lůžka na noc. Když byli hotovi, obě skupiny se vyměnily. Pět tuctů unavených mužů, kteří netoužili po ničem jiném než přečkat noc, vrátit se do kasáren, umýt se a dostat horké jídlo. Toruňané měli zakázáno rozdělávat mezi liniemi oheň, takže i tento tábor byl bez tepla a bez nálady. Denní dávku potravin

snědli studenou. V okamžiku, kdy byli koně uvázáni v řadě na úpatí útesu a každý dostal na krk pytlík s ovsem, byla už tma. Poslední paprsky slunce zmizely za mohutnou masou Candorwiru a na obloze se objevilo sedm hvězd Scythe, na obloze bez jediného mráčku.

Velitel jednotky, vytáhlý mladík se slámovými vlasy, se na chvíli zastavil a díval se na světla, která zářila ani ne deset mil od nich na západě. Vroubila obzor jako jasný náhrdelník, příliš jemná, než aby si pod nimi kdokoliv představil hrozbu. Ale on je viděl zblízka. Věděl, že himeriané zdobí zdi opevnění torunskými hlavami, nabodnutými na hrotech kopí. Těla pak nechávali ležet na dostřel od hradeb.

„Všude je klid, pane," zahlásil hlavní seržant důstojníkovi; na pozadí noci byl jen jedním z mnoha stínů.

„Dobře, Dietere. Ulož se také ke spánku. Ještě se chvíli budu dívat."

Ale seržant se nepohnul. I on zůstal stát a díval se na Thurianskou linii. „Docela zvláštní, pane, za tou zdí se hemží jako mravenci v rozhrabaném mraveništi, ale tady před ní nic, ani chlup, ani vlas, ani jedna jediná patrola! Ještě jsem nic takového neviděl a to jsem tady už čtyři roky."

„Ano, něco tady smrdí. Možná je na těch povídačkách něco pravdy a válka konečně začne."

„U krve Svatého, doufám, že ne."

Mladý podporučík se obrátil ke svému seržantovi, staršímu o dvacet let, a pousmál se. „A pročpak to? Nemáš chuť se do nich pustit, Dietere? Už se schovávají za tou svou zdí skoro deset let. Už je načase, aby vylezli a my se do nich mohli pustit."

Dieterova tvář zůstala bez výrazu.

„Byl jsem u Armagediru, pane, a předtím v Královské bitvě. Tehdy jsem nebyl o moc starší, než vy jste dneska, a myslel jsem si totéž. Všichni mladí muži si myslí totéž. Chtějí vidět válku a pak, když ji uvidí, už ji znovu vidět nechtějí, za předpokladu, že první setkání přežijí."

„Žádná sláva?"

„Roche, už jste tady jeden rok. Kolik jste viděl slávy?"

„Ale to nebyla žádná válka, jenom ty zatracené potyčky. Rád bych viděl opravdový boj, kdy bitevní linie je na míle dlouhá a kdy se země chvěje ozvěnou boje."

„Já osobně nechci nic jiného než se dostat do postele, ve které je má žena.“

„A co mladý Pier? Už brzy bude ve věku, aby vyskočil do sedla válečného koně nebo aby si přes rameno přehodil píku. Bude kráčet ve tvých šlépějích?“

„Ne, jestli do toho budu mít co mluvit.“

„Dietere, jsi jenom unavený jako my všichni.“

„Ne, to není tím. Je to tím čekáním. Ti bastardi už skoro deset let nedělají nic jiného, než že budují to své opevnění, od bitvy na Torianských pláních. Patří jim všechno od Malvennoru po Cimbrijské hory, až k hranicím Jafrarského sultanátu, a pořád jim to nestačí. Nezastaví se, dokud je neporazíme. Už bych s tím rád začal a už bych to měl rád za sebou.“

Najednou se odmlčel a zaposlouchal se. Koně začali být neklidní, ačkoli byli unavení stejně jako jezdci. Škubali řemeny a snažili se utéct, ačkoliv měli svázané přední nohy.

„Něco cítí,“ poznamenal lehce mladý podporučík, ale tvář měl napjatou.

Noc byla tichá, krom dupotu a občasného zařehtání. Stráže se snažily koně uklidnit a s klením je chytaly za nasazené pytlíky s obrokem.

„Ano, něco cítí,“ souhlasil Dieter. „Pane, také to cítíte?“

Podporučík nasál do nosu vzduch. „Někde tady musí být stará liščí nora. To bude to, co plaší koně.“

„Ne, páchne to jinak, je to silnější.“

Přiběhl k nim strážný s tasenou šavlí v ruce. Na čepeli se odrážel svit hvězd.

„Něco se ve tmě pohnulo, pane. Kroužilo to kolem tábora. Ztratilo se mi to mezi stromy.“

Mladý důstojník se tázavě podíval na svého seržanta. „Zůstaňte na místech!“

Postrašené pofrkávání se změnilo v chór vyděšeného ržání, které všechny na místě zmrazilo. „Něco tam je, seržante!“

„Všichni zůstaňte kde jste!“ zařval Dieter z plných plic, ačkoliv celé tábořiště se už vymotávalo z dek a chápalo se zbraní.

„Co se to k čertu v té tmě děje…“

„Nic není vidět. Vycházeli tam z té prohlubně. Nějaká zvířata, vypadala jako vlci, ale chodila po zadních jako lidé. Ale nebyli to lidé, pane.“

Koně plni panické hrůzy se snažili v děsu vylézt na stěnu útesu před sebou. Ale držela je pouta a oni dál zoufale ržáli, hryzali udidla a bláznivě vyhazovali zadníma nohama. Konečně na nich muži uviděli krvavé rány. Jeden z nich měl kompletně rozervané břicho a skácel se do změti vlastních střev.

„Seržante Dietere,“ přikázal podporučík chvějícím se hlasem, „vezměte ke koním půl čety a zjistěte, co se tam stalo.“

Dieter se na něj podíval a přikývl. Vyštěkl pár rozkazů a během okamžiku se s půltuctem mužů vydal k místu, odkud se ozývala kakofonie nářku umírajících zvířat.

Ostatní muži se zformovali do půlkruhu a dívali se za. nimi, jak se prodírají houfem koní, kteří se zmítali přivázáni u stromů. Dva Dieterovi muži byli zdivočelými zvířaty sraženi na zem. Seržant nařídil, aby odvázali všechny koně, ke kterým se dostanou. Děsem zachvácená zvířata se snažila běžet ke svým jezdcům, jako by u nich hledala ochranu. Dieterova skupina zmizela ve stínu stromů u paty útesu.

Od stráně se hrnul proud koní, jak je vojáci odvazovali. Jezdci se je snažili chytat a uklidňovat, ale většina utekla do noci. Muži, shromáždění kolem podporučíka, byli stejnou měrou polekaní jako bezradní, plní bezmocného vzteku na útočníky, kteří tak krutě napadli bezbranná zvířata. Hodně koní mělo hluboká krvácející zranění, způsobená jakoby drápy.

Ozval se výkřik, náhle přerušený, jako by se tomu, kdo vykřikl, už nedostávalo vzduchu.

„To byl Dieter,“ prohlásil jeden z mužů na vyvýšenině.

Pod nočním tábořištěm stály olše a břízy. Ty se začaly třást, jako by se jimi prodírali lidé. Proklínajíce temnotu muži na kopci hleděli přes koňská těla, kterými byla zem poseta, a najednou uviděli vystupovat ze stínu stromů řadu postav, spíše stínů. Podivný pach, který cítili už předtím, zesílil – silný pižmový zápach velkého dravce. Něco se mihlo večerní oblohou a dopadlo na zem u jejich nohou. Pak uslyšeli zvuk, který, jak později přísahali, zněl jako nelidský smích. Jeden z nich ukázal na kulatou věc, ležící před nimi. Byla to seržantova hlava.

Ty věci mezi listovím se ztratily, zmizely do tmy. Znovu se ozvalo šustění větví, jak kdosi procházel mezi stromy. Muži na kopci stáli jako vytesaní z kamene a v nastalém tichu za chvíli ustal i nářek umírajících koní.

Každodenní projížďky princezny Mirren byly utrpením nejen pro přidělenou tělesnou stráž, ale i pro dvorní dámy. Každé ráno, jen chvíli po svítání, se objevovala v královských stájích, kde jí Shamarq, stárnoucí merduk, který byl královským podkoním, připravoval a sedlal Hydraxe. S ní tam vždy byla jedna z jejích dvorních dam, která si toho rána vytáhla krátké stéblo, a příhodný mladý důstojník. Toho rána to byl podporučík Baraz, který se bezúčelně potuloval po Mečovém sálu, než si ho všiml generál Comillan. Přijal své nové postavení s důstojností, kterou našel v nejhlubší části své osobnosti, a tak se stalo, že tu teď postával se svým šedákem vedle vyhazujícího Hydraxe, s párem jezdeckých pistolí a šavlí u sedla. Gebbia, dáma, která měla toho dne doprovázet svou paní, si vybrala klidného, ořechově zbarveného valacha, na kterého se dívala s pohledem plným něčeho podobného zoufalství.

Trojice vyjela z města severozápadní brankou a hned vyrazila svižným klusem. Gebbiin jezdecký kůň poklusával, podoben houpacímu koníčkovi, v závěsu dvou velkých koní. Svišť se tiskl Mirren k šíji, cenil drobné zoubky do větru a snažil se olíznout proud vzduchu růžovým jazýčkem. Jezdci se vyhnuli formanskými vozy zaplněné Královské cestě a namířili si to k severním kopcům za městem. Dokud koně nebyli pokryti potem a neměli u huby pěnu, Mirren nezvolnila. Baraz s ní udržoval tempo bez námahy, ale ubohá Gebbia za nimi zaostala nejméně půl míle, protože její valach udržoval poněkud klidnější krok.

„Proč nemůže dvorní dáma zvládnout dobrého koně, to opravdu nechápu," stěžovala si torunnská princezna.

Baraz poplácal zpocený krk svého koně a neodpověděl. Litoval zájmu, který o něj projevil král, a přemýšlel, zda mu někdy bude svěřeno velení vlastního tercia, aby se věnoval opravdovému vojenskému řemeslu. Mirren se obrátila v sedle a zadívala se mu přímo do tváře.

„Jak se jmenujete, pane?"

„Podporučík Baraz, má paní – ano, ten Baraz." Už začínal být unavený reakcí, kterou jeho jméno vyvolávalo.

„Jste dobrým jezdcem, ale vypadáte ještě nespokojeněji než Gebbia. Urazila jsem vás?“

„Samozřejmě ne, má paní.“ Ale když mu dál vyčkávavě hleděla do tváře, proti své vůli pokračoval: „Jen jsem doufal, že budu zařazen k víc – více vojenským věcem. Jeho Výsost mne přiřadila k nejvyššímu vojenskému velení jako štábního důstojníka –“

„A vy byste si raději umazal ruce, než doprovázel princezny na vyjížďkách v přírodě?“

Baraz se pousmál. „Něco takového, má paní.“

„Většina mladíků se doslova dere o poctu doprovázet princeznu.“

Baraz se v sedle uklonil. „Prosím o prominutí, jsem neotesanec, má paní. Pro mne je to samozřejmě velká čest –“

„Buďte zticha, Barazi. Vůbec nic vám nevyčítám. Kdybych byla mužem, cítila bych se stejně. Tady už nám přijíždí Gebbia. Vypadá, jako by projela křížem krážem celou Normannii. Gebbio! Sevři tu línou herku koleny a kopni ji do boků, nebo nás úplně ztratíš.“

Gebbia, hezká malá tmavovláska, měla tvář zrudlou námahou. V odpověď mohla jenom přikývnout a pak se podívala očima plnýma němé prosby na Baraze.

„Možná bychom mohli jet chvíli krokem, aby vychladli,“ navrhl.

„No tak dobře. Pojeďte vedle mne, podporučíku. Měli bychom vyjet tamhle na ten kopec, pak vám možná dovolím, abyste se mnou závodil.“

Tři koně i s jezdci pomalu vystoupali na vrchol nedalekého kopce. Před nimi se v záplavě červánků vyhouplo nad východní obzor slunce. Ze záře vyletěl křičící sokol a zamířil k Torunně. Během okamžiku se změnil v malou skvrnu na obloze. Mirren sledovala směr jeho letu se zacloněnýma očima. Svišť nešťastně zakňoural a ona ho začala uklidňovat. „Ne, Miji, to byl jenom pták, nic jiného.“

„Vy mu rozumíte?“ zeptal se Baraz zvědavě.

„Svým způsobem ano. Je to můj familiár,“ rozesmála se, když uviděla jeho překvapený výraz. „Copak nevíte, že v pokrevní linii Fantyrovců se předává dar dweomeru? Tedy po ženské linii. Po matce jsem zdědila čarodějnou moc a po otci dar jezdit na čemkoli, co má čtyři nohy.“

„Umíte tedy čarovat?“

„Chtěl byste, abych vám něco předvedla?“ Šibalsky na něj ukázala prsty jedné ruky a on podvědomě couvl. Mirren se srdečně rozesmála. „Mám jenom malý talent a široko daleko není nikdo, kdo by mne mohl učit, jen moje matka. V Torunně už nezbyli žádní velcí mágové. Říká se, že všichni přeběhli k Himmeriovi do císařství.“

„Nikdy jsem neviděl provozovat magii.“

Mirren mávla rukou, zamračila se a Baraz uviděl zář zelenomodrého světla, jak jí klouže po rukávu. Shromáždilo se jí na otevřené dlani a změnilo se ve svítící kouli. Pohybem ruky ji poslala, aby zakroužila kolem Barazovy užaslé tváře, a pak najednou zhasla jako sfouknutý plamen svíčky.

„Není to nic jiného než salónní trik.“ Pokrčila rameny s opravdovou lítostí a v tom okamžiku uviděl v jejím obličeji obraz tváře jejího otce. Pohled očí měla teplejší, ale jinak se v ní zračila tatáž vnitřní síla v ušlechtilé linii čelisti a nosu. Baraz začal litovat své povinnosti o něco méně.

Mirren se na něj ještě chvíli dívala s tím zvláštním smutkem, ale pak se otočila k dvorní dámě.

„Nesnaž se nám stačit, Gebbio; jenom bys spadla.“ Pak se obrátila k Barazovi: „Připraven k závodu?“

Bez dalšího slova vyrazila zavýsknutí a kopla Hydraxe do slabin. Velký hnědák okamžitě vyrazil klusem a po chvíli přešel do trysku. Černá hříva mu vlála jako prapor. Baraz se za ní díval trochu vyděšeně, ale když viděl, jak zkušeně sedí v sedle, třebaže to bylo dámské sedlo, pobídl i on koně.

Zpočátku se chtěl přibližovat jenom pozvolna, nechat ji stále před sebou, ale v okamžení zjistil, že mu rychle ujíždí, a musel jet naplno; šedák pod ním plynule přeskakoval nerovnosti terénu. Jednu chvíli se musel pevně chytit uzdy, když kůň klopýtl a on málem vyletěl ze sedla. Stálo ho každou unci jezdeckých znalostí dohonit ji dřív, než vyjeli na temeno vyvýšeniny, která se před nimi tyčila. Tam trochu zvolnila, z trysku přešli do klusu a pak do kroku.

„To nebylo špatné,“ obrátila se na něj Mirren. Svišť se jí pevně držel a oči mu zářily stejně jako jí. „Už mě nemusíš tak svírat, Miji, trochu jsi mne poškrábal.“

Na plošině bylo několik neupravených cest a když dojeli k jejímu kraji, měli pod sebou celé hlavní město. Byli asi tak šest nebo sedm mil od bran. Ubohá Gebbie byla jen barevným flíčkem dole na pláni, pořád poklusávala v jejich stopách.

Projeli kolem ruin domu se zbytkem plotu. Strop se dávno propadl a trámy ležely ve stínu pobořených zdí.

„Otec mi říkal, že před válkou bylo v kopcích hodně farem. Pak ale přišli merdukové a –“ Mirren zčervenala. „Podporučíku Barazi, je mi to velice líto.“

Baraz pokrčil rameny. „To, co říkáte, je pravda, má paní. Můj lid znásilnil tuto zemi, než jej váš otec u Armagediru odrazil. Byla to ošklivá doba.“

„A teď potomek velkého šáhra Baraze, vítěze od Aekiru, nosí torunnskou uniformu a přijímá rozkazy od torunnského krále. Nepřipadá vám to divné?“

„Když válka skončila, byl jsem ještě batole. Vyrůstal jsem se znalostí skutečnosti, že Ramusio a Ahrimuz jsou jeden a tentýž muž. Celý život se modlím bok po boku ramusianů. Staří mužové si pamatují svět, jaký býval. Ale mladí vnímají svět takový, jaký je. A myslím, že je tomu tak dobře.“

„I já si to myslím.“

Usmáli se jeden na druhého a Baraz ucítil teplo kolem srdce. Ale ten kouzelný okamžik byl přerušen varovným vypísknutím Mirrenina familiára.

„Miji! Co se děje?“

Zvířátko ji pevně objímalo kolem krku a prskalo a naříkalo. Zarazila koně a Baraz od ní převzal uzdu, zatímco ona uchopila mazlíčka do obou rukou a upřeně se mu zahleděla do tváře. Okamžitě se uklidnil a vcelku klidně vlezl do jejího klobouku, kde zůstal ležet a něco si pro sebe štěbetal.

„Je hrůzou bez sebe, ale jediné, co mi ukázal, je hlava velkého černého vlka,“ prohlásila Mirren ustaraně, když si brala otěže.

„Někdo je na cestě před námi,“ řekl jí Baraz. Uvolnil šavli v pochvě. Nedaleko nich stála vysoká postava, která si byla viditelně dobře vědoma jejich přítomnosti. Stála bez hnutí jako z kamene vytesaná socha a dívala se na hradby hlavního města, zářícího v paprscích ranního slunce a

zarámovaného modrou stuhou řeky Torrin, tekoucí v pozadí svou cestou do oceánu.

„Nevypadá nebezpečně," usoudila Mirren. „Barazi, přestaňte si prosím hrát na hrdinu. Je to jen nějaký žebrák nebo tulák. Podívejte, je tam ještě jeden. Tam vedle něj. Oba vypadají tak ztraceně a staře."

Pomalu jeli vstříc oběma mužům, kteří vypadali, že jsou zabraní do hovoru o městě před nimi. Jeden seděl opřen o kámen, s kapuci pláště, který vypadal jako mnišská kutna, přehozenou přes hlavu. Zdálo se, že spí. Druhý byl oblečen do zaprášených cestovních šatů a vybledlého klobouku; krempa mu stínila obličej. Z kostnatých zad mu visel napěchovaný batoh.

„Dobrý den, otcové," pozdravil je Baraz, když k nim dojeli. „Míříte do města?"

Muž sedící na zemi se ani nehnul, ale ten druhý odpověděl.

„Ano, je mým cílem." Jeho hlas zněl zvučně a jasně.

„Ještě máte před sebou kus cesty."

Muž neodpověděl hned. Vypadal unaveně, jako by vahou svého batohu. Vzhlédl k oběma jezdcům a oba poprvé uviděli jeho tvář; nechtěně zatajili dech.

„A kdo jste vy dva?"

„Já jsem podporučík Baraz z torunnské armády a toto je –"

„Princezna Mirren, dcera samotného krále Corfeho. Výborně, to je šťastná náhoda." Muž se usmál a oni uviděli, že přes jizvy, které mu hyzdily polovinu obličeje, má oči plné laskavosti.

„A jak víte, kdo jsem?" dožadovala se Mirren.

Muž, který seděl na zemi, zvedl hlavu a promluvil: „Řekl nám to tvůj familiár."

Baraz vytasil šavli a pobídl šedáka, aby vjel mezi princeznu a cizince. „Povězte svá jména a důvod vaší návštěvy Torunny," pronesl drsným hlasem s divokým zábleskem v očích.

Muž, dosud sedící na zemi, vstal. I on vypadal unaveně. Nemuseli být ničím jiným než párem vyčerpaných tuláků, ale proti tomu svědčilo poslední mužovo prohlášení a aura moci, která je obklopovala.

„Jsou to čarodějové," prohlásila Mirren.

Starší z obou poutníků smekl svůj neforemný klobouk.

„To opravdu jsme, má drahá. Mladý muži, důvody naší návštěvy jsou naší starostí, ale co se týče jmen, tak dobře, já jsem Golophin z Hebrionu a zde můj společník –“

„Zůstane bezejmenný, alespoň prozatím,“ vpadl mu do řeči jeho druh. Baraz viděl pod kapuci hranatou čelist a zlomený nos, ale nic jiného.

„Golophin!“ vykřikla radostně Mirren. „Otec o vás mluví velmi často. Říká, že jste největší mág na světě.“

Golophin se zachichotal a nasadil si klobouk. „Možná, že ne největší. Můj společník by nemusel souhlasit s takovým označením.“

„Co děláte v Torunně? Myslela jsem, že jste dosud v Abrusiu.“

„Přišel jsem navštívit krále Corfeho, vašeho otce. Mám pro něj novinky.“

„A co váš mlčenlivý společník?“ zeptal se Baraz a ukázal na něj šavlí.

Když pohnul čepelí, zazdálo se mu, že mu v ruce obživla a vyskočila mu z pěsti. Na okamžik zůstala viset ve vzduchu, ale pak se ze zaduněním zabodla do povrchu cesty, kde zůstala stát; jen se lehce chvěla. Baraz zatřepal rukou, jako by se popálil, a zíral na svoji šavli s otevřenými ústy.

„Nemám rád, když mi někdo mává čepelí kolem tváře,“ ozval se Golophinův společník měkce.

„Nejlépe bude, když se vzdálíte,“ poradil Golophin Barazovi. „Zastihli jste nás uprostřed diskuse, odtud pramení jeho nevrlost.“

„Golophine, je toho tolik, na co bych se vás chtěla zeptat,“ zatoužila Mirren.

„Opravdu? Dobře, dítě, můžeš se mne zeptat na cokoliv budeš chtít, ale ne teď. Právě jsem trochu zaneprázdněn. Nejlépe bude, když o tomto setkání pomlčíš. Čím méně lidí bude vědět, že jsem dorazil, tím lépe.“ Pak se podíval na svého společníka a začal se smát, když viděl, jak se mu ústa zkřivila nesouhlasem.

„Můžeš o mně povědět svému otci. Uvidím ho dnes večer nebo zítra ráno.“

„A co je to za zprávy, které mu chceš sdělit? Mohla bych je doručit.“

Golophinova zjizvená tvář ztuhla do nehybné masky. „Nikdo tak mladý by se neměl zatěžovat takovým poselstvím.“ Obrátil se na Baraze. „Postarej se, aby dáma dorazila v pořádku domů, vojáku.“

Baraz se na něj upřeně zadíval. „Buďte si jistý, že se o ni postarám.“

Ve vzduchu už mohlo být cítit jaro, ale tady v horách panoval chlad, obzvláště když zavanul vítr. Když den pokročil, rozdělali Golophin a jeho společník oheň zábleskem čiré magie a pak se hřáli u jasných plamenů.

Jak odpoledne míjelo a slunce začalo zapadat za bílými štíty Cimbrijských hor, uvědomil si Golophin, že se k nim připojila třetí osoba, malá, tichá postava sedící na zkřížených nohou těsně mimo světlo ohně.

„To je ohavné,“ pronesl starý mág.

„Možná ano. Nejsem si už tak jistý, že mi to vadí. Člověk si časem zvykne na všechno, Golophine.“ Mluvčí si konečně shrnul kapuci. Vypadal jako muž středních let s krátce zastřiženými šedivými vlasy a tváří boxera. Sáhl do záňadří a vytáhl ocelovou láhev. Odšrouboval zátku, upil doušek a hodil ji přes oheň svému společníkovi. Golophin ji hbitě chytil a rovněž se napil. „Hebrionský akvavit. Tleskám tvému výběru, Barde.“

„Můžeš to nazvat výhodou postavení.“

„Nazývej věci pravými jmény, je to válečná kořist.“

„Hebrion byl i mým domovem, Golophine.“

„Na to jsem nikdy nezapomněl, to si buď jist.“

Na chvíli mezi nimi zavládlo napětí a pak se rozplynulo v Bardolinově zasmání. „Ale, ale, Golophine, tvoje povýšenost je skoro působivá.“

„Pracuji na tom.“

„Je to tak hezké – sedět si tu jen tak, jako by svět kolem nás nebyl v plamenech, naslouchat lovícím netopýrům, šumění větru v trávě. Tato země se mi líbí. Je plná určité válečné úspornosti. Není divu, že rodí takové vojáky.“

„Utkal ses s nimi v poli před deseti lety, jak jsem slyšel. Stal ses generálem?“

Bardolin se uklonil. „Nejsem nijak zvlášť dobrý generál, to musím přiznat. Dej mi tercio a já budu vědět, co přesně mám dělat. Dej mi armádu a já musím poctivě přiznat, že se nebudu cítit zrovna zvlášť dobře.“

„To ale nezapadá do plánů tvého pána pro tuto část světa, presbytere.“

„Ale my máme generály, Golophine, někteří z nich mohou překvapit i tebe. A máme početnou převahu. A dweomer.“

„Dweomer jako válečná zbraň. V dobách před Císařstvím – prvním císařstvím – zformovali někteří králové pluky složené z mágů. Ale nikde nejsou záznamy o tom, že by tolerovali přítomnost vlkodlaků v řadách armády. Ani prastaří nebyli takovými barbary, aby udělali něco takového.“

„Mluvíš o věcech, o kterých nic nevíš.“

„Vím toho dost. Vím, že ta věc, která sedí naproti mně u ohně není Bardolin z Carreiridy a ta sukuba, co se ukrývá ve stínech za ním, nebyla stvořena pro jeho útěchu.“

„Přesto mi je útěchou.“

„Tak proč jsi tady? Posedět a popovídat si nostalgicky o starých dobrých dnech?“

„To je tak těžké uvěřit, že bych chtěl právě to?“

Golophin sklopil oči. „Nevím. Před deseti dvanácti lety jsem si myslel, že existuje část mého učedníka, kterou by bylo možno ještě zachránit. Už si tím nejsem jist. Beseduji tady s nepřítelem.“

„Nemuselo by to tak být. Stále jsem tím Bardolinem, kterého jsi kdysi znával. A jenom díky mně je Hawkwood naživu.“

„To byl jen rozmar tvého pána.“

„Částečně. Ale přežití toho druhého nemá se mnou nic společného, to si můžeš být jist.“

„Kterého druhého?“

„Pravé ruky presbytera Hebrionu.“

„Tomu nerozumím, Barde.“

„Nemůžu ti říct víc. Já si také povídám s nepřítelem, na to nezapomeň.“

Oba kouzelníci se dívali jeden na druhého bez nepřátelství, jenom se stopou smutku.

„Hebrion nebyl zničen, Golophine, jen se změnili vládci,“ ozval se Bardolin měkce.

„To mi zní jako ospravedlňování krádeže.“

„Ty jsi tak zatraceně tvrdohlavý – tak tvrdohlavě zaslepený.“ Při těch slovech se Bardolin naklonil tak blízko k ohni, že mu plameny vytvořily na tváři z klamných rysů popraskanou masku.

„Nebyl to jenom chvilkový rozmar, že flotila nepřistála v Hebrionu, Golophine. Tvoje – naše – vlast je v Aruanových plánech velmi důležitá. Jak jsme zjistili, tak Hebrion a Hebrionské hory byly kdysi částí Západního kontinentu.“

„Jak to –“

„Nech mne domluvit. Před dávnou dobou byla velká část Normannie a Západní kontinent jedním nedělitelným celkem, ale před mnoha miliony let se jejich pevninské desky rozlomily a mezi ně vtekl oceán. Aruan a jeho hlavní mágové provádějí výzkum těchto dějů již po mnoho let.“

„A proč?“

„Protože existuje *něco*, snad prvek nebo minerál, který se vyskytuje v samotných základech Západního kontinentu, a je vlastně esencí energie, kterou my známe jako magii. Čistá thaumaturgie, pohřbená jako zlatá žíla v samotných základech země. A právě tohle dalo Aruanovi takovou moc.“

„A to z tebe udělalo to, co jsi.“

„Tato energie se nachází i v Hebrionu, protože Hebrionské hory a hory Západního kontinentu byly kdysi částmi téhož pohoří. Proto byl Hebrion domovem mnohem většího množství lidu dweomeru než kterékoliv jiné z Pěti království. A proto jsme museli dobýt Hebrion. Golophine, nemáš ani ponětí, jak rozsáhlý výzkum je prováděn v tomto ohledu. Na západě, v Charibonu a dokonce v Perigrainu. Aruan je velmi blízko rozluštění té prastaré hádanky. Co je to lid dweomeru a jak vznikl? Je možné naplnit normálního člověka silou dweomeru a udělat z něj mága?“

Golopin si uvědomil, že trpké odpovědi mu váznou v hrdle. Přes všechno byl fascinován. Bardolin se usmál.

„Pomysli, jaký pokrok ve výzkumu může udělat armáda mágů při hledání odpovědí, když budou mít k dispozici vhodný materiál a klid.

Golophine, poprvé v historii byly otevřeny archívy v Charibonu. Jsou tam shromážděny monografie a grimoáry sepsané ještě před vznikem Prvního císařství. Byly církví ukrývány po staletí a nyní jsou konečně studovány těmi, kdo jim skutečně rozumí. Viděl jsem první vydání *Ardinakova Bestiáře* –“

„To není možné! Ty přece byly všechny zničeny Williardem!“

Bardolin se rozesmál a rozpřáhl ruce. „Viděl jsem ho, říkám ti! Golophine, poslouchej mě, pomysli, co všechno by bylo možné udělat, čeho by dosáhla mysl, jako je tvoje, ve spojení s myslí Aruanovou, jaký by to znamenalo pokrok ve znalostech, v magii a jiných věcech. A osmá disciplína je jenom počátkem. To je tak cenná příležitost, že nesmí být promeškána. Křižovatka na cestě historie, právě teď a právě tady, v kopcích severně od Torunny, kde slyšíme pištění netopýrů. Jsou věci, které můžeš na našem režimu shledat odpornými – nikdo není dokonalý, a to platí i o Aruanovi. Ale to všechno vezmi čert, naše motivy jsou dostatečně čisté. Můžeme lidstvo nasměrovat k úplně jinému vývoji.

Jsme před dvěma rozdílnými cestami. Člověk může následovat cestu vědy a vyvinout ještě efektivnější způsoby vraždění a vybudovat svět, kde není pro dweomer místa a který ho nakonec zavede do zkázy. Nebo může zvolit cestu druhou, cestu přirozeného vývoje, a stát se něčím úplně jiným. Můžeme vytvořit společnost, kde bude magie běžnou součástí života a bude se ji moci naučit opravdu každý. V tomto historickém bodě si člověk musí zvolit jednu z těchto cest a volba proběhne za prolévání potoků krve, protože tak se vždy projevuje revoluce, proléváním krve. Ale to přece, jakkoliv to je strašné, neznamená, že konečný cíl je špatný.

Přidej se k nám, Golophine, proboha, možná se nám povede ušetřit tento svět dalšího krveprolití.

Nežádám tě, aby ses rozhodl okamžitě. Ale prosím tě, popřemýšlej o této možnosti.“ Bardolin se vztyčil. „Aruan byl z Normannie vzdálen příliš dlouhou dobu. Pro něj je to cizí země. Ale pro nás je to stále vlast. Ačkoliv se učí rychle, máme o této zemi znalosti, které mu chybí. Váží si tě, Golophine. A jestli tě stále trápí svědomí, pomysli na to, že jako jeho rádce a přítel budeš mít na vývoj věcí vliv daleko větší než jako jeho protivník.

Co se týče mne, vždycky jsem byl tvým přítelem, přes všechno, co si o mně myslíš, a vždycky jím zůstanu, ať už mi věříš nebo ne.“

Bardolin stanul vedle ohně; v pohybech měl plynulost, která patřila mnohem mladšímu muži.

„Přemýšlej, Golophine. Alespoň o mém návrhu. Sbohem.“

A byl pryč, zůstala po něm ve vzduchu jen jemná turbulence, pach ozonu označil místo, odkud zmizel. Golophin se nepohnul, jen stále zíral do plamenů pohledem slepce.

Kapitola desátá

Mečový sál byl přeplněný, hučel hovorem, který se rozléhal od vysokých kleneb stropu po nejzazší kout. S výjimkou Arase z Gaderionu tu byli přítomeni všichni starší důstojníci. Ale i on poslal místo sebe štábního zmocněnce, aby ho zastupoval a informoval nejvyšší velení o současném stavu věcí v průsmyku.

Král vstoupil bez jakýchkoliv ceremonií. Trochu kulhal; ostatně jako vždy, když byl unaven. V paláci bylo všeobecně známo, že několik posledních nocí spal vedle královnina lože v křesle. Teprve včera byla na její přímý rozkaz poslána do Aurungabaru zpráva; celý dvůr horečnatě probíral, co asi bylo jejím předmětem. Zrovna tak bylo jasné, že je dobré držet se z cesty králi. Jeho povaha, nikdy obzvláště přívětivá, se v poslední době ještě zhoršila.

V okamžiku, kdy vstoupil, sál ztichl. Doprovázel jej generál Formio a vysoký stařec oblečený v cestovním šatu s batohem přes rameno, jehož obličej byl strašlivě zjizvený. Corfeho osobní strážce Felorin jim kráčel v patách a sledoval cizincův zátylek se značnou ostražitostí. Celá tahle malá skupina se zastavila před mapovým stolem a Corfe si pozorně prohlédl obličeje shromážděných důstojníků. Ti naopak zírali na jeho společníka s nezastíranou zvědavostí.

„Pánové, rád bych vám představil mága Golophina z Hebrionu, bývalého hlavního rádce krále Abeleyna. Je zde, aby se s námi podělil o poslední zprávy ze západu. Jsou tak důležité, že mají naprostou přednost. Golophine, máš slovo.“

Starý kouzelník poděkoval Corfemu a pak se zadíval na napjaté obličeje, které ho obklopovaly, skoro stejným způsobem jako před chvílí král. Jeho zvučný hlas postrádal obvyklou melodičnost.

„Král Abeleyn z Hebrionu je mrtev, stejně tak jako král Mark z Astaraku a vévoda Frobishir z Gabrionu. Velká námořní síla, které veleli, je zničena. V Hebrionu přistála velká flotila západaňanů a království se vzdalo.“

Po těchto slovech se rozhostilo hluboké ticho a pak začali všichni mluvit jeden přes druhého, vřava vzrušených výkřiků a otázek se slila v bouřlivý halas. Corfe zvedl ruku a halas se uklidnil. Tvář torunnského krále byla šedá jako mramor.

„Nechte ho pokračovat.“

Golophin si bez pobízení nalil pohár vína z karafy stojící na stole a jedním douškem jej vypil. Byl cítit kouřem z ohně, potem a dalším nerozpoznatelným pachem podobným vůni vzduchu před bouří. Na spánku mu pulzovala modrá žíla.

„Himerianské jednotky se daly na pochod. Přicházejí z Fulku po obou stranách Hebrosu přímo k Imerdonu a severnímu hebrionskému pobřeží. Jedna armáda přešla z Candelarie do východního Astaraku a porazila astarackés v kopcích. Garmidal se musí připravit na útok, pokud už není v obležení. Jestli jsou mé informace správné, zatímco hovoříme, postupuje další himerianská armáda k Malvennorskému průsmyku, aby zaútočila na Cartigellu z týlu.“

„Jak to všechno víte?“ ozval se generál Comillan, vousy rozčepýřené jako koště.

„Mohu jenom říci – že mám spolehlivý zdroj v nepřátelském táboře.“

„To se nepokusí o odpor?“ zeptal se jeden torunnský důstojník nevěřícně.

„Ne v Hebrionu. Podle vzájemné dohody, že nedojde k žádnému drancování ani plenění v Abrusiu – výměnou za absolutní kapitulaci. V Astaraku byla armáda zaskočena, stejně, jako jsme byli i my. Jsou na ústupu na západ. Posádka Cartigelly je dostečně zdatná, silná a pravděpodobně zvolí raději obléhání pod velením Christiana, korunního prince, než aby se vzdala.“ Golophin si znovu naplnil pohár, zamračeně se na něj podíval a pak ho postavil stranou, jako by obsahoval bolehlav.

„Ale pád Cartigelly je jenom otázkou času.“

„Pánové,“ ozval se Corfe měkce, „jsme ve válce. Nařídil jsem všeobecnou mobilizaci. Před méně než půlhodinou jsem podepsal mobilizační dekret. Od tohoto okamžiku je království pod stanným

právem a každý muž království je povolán do zbraně. Bez výjimky. Comillane, Formio, s úsvitem začnete přijímat první odvedence. Chci, aby byli vycvičeni co nejrychleji. Comillane, celá osobní stráž bude sloužit jako nový výcvikový kádr –“

„Sire, já protestuji.“

„Váš protest je zaznamenán. Plukovníku Heyne, sestavuji jednotku, kterou odvedete pod svým velením na sever jako posilu pro generála Arase, a to do dvou dnů. Plukovníku Melfe.“

„Pane?“

„Také vy dostanete samostatnou jednotku. Okamžitě, jakmile dorazí merducké posily z Aurungabaru, převezmete nad nimi velení a vyrazíte na jih do přístavu Rone. Váš operační prostor bude nejjižněji položená Cimbrijská pahorkatina, tedy místo, kde se hory svažují do Levangoru. Nepřítel se může pokusit vpadnout nám do našeho jižního boku právě tudy. Budete ve styku s admirálem Berzou.“

„Pane!“ Melf, vysoký hubený muž, který vypadal jako rolník, zčervenal potěšením.

„A co hlavní část armády, Sire?“ zeptal se Formio.

„Ta zůstane tady v Torunně, aspoň po nejbližší dobu, pod mým velením. Tím myslím Katedrálníky, tvoje Sirotky a tělesnou stráž, samozřejmě. Podporučíku Roche, omlouvám se vám, že jsem vás nechal čekat. Jaké zprávy nám posílá Aras?“

Mladý důstojník vypadal, jako by lapal po dechu, pak vylekaně napřáhl zavřené kurýrní pouzdro. „Pane –“

„Přečtěte to, mohu-li vás prosit. Všichni přítomní vám budou věnovat zvýšenou pozornost.“

Podporučík Roche odklopil víko koženého pouzdra a rozvinul dopis, který byl uvnitř. Pak si odkašláním pročistil hrdlo. „Zpráva je datována před šesti dny, Sire.“

„Corfe, píši ti ve spěchu a bez ceremonií. Nositel zprávy ti poskytne detailnější popis stavu věcí, než by dokázalo psané slovo. Zažil všechno na vlastní kůži. Ale musíš vědět především to, že jsme byli z plání vytlačeni mohutnými nepřátelskými silami. Nemůžeme vyslat žádnou patrolu, aniž by se nedostala do těžkého střetu s nepřítelem, a v posledním týdnu jsme utrpěli těžké ztráty mužů a

koní. Měl jsem chuť podniknout průzkum bojem pod vlastním velením, ale nakonec jsem se rozhodl čekat na tvůj souhlas, než přikročím k tak radikálnímu kroku. Finmarčané a Tarbeřané se dosud na bojišti neobjevili. Za to můžeme poděkovat našemu úspěšnému přepadu a spálení mostů. Ale i bez nich mají himeriané velkou přesilu. Dovolím si odhadnout, že sem stáhli většinu charibonských posádek. Jsou rozhodnuti dobýt Gaderion, to je naprosto zřejmé.

Ale je toho víc. Střetli jsme se s něčím naprosto novým, s útočníky, o jejichž povaze tě nejlépe informuje posel této zprávy. Nazývají se Psi, jsou to zvířata neznámého druhu nebo snad lidé, kteří se podle přání můžou proměnit ve zvířata. Pověsti o nich se šíří kontinentem už řadu let, jak je ti známo. Řada mých patrol, polovičních tercií, byla zmaskrována do posledního muže jako králíci právě těmihle bestiemi. Vždycky se to stalo v noci; nikdo je za denního světla neviděl. Náš průzkum vlastně neexistuje. Jsem přesvědčen, že himeriané na nás brzy zaútočí.

V boji muže proti muži jsme lepší vojáci my, ale tahle nová věc, kterou neznáme a nevíme, jak s ní bojovat, nás staví do nové, velmi nevýhodné pozice. A není s námi nikdo z lidu dweomeru, aby nám poradil, jak s nimi bojovat. Potřebuji posily, ale hlavně potřebuji znát způsob, jak s nimi bojovat. Potřebuji vědět, jak je zabíjet.

Velící důstojník Gaderionu Nade Aras.“

Po přečtení dopisu se znovu rozhostilo otřesené ticho; vypadalo to, jako by všem došel dech. Corfe promluvil jako první. „Podporučíku Roche, vy jste se setkal s jednou z těch věcí, o kterých píše generál Aras?“

„Ano, Sire, potkal.“

Corfe netrpělivě plácl rukou do stolu. „No, tak nám o tom povězte!“

Roche krátce popsal osud, který potkal jeho hlídku před dvěma týdny. Útok skoro neviditelných, hrůzu nahánějících bestií, a smrt svého seržanta.

„Těla jsme nalezli v lese, jakmile zmizeli, pane. Byla roztrhána na kusy, všech dvanáct mužů. Uslyšeli jsme jen ten jeden výkřik. Osedlali

jsme koně, kteří nám zbyli, po dvou na jedno zvíře, a ještě tutéž noc jsme se vrátili do pevnosti.“

„Nechali jste těla nepohřbena?“ vyštěkl nesouhlasně Comillan.

Roche sklonil hlavu. „Je mi to líto, pane. Mužstvo bylo na pokraji paniky a já jsem –“

„To je v pořádku, podporučíku,“ prohlásil Corfe. Obrátil se na starého mága, který mu stál po boku a pozorně poslouchal. „Golophine, můžeš nám to vysvětlit?“

Čaroděj ztěžka přikývl a podíval se do prázdné sklenice. „Aruan a jeho stoupenci už bádají v této oblasti po řadu let, možná po staletí. Vezmou normální lidi a promění je ve vlkodlaky. Pak vlkodlaka promění do nové formy. Vytvářejí nepřirozené bestie jen z jediného důvodu: pro vedení války, a teď je vypustili do světa. Právě podobné stvůry zničily spojeneckou flotilu a nyní se účastní útoku na Torunnu.“

„Musím ti položit Arasovu otázku: jak je můžeme zabít?“

„Docela jednoduše. Železo nebo stříbro. Škrábnutí nebo bodnutí čepele vyrobené z jednoho z těchto kovů a proud dweomeru, který jim proudí v žilách, bude narušen; na místě zemřou.“

Corfe se na něj podíval trochu nedůvěřivě. „To je všechno?“

„To je všechno, Sire.“

„Snad tedy nejsou takovou hrozbou, jakou se zdáli být. Povzbudil jsi mne, Golophine.“

„Meče a hroty pík naší armády jsou vyrobeny z kované oceli,“ ozval se Formio suše. „Ty, jak jsem pochopil, jim neublíží. Ani olovo našich střel.“ Podíval se tázavě na starého kouzelníka.

„Správně, generále.“

„Zaměstnáme tedy kováře,“ vpadl jim do řeči Corfe. „Železné čepele a hroty pík. A možná ještě nějaký druh bodců, které připevníme na zbroje. Z každého muže uděláme smrtonosný jehelníček, takže jestli některá z těch věcí položí tlapu na kteréhokoli z našich mužů, sama se pošle do pekla.“

Nálada v Mečovém sále se viditelně zvedla a tu a tam se ozval smích. Zprávy ze západu jsou špatné, to ano, ale Hebrion a Astarac nejsou Torunna a Abeleyn nebyl Corfe. Samotné moře může uposlechnout vůli čaroděje Aruana a jeho stoupenců, ale žádná síla na zemi nezastaví torunnskou armádu, když se dá na pochod.

„Pánové,“ prohlásil Corfe, „všichni znáte své povinnosti, a Bůh ví, že jich je pěkná řádka. Propouštím vás. Podporučíku Barazi – vy tady zůstaňte.“

„Corfe,“ ozval se Formio tichým hlasem, „přemýšlel jsi o naší nedávné diskusi?“

„Ano, přemýšlel, Formio,“ odpověděl mu král rovněž tiše, „přestože jsi vyzdvihl několik důležitých bodů, stále se domnívám, že možný zisk daleko vyvažuje všechna rizika.“

„Ale když se mýlíš –“

„I tato možnost je pravděpodobná,“ usmál se Corfe a pevně stiskl Formiovi rameno. „Konec konců jsme jenom vojáci, žádní věštci.“

„Ale ty jsi král, žádný mladší důstojník, kterého je možno obětovat k provedení bláznivého nápadu.“

„Není to tak bláznivý nápad, věř mi. Když uspějeme, bude to znamenat konec Druhého císařství. A to ten bláznivý nápad povyšuje na něco, co stojí za to.“

„Tak mi alespoň dovol, abych šel s tebou.“

„Ne. Potřebuji tady nechat někoho, komu můžu věřit – někoho, kdo se může stát regentem, pokud by došlo k nejhoršímu.“

„Fimbrijec?“

„Fimbrijec, který je mým nejlepším přítelem a mým nejlepším velitelem. Musíš to být ty, Formio.“

„Šlechta to nikdy nedovolí.“

„Torunnská šlechta už dávno není tou kastovnickou bestií, kterou kdysi byla. O to jsem se postaral už před lety. Teď budeš mít podporu armády, a to je to nejdůležitější. Už se o tom nebudeme dál bavit. Pokračuj v přípravách, ale diskrétně.“

„Zasvětíš ho do našeho malého tajemství?“ zeptal se Formio a kývl hlavou ke Golophinovi, zabranému do rozhovoru s podporučíkem Barazem na druhé straně sálu. Skoro všichni důstojníci už odešli a v nastalém tichu bylo slyšet jen popraskávání plamenů. Felorin stál jako obyčejně nehybně, na stráži ve stínech.

„Myslím, že ano. Měl by být schopen navrhnout zajímavé doplňky. Nesmíme zapomínat na toho jeho ptáka. Zatraceně užitečná věc.“

Formio přikývl. „Corfe, kolem Golophina se vznáší něco, co mi nesedí. Něco s ním není v pořádku.“

„Vysvětli mi to.“

„Možná je to jenom pocit, ale domnívám se, že by měl naše nepřátele více nenávidět. Jeho král byl zabit, jeho vlast zotročena – a přesto z něj necítím nenávist, téměř skoro ani ne zlost.“

„Co jsi zač, zabýváš se čtením myšlenek?“ zasmál se Corfe.

„Prostě mu moc nevěřím, to je všechno.“

Corfe ho poplácal po zádech. „Formio, stáváš se nevrlým. Uvidíme se později na Meninově poli a procvičíme tu novou formaci. Ale prosím promluv si místo mne s velícím zásobovacím důstojníkem a zjisti, s jakým množstvím železa můžeme počítat.“

Formio zasalutoval, otočil se na podpatku a odpochodoval svižným krokem jako mladý důstojník na pořadovém cvičišti.

„Je to dobrý muž,“ promluvil Golophin, ktarý přicházel od ohně. „Máte štěstí na přátele, Sire.“

„Vždycky jsem míval štěstí, ano,“ odpověděl Corfe. Formiova slova jej znepokojila. „Golophine, řekl jsi, že máš v nepřátelském táboře svůj zdroj. Bylo by nevhodné, kdybych se zeptal, kdo to je?“

„Byl bych raději, kdyby jeho identita zůstala neznámá. Je to divný pavouk, Sire, muž, který si není jistý, komu patří jeho loajalita. Jsou to ubožáci hodní politování, tyto bytosti, které se nemohou rozhodnout, kterým směrem by se měly vydat, co je bílé a co je černé. Nemyslíte si to také?“ Mágův úsměv byl naprosto odzbrojující.

„Souhlasím.“ Na okamžik se oči obou mužů setkaly a proběhlo mezi nimi cosi jako měření vůle. Golophin sklopil pohled jako první. „Je tady ještě něco jiného, Sire?“

„Ano, to je. Rád bych věděl, jestli – jak to jen říci –“ Teď to byl Corfe, kdo uhnul pohledem. Pak tiše požádal: „Chtěl bych se tě zeptat, zda bys nemohl navštívit královnu. Velmi zeslábla a lékaři jí už nedokáží pomoci. Prý je to stáří, ale já si myslím, že je za tím mnohem víc, něco, co patří… do tvého oboru.“

„Budu poctěn, Sire.“ A znovu se pohledy obou mužů setkaly zpříma. „Jsem hluboce poctěn, že mi důvěřujete ve věci tak důležité.“ Hluboce se uklonil. „S vaším svolením ji navštívím okamžitě. Nyní, když mne omluvíte, musím si zařídit ještě několik věcí.“

„Jsi spokojen s ubytováním?“

„Více než spokojen, děkuji, Sire.“ Čaroděj se znovu uklonil a odešel, kolem hubeného těla mu povlávala róba.

Ten muž sloužil králům věrně a oddaně po dobu delší, než byl Corfe naživu. Formio je jen zbytečně podezřívavý Fimbrijec, nic jiného. Torunnský král si unaveně promnul spánky. Bože, moci se tak zbavit toho všeho, města, paláce, vyskočit na hřbet koně a cválat pod hvězdnatým nebem. Občas měl pocit, že toho má v hlavě příliš, že musí myslet na tolik věcí, až mu jednou hlava praskne jako přezrálý meloun. Jen když byl v poli, byl jeho mozek čistý jako vrchol ledovce.

Nikdy jsem se neměl stát králem, napadlo ho, jako už mnohokrát během těch dlouhých let. Ale stalo se a teď tady na tu práci není nikdo jiný než já.

Trochu se vzpamatoval a přešel ke krbu, vedle něhož stál bez hnutí zapomenutý podporučík Baraz.

„Jak jsem si všiml, setkal ses s velkým mágem Golophinem; co si o něm myslíš?“

Baraz vypadal, jako by ho otázka překvapila. „Vyptával se na mého děda,“ vyhrkl. „Ale nemohl jsem mu říci nic, co by nebylo v historických knihách. Psal básně.“

„Golophin?“

„Šáhr Ibim Baraz, Sire. ‚Hrozný starý muž‘, jak ho nazývali jeho bojovníci.“

„Ano. I my jsme ho tak nazývali, a ještě řadou dalších jmen,“ přitakal Corfe. „Co se s ním stalo?“

„To nikdo neví. Opustil tábor a někteří lidé říkají, že odešel do stepí svého mládí; v okamžiku, kdy dosáhl vrcholného vítězství.“

„Pro Torunnu bylo lépe, že odešel. Barazi, princezna Mirren o vás mluví s uznáním. Myslí si, že jste velice galantní mladý důstojník a požádala mne, abyste ji s platností od dnešního dne doprovázel na ranní vyjížďku každý den. Co říkáte na princezninu žádost?“

Barazova tvář byla živoucím obrazem potěšení a zármutku zároveň.

„Jsem potěšen princezninou důvěrou, Sire, a považuji za velké privilegium, že ji budu smět doprovázet na ranních vyjížďkách.“

„Ale?“

„Ale doufal jsem, že budu převelen k polní armádě. Zatím jsem nevelel ničemu většímu než ceremoniální stráži a žil jsem v naději, že dostanu vlastní tercio.“

„Myslíte si, že čas strávený na generálním štábu je ztrátou?“

Barazova tvář zčervenala. „To v žádném případě, Sire. Ale pokud důstojník nevelel jednotce v poli, co je to pak za důstojníka?“

Corfe souhlasně přikývl. „Máte naprostou pravdu. Proto vám nabídnu dohodu, Barazi. Je takového rázu, že, jak pevně věřím, nebudete mít důvod jí litovat.“

„Sire?“

„Ještě nějakou dobu zůstanete jako doprovod princezny Mirren a i nadále budete přidělen ke štábu v úloze překladatele. Dokonce si myslím, že vás v této funkci budu potřebovat už dnes večer. Ale až nadejde vhodná doba, obdržíte samostatné bojové velení. Spokojen?“

Baraz se nejistě usmál. „Jsem zde, abych plnil vaše rozkazy, Sire. Ale děkuji vám, pane.“

„Dobře. Odchod.“

Baraz zasalutoval a odešel. V jeho kroku král postřehl veselost, veselost, která Corfeho přiměla vzpomínat. Kdysi dávno, před Aekirem, bylo i v něm něco z podobné veselosti tohoto mladého důstojníka. Nutkání udělat si jméno, přání vykonat správnou věc. Ale v Aekiru byla jeho duše přetavena v bílém žáru válečné tavící pece. Tam se narodil někdo jiný.

Tvář, podobná masce bezkrevné loutky, se ztrácela v oslnivé bělosti ložního prádla. Tak útlá byla ta postava spočívající pod pokrývkou, že to vypadalo, jako by tam ani nic nebylo, možná jen stín vrhaný špatně postavenou lampou či hříčka plamenů mihotajících v krbu. Ale oči měla dokořán a v nich pulzoval život. Byly podlité krví a plné bolesti a vyčerpání, ale stále v nich doutnal starý oheň a Golophin v nich lehce dokázal rozpoznat krásu, která se kdysi zračila v té nyní tak zpustošené tváři.

„Ty jsi hebrionský mág Golophin.“ Hlas byl tichý, ale jasný.

„Ano, má paní.“

„Karino, Privo, nechte nás o samotě," oslovila dvě dvorní dámy, které seděly tiše jako myšky pod oknem. Obě se uklonily, okraje sukní jim zašustily na kamenné podlaze a pak už se ozvalo jen klapnutí dveří.

„Pojď blíž, Golophine. Slyšela jsem toho o tobě opravdu hodně."

Kouzelník přistoupil k lůžku a když mu zář ohně dopadla na zjizvenou tvář, rozšířily se královniny oči údivem.

„Pád Hebrionu na tobě zanechal pečeť, jak vidím."

„Je to jen lehké břímě, porovnám-li je s jinými."

„To můj manžel tě požádal, abys za mnou přišel?"

„Ano, má paní."

„To je od něj pozorné, ale zbytečné, jak oba víme. Stejně bych ale pro tebe v každém případě nechala poslat. V těchto dnech je kolem mne tak málo inteligentních lidí. Všichni sem přicházejí a tváří se tak povinně smutně, dokonce i Corfe, a mně se nedaří přivést je k rozumu. Vždyť se nic neděje, jen jsem už na konci své cesty." Zaváhala a pak pokračovala drsnějším hlasem. „Můj familiár je mrtev. Odešel přede mnou. Nečekala jsem, že to bude tolik bolet. Bolest a těžký pocit ztráty."

„Jsou naší součástí," souhlasil Golophin, „a s jejich odchodem odchází i část naší duše."

„Vy, čarodějové, si je prý můžete vytvářet, alespoň tak mi bylo řečeno, kdežto my, čarodějnice chudé na dweomer, musíme čekat, až nějaký přijde. Ale já velmi postrádám svého ubohého Aracha." Chvíli to vypadalo, jako by se trochu vzpamatovala. „Kde jsem ale nechala své dobré způsoby? Posaď se a nalej si vína, jestli ti nebude vadit pít ze sklenice, kterou předtím použila královna. Zavolám komornou, ale to bude znamenat jisté zdržení a já se postupem let stávám netrpělivou."

„Jako my všichni," pousmál se Golophin a naplnil si pohár. „Staří mají mnohem méně času, který mohou proplýtvat, než mladí."

Po několik okamžiků se na něj upřeně dívala; jako kdyby jeho slova ochutnávala jazykem. Oči jí horečnatě zářily jako drahokamy.

„A co s tebou, mistře magie? Kde máš svůj domov?"

„Nemám domov, má paní. Teď jsem jen tulák."

„Vrátíš se někdy do Hebrionu?"

„Doufám, že ano."

„Zde bys byl velmi vítán jako dvorní rádce."

„Hebrionský kouzelník? Myslím, že přeháníte, má paní."

„V těchto válečných dobách je v Torunně mnoho cizinců. Formio je Fimbrijec, Comillan je felimbrijský horal, admirál Barza je z Gabrionu. Náš pontifex Albrec je Almarčan. Všechny vyplavené věci končí v Torunně. A víš proč?“

„Pověz mi to.“

„Má to na svědomí náš král. Jsou k němu přitahováni jako můry ke světlu. Dokonce i ti odtažití Fimbrijci utíkají přes hory, aby se k němu mohli přidat, rok co rok. A on to hluboko v srdci nenávidí. Raději by byl tím jednoduchým nevýznamným vojínem, kterým byl před pádem Aekiru. Pozoruji ho už sedmnáct let a vidím, jak z něj postupně vyprchává radost. Jedině Mirren mu dokáže zahřát srdce. Mirren a možnost vést armádu do bitvy.“

Golophin se na Odélii díval s obdivem. „Má paní, vaše otevřenost mne naprosto odzbrojila.“

„Čert vezmi otevřenost. Do týdne jsem mrtvá. Chci tě o něco požádat.“

„O cokoliv.“

„Zůstaň mu po boku. Pomoz mu. Až odejdu, zbyde tu jako jeho důvěrník pouze Formio. Celý život jsi strávil službou králům. Ukonči ho ve službě Corfemu. Je geniální voják, Golophine, ale potřebuje někoho, kdo by ho vedl po křivolakých cestičkách dvora. Už není tak trpělivý, jako býval dříve, a když věří, že má pravdu, neuzná žádnou opozici. Nechtěla bych, aby muž takových kvalit skončil jako všemi nenáviděný tyran.“

„To snad ani není možné!“

„Uprostřed duše má temné místo a když se upne k nějaké myšlence, je schopen obrátit zemi i nebe, jen aby dosáhl svého a nedbá na možné následky. V letech, která jsme spolu strávili, jsem se snažila ukázat mu přednosti kompromisu, ale připadalo mi, že bych možná lépe uspěla u kamene. V temných časech, které nadcházejí, musí mít vedle sebe někoho zkušeného. Někoho, kdo mu ukáže, že meč není vždycky tím nejlepším argumentem.“

„Lichotíte mi, paní. Ale důvěru králů není snadné získat.“

„Obdivuje schopné lidi a má rád jasné a přímé jednání. Podle toho, co jsem o tobě slyšela, splňuješ oba předpoklady. Ale je tady ještě jedna věc. Až odejdu, nezůstane u dvora jediný praktikant dweomeru – kromě

mé dcery. A ona potřebuje pomoc. Hluboko v ní je pramen moci, který daleko přesahuje vše, co jsem kdy poznala. Nechci, aby poznávala sílu dweomeru sama, bez pomoci.“ Odélia se pohnula. Bezmocně zaťala ruce na pokrývce. „Byla bych radši, kdyby se narodila bez tohoto daru. Měla by mnohem jednodušší život.“

„Tvoji lidé a moji také zvolili jinou stranu, na kterou se v tomto konfliktu přidali. Spatnou stranu. Neměli příliš na vybranou, to je pravda, ale budou kvůli tomu trpět. Může je to dokonce zničit.“

Před Golophinem se objevilo něco neuvěřitelného.

„Vy jste proti této válce!“

Odélia se trpce usmála. „Ne přímo proti, ale mám pochybnosti o tom, co se nazývá ‚bojovat až do trpkého konce‘. Dweomer proudí v našich žilách, stejně jako v krvi mé dcery. Věřím, že tenhle Aruan je zloduch, ale všechny jeho cíle špatné nejsou. V časech, které přicházejí, nebudeme bojovat s merduky, ale se svými krajany, ramusiany – ne že by bylo mezi námi mnoho rozdílů. Ale nechci, aby válka skončila obrovským vyvražděním lidu dweomeru, pokud Aruan nezvítězí. Ta hloupá nevraživost mezi těmi, kdo mohou praktikovat magii, a mezi těmi, kdo nemohou, musí skončit.“

Golophin cítil, jak ho zalévá vlna ulehčení. Snad nakonec není zrádce. Pochyby necítil jenom on. A Bardolin možná není loutkou zla, jak se bál, ale naopak mužem, který se snaží v těžké době najít východisko. A věci, o kterých mu povídal, se ještě můžou splnit.

„Má paní,“ prohlásil, „máte mé slovo, že až přijde čas, budu stát po boku vašeho manžela. Bude-li to zapotřebí, stanu se jeho rádcem!“

Odélia zavřela oči. „O víc nežádám. Děkuji ti, bratře mágu. Uklidnil jsi mysl staré ženy.“

Golophin se uklonil a přistihl se při myšlence, že v Torunně nalezl monarchy, kteří jsou větší než kterýkoliv ze západních panovníků, s nimiž se potkal. Z Abeleyna se nakonec stal dobrý panovník, než přišel konec, dokonce velký, ale vedle Corfeho působil jako nedorostlý chlapec. A tato křehká královna, jež se pomalu blíží k poslednímu dechu, mu byla dokonalou manželkou. Tato země byla plná velikosti, která se jednoho dne stane legendou, bez ohledu na to, kolik století uplyne.

Položil ruku na královnino čelo; ještě jednou otevřela oči, řasy ho zašimraly na dlani.

„Klidně ležte.“

Oheň dweomeru se v Odélii změnil ve vyhaslé ohniště. Už nikdy nevzplane, ale byl to jediné, co ji udržovalo při životě. Dweomer a silná vůle, tak vlastní této křehké ženě. Mohla být mágem, příslib v ní byl – ale nikdy se jí nedostalo správného výcviku, nutného k dosažení plné výše. V Golophinově nitru se zvedl vztek. Kolik dalších, chudých stejně jako bohatých, ještě žije v tomto slepém světě a zbytečně promarnilo svůj dar? Bardolin má pravdu. Svět mohl být jiný, ještě stále může být jiný.

Seslal Odélii spánek, hluboký ozdravný spánek, a svou silou rozfoukal uhlíky moci, které v ní doutnaly. Pak usedl, nalil si další sklenici voňavého vína a začal uvažovat, jakou křivolakou cestou se ubírá osud temné země.

Kapitola jedenáctá

Aurungzeb se líně rozvaloval v posteli, oblečen jen do kusu hedvábí ovinutého kolem beder. „Ta žena se mi líbí. Vždy se mi líbila. Přímá jako muž, ale mysl má jemnou jako zabiják.“

Převalil se. Pevná konstrukce, vyrobená z tvrdého dřeva, pod ním zapraskala. Dívka s bílou pokožkou, která ji s ním sdílela, hbitě uhnula jeho mohutnému trupu.

Starý Akran, vezír, stál za hedvábným závěsem, který jako nadýchaný oblak zahaloval monumentální sultánovu postel, a opíral se o bílou hůl. Ta mohla mít kdysi ceremoniální úlohu, ale teď se mu stala nezbytnou oporou.

„Je velmi… pozoruhodná, můj sultáne, to musím uznat. Jednat o sňatku vlastního manžela, zatímco ona, jeho manželka, je dosud naživu. To prozrazuje obdivuhodně silnou vůli.“

„On samozřejmě bude souhlasit. Ale přesto mám trochu obavy. Možná jsme naše poselstvo vyslali příliš brzy. Nejsem si jist, zda nebude na tento neobyčejný spěch pohlížet s nevolí. Corfe je studený a chladnokrevný zabiják jako vlk v zimě, ale má v sobě hluboce zakořeněnou slušnost. Ramusiané, ano, vím, že už to nejsou ramusiané – cizinci, ale naši bratři ve víře – vidí manželství ve zcela jiném světle než většina z nás. Prorok, nechť ho Bůh miluje, nikdy neřekl, že muž má mít

pouze jednu ženu, a co se týče monarchů… Jak si může muž uchovat důstojnost, když má pouze jednu ženu? Jak si může být jist, že po sobě zanechá syna? Torunnská královna může být mimořádnou ženou v mnoha směrech, ale to nezabránilo jejímu lůnu, aby se nestalo neúrodným jako slaná zem. Nebo skoro tak neúrodným. Jedna dívka za šestnáct let, a navíc – jenom dívka. A po porodu zůstala skoro ve stavu absolutní invalidity. Jestli Corfemu proudí v žilách vůbec nějaká královská krev, musí po takové šanci jen skočit! Nádherná mladá žena, která by s ním sdílela lože a rodila mu syny. A ona je nádherná, Akrane. Stejně krásná, jako byla kdysi i její matka.

Ne, není to nevhodný spěch, torunnská královna a já jsme v této věci stejného názoru. Plodem tohoto spojení bude můj vnuk. Jen si pomysli, Akrane! Můj vnuk na trůně Torunny!“

Akran se uklonil, a za pomoci své hole se se sotva slyšitelným zasténáním narovnal. „A co to další spojení, můj pane? Princ Nasir je netrpělivý dozvědět se více o své nevěstě.“

Aurungzebův úsměv zmizel. Narovnal se a za pomoci nahé dívky, ležící vedle něho, usedl; zatímco se opírala o jeho záda, aby mu umožnila sedět pohodlně, prohraboval se jednou z velkých chlupatých rukou ve svém mohutném vousu. Prsteny mu na prstech zářily jako malé souhvězdí.

„Ano, ta dívka. Vhodná partie. Nastolí rovnováhu.“ Ztišil hlas a vykoukl mezi závěsy. „Říkají o ní, že je čarodějnice, zrovna jako její matka.“

„Můžou to být jen dvorské klepy, pane, nic víc.“

„I kdyby ne, není to důležité; bude to Nasirův problém, ne můj.“

Rozesmál se hlubokým smíchem a roztřásl jemná ramena dívky, která ho podpírala.

„Princ vyjádřil přání spatřit dívku ještě předtím, než budou oddáni. Ve skutečnosti mými ústy žádá o povolení navštívit Torunnu a setkat s princeznou Mirren tváří v tvář.“ Akran si nervózně olízl rty.

Aurungzeb si odfrkl. „Bude držet jazyk za zuby a udělá, co mu bude nařízeno. Jaký má význam, jak ta dívka vypadá? Zorá její pole a zaseje sémě syna a pak si jako odměnu pořídí zahradu plnou konkubín. Ti mladí! Mají takové absurdní nápady!“

„Také by rád navštívil Torunnu, aby –“

„Aby co? Vyplivni to.“

„Rád by poznal vlast své matky.“

Aurungzebovi vylétlo v údivu vysoko na čelo husté obočí, v té chvíli podobné dvěma chlupatým housenkám. „Co toho chlapce trápí?“

Akran si opatrně odkašlal. „Myslím si, že královna mu vyprávěla pověsti svého lidu. Prosím o prominutí, sultáne. Myslel jsem jejího bývalého lidu.“

„Chápu, jak to myslíš,“ zabručel Aurungzeb. „Vím, že mu je vyprávěla. Plnila mu hlavu příběhy o Johnu Mogenovi a Kailu Ormannovi. Lépe by udělala, kdyby mu vyprávěla o Indunu Merukovi a šáhru Barazovi.“

S titánským úsilím se sultán zvedl z postele. Chvilku se nemotorně prodíral závěsy, které ho obklopovaly, a přehodil si hedvábné roucho. Pak bos přešel k malému zlacenému stolku, který zářil ve světle od stropu zavěšených lamp. Jeho bosá chodidla dopadala na podlahu opravdu těžce, protože to byl muž vpravdě mohutný a pod vahou vlastního těla se lehce potácel. Jemně si odhrnul dlouhý vous a zhluboka se napil ze stříbrného poháru ostře vonící tekutiny.

Z tváře mu zmizely veškeré stopy bodrosti. Oči mu zazářily jako dva černé kameny.

„Co víme o současné situaci v Gaderionu?“ vyštěkl.

„Probíhaly tam boje v otevřeném terénu a vypadá to, že Toruňané z nich vyšli hůře než jejich protivník. V každém případě nám naši zvědové hlásí, že v Torunně bylo vyhlášeno stanné právo a začala všeobecná mobilizace.“

Aurungzeb zamručel. „Bude chtít vojáky, podle námi oběma podepsané smlouvy o vzájemné pomoci. Myslím si, že mu nějaké pošlu. Jsme konec konců spojenci, a navíc jsou tady ty plánované sňatky…“ V půli věty se zarazil a brada mu klesla na prsa.

„Jsou chvíle, Akrane, kdy si myslím, že spím a všechno se mi jenom zdá. Všechno, co se stalo po Armagediru. Jsme vedle sebe, dvě země, jejichž víra je kromě jména totožná. Země, které se ještě sblíží propojením vládnoucích dynastií. Budeme si tak blízko, že se dvě královské linie stanou vlastně linií jedinou. A to navzdory skutečnosti, že jsme se před dvaceti lety chtěli navzájem vyhladit v té nejkrutější válce, jakou kdy historie poznala. A staré zvyky v tomto případě neumírají

zrovna pomalu, ale zmizely jako ranní opar rozehnaný paprsky slunce. Pořád si říkám, že to bylo nejlepší řešení pro všechen náš lid, ale něco ve mně je bezmezně udiveno tou náhlou změnou a stále volá po další válce. A teď to Druhé císařství, které vzniklo z ničeho a jeho prázdná teologie začíná ovládat svět…“ Potřásl nevěřícně hlavou jako popletený starý medvěd. „Žijeme v divných časech, opravdu divných.“

Po krátké odmlce pokračoval.

„Povím ti, co uděláme. Nasir opravdu pojede do Torunny. Povede kontingent posil, které jsme podle dohody povinni poskytnout, a setká se tváří v tvář se svou budoucí nevěstou. Ale také na vlastní oči spatří stav torunnské armády a dozví se, jaká je situace v průsmyku. Jeho pronikavý entuziasmus nám poskytne lepší informace než hlášení našich špehů.“

„Je tak mladý, sire…“

„Bah, když jsem byl v jeho věku, už jsem měl za sebou půl tuctu bitev. Tahleta mladá generace nemá ani ponětí –“ Aurungzeb se odmlčel, neboť byl přerušen bouchnutím vchodových dveří, nakvap otevřených dvěma holohlavými eunuchy.

Prošla jimi vysoká žena, zahalená do kobaltově modrého hedvábí. Její tvář skrýval závoj, nad kterým zářily dvě šedé oči zastíněné černým obočím. V patách jí kráčela skupina zjevně nervózních zahalených žen, které v okamžiku, kdy uviděly sultána, padly na kolena. Dívka na posteli si přehodila přes hlavu pokrývku.

„Má královno –“ spustil Aurungzeb hromovým hlasem, ale ona ho břitce přerušila.

„Co je pravdy na plánované svatbě Arii a torunnského krále? Slyšela jsem dobře?“

Vezír diskrétně ustoupil a naznačil eunuchům, aby zavřeli dveře. Okamžitě poslechli. Nezvučné klapnutí zcela zaniklo v napjatém tichu; Aurungzeb a jeho královna stáli proti sobě a častovali se hněvivými pohledy.

„Vaše přítomnost v harému je nepříhodná a urážející,“ začal Aurungzeb. „Merducká královna –“

„Je to pravda?“

Po těch slovech jako by Aurungzeba opustila veškerá zuřivost. Odvrátil se a upřel pohled na zapomenutý pohár s vínem, jako kdyby odmítal střetnout se s ohněm zářícím v jejích očích. „Ano, je to pravda.

Proběhlo jednání a obě strany shledávají takové spojení nanejvýše výhodné. Z vašeho jednání jsem pochopil, že máte námitky.“

K jeho překvapení neodpověděla. Podíval se na ni a uviděl ji stát bez hnutí, jako by zkameněla, s rukama sepjatýma, s překrásnýma očima plnýma slz, které odmítaly skanout.

„Aharo?“ oslovil ji polekaně.

Sklonila hlavu.

„Kdo dal podnět k zahájení jednání? Vždyť manželka toho muže ještě není mrtvá.“

„Byla to právě ona, kdo přes naše vyslanectví navrhl tento sňatek. Umírá a zdá se, že nic si nepřeje tak silně jako pokračování manželovy rodové linie. Torunna potřebuje mužského dědice. A toto je navíc nejlepší způsob, jak prohloubit svazky mezi oběma našimi národy. Nasir se má oženit s Corfeho dcerou v tutéž dobu. Bude to docela dojemné, tím jsem si jist.“ Aurungzeb se zarazil. „Aharo, co se děje?“

Slzy se začaly vsakovat do tkaniny závoje. „Prosím, nedělejte to. Nenuťte Ariu do toho sňatku.“ Královnin hlas zněl slabě a jako by jej přehlušovalo bušení srdce.

„Proboha, proč by si jej neměla vzít?“ Aurungzeb vypadal jako živoucí obraz zuřivosti a zmatku. „Ona je… ona je tak mladá.“

Aurungzeb se shovívavě usmál a vzal Aharu do náruče. „Chápu, že je to pro matku těžké. Ale takové už jsou záležitosti státu. Časem si na to zvyknete. Tenhle Corfe není zas tak špatný chlapík. Trochu odtažitý, možná. Ale bude k ní hodný. Radil bych mu to: konec konců je to moje dcera. Takto se naše domy spojí na všechny časy. Naše národy si budou ještě bližší.“ Aurungzeb se snažil obejmout ji ještě silněji. Bylo to jako objímat kamenný sloup. Přes její rameno kývl na vezíra. Ten pochopil a zavolal směrem k zavřeným dveřím: „Královna odchází, uvolněte cestu.“

Aurungzeb pustil manželku z objetí. Uchopil ji za bradu a přes závoj ji políbil. Její oči byly prázdné, bez jakéhokoliv výrazu. Slzy vyschly.

„Tak je to správné. Tak se chová merducká královna. Myslím, že si potřebujete odpočinout, má nejdražší. Akrane, doprovoď královnu do jejích komnat. A, Akrane, postarej se, aby jí Serrim dal něco na uklidnění nervů.“ Sultán vrhl na Akrana další významný pohled.

Ahara, nebo také Heria, jak se kdysi jmenovala, odešla bez jediného dalšího slova. Aurungzeb zůstal v místnosti stát s rukama opřenýma v

bok, s tváří silně zamračenou. Byla matkou Nasira, budoucího sultána, a proto ji také učinil svojí ženou. Ale hluboko v její duši stále existovala místa, která mu zůstala skryta, dokonce i po tolika letech. Ženy! Jednání s nimi je několikanásobně těžší než jednání s muži. Myslel si, že věří alespoň šáhru Barazovi, ale nikomu víc. A šáhr, ten se k ní choval jako k vlastní dceři.

Z postele za ním se ozvalo zapředení. „Můj sultáne? Tady je taková zima. Potřebovala bych zahřát."

Zatímco si Nasir bude prohlížet budoucí manželku, proč neposkytnout Corfemu tutéž možnost? Ano, Aria se také vypraví na cestu, s vhodným doprovodem z harému. Její krása rozpustí Corfeho zakořeněnou strnulost a on přijde k rozumu. Výborně. A kde že se oslaví ta monumentální dvojitá svatba? Třeba v Aurungabaru. Pir Sar je tak nádherné místo! Ne, Corfe bude požadovat, aby se uskutečnila v Torunně. Nakonec je torunnským králem. Ale musí se to stát brzy. Válka je na spadnutí a jakmile se rozpoutá do plné síly, Corfe bude trávit většinu času v poli, možná se do hlavního města nevrátí po řadu měsíců. Ano, ať se svatby uskuteční v Torunně, a to co nejdřív. Vypraví Ariu na cestu okamžitě.

Pak si Aurungzeb uvědomil, že Odélia ještě nevydechla naposled. Rychle se pomodlil k Prorokovi, omlouvaje se za svoji nečitelnost. Měl rád současnou torunnskou královnu a respektoval ji; jejich vzájemná korespondence pro něj vždy byla povzbuzením a výzvou. Ale nyní potřeboval, aby zemřela, a to rychle.

Královna Ostrabaru seděla v křesle jako porcelánová váza v sametem vystlané krabici. Seděla se vzpřímenými zády a zírala mezerami vyřezávaných okenic na město, které dole pod ní kypělo životem. Toto město jí bylo domovem po celý dosavadní život, i když prošlo proměnou. Kdysi se nazývalo Aekir a ona tehdy byla Heriou. Teď se mu říkalo Aurungabar a ona se stala Aharou. Byla královnou a její muž byl králem, i když jiného království.

Když nad tím vším přemýšlela, musela se podivovat krutému žertu, který si osud ztropil z ní a Corfeho. Bylo to tak dávno! Už nebyla mladou ženou, pomalu přicházel střední věk a ona vychovávala děti, které porodila muži, k němuž necítila nic jiného než odpor.

A teď se zdá, že osudem její dcery bude provdat se za muže, který byl kdysi jejím manželem.

Jak jen jí to mohl Corfe udělat, nebo sám sobě? To se tolik změnil? Možná, že ho uplynulé roky uzdravily, nebo naopak zatvrdily. Možná už nebyl nikým jiným než králem plným politického pragmatismu. Tedy záležitost státního významu, nic jiného?

„Poslala jsi pro mne, maminko?“ ozval se ode dveří dívčí hlas. Aria. V královnině křídle nenosila závoj. Byla štíhlejší kopií své matky, když byla mladá. Možná tady byla odpověď. V podobě ženy, kterou kdysi miloval.

„Maminko?“

„Pojď si ke mně sednout, Ario.“

Dívka se posadila. Heria jí odhrnula z tváře pramen vlasů a usmála se. Mozkem jí plynul pocit snové nereality, ale nebylo to nepříjemné. Serrim, stárnoucí eunuch, vlastnil malou skříňku plnou drog a bylin, které východ produkoval. Před hodinou ji přiměl požít malou dávku čistého kobhangu. On a ta vezírská vrána Akran se dívali, jak ji polyká, se špatně zakrývanou úlevou. Neznamenalo to, že by se jí báli, ale věděla, že jsou terčem Aurungzebova hněvu, kdykoliv se dopustila nějakého přestupku, jako třeba že navštívila tržiště bez doprovodu nebo přijala mužského návštěvníka bez přítomnosti eunucha. Zákony, podle nichž se měla chovat, se během let ještě přitvrdily. Částečně proto, že byla matkou nového sultána, a částečně proto, že jako žena středního věku by měla být příkladem a vést život pod závojem taktu a klidu. Už jí dokonce ani nedovolovali jezdit na koni, musela se vozit v nosítkách jako nějaký starý zpustlík.

„Už jsi slyšela, co se povídá, Ario?“

„O mé svatbě? Ano, matko.“ Dívka sklopila oči. „Mám se provdat za krále Torunny a Nasir si má vzít jeho dceru.“

„Už to tedy víš. Je mi to líto. Měla ses to dozvědět ode mne.“

„To je v pořádku. Vím, co se ode mne očekává. Předpokládám, že se tak stane brzy. V kuchyni se povídá, že se připravuje karavana na odjezd do Torunny a Nasir má vést armádu na pomoc králi Corfemu. Představ si, matko, Nasira, jak vede armádu!“ Usmála se. Byla to klidná, vážná dívka, ale úsměv jí prozářil tvář.

Heria uhnula pohledem. „Povede si dobře, stejně jako i ty“

„Pojedeš s námi?“

Otázka jí otřásla. „Já-já nevím.“ Hlavou se jí mihla bláznivá myšlenka; obraz sebe samé na dceřině svatbě, jak padá na kolena před ženichem a prosí ho, aby si na ni vzpomněl. Několikrát zamžikala, aby se toho obrazu zbavila. „Možná.“

Aria ji uchopila za ruku. „Jaký je, mami? Je hodně starý?“

Odkašláním si pročistila hrdlo. „Corfe? On není – není tak starý.“

„Je starší než ty?“

Silně sevřela dceřiny prsty. „Je o něco málo starší, jen o něco málo.“

Aria vypadala zamyšleně. „Starý muž. Říkají, že kulhá a má neustále špatnou náladu.“

„Kdo to říká?“

„Všichni to říkají. Maminko – má ruka!“ Heria uvolnila sevření. „Jsi v pořádku, mami?“

„Je mi dobře, drahoušku. Jenom jsem trochu unavená. Požádej komorné, aby mi přinesly pokrývku. Myslím, že si tady chvíli odpočinu.“

Aria se nepohnula. „Zase ti dali drogy, že ano?“

„Uklidňuje mě to. Neznepokojuj se.“

Opravdu se nemusíš ničeho bát, pomyslela si. Jdeš se vdát za nejlepšího z mužů. Zavřela oči. Aria ji položila na divan a pohladila ji po vlasech. „Všechno bude v pořádku, maminko. Uvidíš,“ zašeptala a půvabná tvář jí opět velmi zvážněla.

Heria spala a zpod zavřených víček jí proudily slzy.

Každou noc nastávala ta jedna výjimečná hodina, kdy i tak velké město jako Torunna usínalo. Corfeho kůň si vybíral cestu ulicemi spícího města bez pánova vedení. Volná uzda umožňovala koni vykračovat si po libosti, jako by jeho pán uznával, že zvíře zná cestu lépe než on. A možná to byla pravda, protože ten hnědý válečný oř nakonec dovezl Corfeho k severní bráně, kde král zasalutoval ospalým strážcům; tiše nadávajíce, otevřeli mu postranní branku a pustili ho ven, aniž si uvědomili, kdo je. Jakmile se ocitl za hradbami, nechal Corfe koni úplnou volnost a ten vyrazil ostrým klusem. Měsíc stál vysoko na obloze a zářil mezi myriádami hvězd. Ale na hřebenech Jafraru už bylo možné vidět slabou záři blížícího se svítání. Corfe opustil nevýraznou stuhu Královské cesty a pustil se na sever. Kůň lehce překonával nerovnosti terénu, ale Corfe ho

stále pobízel koleny k rychlejšímu klusu; uzdu povolil ještě víc. V měsíční záři to vypadalo, jako by plul na stříbrném moři na pohupující se lodi, jen nedočkavé frkání koně a vrzání sedla svědčilo o opaku.

Konečně král uzdu přitáhl a pára stoupající ze zpoceného oře ho obklopila jako přízračný opar. Sesedl, sundal sedlo a vytřel koně hrstí suché trávy pohyby, které prozrazovaly dlouholetou praxi. Kůň pak šťastně odběhl, aby ve žloutnoucí trávě našel tu nejlepší pastvu. Corfe usedl na vyvýšenině kopce. V září měsíce splynul s šedí krajiny a bez hnutí zíral nikoli na východní obzor, kde začínal úsvit, ale na západ, kde se tyčilo majestátní Cimbrijské pohoří, v objetí odcházející noci temné a nedostupné.

Horalské příběhy vyprávěly o ukrytých průsmycích, o úzkých pěšinách, kudy dokáže najít cestu jen odhodlaný muž. Cesty přes toto pohoří byly námětem legenda reputace Cimbrijských hřbetů jako těch nejdrsnějších velehor na zemi, byla oprávněná a zasloužená. Ale už k tomu kdysi došlo. A Corfe vlastnil mapu této cesty.

Skoro před čtyřmi stoletími, kdy Fimbrijci vládli světu, vysílali výzkumné expedice do všech částí kontinentu. Jedna z těchto expedic měla za úkol najít přechod přes Cimbrijské hory. Uspěla, ale za strašlivou cenu. Albrec, pontifex torunnský a nejvyšší pastýř věřících pro všechna macrobianská království, objevil záznam o cestě této expedice v klášterním archivu torunnské katedrály, neboť pátrání po jedinečných historických dokumentech považoval za své poslání. Možná to taky byl jeho koníček. Corfe se do měsíční záře pousmál. I když dnes byl Albrec už muž středních let a hlava mohutné církevní organizace s velkým vlivem, stále v něm byl ukryt chlapec, plný entuziasmu. Ten se projevoval zvláště tehdy, když došlo na vyhrabávání zaprášených archiválií. Jednou z nich byl i ten prastarý záznam, který Albrec ukázal Corfemu jen z chvilkového nadšení, aniž by postřehl, jak je dokument vlastně důležitý.

Protože Corfe se rozhodl použít tuto prastarou mapu, aby převedl přes hory celou armádu a vyhrál válku jediným úderem.

Byla to samozřejmě sázka do loterie; mapa možná byla nepřesná a v každém případě velmi zastaralá. Ale druhou alternativou byl čelní útok na Thurianskou linii a nebo nutnost stáhnout se do výhradně obranné pozice, bránit Gaderianskou pevnost a doufat v nejlepší. Snaha o průlom

Thurianskou linií byla již předem odsouzena k nezdaru; každý takový pokus by hraničil s bláznovstvím. Linie byla těžce opevněna a její obránci navíc převyšovali útočníky několikanásobně. A co se týče vznosné konstrukce Gaderionu, byla sice na pohled nedobytná, ale Corfe od Aekiru nevěřil žádné statické obraně, jakkoliv mohutně vypadala. Viděl už padnout příliš mnoho „nedobytných“ opevnění, aby si dělal iluze, že by se Gaderion mohl udržet, pokud na něj himeriané vyrazí plnou silou.

Na vrcholcích Cimbriku ležel věčný sníh. Ve světle měsíce bíle zářil a hory samotné působily nepřekročitelně, temné masivy se hrozivě tyčily jako bájní obři nad zemí, jež se jim rozkládala u nohou. V hlubokých stržích jejich tváří nikdy netálo. Ale i v těch pár průsmycích, kde sněhová pokrývka neležela, bude jistě panovat silný chlad. Do vyšších poloh jaro přichází pomaleji než do nížin.

Fimbrijská výprava čítající tři sta mužů se vydala na pochod v roce Svatého 117, v době tání posledního zimního sněhu. Když se dostali do nitra hor, cestovali po povrchu obrovských ledovcových splazů, které se táhly horami jako soustava cest. Ledovcové trhliny a laviny si vyžádaly tvrdou daň v podobě životů mnoha členů výpravy. Nakonec, když překonali třicet lig toho nejhůře schůdného terénu na světě, konečně dorazili na pobřeží Torského moře, do obchodní stanice tehdy nazývané Fort Cariabon. Dokonce i s pověstnou fimbrijskou odolností jim celá cesta trvala dva týdny a půltucet ze zbývajících byl na úpatí hor zanechán jako zmrzlé mrtvoly.

Corfe nad mapou jejich pochodu strávil několik měsíců v úvahách a aby si ověřil, zda jí lze důvěřovat, mluvil s mnoha cimbrijskými horaly. Nic, co se od nich dozvěděl, nebylo v rozporu s plánem cesty. Nakonec nabyl přesvědčení, že přechod velehor je uskutečnitelný, i když s obrovským úsilím. Neviděl žádnou jinou možnost, jak válku vyhrát.

Kůň, kterému už nechutnala po zimě zažloutlá tráva, k němu přišel a zafuněl mu na odhalený krk. Nepřítomně ho pohladil po nozdrách a obrátil hlavu k východu.

Slunce ještě nad Jafrarem nevyšlo, ale znamení jeho příchodu prozařovala celý východní horizont. Vrcholky hor nabraly rudý nádech a vypadaly, jako by se zevnitř rozžhavily. Obloha za nimi měla barvu nejčiřejšího akvamarínu, na okrajích lehce zarůžovělého.

Corfe stočil pohled na severovýchod, kde se tyčily Thurianské hory, jejichž východní strana jasněla prvními doteky vycházejícího slunce. Svět, který znal, byl vymezován brutálním majestátem velehor. Ať už Cimbrijských, Thurianských nebo Jafraru. To na jejich úbočích se rodily řeky, které zavlažovaly svět. Ostian, Searil, Torrin. Kdesi dole v nížině ležel Aurungabar, hlavní město Ostrabaru. Navštívil je už jako král a viděl to obrovské množství práce, které merdukové odvedli při jeho znovuvybudování. Obrovské náměstí Vítězství projektované Myrniem Kulnsem zde bylo pořád. Obklopovalo carcassonskou katedrálu, ale teď se jmenovalo *Hor el Kadhar*, Boží sláva. Starý pontifikální palác se stal sultánovou Zahradou rozkoše a byl v něm umístěn jeho harém. A v některé z budov areálu spala žena, která byla kdysi Corfeho manželkou.

Proč si na ni vzpomněl právě teď nevěděl, snad proto, že nadešla chvíle, kdy se obyčejně každý den probouzel. A byly to právě okamžiky před usnutím a při probuzení, kdy se mu její tvář vybavovala nejsilněji. V těch těžko popsatelných chvílích, kdy se noc měnila v den a naopak. Možná, že právě teď na něj myslí. To pomyšlení přimělo Corfeho srdce, aby se rozběhlo rychleji. Ale žena, na kterou si pamatoval, byla mladá. Sotva odrostlá dívčímu věku. Teď už jí bude skoro čtyřicet, je to zralá žena. A z něho se stal šedivějící kulhavý stařík. Teď už si byli naprosto cizí. Zbyla jenom bolest.

Myslí na něj? To byla nejstarší bolest; stále mu zůstávala v hrudi rána, otevřená a provždy krvácející. Promnul si pěstmi víčka, dokud mu před očima netančily jiskry, a bolest trochu polevila. Byl už příliš starý, aby v sobě živil takové pocity.

Věděl, že se ožení s dívkou, která je dcerou jeho ženy. Bylo to nutné pro dobro království a i on už obětoval příliš mnoho, než aby si dovedl představit, že neobětuje ještě víc.

Ale hlouběji v duši měl ještě jeden temný důvod, tak temný, že se neodvažoval přiznat ho ani sám sobě. V manželství s Ariou bude znovu vlastnit něco z Herie; právě to možná utiší tu hroznou bolest, která jej týrala.

Kapitola dvanáctá

Na náměstích a rozích ulic se v davech shromažďovali lidé. Ti, co uměli číst, tlumočili obsah vyvěšeného oznámení ostatním.

> *Dnes byli popraveni Hilario, vévoda Imerdonský, lord Queris z Hebriere, lady Mariana z Fulku. Ti všichni byli shledáni vinnými ze zločinné konspirace proti presbyterovi Hebrionu, lordu Orkhovi.*
> *Nechť je všemocný Bůh milosrdný jejich duším.*
> *Odměna pěti set stříbrňáků je nabízena za poskytnutí informací vedoucích k zadržení nebo zjištění místa pobytu těchto osob…*

A následoval dlouhý seznam jmen, které ti, co vyhlášku četli, pronášeli mohutným hlasem, poplašeně se rozhlížejíce, zda není v dohledu nikdo z řádu církevních rytířů nebo ještě hůře, mnichů samotných.

Nikdo nevěděl, kde se popravy konají. Jména popravených vždy patřila někomu z řad hebrionské šlechty. Neurozený lid mohl cítit hněv, dokonce se mohl cítit potupen popravami vznešených lidí svého národa, ale jejich smrt se obyčejných lidí nijak nedotkla. Navíc si museli zvykat na nové panstvo.

A tak se život v Abrusiu, který se po přistání floty skoro zastavil, vracel do starých kolejí. Stánky na trhu znovu otevřely a hospody se znovu zaplnily, lidé se přestali bát vycházet večer na ulici. Nebyl dokonce ani vyhlášen zákaz vycházení, ba ani stanné právo. Jedinou novotou byla právě jména popravených, zveřejňovaná v novinách, vyvěšovaných každý den. Dokonce i vojákům městské posádky bylo nařízeno, aby pouze složili zbraně a vrátili se do kasáren. Proslýchalo se, že bude podepsána smlouva o spolupráci, o mírové anexi. Bylo zřejmé, že noví vládcové Hebrionu jsou velmi pracovití. Neusídlili se v paláci, ale ve staré budově opatství, jak se slušelo na církevní hodnostáře. Z opatství vyjížděl nekonečný proud kurýrů, zatímco v přístavu byla každá ze zbylých královských lodí horečně připravována k vyplutí.

Vždyť se nic tak zlého neděje, říkal si prostý lid a s údivem vzpomínal na hysterii, která zavládla po zjištění, že spojenecké loďstvo

bylo zničeno. Zapomněli, nebo se přiměli zapomenout, na hrozivá bouřková mračna, která město zahalila. Na příšernou bouři, která zcela zakryla slunce a změnila poledne v noc, a na pekelnou záplavu blesků, které padaly na město jako déšť, zapalovaly domy a zabíjely obyvatele. Jen strašlivý déšť, který následoval, zabránil, aby město vyhořelo podruhé. Temná mračna sestoupila velmi nízko a dštila na Abrusio hrozivé vodopády, které zahnaly všechny do úkrytů. Vody spadlo tolik, že proměnila ulice horního města v žlutohnědé řeky.

Byli i tací, kteří tvrdili, že mraky nebyly „prázdné“. Že mezi nimi kroužily nepopsatelní tvorové, kteří ale nebyli ptáky. Ale když lidé chtějí, mají krátkou paměť, a ti, kdo trvali na svém, byli ignorováni nebo dokonce zesměšňováni.

Když bouře ustala a denní světlo se vrátilo, horizont zčernal loďmi. Našlo se pár hlupáků, kteří si vytřeli vodu z očí a provolávali slávu návratu krále Abeleyna, ale ti byli brzy umlčeni. Ze západu přišel nepřítel, aby si vzal kořist.

Vojáci z posádky, většinou ustrašení chlapci, připravili ke střelbě velká děla přístavních pevností a zabarikádovali přístavní hráz. Několik málo nadšených občanů jim při této činnosti pomáhalo, ale většina se zamkla ve svých domech, jako by to mohlo invazní jednotky zastavit, zatímco mnoho jiných uteklo přecpanými ulicemi a branami na vozech, těžce naložených dvoukolácích tažených mulami, a vydalo se vstříc pochybnému útočišti hebrionských hor. Skoro sto tisíc obyvatel Abrusio opustilo a začalo zoufale prchat severní cestou. Mezi nimi bylo i mnoho šlechticů, s majetkem ukrytým v sedlových brašnách. Chytrý povozník si mohl toho dne nacpat kapsy k prasknutí, pokud prodal svůj povoz některé z vyděšených šlechtických rodin.

Nepřátelská flota ukázala svoje košovky ani ne půl ligy od přístavních mol a tam zůstala; vyčkávala, mírně se pohupovala v lehké bríze, která foukala na jihojihovýchod. Jenom několik himerianských plavidel se odpoutalo a pod vlajkou příměří zamířilo na vnitřní rejdu.

Byly to archaické, kogám podobné lodi. Před očima nevěřícně zírajících posádek pevností klidně dopluly k molu u paty Admirálské věže a z nich vystoupili nikoliv netvoři, ale úctyhodně vypadající skupina mnichů oblečených v černých sutanách, kteří nesli bílou vlajku. Dělostřelci v pevnostech nestříleli stejnou měrou ze strachu jako z úcty k

vlajce příměří, protože flota, která ležela v driftu před masivními vlnolamy abrusijského přístavu, byla tou největší, jakou kdy viděli. A co víc, na palubách nespočetných lodí byly namačkány desetitisíce postav v plné zbroji. Mohli by si sice na útočnících vybrat krvavý desátek, kdyby zkusili himerianům zabránit v přistání u mol, avšak nakonec by stejně podlehli. Starší důstojníci, všichni šlechtičtí synové a podřadní velitelé, utekli z města již před několika dny a tak abrusijští vojáci raději vyčkávali, jak se události vyvinou. Věřili bílé vlajce parlamentářů a také pověstem o podpisu mystické smlouvy, o které se po městě mluvilo od chvíle, kdy utekla královna.

Několik bohatších občanů, kteří si zachovali cosi podobného páteři, se s parlamentáři setkalo a těm bylo se strohou přívětivostí oznámeno, že od tohoto okamžiku jsou poddanými Druhého císařství, členy himerianské církve a jako takovým je jim zaručena ochrana před jakoukoliv formou drancování a loupení. To je všechny příjemně naladilo a oni poklekli a políbili prsten vůdce delegace, muže s hnědou pokožkou, jehož oči měly znepokojivou jantarovou barvu. Představil se jako Orkh, nyní presbyter Hebrionu. I jeho přízvuk zněl cizokrajně, jako řeč některých východňanů. Když mu chvílemi jeho znalost řeči neumožnila, aby porozuměl blábolení Abrusianů, pomohla mu osvětlit vše potřebné postava s kápí staženou hluboko do obličeje, jež mu stála po boku a mluvila s nezaměnitelným hebrionským akcentem.

Do přístavu pak vplulo několik dalších lodí, ale k obrovskému údivu občanů obrovské himerianské loďstvo najednou zmizelo. Staří námořníci, kteří na molech spravovali sítě, začichali do větru, který začal najednou vát na západ, a byli naprosto zmateni. Lodi vybavené čtverhrannými plachtami jako himerianské kogy musely být takovým větrem uzavřeny v zálivu, nebo dokonce zahnány na břeh. Ale přesto během noci odpluly, proti větru a naprosto mimo jakýkoli předpoklad námořního umění.

Z lodí, které přistály, se vylodilo asi tak tisíc vojáků a to byla veškerá okupační síla, která zřejmě podle mínění Druhého císařství měla Abrusio udržet, přestože kolovaly historky o dalších armádách, pochodujících severně a východně od města. Na hranici s Fulkem se strhla bitva a hebrionské síly zde byly obráceny na panický útěk, alespoň tak se tvrdilo. Pontifidad, hlavní město vévodství, kapitulovalo ve chvíli, kdy byla před

jeho zdmi poražena armáda obránců. Vévoda Imerdonský utíkal o život, s rytíři církve v patách. Prosakovaly i další zprávy, například že se v Astaracu vylodila himerianská vojska a začala obléhat Cartigellu.

Okupanti Abrusia byli opravdu podivná sešlost. Mnozí nosili černé kutny zakladatelů, ale přes ně měli černé poloviční zbroje, doplněné ocelovými válečnými cepy. Jezdili na zářících, ebenově černých koních, kteří dosahovali výšky velbloudů a byli vyhublí jako chrti. Velký počet z těch hrůzu nahánějících mužů měl černou pokožku. Vypadali jako obyvatelé Puntu nebo Ridawanu, ale mluvili mezi sebou řečí, jíž nerozuměli ani ti nejostřílenější námořní vlci, kteří se na cestách dostali dál než kdokoliv jiný. Pár těchto podivných mnichů nosilo na ramenou homunkuly, nebo jim tito společníci létali kolem vyholených hlav.

Byli tu i Rytíři církve, kteří sedlali tytéž koně jako jejich bratři zakladatelé, ale na rozdíl od nich měli stále zahalené tváře; byly z nich vidět pouze oči, které ohnivě blýskaly z hloubi křížových průzorů rytířských přilbic. Ale nejzáhadnější ze všech byli muži, které ostatní jednoduše nazývali „psi“. Ti se drželi pohromadě a byli vždy doprovázeni jedním jízdním bratrem zakladatelem. Tyto skupiny tvořili muži snad ze všech ras a národů světa. Chodili bosí, oblečení jen v hadrech. V očích se jim zračila podivná zvířecí vychytralost a dychtivost zároveň. Mluvili velmi málo a s obyvatelstvem se téměř nestýkali. Bratři zakladatelé je vodili jako pastevec stádo – nebo otrokář otroky.

Ale přestože byli neozbrojení a oblečení v hadrech, obyvatelé Abrusia se jich báli víc než kterýchkoliv jiných himerianů.

„Použili kratší cestu kolem pobřeží a pak vyrazili na otevřené moře,“ prohlásil lord Orkh, presbyter Hebrionu, sykavou normannštinou se silným přízvukem.

„A jsou už z dosahu našich vzdušných jednotek, alespoň tak soudím podle toho, že spolu vedeme tuhle konverzaci.“

Orkh si olízl bezertá ústa. V temnotě pokoje mu oči zářily vnitřním světlem a jeho pokožka připomínala hadí kůži.

„Ano, pane. Předpokládali jsme, že si to namíří přímo do Hebrionského zálivu a pak nejkratší přímou cestou na astarackě pobřeží, ale –“

„Ale převezli vás.“

„Ano, pane. Kapitán *Mořského zajíce* je vynikající námořník slavné pověsti. I vy jste o něm slyšel, jak věřím. Jmenuje se Richard Hawkwood a je rodák z Gabrionu.“

Homunkulus, s nímž Orkh hovořil, se odmlčel. Nesl nezřetelnou, ale zářivou podobu Aruana, a nyní si odfrkl. Orkh sklonil hlavu před nemilosrdným pohledem, který na něj vrhl.

„*Hawkwood*.“ Aruan to jméno vyřkl jako nadávku. Ale pak se neočekávaně rozesmál. „Neboj se, Orkhu. Jsem obětí vlastního rozmaru, jak se zdá. Hawkwood! Má víc kuráže, než jsem čekal.“ Hlas se ztišil do vrnění velké kočkovité šelmy. „Samozřejmě jsi měl v záloze náhradní plán, jak zajmout hebrionskou královnu?“

„Ano, pane. Zatímco spolu mluvíme, pronásleduje je rychlá loď z královských loděnic.“

„Kdo jí velí?“

„Můj zástupce.“

„Ten renegát? Ano, dobrá volba. Jeho mysl je plná iracionální nenávisti a ta ho přinutí vyplnit rozkazy do písmene. Kolikadenní náskok má Hawkwood?“

„Týden.“

„Týden! Mezi pronásledovateli jsou i počasníci, že ano?“

Orkh na okamžik zaváhal a pak rázně přikývl.

„Dobře. Tento rozvázaný uzel musíme zavázat. A co hebrionský královský poklad?“

Vypadalo to, že Orkh se trochu uklidnil. „Padl nám do rukou skoro nedotčený, můj pane.“

„Výborně. A šlechta?“

„Hilario, vévoda z Imerdonu, byl dnes popraven. To v podstatě odstranilo posledního možného následníka trůnu.“

„Kromě tvého přeběhlického zástupce, samozřejmě.“

„On je celý náš, můj pane, mohu se za něj zaručit osobně. A jeho postavení nám bude velmi užitečné, až se věci trochu zklidní.“

„Ano, i já si to myslím. Je to nástroj vhodný k mnohému použití. Nelituji, že jsem ho ušetřil, stejně tak jako lituji, že jsem musel ušetřit Hawkwooda. Ale kdybych dovolil Hawkwoodovi zemřít ve stejnou dobu, jako zahynul Abeleyn, mohl bych ztratit Golophina.“ Aruan

zamyšleně sklonil hlavu. „Rád bych měl více služebníků, jako jsi ty, Orkhu. Mužů, kterým mohu plně důvěřovat.“

Orkh se beze slova uklonil.

„Ale věřím, že Golophin nakonec přijde k rozumu, to ti zaručuji. Dobře! Nasyp peníze do kapes těm, kteří si toho budou vážit. Kup každou úplatnou dušičku, kterou najdeš, a vládni Hebrionu rukou v sametové rukavici. V koruně našeho císařství zastává Hebrion místo jemné umělecké práce z nejčistšího stříbra – na rozdíl od železa Torunny. Corfeho království musíme rozdrtit, ale Hebrion, ten si musíme pěstovat… Jak brzy můžeme čekat loďstvo před Cartigellou?“

„Mí kapitáni tvrdí, že s pomocí počasníků spustí před městem kotvy do osmi dní.“

„Věřím, že se tak stane. Cartigella bude obklíčena z moře i ze souše a my ji přimějeme, aby přišla k rozumu stejně jako Hebrion.“

„Nemyslíš, že se hebrionská královna vydala do své rodné země?“

„Pokud ano, tak ji naše lodi polapí, ale pochybuji o tom. Ne, tady cítím Golophinovu ruku. To on musel uzdravit Hawkwooda a přimět královnu, aby uprchla. Nyní je v Torunně a to je místo, kam směřuje i ona. Mají se až dojemně rádi, alespoň tak mne informovali. Všichni ti nádherní lidé, a my je musíme zabít! Jaká škoda! Ale kdyby nebyli tak výjimeční, nebylo by třeba je usmrtit.“ Usmál se, ale nebylo v tom ani zrnko veselí.

„Zajisti, aby náš šlechetný zrádce opravdu královnu Isollu polapil, Orkhu. Bez ní se Hebrion začlení do našeho nového řádu bez jakýchkoliv potíží. A já dovolím, aby království vládl muž, který ji zabije. Bezpochyby tato nabídka znásobí jeho horlivost, až mu ji předložíme. A tebe, tebe ustanovím vládcem v Astaraku, protože ten bude mnohem nepokojnější než Hebrion, jak se domnívám. Budeš také dávat pozor na Gabrion. Uspokojuje tě to?“

Na zlomek sekundy se mezi úzkými rty mihl hadí jazyk. „Je to příliš velká pocta, pane.“

„Válka na východě se konečně rozhořela. Útok na Gaderion bude zahájen co nejdřív a perigrainská armáda je připravena překročit Rhone ze základen v Candelariu. Vstoupíme do Torunny zadními dveřmi, zatímco budeme bušit na hlavní vchod. Jen ať se ten jejich přeceňovaný

král-voják pokusí být na dvou místech najednou.“ Znovu se mu na rtech objevil ten studený neveselý úsměv. Aruanův obraz se začal vytrácet.

„Nezklam mne, Orkhu,“ ozvalo se nakonec a homunkulus zmizel.

Hibrusian byla štíhlá barkentina o výtlaku šest set tun a její posádka čítala padesát mužů. Kromě čtvercových příčných plachet na předním stěžni nesla na zbývajících dvou podélné plachty. Byla postavena tak, aby ji mohla obsluhovat jenom malá posádka. Abrusijské námořnictvo ji postavilo podle nákresů Richarda Hawkwooda a spustilo na vodu ani ne před rokem. Měla sloužit jako luxusní královská jachta k převážení krále a jeho hostí na státních návštěvách. Himeriané ji nalezli v suchém doku a na Orkhův rozkaz ji okamžitě začali připravovat k plavbě. Někým se smyslem pro poněkud černý humor byla přejmenována na *Revenant* a toho rána se vznášela na vlnách vnější rejdy. Posádka byla doplněna himerianskými vojáky všeho druhu a čekala na signál k odplutí, který měl přijít z Admirálské věže. Na signál, který zahájí lov.

A signál přišel. Ozvaly se tři dělové výstřely, odpálené v krátkých intervalech. Dunivé zvuky těžkých kusů doplnila oblaka dýmu, která se vyvalila z hradeb. Revenant opustil kotviště, vztyčil kosatky a vratiplachty na hlavním a zadním stěžni a začal do povrchu moře vyrývat zádí zpěněnou brázdu. Na záďové palubě stála věc, která se kdysi jmenovala lord Murad z Galiapena, a zuřivě se usmívala k jižnímu obzoru. Na rameni jí seděl homunkulus; i on se šťastně hihňal do pánova ucha.

Kapitola třináctá

„Drž ji na tomto kurzu až do čtvrtého zvonění,“ nařídil Hawkwood kormidelníkovi. „Pak ji otoč o jednu čárku na levobok. Arhuzi!“

„Kapitáne?“

„Buď připraven vztyčit košovku na zadním stěžni, až změníme kurz. Jestli se vítr obrátí, okamžitě mi zavolejte. Jdu do podpalubí.“

„Provedu, pane,“ odpověděl Arhuz rychle. Zkontroloval lodní kurz na kompasu a přehlédl jediným pohledem palubu, všiml si úhlu ráhen a nastavení plachet a pohyblivého lanoví. Pak se znovu zadíval na moře a

oblohu, zaznamenal směr vln, pohyb blízkých i vzdálených oblaků a vůbec všech těžko rozpoznatelných detailů, které bere mistr námořního řemesla na vědomí, aniž by o nich uvažoval. Hawkwood ho poplácal po rameni, protože věděl, že *Mořský zajíc* bude v dobrých rukou, a sestoupil dolů.

Byl vyčerpán. Po řadu dní byl bez ustání na palubě. Občas si na chvíli zdřímnul na pruhu plachtoviny zavěšeném na upínačkách zadního stěžně. Jedl na úzké záďové palubě šebeky, aniž spouštěl jedno oko z větru a druhé z plachet. Byl neúprosný jak k posádce, tak k lodi, aby z ní vymáčkl každý uzel rychlosti, kterého byla schopna. Nutil kormidelníka reagovat na sebemenší změnu větru, aby lodi neutekl ani jediný závan. Plavboměr byl nachystán neustále a měřič rychlosti musel destičku tucetkrát za den (i noc) vypouštět do moře, zatímco loďmistr hlídal třicetisekundové přesýpací hodiny a vždy, když písek protekl, vykřikl *stop*. Pak byla šňůra plavboměru navinuta zpět a spočítány uzly na té části, kterou loď nechala za sebou. Zatím si díky bočnímu větru podélné plachty šebeky vedly dobře, takže průměrná rychlost činila kolem sedmi uzlů. Sedm dlouhých námořních mil za hodinu. Během šesti dní plavby na jih vsunuli mezi sebe a staré ubohé Abrusio sto devadesát lig a podle Hawkwoodových výpočtů už dávno proťali šířku severního Gabrionu, ačkoliv ostrov sám ležel ještě tři sta mil na východ. Hawkwood se rozhodl vyhnout těsným vodám Malacarské úžiny, namísto toho proplout jižně od samotného Gabrionu a pak nabrat východní kurz na sever od Azbakiru. Úžina byla příliš blízko Astaracu a dala se snadno střežit. Ale mnoho záleželo na větru. Ačkoliv se během posledních dvou dnů stočil o čárku nebo dvě, stále vál stejnou silou. Až změní kurz na východ, což, jak doufal, bude brzy, začne přemýšlet o vytažení ráhen čtvercových plachet, alespoň na přední a hlavní stěžeň. Ráhna pro latinské plachty nebyla tak vhodná pro zachycení silného zadního větru jako ráhna nesoucí čtvercové plachty. A posádka si také vydechne. Masivní latinská ráhna, která dávala *Mořskému zajíci* vzhled podivného motýla, se těžko ovládala. Natáčet je po větru a zkracovat na nich plachty vyžadovalo nemalé úsilí.

Promnul si oči.

Sprška mořské vody, vyhozená do vzduchu rychlostí úzké přídě prořezávající hladinu, zalila příďovou nástavbu. Šebeka pádila mořem

opravdu nádherně, prorážela vlny s lehkým půvabem a skoro se nehoupala.

Přesto však mořská nemoc zachvátila jeho drahocenný náklad téměř v okamžiku, kdy opustili závětří Gryoského mysu. Všichni zůstali ve svých kabinách a to byla skutečnost, za kterou byl moři opravdu vděčný. Měl příliš mnoho práce, než aby si dělal starosti, jak zabránit hádkám mezi Isollou a Jemillou. A ten chlapec? Čí je to mládě? V očích světa Muradovo. Ale Hawkwood slyšel příliš mnoho dvorních klepů, které přisuzovaly otcovství právě jemu. Ale proč by se Golophin namáhal zajistit cestu do Astaracu právě jemu a jeho matce, pokud by mu neproudila v žilách královská krev? A, tady zrovna jde. Vyšel z podpalubí a rozhlíží se se vzrušeným výrazem loveckého psa, který ucítil lišku. Jako jediný z cestujících nebyl zasažen mořskou nemocí. Navíc byl asi jediný, kdo se otevřeně těšil z plavby na jih a z rychlosti, kterou loď brázdila hladinu. Hawkwood s ním vedl několik rozhovorů na záďové palubě. Byl trochu pompézní na někoho tak mladého, a plný vlastní neomylnosti, ale poznal, kdy je dobré držet jazyk za zuby, což bylo požehnání.

„Kapitáne, jak pokračujeme?“ zeptal se Bleyn. Ostatní námořníci, co stáli na palubě, si pohrdavě odfrkli a pak se dívali jinam. Brzy uznali, že Richard Hawkwood je tím, co se povídá, a hněvalo je, že ho ten chlapec neoslovuje s respektem, který mu náleží.

Hawkwood mu zprvu neodpověděl. Chvíli studoval nastavení ráhen, podíval se na plachty a když uviděl, že lem jedné se ve větru třepetá, štěkl na kormidelníka: „Bacha na tu plachtu!“

Pak se vážně podíval na Bleyna. Chtěl jít dolů a urvat si něco spánku, prvního opravdového spánku za několik dní – a ať je zatracen, jestli se nechá nějakým mladíčkem o něj připravit. Ale něco v Bleynových očích, snad prvek nelíčeného zájmu, jej přiměl změnit názor. „Pojď, ukážu ti na mapě naši polohu.“

Sestoupili dolů a vešli do Hawkwoodovy kabiny; podle práva by měla být nejlepší na lodi. Ale tu dal Hawkwood Isolle a sám zabral kabinu prvního důstojníka. Neměla okna, světlo dovnitř pronikalo jenom párem světlíků. Oba dva se museli při vstupu shrbit. Uprostřed kabiny stál napříč masivní stůl, připevněný pevně k palubě mosazným kováním. Na něm ležela rozložená mapa Západního Levengore a Hebrionského

zálivu. Hawkwood roztáhl odpichovátko a vynesl na mapu uplutou vzdálenost; zdánlivě si Bleyna vůbec nevšímal. Chlapec si doširoka otevřenýma očima prohlížel šavle zavěšené na stěně, námořnickou truhlu a kvadrant v rohu. Nakonec Hawkwood poklepal na dolní roh mapy a prohlásil: „My jsme tady, více méně."

Bleyn se zadíval na mapu. „Ale to znamená, že jsme uprostřed ničeho! A míříme stále na jih. Brzo se dostaneme za okraj mapy."

Hawkwood se usmál a poškrábal si zarůstající bradu. „Když jsi pronásledován, tak místo, které je ‚uprostřed ničeho' je tím pravým. A oceán je to nejlepší místo, kde se můžeš schovat."

„Ale brzy se musíme stočit na východ, že?"

„Kurz změníme dnes nebo zítra, to záleží na větru. Zatím je stabilní, ale nikdy jsem neviděl západní vítr, který by vanul stejným směrem v zálivu po tak dlouhou dobu. Na jaře se pevnina zahřívá a teplý vzduch tlačí oblaka nad moře. Jižní větry jsou v této části světa mnohem častější a až zamíříme na východ, budeme mít boční vítr. Proto váhám spustit latinská ráhna."

„Jsou lepší k zachytávání větru, který zasahuje loď ze strany, že ano?"

„*Boční vítr*, mistře Bleyne. Když se snažíš mluvit jako námořník, musíš si dát tu práci a naučit se naši řeč."

„Pravobok je pravá strana a levobok je levá strana, ano?"

„Bravo, ještě z tebe uděláme námořníka, než tahle cesta skončí."

„Jak dlouho bude trvat, než dorazíme do Torunny?"

Hawkwood potřásl hlavou. „Tohle není kočár tažený čtyřspřežím. A na moři neplujeme podle jízdního řádu. Ale když budou větry příznivé, tak bych si troufl odhadnout, že uvidíme ústí řeky Torrin během tří až čtyř týdnů."

„To je skoro měsíc! V té době už bude po válce."

„Podle toho, co jsem slyšel, o tom dost pochybuji."

Z vedlejší kabiny se ozval zvuk kroků, někdo tam přešel. Přepážky mezi kabinami byly velmi tenké, Bleyn a Hawkwood se na sebe podívali. Vedle se nacházela Jemillina kabina, i když kabina je v tomto případě příliš vznešené slovo pro něco, co velikostí připomíná psí boudu.

„Víš toho hodně o králi Corfovi?" zeptal se Bleyn.

„Jenom to, co mi řekl Golophin, to, co se povídá. Je to tvrdý muž, ve všech směrech, ale spravedlivý a navíc geniální generál.“

„Rád bych věděl, jestli mi dovolí sloužit ve své armádě,“ zamyslel se nahlas Bleyn.

Hawkwood se na něj ostře zadíval; ale než mohl odpovědět, ozvalo se zaklepání na dveře. Rázně je otevřel. Za nimi stála Jemilla, zabalená do velkého šálu. Vlasy jí neupraveně padaly na ramena, byla bledá a vypadala velmi unavená, s kruhy pod očima.

„Konečně jste sestoupil do podpalubí, kapitáne. Už několik dní čekám na příležitost promluvit si s vámi o samotě. Skoro bych si myslela, že se mi vyhýbáte. Bleyne, nech nás o samotě.“

„Matko –“

Ostře se na něj podívala; zavřel ústa a bez jediného slova opustil kabinu.

„Drahý Richrde, už je to pěkná řádka let, co jsme byli ty a já sami v téže místnosti.“

Hawkwood hodil odpichovátko na stůl.

„Tvůj syn je skvělý mladík, měla by ses k němu přestat chovat jako k dítěti.“

„Potřebuje pevnou otcovskou ruku.“

„Murad není právě otcovský typ, mohu-li soudit.“

Neusmála se příliš laskavě. „I tak se to dá říci. Chyběl jsi mi, Richarde.“

Hawkwood si nevěřícně odfrkl. „Už je to devatenáct let, Jemillo, nebo jak dlouho. Po celou tu dobu jsi zatraceně dobře předstírala opak.“ I on byl překvapen hořkostí, která z jeho hlasu zazněla. Myslel si, že Jemilla už pro něj nic neznamená. Navíc fakt, že se nachází na téže lodi s Isollou, mu dělal starosti. Nutnost dostat z lodi co největší rychlost, aby unikli z Abrusia, využíval celou dobu jako výmluvu, aby mohl setrvat na palubě, ve svém vlastním námořním světě, kde jsou podobné problémy naprosto nedůležité.

„Jsem velmi zaneprázdněn a také velmi unaven. Jestli si chceš o něčem promluvit, tak to bude muset počkat.“

Přistoupila až k němu. Šál se jí svezl a odhalil jedno z bílých ramen. Fascinovaně se na ni zadíval, bylo to silnější než on. Kolem Jemilly se vznášela silná aura touhy. Byla jako zralé exotické ovoce, na samé

hranici přezrálosti, to nejsladší. Chtíč, který z ní vyzařoval, by u jiné ženy vypadal nepatřičně, kdežto u ní byl tou nejpřirozenější věcí.

Lehce ho políbila na ústa. Šál se jí svezl úplně. Pod ním byla oblečená v tenké košili, pod níž se jí dmula velká kulatá ňadra; temné dvorce kolem bradavek prosvítaly jemnou tkaninou. Hawkwood uchopil jedno Jemillino ňadro do ruky a ona potěšením přivřela oči. Úsměv, kdysi tak dobře známý, jí prozářil tvář. Napůl triumfální, napůl plný touhy. Hladově ji políbil a ona ho lehce kousla do jazyka, kterým se jí dobýval do úst.

Ozvalo se energické zaklepání. Hawkwood se v okamžení vzpamatoval a odstoupil od ní. Rychle se zahalila do šálu, ale nepřestala se mu dívat do očí.

„Vstupte."

Ve dveřích stála Isolla. Zastavila se a překvapeně na oba zírala. Tváří se jí mihlo poznání. „Vrátím se ve vhodnější dobu."

Jemilla se jí s grácií uklonila. „Nemusíte kvůli mně vážit cestu znovu, Výsosti. Právě odcházím." Když míjela rám dveří, jakousi náhodou se jí šál opět svezl. „Později, Richarde," zavolala přes odhalené rameno, pak zmizela v chodbě.

Hawkwood cítil, jak se mu tvář zbarvila krvavým ruměncem, a nedokázal se podívat Isolle do očí. Snažil se přijít na nějakou výmluvu, ale nic ho nenapadlo.

„Má paní, co pro vás mohu udělat?"

Byla mnohem klidnější než on. „Nevěděla jsem, že vy a Jemilla jste staří známí, kapitáne."

Hawkwood konečně zvedl hlavu a zadíval se jí zpříma do očí. „Před mnoha lety jsme byli milenci. Dnes už mezi námi není vůbec nic." Ale když to vyslovoval, nebyl si tím jist.

Teď se pro změnu začervenala Isolla: „Nic mi do toho není."

„Nejlépe bude, když si všechno vyjasníme. Budeme tady žít těsně vedle sebe po řadu dní. Nebudu tancovat kolem pravdy na palubě své vlastní lodi." Znělo to drsněji, než sám chtěl. Zjemnil hlas a už normálním tónem se zeptal: „Už se cítíte lépe?"

„Ano. Myslím – myslím, že si konečně začínám na moře zvykat."

„Bylo by lépe, kdybyste vyšla na palubu a nadýchala se čerstvého vzduchu. Tady dole je příliš dusno. Jen se nedívejte na ubíhající hladinu.“

„Zcela jistě to neudělám.“

„O čem jste si vlastně chtěla promluvit, má paní?“

„Nebylo to nic důležitého. Přeji dobrý den, kapitáne. Děkuji za radu.“ A odešla. Když odcházela, kolenem zavadila o rám dveří.

Hawkwood se posadil na židli vedle stolu a aniž vnímal, na co se dívá, zíral na mapu. Promnul si oči. Únava ho znovu dostihla a svaly mu ztěžkly. Opřel se v židli a najednou se začal z plna hrdla smát, ačkoliv nevěděl proč.

Změna kurzu, kterou nařídil, jej probudila z neklidného spánku. Slezl z palandy, obul si promočené boty, a zívaje na celé kolo, přetřel si víčka. Ve snu se mu zdálo, že ho trápí strašlivá žízeň, oteklý jazyk mu visel z úst a seděl přitom před dvěma poháry: jeden byl naplněný vínem, druhý pramenitou vodou. Nemohl ale žízeň uhasit, protože si nebyl schopen mezi poháry vybrat.

Vystoupil na palubu a tam našel dost napjatou atmosféru. Arhuz mu kývl na pozdrav, pohledem zkontroloval plachty a pak zahlásil. „Kurz východojihovýchod, kapitáne, vítr se stáčí na západojihozápad, takže ho máme z pravobočního výboku. Mám zavolat posádku na palubu?“

Hawkwood chvíli studoval nastavení plachet. Bylo dostatečné, vítr je napínal plnou silou. „Jakou máme rychlost?“

„Šest uzlů na jeden dílek a drží.“

„V tomhle kurzu budeme pokračovat do další hlídky a pak vytáhneme na přední a hlavní stěžen čtvercové plachty. Vzbuď plachmistra, ať všechno připraví. Bocmane! Otevřte hlavní jícen a osaďte kladkostroje na vrchol hlavního stěžně.“

Námořníci se rozběhli vykonat rozkazy s klidem, který Hawkwooda potěšil. Nebyla to posádka jeho *Orla*, ale bylo zřejmé, že se ve svém řemesle dobře vyznají. Nepotřeboval jim říkat nic dalšího. Podíval se na oblohu přes záďové vyřezávané zábradlí. Západ byl zatažen vrstvou oblaků, shluky mraků propletené v cáry se na horizontu začaly shlukovat v souvislou frontu. Severní obzor byl oproti tomu čistý jako sklo a moře prosté všeho života.

„Hlídko!“ zavolal. „Co vidíš?“ V odpoledni, jako bylo to dnešní, kdy slunce svými paprsky zahřívalo palubu a do plachet dul svěží vítr, byla možné přehlédnout velkou část oceánu do vzdálenosti aspoň patnácti lig.

„Žádná plachta na obzoru, pane. Ani pták ani chomáč řas.“

„Velmi dobře.“ Pak si všiml, že na palubu vystoupily Isolla i Jemilla. Isolla stála pod levobočními napínačkami zadního stěžně, zabalená do kožešinového kabátce. Kolem tváře jí v bohatých pramenech poletovaly prameny nádherných rudozlatých vlasů. Jemilla stála na pravoboku a se starostlivým výrazem zírala do plachtoví.

„Kapitáne,“ oslovila ho beze stopy koketérie, „nemůžete mu něco říct, třeba mu nařídit, aby slezl?“

Hawkwood sledoval její upřený pohled a uviděl v plachtoví něco, co vypadalo jako trojice starších námořníků vysoko na upínačkách čnělky předního stěžně. S překvapením si uvědomil, že jedním z nich je Bleyn. Jeho společníci i on začali vystupovat ještě výše.

„Gribbsi, Ordio!“ zahřměl. „Okamžitě zpátky na palubu, a postarejte se, ať se pan Bleyn dostane bez problému dolů!“

Mladí muži zastavili výstup a začali slézat s rychlostí prozrazující dlouhou praxi.

„Pomaleji, pomaleji, zatraceně!“ poslušně zpomalili.

„Děkuji vám, kapitáne,“ ozvala se Jemilla, ve tváři se jí zračila zřetelná úleva. Pak polkla a ruka jí vylétla k ústům.

„Bude lepší, když odejdete do své kajuty, má paní.“ Přikývla, opustila záďovou palubu a vydala se k lodnímu průlezu. Přitom vrávorala, jako by byla opilá. Jeden z loďmistrů jí na Hawkwoodův pokyn nabídl rámě a doprovodil ji ke schodišti. Hawkwood pocítil malé, nepříliš zřetelné uklidnění. Paluba lodi, to byl jeho svět, kde neměla co dělat. Zde velel on a ona nebyla ničím víc než zavazadlem. Během uplynulých let ji několikrát zahlédl u dvora. Vysoce postavená aristokratka, která by mu prokázala příliš velkou laskavost, kdyby si ho třeba jen všimla. Teď se situace obrátila. Teď byla utečenec a zcela na něm závisela. Závisela na něm hlavně bezpečnost její i jejího syna. Celá situace mu poskytovala jisté zadostiučinění; současná situace skrývala pokušení, aby jí dal zase on pro změnu pocítit, jaké je to, když se na někoho dívají s pohrdáním.

Už nade mnou nikdy nezíská moc, slíbil Hawkwood sám sobě. A obzvlášť ne na této plavbě.

Vítr nabíral na síle a *Mořský zajíc* se pod jeho dotykem vzepjal jako bujný kůň, zpod přídě mu vytryskly proudy pěny a rozbily se o přední nástavbu. Hawkwood sevřel dlaní pardunu zadního stěžně a uvědomil si, jak ztuhl napětím. Nařídí zkrátit plachty, jestli bude mít vítr i nadále takovou sílu. Ale teď ne, teď byl vděčen za každý uzel rychlosti navíc.

„Arhuzi, dalšího muže ke kormidelnímu kolu. A skasat hlavní plachtu na bezanu."

„Provedu, pane. Připravte se ke zkrácení plachet! Ty tam, Jorthe, nahoru na ráhno, nech tu zatracenou suchozemskou krysu, ať sleze sama. Tohle není žádná mateřská školka."

Ta suchozemská krysa byl Bleyn. Bez větších potíží se mu podařilo slézt na palubu a pak stanul před Hawkwoodem; tvář ošlehaná větrem mu zářila nadšením.

„Je lepší než dobrý kůň!" vykřikl do hukotu větru. Hawkwood si nemohl pomoct a musel se v odpověď zasmát. Když nic jiného, tak ten hoch měl kuráž.

„Mazej dolů, Bleyne, a převleč se. A také se podívej na matku. Není jí zrovna dobře."

„Provedu, pane!" Hawkwood se za ním díval s nevysvětlitelnou bolestí v hrudi.

„Vypadá to, že je to slušný mladý muž. Divím se, že nebyl představen u dvora," ozvala se za ním Isolla. Hawkwood na ni na chvíli úplně zapomněl.

„I vy byste měla odejít do podpalubí, má paní. Začíná tady být dost větrno."

„To mi vůbec nevadí. Vypadá to, že si mé tělo konečně zvyklo na pohyb lodi, navíc mořský vzduch je pro mě něco jako posilující lék."

V očích jí zablesklo. Nebyla žádná kráska, ale byla v ní jakási přitažlivá vnitřní síla, celistvost prosakující každičkou část její osobnosti. Otevřenost, která nutila každého, kdo se jí přiblížil, jednat na oplátku se stejnou otevřeností. Jen trochu ji hyzdila nezhojená jizva na tváři. V Hawkwoodových očích ji to nedělalo o nic méně krásnou, ale stále mu to připomínalo nesplacený dluh, který vůči ní měl.

Co se to se mnou děje, pomyslel si, stává se ze mne náměsíčný mladíček? Hluboko uvnitř se mu ozýval jakýsi pocit, který reagoval na každého ze tří pasažérů. Na každého jinak, ale na všechny se stejnou znepokojivou intenzitou. Ale raději by skočil přes palubu, než aby to otevřeně přiznal. Díky Bohu za to, že si řízení lodi vyžadovalo veškerou jeho pozornost.

Vyvolal si v paměti obraz mapy, která dosud ležela v jeho kajutě, stejně snadno, jako jiní muži dokáží vnímat mapu před sebou rozprostřenou. Pokud zůstanou na tomto kurzu, narazí asi po patnácti ligách na severní cíp Gabrionu. To by bylo docela dobré, ale kdyby začaly vát jižní větry od Cabaru, nezůstalo by mu moc prostoru v závětří. Ale kdyby usiloval o získání dalšího prostoru, stálo by je to asi tak další dva dny.

V mozku se mu neuvěřitelnou rychlostí sčítaly vzdálenosti a úhly. Uvědomoval si, že se na něj Isolla zvědavě dívá, ale pro tuto chvíli si jí nevšímal. Nikdo z posádky ho nerušil. Věděli, oč se snaží, a dávali mu čas, aby vše v klidu vyřešil.

„Držte kurz," přikázal konečně Arhuzovi. Co Bleyn řekl v žertu, to v něm rozeznělo poplašné zvonky. Nemohou hazardovat s časem. Bude muset risknout jižní větry a využívat každého jejich stočení k zisku prostoru v závětří. To rozhodnutí mu znovu pročistilo mysl. A napětí, které ještě před chvílí cítil, z něj opadlo. Prostudoval plachtoví. Latinské plachty na předním a hlavním stěžni byly v plném tahu. Nechá je tam až do okamžiku, kdy se vítr stočí, jestli se stočí. Nebylo zapotřebí volat další směnu. Klidně si mohli v podpalubí v hamakách ještě chvíli pospat.

„Bocmane!" zahřměl. „Nechte spustit ráhno čtvercových plachet. Poplujem pod latinským oplachtěním. Sundejte kladkostroje."

Stál na záďové palubě a díval se, jak se muži šplhají na napínačky zadního stěžně, sápou se po hlavní plachtě a dlaň po dlani přitahují vzdouvající se plachtovinu k ráhnu, aby ji k němu přivázali. Pohyby *Mořského zajíce* trochu pozbyly na divokosti. Ale během celého manévru Hawkwood odhadl ze stavu oblohy, že se počasí ještě zhorší. Ze západu je rychle dohánělа bouře; mohl vidět, jak její zuřivá síla před sebou žene zpěněné vlny. Nad nimi se mraky nakupily ještě do těsnějšího shluku a stále více v nich převládala temná čerň. Celá bouře se hnala jako

zamračený titán, který uhání splnit zadaný úkol. Okraje mraků lemovaly klikaté šípy blesků.

Podívali se s Arhuzem na sebe. V postupu bouře a obzvlášť v rychlosti, jíž se pohybovala, bylo něco nepřirozeného.

„Odkud se tak najednou pro všechno na světě vzala?“ zaptal se Arhuz udiveně.

„Všichni na palubu!“ zařval Hawkwood. „Každý muž posádky na palubu! Arhuzi, nech svinout plachty na předním a hlavním stěžni, a rychle.“

Hlídka mimo službu vyběhla na palubu hlavním lodním průlezem. Podívali se na přicházející bouři a v okamžení začali šplhat do lanoví, zatímco zívali a vytírali si z očí poslední zbytky spánku.

„Děje se něco, kapitáne?“ zeptala se Isolla.

„Jděte do podpalubí, paní,“ přikázal jí Hawkwood nesmlouvavě a ona ho beze slova poslechla.

Zadní plachta již byla svinuta, na hlavním stěžni skoro, ale muži ještě bojovali se zmítající se plachtovinou na předním stěžni, když je bouře dostihla.

Během čtyř minut padla na loď černá tma, prosycená sprchou prudkého deště.

Vítr vanul pekelnou rychlostí a scenérii doplňovaly klikaté blesky. Vichřice zasáhla *Mořského zajíce* plnou silou z pravobočního výboku a v okamžení ho srazila o čárku z kurzu. Hawkwood pomáhal oběma kormidelníkům držet kormidelní kolo. Z pravé strany jim do tváří dopadal silný proud těžkého, teplého deště, jak se skláněli nad kompasnicí. Jejich spojeným úsilím se růžice kompasu pohnula, o jednu, dvě, tři čárky, dokud ryska neukazovala na východoseverovýchod a loď nezačala utíkat před větrem.

Pouze po navedení lodi na nový kurz mohl Hawkwood věnovat pozornost posádce na předním stěžni. Viděl, jak se přední hlavní plachta mužům na ráhnu vyškubla, a roztrhla se do vlajících cárů. Těžká plachtovina šířila spoušť v předních stěžních, trhala lana a měnila břevna v třísky až ke kosatkovému pni. Zatímco se díval, námořníci stihli odřezat hlavu plachty od ráhna a ta vzlétla jako mohutný světlý pták a zmizela v pěnivé temnotě před přídí.

Nazelenalá voda se tříštila přes přední nástavbu a zaplavovala celou palubu, když se příď zvedala, podrážela mužům nohy, otloukala je o dvířka hlavního průlezu a posléze zaplavovala zadní kajuty. Hawkwood si uvědomil, že zírá do šedé hněvivé oblohy nad čelenem, a když záď nadzvedla vlna, hleděl na temné, z vodní pěny utkané fantomy, jak se opět rozbíjejí o příď.

Arhuz rozvíjel po palubě bezpečnostní lana a zdvojoval úvazy lodních člunů k výložníkům člunových jeřábů.

Hawkwood mu zakřičel do ucha: „Dobrá práce, velmi dobrá."

Odpověď se ztratila v řevu větru, ale souhlasné přikývnutí bylo jasné. Když Hawkwood sestoupil dolů a vydal se ke středolodí, cítil se jako člověk balancující na hraně útesu za bouře. Klenutá paluba se sice zelených záplav zbavovala skvěle, ale vlny přesto převyšovaly bouřkové pažení kolem hlavního průlezu. Dalo se cítit, jak přídavná váha vody činí loď neohrabanou, takže čím dál tím častěji ryla čelenem do vln. Ty nyní nabíhaly zezadu, ale díky bohu šebeka nebyla opatřena hranatou zádí jako většina lodí, takže vlny, jimiž do ní vítr bil, sklouzávaly pod zaoblenou záď, aniž by působily větší potíže. Hawkwood se přistihl, jak obdivuje to hladce oblé plavidlo, jeho podmanivou dychtivost, s jakou zdolávalo ty obří vlny.

„Drží se dobře!" zakřičel Arhuzovi do ucha. Merduk se zazubil, bílé zuby mu blýskly v tmavé tváři. „Ano, pane, vždycky to byla poslušná loď."

„Pošli muže k pumpám. Kryty palubních jícnů propouštějí. Pošli Chipa, ať je utěsní."

„Provedu, pane." Arhuz se s pomocí bezpečnostního lana vydal splnit rozkazy.

Nepotopili se jenom díky tomu, že neměli boční děla, uvědomil si Hawkwood. Váha dvou tuctu kulverinů by posunula centrum rovnováhy lodi a snížila by její plavbyschopnost. Byla to tentýž rozdíl jako mezi mužem, který běží s batohem na zádech, a mužem, který utíká bez zátěže nákladu. Šebeka prchala před bouří poháněna pouze kouskem plátna na zadním stěžni, ale její rychlost byla stále obdivuhodně velká. Možná až příliš. V mysli se mu objevil obraz mapy, stále rozložené na stole v jeho kabině v podpalubí. Nyní směřovali přímo na pobřeží Gabrionu a na mnoho lig kolem nikde nebyl bezpečný přístav; vybavil si tvar pobřeží,

které vystupovalo z vod jako nesmiřitelné hradby pevnosti. Musejí uhnout bokem, jestli nechtějí narazit na pobřeží a roztříštit se na tisíce kousků. Hawkwood přivřel oči a přestal vnímat vodu, která se kolem něho pěnila až do výše kolen. Severní kurz by byl nejbezpečnější. Až obeplují ten velký skalnatý poloostrov nazývaný Grip, najdou dostatečné množství vhodných kotvišť u ploššího severního pobřeží Gabrionu. Ale to by znamenalo vzdát se cesty na jih. Museli by vzít kurz na Malacarskou úžinu a to byla věc, které se snažil za každou cenu vyhnout.

Otevřel oči a zadíval se na nízkou vrstvu bouřkových oblaků. Takové nenadálé bouře nebyly v Hebrianském moři něčím neznámým. Většinou odešly stejně rychle, jak přišly. Vyřádily se v chaotické síle několika prvních minut, ale pak polevily. Ale nyní byl celý horizont zahalen bouřkovými mraky a slunce nebylo vidět. Vypadá to, že tato bouře vydrží ještě den nebo dva. Jižní cesta byla příliš riskantní. Bezhlasně zaklel. Musí zamířit na sever v okamžiku, kdy toho loď bude schopna.

Zamrkal, aby dostal vodu z očí. Alespoň na chvíli –

A pak si byl najednou zcela jist, že zahlédl něco v mracích, stín nebo skupinu stínů, nesenou větrem. Krev mu zmrzla v žilách. Zůstal stát a zíral do bouře divoce vytřeštěnýma očima, ale nespatřil už nic jiného než ubíhající mračna, tanec blesků a měnivý závěs stříbrného deště.

V kajutě bylo nejméně na stopu vody, která se převalovala, poslušná pohybu lodi. Krytá lodní lucerna slabě osvětlovala místnost. Vytáhl knot trochu výš, aby získal dostatek světla, pak se sklonil nad mapou a uchopil odpichovátko. Navigování naslepo se skalnatým pobřežím v závětří a s lodí hnanou k němu větrem – to je námořníkova noční můra. Vytřel si z očí slanou vodu a přinutil se soustředit, odhadnout rychlost lodi a vynést kurz do mapy. Výsledek výpočtů ho přiměl k lichému hvízdnutí; odhodil odpichovátko s něčím velmi podobným zlosti. Na téhle bouři nebylo nic přirozeného, tím si byl jist. Objevila se zčistajasna z bezmračného nebe právě v ten pravý okamžik, a jejím cílem bylo rozbít je o pobřežní skály Gabrionu. Neustane, dokud nevykoná určenou práci.

„Bastardi.“

Upil doušek z láhve brandy. V břiše se mu rozlilo příjemné teplo. Začal se sám sebe ptát, zda šebeka vydrží změnu kurzu na sever. Vítr bude vát kolmo na levobok a bude se je snažit převrhnout. Rozhodnout se

musí velmi rychle. Každou minutu se zmenšoval prostor v závětří, každá minuta je přibližuje jisté smrti na útesech.

Ozvalo se zaklepání. Dveře se rozlétly pod tlakem vody, jež se převalovala v chodbě. Neotočil se. Ani nebyl příliš překvapen, když za ním zazněl Isollin hlas, tentokrát trochu drsný.

„Kapitáne, mohu si s vámi promluvit?“

„Beze všeho.“ Znovu si přihnul brandy, jako by doufal, že se v ní ukrývá sebemenší inspirace.

„Jak dlouho myslíte, že bude bouře trvat? Námořníci jsou velmi znepokojeni.“

Hawkwood se usmál. „Věřím, že jsou, má paní.“ Nenadálý pohyb lodi vrhl Isollu na zárubeň. Hawkwood ji jednou rukou podepřel. Kabát měla promočený a na dotek studil, Isolla nebyla o nic sušší než on.

„Myslím si, že nás himeriané našli,“ promluvil Hawkwood konečně. „Jsem si jist, že to oni na nás poslali tu bouři. Není tak silná, aby ohrozila loď – zatím ještě ne – ale žene nás někam, kam určitě nechceme.“ Mávl rukou k mapě. „Jestli se mi rychle nepodaří změnit kurz, narazíme na gabrionská skaliska. Jejich počasníci pracují opravdu skvěle.“

Isolla se na něj polekaně podívala. „Jak mohou posílat kouzla na tak obrovskou vzdálenost? Hebrion je od nás na stovky mil!“

„To vím také. Myslím si, že za závojem bouře se ukrývá další loď. Počasníci mohou ovládat jen jedno kouzlo najednou; myslím si, že použili magii, aby nás dostihli, a pak vytvořili tuhle bouři, která nás odvane do záhuby.“

„A podaří se jim to?“

„Dokonce i s umělou bouří si může námořník poradit, má-li kapku štěstí. Ještě nás neporazili!“ Usmál se. Možná to bylo díky té brandy, nebo snad bouří, ale cítil velkou chuť bojovat.

„Jste skrz naskrz promáčená. Musíte se snažit držet v suchu. Zabalte se na posteli do pokrývek, když to bude nutné.“

Zachvěla se a věnovala mu laskavý úsměv. „Zatéká dveřmi i stropem. Nevěřím, že na lodi je jediné suché místo.“

Hawkwood se k ní znenadání naklonil a vroucně ji políbil na studené rty.

Isolla odskočila, tvář plnou překvapení. „Kapitáne, zapomínáte se! Pamatujte, kdo jsem!“

„Na to nikdy nezapomínám,“ usmál se Hawkwood bezstarostně, „ode dne, kdy jsme se před lety setkali na cestě ke Golophinově věži, tvůj kůň ztratil podkovu a tys mi podala pohár vína.“

„Jsem hebrionská královna!“

„Hebrion je mrtvý, Isollo, a za několik dní možná zemřeme i my.“

Natáhl se po ní, ale ona znovu ustoupila. U dveří ji zahnal do kouta a nataženou paží jí zabránil vyběhnout ze dveří; ve druhé ruce stále svíral láhev. Kolem nich praskala a sténala loď. Přes nohy se jim přelévala voda. Na palubě vítr naříkal, jako by byl živou bytostí. Tentokrát se neodtáhla, ale jako by líbal sochu, neživou hmotu ze soli a kamene.

Se zaúpěním jí položil čelo na rameno. „Je mi to líto.“ Ta chvíle, kdy bylo všechno možné, zmizela jako fata morgána, rozplynula se stejně jako alkoholové výpary.

„Odpusťte mi, má paní.“ Už se od ní odvracel, když vztáhla ruce a do dlaní uchopila jeho tvář. Chvíli tak stáli a dívali se jeden na druhého. Hawkwood nedokázal přečíst, co se jí zračí v očích.

„Vy mi odpusťte, kapitáne,“ promluvila měkce a pak mu položila hlavu na rameno; ucítil, jak se chvěje. Rozradostněný a popletený současně ji políbil na vlhké vlasy. Půl minuty k němu zůstala přitisknutá, pak se narovnala a bez jediného slova odešla, zamířila zatopenou chodbou do své kajuty. Hawkwood zůstal stát bez hnutí jako zasažený bleskem.

Když konečně vystoupil zpět na palubu, cítil se podivně osvobozen. Jako by to, zda loď přežije nebo ne, ztratilo význam. U kormidelního kola teď stáli čtyři muži. Zbytek posádky se před větrem ukrýval na zvýšené palubě za kolem. Hawkwood k ní vyšplhal a zkontroloval kurz na plavební tabulce *(tabulka s dírkami, na níž se kolíky vyznačuje uplutá dráha lodi).* Stále je to hnalo na východoseverovýchod a jestli byl jeho odhad správný, rychlost *Mořského zajíce* činila asi devět uzlů. Před bouří se nacházeli nějakých padesát lig návětrně od gabrionského pobřeží. Za současné rychlosti do něj narazí za necelých šestnáct hodin. Už neměl žádný čas. S jasnou myslí se Hawkwood postavil ke kormidelnímu kolu a zakřičel na kormidelníka: „Dvě čárky vlevo, chci ji dostat na severoseverovýchodní kurz, mládenci. Arhuzi!“

„Ano, pane.“ První důstojník vypadal tmavý a promočený jako lachtan.

„Chci vypustit vodní kotvu ze zádě na pěti stech sáních palcového lana. Použijte jednu z brámových plachet. Zpomalí to náš postup do závětří.“

Arhuz neodpověděl, ale neradostně přikývl a opustil záďovou palubu, vybral si několik námořníků a odešel s nimi do podpalubí.

Rozhodnutí padlo. Pokusí se obeplout mys a pak naberou kurz přímo na sever. Když se zvedne jižní vítr, budou mít před sebou k manévrování celé Hiberianské moře místo toho, aby bojovali o prostor podél jižního pobřeží Gabrionu. Budou se muset pokusit proplout úžinou, nic jiného jim nezbývá.

Jestli se nám to povede, pomyslel si Hawkwood. Pořád cítil kolem krku Isolliny paže a slanou chuť jejích úst, jak se pod jeho rty nepohnula. Nedokázal přijít na to, co to znamená, a bylo mu líto, že z něj musela cítit brandy.

Loď změnila kurz a do levého ucha mu vlétl prudký poryv větru. K podélnému kývání se připojilo i příčné kolébání a tyto vývrtkovité pohyby způsobily, že šebeka nyní nabírala přídí mnohem více vody, zatímco tlak na kormidlo se snažil špice kormidelního kola vytrhnout z pěstí kornidelníků. Zaklesli na ně kladkostroj, aby si pomohli, ale Hawkwood měl spíše obavy o lanovody na kormidelním bubnu pod palubou.

„Pomalu s tím kormidlem!“ zakřičel na kormidelníka. Mají tak málo prostoru pro manévrování a kurz musí být nastaven přesně.

Na palubě se objevil Bleyn, na sobě měl nepromokavý námořnický kabát, příliš velký. „Co mohu dělat já?“ zakřičel zlostně.

„Jdi dolů a pomoz chlapům u pump.“ Přikývl, zakřenil se jako maniak a znovu zmizel. Pumpy vytlačovaly do odtokových kanálů v závětří poměrně dost vody, ale vypadalo to, že *Mořský zajíc* jí nabírá víc, než jsou schopni odčerpat. Jako by cítil Hawkwoodovy obavy, objevil se před ním lodní tesař.

„Pieto!“ pozdravil jej Hawkwood. „Jak je na tom loď?“

„Máme v šachtě tři stopy vody, kapitáne, a stále jí přibývá. Byla to vždycky suchá loď, ale současný kurz jí otvírá švy. Dole všude plavou ucpávky. Nemůžeme ji stočit zpět po větru?“

„Jenom jestli ji chceš vidět rozbitou o útesy Gabrionu. Ať se pumpy nezastavují a nasaďte na kotevní průvlačnice plachtovinové kryty. Musíme to nějak přečkat.“

Tesař se poškrábal na čele a odešel do podpalubí, na tváři znepokojený až ustrašený výraz.

Hawkwood si uvědomil, že tuhle nepoddajnou loď miluje. *Mořský zajíc* si statečně razil cestu mezi vlnami, které se jako předtím rozbíjely o jeho levý výbok, nicméně držel čelo přední nástavby tvrdošíjně na kurzu, jako by ani nepotřeboval do krajnosti vytočené kormidlo. Byl stejně paličatý jako jeho kapitán.

Být tady na palubě, to znamenalo cítit se naživu. Bylo to nekonečně lepší než cokoliv, co mohlo být nalezeno na dně láhve. Byl to důvod, pro který se narodil.

Hawkwood zaujal kapitánské místo na návětrné straně zadní paluby. Cítil, jak moře bičuje silnými proudy vody trup jeho dobré lodi, cítil, jak jí protéká život a loď, naprosto živoucí bytost, se pod jeho nohama vznášela a vzpínala silou moře. Rozesmál se zplna hrdla do tváře temným mračnům, bičujícímu dešti a hněvivé zuřivosti bouře.

Kapitola čtrnáctá

Corfe se rozhodl, že pohřeb bude stejně okázalý jako smuteční obřad pro krále a Odélia bude uložena k věčnému odpočinku s pompou a ceremoniálem, jaké Torunna nezažila od pohřbu krále Lofantyra před více než sedmnácti lety. Formiovi Sirotci lemovali ulice s uctivě skloněnými píkami a jednotka pěti tisíc Katedrálníků doprovázela pohřební vůz do katedrály, kde byla torunnská královna uložena po bok velké rodině pohřbených Faentyrů. Sám pontifex Albrec sloužil zádušní mši a celá nejvyšší a nejbohatší šlechta byla namačkána ve vší své nádheře v kostelních lavicích. S Odélií se přetrhlo poslední pouto, které spojovalo Torunnu dneška s Torunnou před merduckou válkou, se světem dokonale jiným, než jaký je dnes. Mnoho přítomných vrhalo opatrně a nenápadně pohledy na krále. Ve skrytu duše se divili a pátrali, co je pravdy na pověstech, že brzy po pohřbu bude následovat královská svatba. Bylo veřejně známo, že samotná královna chtěla, aby se její

manžel oženil, ještě dříve, než její tělo vychladne. Ale koho si má vzít? Kdo je žena, která je vyvolena usednout na prázdný Odéliin trůn, zvláště v době, kdy Torunna vede otevřenou válku s tak mocným protivníkem, jako je Druhé císařství a když Hebrion už padl a Astarac se ocitl na pokraji porážky? Vážnost shromážděných, kteří přišli dát poslední sbohem své královně, nebyla strojená. Věděli, že se Torunna ocitla v jednom z nejvážnějších okamžiků své historie, možné ještě nebezpečnějším, než byly merducké války. Proslýchalo se, že Gaderion je obklíčen a generál Aras má co dělat, aby udržel průsmyk. Co udělá Corfe? Po řadu dní proudily do hlavního města davy odvedenců a podrobovaly se základnímu výcviku. Torunna se stala pevností, v níž se shromažďovaly armády. Kterým směrem se vydají? Nikdo krom členů vrchního velení o tom neměl ponětí a štáb uměl držet jazyk za zuby.

Když bylo po pohřbu a Odéliino tělo spočívalo v královské kryptě, opustili truchlící pozůstalí katedrálu a před lavicemi nejvyšší šlechty zůstala pouze osamělá dvojice. Stál tam král, v jeho stínu Felorin, tělesný strážce, a generál Formio. Po několika krátkých větách Formio odešel. Před odchodem položil králi ruku na rameno a jemně je stiskl. Usmáli se na sebe a pak Corfe znovu sklonil hlavu; stříbrný kroužek, který kdysi patřil Kailu Ormannovi, se mu zablýskal na hlavě.

Konečně král přešel katedrálou, následován Felorinem, a zaklepal na dvířka sakristie. Dutě znějící hlas pronesl: „Vstupte," a Corfe zatlačil na masivní, železem okovanou vráteň.

Uvnitř stál pontifex Albrec. Dva zakladatelé mu právě pomáhali svléknout slavnostní roucho. Za nimi se na policích třpytila řada ceremoniálních pohárů a relikvií. Na dlouhé tyči tam visel bohatě zdobený ornát, který musel pontifex nosit při příležitostech podobných té dnešní.

„Nechte nás o samotě, bratři," vyzval své společníky Albrec a oba kněží se hluboce uklonili, králi a poté pontifikovi, a bočními dvířky odešli.

„Corfe – pomohl bys mi?" zeptal se Albrec a přejel přes záhyb bohatě vyšívaného mešního roucha.

„Felorine," nařídil král, „počkej venku a postarej se, aby nikdo nevstoupil."

Potetovaný voják beze slova přikývl a prudce za sebou s hlasitým bouchnutím zavřel dveře.

Corfe pomohl Albrekovi z ceremoniálního oděvu a pověsil jej na bidlo na stěně, zatímco malý klerik si přetáhl přes hlavu obyčejnou černou róbu zakladatele, slabě vydechl, políbil symbol Svatého a pověsil si jej na krk. Ve dvou otvorech, které mu v obličeji zůstaly tam, kde byl kdysi nos, zasykl vzduch.

V rohu místnosti hořel oheň v malém kamenném krbu, vytesaném z jednoho kusu bazaltu, který pocházel z Cimbrijského pohoří. Stáli vedle sebe před krbem a ohřívali si dlaně, jako dva muži, co spolu bok po boku už dlouho pracují. Byl to Albrec, kdo první přerušil ticho.

„Pořád hodláš pokračovat v té věci?“

„Hodlám. Ona to také chtěla. Bylo to její poslední přání. A měla pravdu. Království to potřebuje. Děvče je už na cestě.“

„Království to potřebuje,“ zopakoval jeho slova Albrec. „A co ty, Corfe?“

„Co já? Králové mají povinnosti stejně jako výsady. Musí se tak stát a musí to být brzy, protože vyrážím do boje.“

„A co Heria? Máš nějaké zprávy, jak toto rozhodnutí přijala?“

Corfe sebou škubl, jako by ho uhodili. „Ani slovo,“ prohlásil. Stál a mnul si dlaň jedné ruky o druhou, jako by si je nad plameny myl. „Je to už osmnáct let, co jsem naposledy viděl její tvář, Albreku. Radost, kterou jsme spolu sdíleli, mi připadá jako nějaký sen.“ Corfův hlas zdrsněl a na tváři se mu objevil tak tvrdý výraz, že si nezadal tvrdostí bazaltu, před nímž stál. „Nikdo nemůže žít jenom vzpomínkami, zejména když ten někdo je král.“

„Na světě jsou i jiné ženy, jiná spojenectví, které lze uzavřít,“ namítl Albrec jemně.

„Ne. Toto spojenectví tato země potřebuje ze všeho nejvíc. Jednoho dne, Albreku – a vidím to před sebou velmi jasně – se Torunna a Ostrabar stanou jedinou zemí, spojeným královstvím, kde války, které jsme spolu vedli, budou jen historickým záznamem a tato část světa konečně pochopí, co znamená slovo mír. A úplně všechno, každá oběť, každá bolest je přiměřeným platidlem za to, aby se tato vize uskutečnila.“

Albrec přikývl, oči však nespustil z Corfeho zmučené tváře. *A co ty, můj příteli, pomyslel si, jakou oběť přinášíš ty?*

„Golophin přenáší zprávy rychlostí sokolího letu. Aurungzeb ví o Odéliině smrti a oba jsme souhlasili s malou, neveřejnou ceremonií. Nebudou se konat žádné obrovské oslavy nebo velkolepé průvody, ne po… po dnešním dnu. Lidem to oznámíme v pravý čas a já budu moci táhnout do války bez dalšího zdržování. Byl bych rád, kdybys nás oddal právě ty, Albreku, a právě tady," mávl Corfe rukou kolem, „daleko od všech zvědavců."

„Tady v sakristii?"

„Je to stejně dobré místo jako kterékoliv jiné."

Albrec přestal odporovat a začal si třít jizvy na rukou tam, kde ho mráz kdysi připravil o prsty. „Tak dobře, Corfe, ale – musím ti to říci – přestaň se trestat za osud, který ti byl vnucen. Není to tvoje chyba a zcela jistě to není nic, za co by ses musel stydět. *Co se stalo, odestát se nemůže.*" Vztáhl ruku a položil ji na Corfeho rameno. Torunský král se usmál.

„Ano, samozřejmě. Mluvíš jako Odélia." Pokusil se zasmát, ale moc se mu to nedařilo. „U boží krve, Albreku, moc mi chybí. Byla jedním z mála nejlepších přátel v mém životě, stejně tak jako Andruw a další mrtví. Byla mou další pravou rukou. Kdyby byla mužem, byla by tím nejlepším králem." Přikryl si otevřenou dlaní oko. „Možná jsem jí to měl říct. Třeba by tak netlačila na uzavření toho sňatku."

„Odélia? Ne, kdepak, stejně by chtěla, aby se ten sňatek uskutečnil, ačkoliv by jí to rozdíralo duši stejně jako tobě. Je jenom dobře, že se nikdy nedozvěděla, kdo vlastně je ostrabarská královna."

„Ostrabarská královna… občas bych rád věděl – dokonce i teď- jaké to pro ni bylo, jaké hrůzy musela zakusit, když jsem z Aekiru utekl se staženým ocasem."

„To by stačilo," zarazil ho Albrec tvrdě. „Co bylo bylo. Minulost nelze změnit, můžeš se jenom snažit, aby budoucnost byla lepší."

Corfe se zadíval na malého kněze a v jeho krví podlitých očích spatřil Albrec tolik bolesti, že jím to do hloubi duše otřáslo. Král se znovu usmál.

„Samozřejmě máš pravdu." Snažil se o lehký tón. „Uvědomuješ si, že Mirren bude mít macechu mladší, než je ona sama? Doufám, že se ty dvě spřátelí." Slovo *doufám* zaznělo z jeho úst trochu podivně. Objal malého mnicha, jako by byli bratři, pak poklekl a políbil pontifikův

prsten. „Už musím jít, Svatosti. Králův čas nepatří králi. Děkuji vám za čas, jenž jste mi věnoval.“ Pak vstal a odkráčel ze sakristie. Felorin mu otevřel dveře a společně odešli, král a jeho stín. Albrec zíral bez pohnutí do plamene, který stále hořel v krbu. Ani neslyšel, že se jeho dva pomocníci vrátili a zůstali za ním stát v tichu plném úcty. Pořád se nemohl vzpamatovat, stále viděl zář, která tryskala z hloubi Corfeho očí. Byl to pohled muže, který není schopen nalézt klid v životě, a tak jej bude hledat ve smrti.

Následkem horečné aktivity ve vojskem přeplněné Torunně si jenom málo lidí všimlo merducké karavany, která dorazila o několik dní později. Skládala se z třiceti vozů a v jejím středu neslo osm silných otroků palankýn. Karavanu doprovázelo čtyřicet Katedrálníků. Vstoupili do města severní bránou, kde stráž dostala příkaz, aby je očekávala. Merdučtí vyslanci s doprovodem nebyli v těchto dnech v Torunně nic neobvyklého. Nikdo se příliš nepozastavoval nad tím, že se karavana pustila na kopec vévodící ústí řeky, kde stál v celé své slávě královský palác. Všechna okna měl zakryta černým suknem na znamení smutku za zemřelou královnu.

Podporučík Baraz se v době příjezdu karavany nacházel na palácovém nádvoří. Díval se, jak těžké vozy tažené velbloudy procházejí branou. Velbloudí postroje byly v bílé a černé, v ostrabarských barvách. Zavelel čestné stráži a ta na jeho povel vzdala šavlemi hold přijíždějícím. I palankýn se zastavil, ačkoli stále spočíval na ramenou zpocených otroků. Do hedvábných závojů zahalené merducké komorné odhrnuly závěsy nosítek a uvnitř se objevila nezřetelná silueta dívčí postavy. Dívce pomohli vystoupit na dláždění nádvoří po schůdcích, složených ze tří různých stoliček. Zůstala nerozhodně stát, obklopená komornými. Baraz předstoupil a uklonil se. „Paní,“ oslovil ji merducky, „jste co nejsrdečněji vítána v torunském království, na půdě jeho hlavního města.“

Nedostal se moc daleko s květnatou a pečlivě připravenou řečí, kterou si sestavil minulou noc, když ho král informoval o novém úkolu, protože z hloučku žen vystoupila statná merducká matrona, a oči jí nad závojem blýskaly. Rázným hlasem se zeptala, proč se nedostavil král osobně, aby svoji budoucí ženu přivítal.

„Zdržely ho neodkladné záležitosti,“ odpověděl jí Baraz hladce. „Přípravy na válku –“

„Sibir Barazi! Dobře tě znám! Byla jsem členkou domácnosti tvého strýce, ještě než byl odvelen do paláce. Můj statečný chlapče, jak jsi mi ale vyrostl!“ Matrona popadla Baraze svýma obrovskýma rukama a přitiskla si jeho hlavu na prsa, na silně naparfémovaný výstřih. „Ty nepoznáváš Harattu, která ti utírala nos, když jsi ještě ani nedokázal vyslovit svoje jméno?“

S nesnázemi se vymotal z objemné chůviny róby. Mezi muži čestné gardy za jeho zády se ozvalo několik dušených vyprsknutí a oči štíhlé dívky, která právě vystoupila z palankýnu, se naplnily potlačovaným smíchem.

„Jak bych jen mohl zapomenout! A nyní – má paní –“ obrátil se na dívku – „mám rozkaz doprovodit vás a váš doprovod do komnat v paláci. Rovněž mám nařízeno splnit každé vaše přání.“

Haratta se obrátila a energicky zatleskala. Docela jiným tónem, hlasem, který připomínal štěkot výcvikového seržanta, začala vydávat rozkazy postávajícím dívkám, otrokům a ostatním. Pak se obrátila na Baraze – za zády nechala chaotickou aktivitu, v niž změnila obraz poklidně stojící karavany – a štípla ho do zrudlé tváře. „Vyrostl z tebe takový hezký mladíček a už stojíš tak vysoko v přízni krále Corfeho. Jen nás veď, veliteli Barazi! Paní Aria i já tě budeme následovat kamkoliv, o tom tě můžu ubezpečit.“ Zamrkala na něj s mateřskou vlídností a když zaváhal, zatřásla jím jako kuřetem, které se jí připletlo do cesty.

Celý průvod tak trochu připomínal cirkus. Baraz v čele s Harattou, která bez ustání mluvila, pak Aria se svými dívkami. Pak následovalo procesí těžce naložených mužů. Ti se prohýbali pod vahou truhel, balíků, stočených koberců, cestovních vaků a dokonce klece se slavíkem. Ale smuteční výzdoba paláce nakonec přiměla zvážnět i žoviální Harattu a než dorazili do Ariiných komnat, celá skupina se zahalila do smutného mlčení.

Palácový majordomus, starý a zkušený praktik jménem Cullan, očekával jejich příchod obklopen dvořany, oblečenými do smutečního. Merdučtí hosté byli odvedeni do mramorem vykládaných komnat, které byly už tradičně vyhrazeny návštěvníkům z královského rodu. Tomuto účelu komnaty nesloužily již od smrti krále Minantyra, tedy téměř

čtyřicet let. Dokonce ani roztopené krby ve všech komnatách neměly velký vliv na všudypřítomný chlad. Haratta si prohlédla přidělené prostory velmi kriticky; přesto zůstala Ariina gardedáma i nadále velmi zdvořilá, třebaže si od Cullena a jeho podřízených zachovala jistou odtažitost. Merdučtí otroci složili do každé místnosti malou horu zavazadel a pak byli odesláni do svých vlastních pokojů nad kuchyní – mnohem teplejších a méně přívětivých než velké místnosti, kde budou bydlet jejich páni.

Baraz se otočil k odchodu, ale Aria mu položila ruku na paži. „Kdy uvidím krále, podporučíku Barazi?“

„To nevím, má paní. Měl jsem rozkaz dohlédnout na vaše ubytování a pak ohlásit váš příjezd přímo králi, nic víc.“

Stáhla ruku s lehkým přikývnutím. Oči měla plné neuvěřitelného mládí a pod nalíčením z nich vyzařovalo cosi blízkého strachu. Baraz se na ni usmál. „Nebojte se, má paní, král je dobrý muž,“ pak se vzpamatoval a zasalutoval. „Před vašimi dveřmi bude několik palácových služebných; jejich povinností je postarat se v okamžení o veškeré vaše potřeby. Přeji krásný den, má paní.“ A byl pryč.

Ariin doprovod strávil zbytek dne snahou změnit chladné komnaty v opravdové a alespoň poněkud útulnější obydlí vhodné pro merduckou princeznu. V době, kdy sem s večerem začal pronikat z vrcholů Cimbrijských hor chlad, bylo strohé prostředí změněno v příjemné komnaty, celek připomínal přesně to, na co byli zvyklí z domova. Husté koberce, hrající všemi barvami, pokrývaly kamenné podlahy nebo visely na stěnách. Mosazné a stříbrné lampy svítily na stěnách, ve vzduchu se vznášela vůně kadidla a slavík se snažil vyzpívat svoje malé srdéčko ze zlaté klece.

Aria a Haratta byly v ložnici a vybalovaly hedvábné šaty a závoje z jedné obrovských truhel. Haratta se rozčilovala nad každým nesprávným záhybem jednotlivých šatů, když vtom do místnosti vtrhla komorná a s pohledem vyplašené srny padla před svou paní na kolena.

„Paní, paní! Torunský král přišel!“

„Co?“ vyštěkla Haratta. „Beze slova ohlášení? Musíš se mýlit.“

„Ne! Je to on, je sám, doprovází ho jen potetovaný voják, a čeká u vchodu do komnat. Přeje si mluvit s princeznou!“

Haratta mrskla drahocennou hedvábnou róbu na podlahu a začala se rozčilovat. „Barbaři! Pošli ho pryč! Ne, ne, to nemůžeme udělat. Můj drahoušku, musíš ho přijmout – koneckonců je to král, ačkoliv začínám věřit těm povídačkám o jeho selském původu. To je neslýchané – takhle se sem vnutit, bez ohlášení. Vezmi si závoj, děvčátko! Promluvím si s ním a napravím mu hlavu.“ Haratta se vztyčila, zahalila si tvář a vyřítila se z komnaty v oblaku rozhořčené zuřivosti.

V hlavním předpokoji stál středně vysoký muž a ohříval si ruce u pánve nad rozžhavenými uhlíky. Byl oblečen do tmavého oděvu, tunika mu seděla dokonale a odhalovala dobře rostlou postavu mladíka. Ale když se otočil, uviděla Haratta, že vlasy má ze tří čtvrtin šedivé. Oči byly propadlé únavou, ačkoliv se v záři lamp živě blýskaly. Na hlavě měl jednoduchou stříbrnou obroučku. To byla jediná ozdoba. Haratta byla rozhodnuta mu řádně vyčinit, zdvořile, ale jasně, za jeho nedostatek taktu. Ale něco v jeho očích ji zarazilo, ještě než pronesla první slova. Udělala pukrle po ramusianském způsobu.

„Mluvíš normansky?“ zeptal se.

„Jenom trochu, můj pane. Ne moc dobře.“

„Řekli mi, že se jmenuješ Haratta.“

„Ano, pane.“

„Já jsem Corfe. Jsem zde, abych se setkal s paní Ariou. Omlouvám se, že jsem nemohl být přítomen, když jste přijely, ale zdržely mne státnické záležitosti.“ Přerušil se a když viděl, jak jí po obličeji přebíhají výrazy plné obav, jeho oči ztratily svůj tvrdý výraz. Dál pak pokračoval v merdučtině:

„Rád bych si s tvojí paní promluvil, jen na chvíli. Je-li to nutné, počkám.“

Tvář se jí rozjasnila. „Požádám ji, aby přišla okamžitě.“ V pohledu tohoto muže bylo něco, co už při prvním setkání nutilo lidi s radostí poslouchat jeho rozkazy.

Když o několik minut později vstoupila do místnosti Aria, byla oblečená do nádherného hedvábného roucha barvy půlnoční modři, nejkrásnějšího, které vlastnila, oči měla zdůrazněné stříbrnými stíny a oční koutky jemně protažené černým antimonem. Haratta ji následovala a pak se usadila do nenápadného křesla v rohu předpokoje; odtud

pozorovala, jak její paní vykročila pevným krokem vstříc svému budoucímu muži, dost starému na to, aby mohl být jejím otcem.

Torunnský král se hluboce uklonil a ona mu odpověděla půvabnou úklonou hlavy. Nevypadal moc staře. Ve skutečnosti se pohyboval jako mladý muž. Nebyl ošklivý a prvotní dívčí strachy, ukryté v hloubi duše, se rozplynuly. Nebude sdílet lože s nějakým břichatým holohlavým starochem.

Vyměnili si několik bezvýznamných dvorských pozdravů, zatímco jeden druhého pozorně studovali. Jeho merdučtina byla docela dobrá, ale nikoli plynulá, jako by se jí rychle naučil v poslední době. Na její žádost pak přešli do normannštiny, protože ona nedělala rozdíl mezi těmito dvěma jazyky. Dalo se říci, že oba byly její mateřštinou, díky matce. Měl přísný výraz, ale když ho přiměla k úsměvu, pod maskou krále uviděla tvář mnohem mladšího muže, záblesk někoho dalšího. Uvědomila si, že se jí jeho vážnost líbí a stejně ten neočekávaný úsměv, který ji rozhrnul jako oponu. Oči měl skoro stejné barvy jako ona.

Zeptal se na její matku. Když tuto otázku položil, obrátil se k ohřívací pánvi a upřeně se zahleděl na žhavé uhlíky. Matka se má docela dobře, ujistila ho Aria. Posílá svému budoucímu zeti mnoho pozdravů. Tu poslední větu pronesla pouze ze zdvořilosti, ale když dozněla, plamen v ohřívací pánvi znenadání vyhasl a z dosud žhavých uhlíků se stala hromada popela. Král upadl do strnulé mlčenlivosti a ona se podivila, co asi řekla, že ho to urazilo. Konečně se k ní znovu obrátil a ona uviděla, že mu na čele vyvstalo několik kapek potu. Oči mu znovu hluboko zapadly do tváře a světla lamp už se v nich neodrážela.

„Mohu spatřit vaši tvář?“

Byla zaskočená, neměla ponětí, jak reagovat na tak odvážnou žádost. Podívala se na Harattu, která seděla ve stínu, a málem ji požádala o radu, ale pak si uvědomila, jak by to vypadalo. A proč vlastně ne? Je to její budoucí manžel, konec konců! Bez jediného slova si odepnula závoj a stáhla z hlavy hedvábnou kapuci.

Uslyšela, jak Haratta rozčileně vydechla, ale celou svoji pozornost upřela na královu tvář. Z ní vyprchala veškerá barva. Vypadal, jako by utrpěl šok, ale rychle se ovládl. Pozvedl paži, jako by ji chtěl pohladit po tváři, ale pak ji spustil, aniž by dokončil pohyb.

„Jste zrcadlovým obrazem své matky,“ pronesl chraptivě.

„To mi říkají všichni, můj pane.“ Zahleděli se na sebe a něco nepopsatelného mezi nimi přeskočilo. Hluboko v něm se ukrýval obrovský neukojitelný hlad, nekonečně smutná touha, která jím otřásla do morku kostí. Uchopila jeho tvrdou dlaň do své ruky a ucítila, jak se pod jejím dotekem zachvěl.

Ale to už k nim chvátala Haratta. „Můj králi, to není správné. Jsem tady jako princeznina gardedáma a strážkyně a musím říct, že jednáte proti tradicím. Ario, co to děláš? Zahal se, děvče. Manžel smí vidět tvář své ženy až o svatební noci. To je hanba!“

Corfe nespustil oči z Arianiny tváře ani na okamžik. „Tady v Torunně máme jiné zvyky…“ prohlásil klidně. „A navíc, zítra ráno budeme oddáni.“

Arianino srdce se zachvělo. „Tak brzy? Ale já –“

„Už jsem mluvil s vaším otcem a on souhlasil. Vaše věno přiveze váš bratr Násir; cestuje za vámi s posilami.“

Haratta vypadala, jako by se dusila. Zakryla si oči dlaněmi. „Moje malá ubohá holčičko. Tolik se za ni stydíte, můj pane, že se svatbou spěcháte jako – jako zloděj za noci?“

Corfeho studený pohled jí zavřel ústa. „Jsme ve válce, ženo, a toto království právě pochovalo svoji královnu. Moji ženu. Nic není tak, jak by si to kdokoliv z nás přál, ale to nutnost nám diktuje, co se bude dít. A já musím brzy odejít do války. Odpusť mi, Ario. Nezamýšlel jsem tě urazit. A tvůj vlastní otec si uvědomuje, jaký je stav věcí.“

Aria přikývla. „Rozumím.“ Stále držela Corfeho prsty ve své dlani a ucítila, jak ji něžně stiskl, než ji pustil.

„Ráno tě bude očekávat krytý kočár a dopraví tě do katedrály, kde budeme oddáni. Můžeš s sebou vzít Harattu a ještě jednu dívku, ale nikoho víc. Máte nějaké otázky?“ Vypadal, jako by právě vydával rozkazy jednotce vojáků. Hlas mu ztvrdl a ztratil veškerý cit; to zazněl hlas velitele. Aria a Haratta skoro naráz zavrtěly hlavami.

„Výborně. Uvidíme se zítra ráno.“ Zvedl Arianinu ruku k ústům a políbil jí konečky prstů. Ucítila suchý dotyk, jako by ji pohladilo peříčko. „Dobrou noc, dámy.“ Pak se obrátil na podpatku a odešel. Když za ním zaklaply dveře, ukryla Aria tvář do dlaní a silou vůle bojovala se vzlyky, které hrozily přerůst v otevřený pláč.

Vzbudilo ji zvonění zvonů. Venku došlo před několika dny k jednomu z posledních jarních sněžení a obvyklý hluk Aurungabaru tlumila sněhová pokrývka. Ale teď se rozhlaholily zvony všech ramusianských kostelů, které přežily do dnešních dnů. Hlavní slovo mezi nimi měl zvuk titánských bronzových zvonů katedrály. Heria odhrnula přikrývku a přehodila si přes ramena kožešinový plášť. Odtáhla vyšívané závěsy, otevřela bohatě zdobené okenice a vyhlédla z okna.

Studený vzduch ji přiměl překvapeně zakašlat a bílá záře sněhu ji po šeru pokoje oslnila. Slunce teprve vycházelo, nebylo z něj vidět nic, jen nezřetelné paprsky pod silnou vrstvou mraků. Nastala nějaká krize? Ale lidé, kteří se procházeli po ulicích, nevypadali vyděšeně. Proudy dobytka byly hnány k tržišti, zahalené v oblaku páry, která jim stoupala v mrazivém ovzduší od tlam, honáci zívali. Nikdo se zjevně neznepokojoval zprávami o válce, ohni nebo invazi.

Ze zamyšlení ji probralo až klepání na dveře. Vstoupily její služebné, přinášely horkou vodu a oděv na dnešní den. Zavřela okenice bez jediného slova a nechala je, aby ji svlékly; klidně mohly být všechny hluché, protože vyzvánění nevěnovaly sebemenší pozornost. Když byla nahá, vstoupila do přinesené vany s horkou vodou a ony ji začaly omývat silně parfémovanými houbami, vytaženými ze zářivě jasných hlubin Levangore. Pak ji zabalily do nahřátých ručníků a ona přešla na suchou podložku, aby si mohla vybrat mezi přinesenými rouchy, které si dnes oblékne. V tom okamžiku do místnosti vstoupil bez jakýchkoliv okolků sultán. Spokojeně si mnul ruce pokryté prsteny. „A mám tě!“

Všechny komorné padly na kolena, pouze Heria zůstala stát. „Můj pane, právě se koupu.“

„Čert vem koupel!“ zazubil se Aurungzeb zpod plnovousu. Sedl si do křesla, které pod jeho vahou varovně zaskřípalo, a upravil si plášť kolem obrovského břicha. Dýka, kterou nosil za šerpou, se vysunula a trčela, jako by mu vyrůstala přímo z těla. „Konec konců tady není nic, co bych už neviděl, tím jsem si jist. Pořád jsi mojí ženou a pořád, jak vidím, máš velmi krásnou postavu. Odhoď ty ručníky, Aharo; dokonce ani královny nesmí být pořád plné vlastní důstojnosti.“

Udělala, jak jí nařídil, a stála před ním podobna nahé bílé soše, zatímco jí u nohou klečely komorné. Aurungzeb se pásl na její nahotě

očima plnýma vzrušení a vůbec si nevšímal, nebo si nebyl vědom nenávisti, která jí šlehala z očí.

„Nádhera, opravdu nádhera. Slyšíš ty zvony? Samozřejmě je slyšíš. Spěchal jsem, abych byl první, kdo ti oznámí tu novinu. Spojenectví, které jsem začal budovat před tak dlouhou dobou, je uzavřeno. Dnes ráno se naše dcera provdá za Corfeho Torunnského a naše království se tak navždy spojí. Můj vnuk bude jednoho dne vládnout Torunně. Ha ha!“

Do tváře se jí nahrnula krev. „Ale to se nemělo stát tak rychle! Měli jsme se zúčastnit ceremonie. Měla – měla jsem to být já, kdo ji dovede k oltáři. Na tom jsme se přece dohodli.“

Aurungzeb mávl chlupatou rukou. „Ukázalo se, že to za daného stavu věcí není možné – navíc, co je tak zvláštního na malé ceremonii? Právě pohřbili svoji královnu a Corfe si přál nenápadný obřad, bez honosných oslav. Navíc se musí brzy vypravit do války. A bylo by nejlepší, kdyby ještě předtím zasel do Arii své sémě.“

Heria vyškubla jedno ze svých rouch komorné, která se krčila, zmrazená hrůzou, u nohou své paní. Oči královně žhnuly vnitřním žárem, ale jinak byly prázdné, jako by jí otřásl nějaká krutý skutek, kterého si byla vědoma jen ona sama.

„Měla jsem tam být,“ opakovala šeptem. „Měla jsem je vidět. Měla…“

Aurungzeb se začínal zlobit. „Ano, ano, to všechno vím! Ale záležitosti státu jsou důležitější. Nemůžeme mít všechno, co si přejeme.“ Vstal z křesla a vztyčil se nad ní v celé své výšce. „Konečně si uvědom, že se obřad už odehrál.“ Uchopil ji za bradu a zvedl jí hlavu, aby jí viděl do očí. Dívala se skrz něj, jako by neexistoval, a on vztekle zafuněl.

„Královna nebo ne, jsi moje žena a skloníš se před mojí vůlí. Myslíš si snad, že svět tady je jen proto, aby byl takový, jak to vyhovuje tobě?“ Když ji pustil, zůstaly jí na lících stopy jeho prstů.

Do Heriiných očí se vrátilo vědomí. Po chvíli se usmála. „Můj sultáne, máte pravdu jako vždy. Co bych mohla vědět o záležitostech státu! Vždyť jsem jen pouhá žena.“ Rukou uchopila manželovu dlaň, položila si ji na jedno ze svých plných ňader. Aurungzebova tvář se změnila.

„Občas si potřebuji připomenout, že jsem žena,“ pronesla Heria a šibalsky zvedla obočí ve vyzývavém výrazu. Aurungzeb si olízl horní ret.

„Nechte nás o samotě," nařídil komorným. „Královna a já si potřebujeme promluvit."

Komorné okamžitě vstaly a s uctivě skloněnými hlavami opustily pokoj. Když se za nimi zaklaply dveře, Aurungzeb se usmál. Vztáhl ruku a Heriina róba spadla.

„Ano, stále krásná," zašeptal a znovu se usmál. „Můj miláčku, vždycky jsi věděla, jak –"

Ruka, která ho hladila pod šerpou, bleskurychle uchopila slonovinovou rukojeť dýky. Vytasila zbraň jediným plynulým pohybem.

„Ale ty jsi nikdy nevěděl," řekla a vrazila mu ji hluboko do břicha. Dalším pohybem břicho otevřela, takže se z rány vyvalily vnitřnosti, doprovázené fontánou krve. Aurungzeb padl na kolena, tvář plnou nepopsatelného úžasu, a bezúspěšně se snažil rukama stáhnout okraje rány.

„*Stráže*," ale zvuk, který mu vyšel z hrdla, byl sotva silnější než šepot. Převrátil se na bok do kaluže vlastní krve a oči se mu začaly obracet v sloup. Několikrát škubl nohama.

„*Proč* –?"

Jeho královna na něj shlížela s opovržlivým výrazem, se zakrvácenou čepelí stále pevně sevřenou v malé pěsti. „Jmenuji se Heria Car-Gwion z města Aekiru, a mým pravým manželem je a vždy byl Corfe Cear-Inaf, kdysi poručík posádky Aekiru, nyní torunnský král." Oči se zabodly do zděšené tváře umírajícího Aurungzeba.

„*Rozumíš mi*?"

Ostrabarský sultán cosi zamumlal. Hrůzou naplněnýma očima probleskl strašlivé poznání. Jednou rukou pustil okraj rány a natáhl ji po Herie jako dravci spár. Ustoupila o krok. Zanechávala za sebou krvavé stopy a bez hnutí se dívala, jak z něj vyprchává život. Ještě jednou se pokusil zakřičet, ale ústa mu vyplnila krev a zadusila výkřik v zárodku. Zakryla mu obličej svou róbou a stanula nad ním nahá, zatímco on se pod látkou ještě několikrát zachvěl. Nakonec zůstal ležet bez hnutí. Z očí jí vytryskly slzy, ale tvář setrvala nehybná, jako vytesaná ze žuly.

Zamrkala a najednou si uvědomila váhu zbraně, kterou dosud svírala v ruce. Paži měla až po loket šarlatovou sultánovou krví. Ozvalo se tiché, ale neodbytné klepání na dveře.

Přes závoj slz se podívala po pokoji a usmála se. Pak si ostrou čepel vrazila hluboko do vlastní hrudi.

Kapitola patnáctá

Královská ložnice byla jakousi zakázanou zónou. Dominovala jí obrovská postel s nebesy – vypadala jako pevnost. Postel měla solidní, pevnou konstrukci, jako by byla navržena k plnění povinností, nikoliv pro potěšení. Corfe v ní spal sám skoro čtrnáct let.

Stál před krbem dostatečně velkým, aby se v něm dala upéct půlka prasete, a bez důvodu si hřál ruce před plameny, které v něm šlehaly. Tatáž komnata, tentýž prsten na jeho ruce, ale dnes to bude úplně jiná žena, která mu zahřeje postel. Uchopil pohár plný vína, který diskrétně stál na krbové římse. A vypil obsah jedním douškem. Klidně by to mohla být voda, chuť nápoje vůbec nevnímal.

Byla to opravdu tichá svatba. Přítomni byli pouze Formio, Comillan a Haratta jako svědkové. I Albrec byl stručný, přesně jak slíbil, díky Bohu. Aria odložila závoj i kapuci, protože ode dneška je Toruňankou, a sklonila hlavu, když ji pontifex korunoval jemně zdobenou obroučkou.

Corfe si nepřítomně přejel rukou po hrudi. Od ranního obřadu cítil u srdce neurčitou bolest. Nenapadlo ho, co ji vyvolalo. Začala během svatební ceremonie a připomínala modřinu.

„Vstupte," zavolal, neboť někdo zaklepal tak jemně, že to bylo téměř neslyšitelné.

Do komnaty vstoupilo menší procesí. První šel pár merduckých dívek, které nesly dvě zapálené svíčky. Pak vplula Aria, s vlasy barvy havraního křídla rozpuštěnými, kolem ramen černý plášť, a nakonec Haratta, která také nesla rozžatou svíci. Corfe se s určitým vnitřním pobavením díval na tři ženy, které stály kolem Arii, jako by ji chtěly chránit. Plášť jí byl sejmut a hozen na postel. Jediné, co zahlédl, byl záblesk bílého těla, které vklouzlo pod pokrývku. Pak se Haratta s oběma dívkami otočily a odešly. Dívky odcházely, jako by byly v hlubokém tranzu, ani jedna sebou netrhla, když jim na dlaně skanul horký vosk. Pouze Haratta se ještě zastavila.

„Přivádíme ji nedotčenou, můj pane, a tím jsme svou povinnost splnily. Přejeme vám, abyste z ní měl potěšení." Pohled Harattiných očí

mu prozradil, že mu přeje všechno jiné než právě tohle. „Budu čekat venku, jestli nebude něčeho zapotřebí.“

„To tedy nebudeš,“ vyštěkl Corfe, „okamžitě se vrátíš do svých pokojů, je to jasné?“ Haratta se beze slova uklonila a opustila pokoj.

Poté, co se svícemi odešly, vypadal pokoj najednou velmi tmavě, ozařovaný pouze plameny krbu. Corfe dopil poslední doušek vína a odložil sklenici. V té obrovské posteli Aria vypadala jako něčí zapomenutá panenka. Stáhl si tuniku a usedl na okraj postele, aby si mohl zout jezdecké boty. Přál si, aby tolik nepil, a zároveň aby vypil mnohem víc.

Boty odletěly na druhý konec místnosti a za nimi následovaly kalhoty. Stříbrnou obroučku Kaile Ormanna položil na noční stolek už s větší opatrností. Promnul si dlaněmi obličej a tiše se podivoval absurditě celé záležitosti. Těm podivným zákrutám osudu, které ho s touto dívkou přivedly do jedné postele. Raději o tom neuvažovat.

Vklouzl pod pokrývku a cítil se unavený, opilý a starý. Aria sebou trhla, když se k ní přitiskl. Byla úplně studená.

„Pojď blíž,“ vyzval ji. „Jsi zmrzlá jako kus ledu.“

Vzal ji do náruče. On byl rozehřátý teplem krbu, naproti tomu ona se třásla zimou. Připadala mu tak štíhlounká a křehká. Pohladil ji po vlasech. Vůně, kterou si najednou uvědomil, mu byla bolestně známá.

„Ten parfém, kterým voníš – kde jsi k němu přišla?“

„Byl to dárek na rozloučenou od mé matky.“

Zůstal ležet bez hnutí a málem se nahlas zasmál. Jako čerstvě ženatý ho koupil své mladé manželce. Vypadá to, že se na aekirských bazarech dosud prodává.

Odkulil se od třesoucí se dívky a zadíval se upřeně do plamenů tancujících v mohutném krbu.

„Můj pane, urazila jsem vás nějak?“ zeptala se ho.

„Teď jsi mojí ženou, Ario. Říkej mi Corfe.“ Přivinul ji k sobě. Už se trochu zahřála a ležela mu v ohybu paže s hlavou položenou na jeho rameni. Když se delší dobu nepohnul, pohladila mu prsty jizvu nad klíční kostí. „Co způsobilo tuhle ránu?“

„Merducký tulvar.“

„A tuhle?“

„To byla… k čertu, už si nepamatuji.“

„Máš hodně jizev, Corfe.“

„Celý svůj život jsem byl vojákem.“

Ztichla. Corfe se přistihl, že usíná, oči se mu únavou zavíraly. Bylo velmi příjemné jen tak tady ležet. Položil ruku na Arianin hladký bok a pohladil ji až ke stehnu. V té chvíli se v něm cosi zklidnilo. Lehce se na ni přetočil, přenášeje váhu na lokty, aby ji příliš nemačkal, a dlaní ji pohladil po tváři. Rty se jí překvapením vyklenuly do půvabného „o“.

Ta tvář v jeho dlaních, černé vlasy spočívající na polštáři. Rozezvučelo to v něm staré vzpomínky. Sklonil hlavu a políbil ji na ústa. Plaše mu polibek oplatila, ale pak jako by na ni přeskočil jeho žár a ona mu vyšla vstříc. Zprvu nesměle, naplněná touhou ho potěšit.

Snažil se, aby ji to moc nebolelo, ale přesto vyrazila slabý, ale ostrý výkřik a zaryla mu nehty do zad. Netrvalo to dlouho. Nakonec se z ní skulil. A zůstal strnule zírat do stropu. V hlavě měl jedinou myšlenku – tak, a je hotovo. V očích ho pálilo a cítil, jak mrká, jako by ho oslnilo polední slunce.

„To to vždycky tolik bolí?“ zeptala se klidně Aria.

„Když je to poprvé? Ano, ne – alespoň myslím, že ano.“

„Musím ti porodit syna. To mi nařídil otec,“ pokračovala. Uchopila ho za ruku, kterou měl pod pokrývkou. „Nebylo to tak hrozné, jak jsem se obávala.“

„Ne?“ usmál se neupřímně. Nedokázal se na ni podívat, ale byl jí vděčný za teplo, které z ní cítil, za její dotyk i tón hlasu. Přitáhl si ji do náručí a zatímco pořád mluvila, propadl se do hlubin požehnaného a bezesného spánku.

Probudilo ho bouchání na dveře. Než si uvědomil, že je vzhůru, zjistil, že sedí na posteli. Z ohně v krbu se stala hromada žhavých uhlíků. Obloha byla dosud temná jako uhlí. Do svítání bylo daleko.

„Sire,“ ozval se hlas za dveřmi. „Přišly velmi důležité zprávy z Ostrabaru,“ hlas patřil Felorinovi.

„Dobře,“ zavolal, „za chvíli jsem tam.“ Rychle na sebe naházel šaty a natáhl si vysoké boty, to vše před doširoka otevřenýma očima Arii, která si přidržovala pokrývku vytaženou až pod bradu. Maličko zaváhal a pak ji políbil na rty. „Spi ještě. Já se vrátím.“ Pohladil ji po vlasech, uvědomil si, že se na ni usmívá, a pak se obrátil k odchodu.

Palác byl ponořen v temnotě, kterou prozařovalo jenom několik lamp zavěšených na stěnách chodeb. Felorin nesl lucernu se zapálenou svíčkou a svit, který vydávala, vrhal jejich groteskní stín na zdi ozvěnou zvučících chodeb, jimiž procházeli.

„Golophin je tady, Sire," hlásil v chůzi Felorin Corfemu. „Je v Mečovém sálu a odmítá mluvit s kýmkoliv kromě vás. Podporučík Baraz mne upozornil na jeho návrat. Golophin byl v Arungabaru a odtamtud se vrátil za použití magické moci. Přináší důležitou zprávu. Dovolil jsem si probudit také generála Formia, Sire."

„To jsi udělal dobře. Veď mě."

Síň tonula v jeskynní tmě, kromě jedné části, osvětlované masivním krbem. Nedaleko od něj stál stůl se s rozsvícenou lampou. Golophin stál zády otočen ke krbu, a jeho tvář dnes více než kdy jindy připomínala zjizvenou škrabošku. Masku, která nevyjadřovala žádný pocit. Za stolem seděl Formio. Před ním ležel list papíru, inkoust a psací brk, nedaleko ve stínu postával podporučík Baraz.

„Golophine!" zvolal Corfe. Formio při králově příchodu vstal. „Jaké zprávy přinášíš?"

Čaroděj se s otázkou v očích podíval na Formia a Baraze.

„To je v pořádku. Klidně mluv."

Golophinova tvář zůstala prosta jakéhokoliv výrazu. „Byl jsem v Aurungabaru, není důležité, jak jsem se tam dostal. Vypadá to, že sultán i jeho královna se dnes ráno stali oběťmi atentátu."

Nikdo ani nehlesl, jen Formio vypadal trochu překvapeně. Corfe se opřel o nejbližší křeslo a pak do něj ztěžka usedl, jako kdyby najednou zestárl o desítky let.

„Jsi si jist?" vyhrkl Baraz.

„Naprosto jist," odsekl starý mág. „Ve městě vypukly nepokoje, zpanikařený dav se srocuje v ulicích. Podařilo se to na několik hodin utajit, ale pak se někdo podřekl a teď už je to všeobecně známo." Zachvěl se mu hlas a on se odmlčel, pak mu z hlasu zaznělo rozhořčení: „Takový způsob jednání je mi povědomý."

Podívali se na Corfeho, ale král seděl s hlavou v dlaních, obličej jako z kamene.

„Aruan?" zeptal se nakonec Formio.

„S největší pravděpodobností ano. Muselo se mu podařit propašovat do paláce svého agenta.“

Mrtvá. Jeho Heria je mrtvá. Konečně Corfe promluvil. „Říkal jsi, že se to stalo dnes ráno?“

„Ano, Sire, teď už vlastně včera ráno. Tři hodiny před polednem.“

Corfe se poškrábal na hrudi. Bolest, která tam přebývala, zmizela, ale namísto ní se objevilo něco jiného. Odkašlal si a snažil se utřídit si myšlenky.

„Nasir,“ promluvil znovu. „Jak daleko je od města?“

„Je s ním můj familiár. Právě teď se nachází deset lig východně od Khedi Anwar v čele patnáctitisícové armády, kterou podle dohody přivádí.“

„Už ví, co se stalo?“

„Ano, už jsem mu to řekl. Nechal strhnout tábor a usilovným pochodem se vydal zpět cestou, kterou přišel.“

„Ale my tu armádu potřebujeme,“ ozval se tichým hlasem Formio.

„Ostrabar nutně potřebuje sultána,“ odpověděl mu Golophin.

„Vždyť je to ještě chlapec, není mu ani sedmnáct let.“

„Má podporu armády. Navíc je to Aurungzebem veřejně uznaný následník. Nikdo jiný není.“

Corfe zvedl hlavu. „Golophin má pravdu. Nasir bude svoje muže potřebovat, aby nastolil v hlavním městě pořádek. Musíme se obejít bez nich.“ Heria je mrtvá, opravdu mrtvá.

Celou silou vůle bojoval proti vlně beznaděje, která hrozila, že ho utopí.

„Nasir bude potřebovat pět, možná šest dní, aby se dostal zpět do Aurungabaru. Golophine, nevíš, jestli požadavek na trůn vznesl ještě někdo jiný, a zda by se mohl najít někdo další a působit potíže?“

Kouzelník se na chvíli zamyslel. „Nevím o nikom. Je pravda, že Aurungzeb měl ještě pár dětí se svými konkubínami, ale Nasir je jediným uznaným synem a to je všeobecně známo. Nedokážu si přestavit, že by jeho nástup na trůn byl nějak ohrožen.“

„To je dobře. Kdo je v tomto okamžiku nejvyšší autoritou v Aurungabaru?“

Golophin kývl hlavou k podporučíku Barazovi, který stál zapomenut ve stínu. „Příbuzný tohoto mladého muže, šáhr Baraz mladší. Kdysi byl

královniným osobním strážcem a zůstal jejím důvěrníkem. Byl to on, kdo se chopil velení, když dvorní dámy objevily obě mrtvá těla.“

„Už jsi s ním mluvil?“

„Krátce.“ Golophin nevyslovil nahlas svá vlastní podezření ohledně šáhra Baraze. Věděl, že je jedním z nejčestnějších a nejpoctivějších mužů, se kterými se kdy setkal. Řekl čaroději otevřeně všechno o tom, jak došlo k atentátu, ale Golophin cítil, že si něco nechal pro sebe. Ale Golophin byl přesvědčen, že s provedením vraždy nemá nic společného. Šáhr Baraz mladší byl ze starých hraib, pro které znamenalo jakékoliv zalhání malou smrt.

Corfe vstal. „Formio, pošli rychlé kurýry do Aurungabaru s vyjádřením naší účasti novému sultánovi. Má naši plnou a neomezenou podporu, když to bude nutné, i materiální. Zavolej písaře, aby to přepsal do vhodné řeči, ale za úsvitu chci mít na cestě tři kopie.“

Formio přikývl a udělal si poznámku na list pergamenu. Skřípání pera a popraskávání dřeva v krbu byly jediné zvuky, které zněly prázdnou síní.

„Nebudeme mít dost jednotek,“ pokračoval Corfe pevně. „Budu muset oslabit Melfovu jižní expedici, abych zajistil dostatečné množství vojska pro hlavní operaci.“ Přistoupil ke krbu a opřel se pěstí o kamennou římsu. Setrval tak nějakou chvíli a upřeně zíral do plamenů.

„Nepřítel zaútočí a bude to právě teď, když je náš spojenec na chvíli ochromen. Formio, pošleš další depeši Arasovi do Gaderionu. Ať každým dnem očekává hlavní útok. A pak pošli stejné varování Heynovi na sever. Ať zrychlí tempo pochodu.

Co se týče Torunny samotné, chci aby byla armáda připravena vyrazit co nejdříve. Už jsme ztratili víc času, než jsme si mohli dovolit. Do týdne pod mým velením vyrazíme.“

Formiovo pero se zastavilo. „V horách je ještě příliš mnoho sněhu,“ namítl.

„Nedá se nic dělat. Ty zůstaneš zde, v mé nepřítomnosti budeš zastávat úřad regenta.“

„Corfe, přec –“

„Budeš poslouchat rozkazy jako každý.“ Corfe se odvrátil od ohně a usmál se na Formia, aby ulomil ostří své poslední věty. „Jsi jediný člověk, o kterém vím, že to zvládne.“

Formio přikývl. Z hrotu pera stekla velká kapka inkoustu a na bílém papíru vytvořila tmavou skvrnu. Corfe se obrátil na Golophina.

„Byl bych klidnější, kdybys s ním zůstal i ty.“

„To nemohu udělat, Sire.“

Corfe se zamračil. „Chápu, není to tvá povinnost.“

„Myslím, že jste mne nepochopil, Sire. Jdu s vámi.“

„Co? Proč, pro všechno na světě –?“

„Slíbil jsem jedné umírající ženě, můj pane, že vám zůstanu po boku v těžké době, která přichází.“ usmál se Golophin. „Nebo snad je mým zvykem sloužit králům. V každém případě jdu s vámi, pokud mne přijmete.“

Corfe se uklonil a do očí se mu vrátilo trochu života. „Budu poctěn, mistře magie.“ Když se narovnal, obrátil se k podporučíku Barazovi, který se ještě nepohnul.

„Byl bych velmi rád, kdybyste mne doprovodil i vy, podporučíku.“

Mladík udělal krok a vypnul se do ukázkového pozoru. „Ano, pane.“ Oči mu zářily nadšením.

„Je tady ještě jedna věc.“ Když na sobě ucítil jejich upřené pohledy, Corfe se odmlčel a tváří se mu mihl odraz hluboké vnitřní bolesti.

„Mirren musí okamžitě odejet do Aurungabaru a tam se provdat za Násira.“

Formio přikývl, ale Baraz vypadal opravdu nešťastně. Byl to nakonec Golophin, kdo promluvil. „A nemohlo by to ještě chvíli počkat?“ zeptal se jemně. „Sotva jsem začal její výuku.“

„Ne. Jakékoliv zdržení by v Nasirovi vytvářelo pocit nejistoty. Ne. Poslali Ariu a my musíme poslat Mirren. Když se provdá za nového sultána, dáme tím celému světu jasně najevo, že naše spojenectví je silnější než kdykoliv předtím, navzdory Aurungzebově smrti a návratu merduckých posil.“

„Je to ten nejjasnější signál, který můžeme vyslat,“ souhlasil Formio.

A bude jenom spravedlivé, abych trpěl stejným způsobem, jímž trpěla Heria. Je v tom všem jakási ironická symetrie, jako bychom hráli hru, pro kterou kulisy vytvořil jen tak pro zábavu nějaký bůh. Tak ať. Přidá tento další zármutek k ostatním.

„Podporučíku Barazi,“ promluvil nahlas, „buďte tak laskav a pošlete mi správce paláce. Formio, odnes své poznámky k písařům a vzbuď vyšší

důstojníky štábu. Za hodinu se tady všichni sejdeme. Felorine, postarej se, aby byly dveře dobře střeženy.“

Když už v hale zůstali jen oni dva, opřel se Corfe čelem o horký kámen krbové římsy.

„Golophine, jak zemřela?“

Starý kouzelník se na něj překvapeně podíval. Trvalo mu několik chvil, než si v hlavě srovnal odpověď na královu nečekanou otázku. „Merducká královna? Nožem, tak mi to řekl šáhr Baraz. Její dvorní dámy byly nedaleko, ale ani ony nic neslyšely. Tak mi to říkal.“

Corfeho slzy padaly nikým neviděny do plamenů a mizely v neznatelných obláčcích páry.

„Sire – Corfe – děje se něco, o čem by sis chtěl promluvit?“

„Dnes je moje svatební noc,“ odpověděl mu král mechanicky. „Čeká na mě má nová žena.“

Golophin mu položil ruku na rameno. „Možná by bylo dobré, kdyby ses k ní ještě na chvíli vrátil, aby se nestalo, že by se o té tragédii dozvěděla od někoho jiného.“

Proboha, na to málem zapomněl. Zvedl hlavu v jakémsi tupém údivu.

„Máš pravdu. Měla by to slyšet ode mě. Ale nejprve si musím promluvit s Cullenem.“

„Tak si aspoň trochu zavdej.“ Čaroděj mu nabídl malou kovovou láhev. Automaticky ji přijal a přiložil k ústům. Fimbrijská brandy. Když polkl doušek silného alkoholu, zaslzely mu oči.

„Vždycky mám po ruce něco, co mne zahřeje,“ prohlásil Golophin a sám se napil. „Proti zimě mi skoro nic jiného nepomáhá.“

Corfe se na něj podíval. Mág ho sledoval s přátelským pohledem, jako by ho vybízel, aby se svěřil. Na chvíli opravdu cítil silnou potřebu mluvit, jazyk se mu chvěl touhou podělit se s tímto starým mužem o své břemeno, jak to dělali před ním i další králové. Ale spolkl nevyřčená slova. Stačilo, že už to věděl Albrec. Nechtěl, aby ho dnes v noci ještě někdo litoval, to by ho zlomilo. Jsou tady další, kterým bude zapotřebí přátelského slova, než tato noc skončí.

Ozvaly se kroky a ve vchodu do haly se objevil vracející se Baraz se šedovlasým palácovým správcem. Corfe se k němu obrátil.

„Cullene, musíš okamžitě probudit princeznu Mirren. Ať se ihned sbalí na dlouhou cestu. Nech ve stájích připravit alespoň tucet lehkých

vozů, ať jich je dostatečné množství pro převoz důstojného doprovodu. Podporučíku Barazi, vy, na můj rozkaz, vyberete tercio kyrysníků jako princezninu osobní stráž.“

„A co mám říct princezně, kam půjde, Sire?“ zeptal se překvapeně Cullen.

„Pojede se vdávat do Aurungabaru. Před odjezdem ji vyhledám. Ale musí být připravena vyrazit za svítání. To je všechno, můžete jít.“

Správce chvíli nerozhodně stál, ústa se mu zavírala a otvírala. Pak se uklonil a rychle odešel; při chůzi si přitáhl těsněji k tělu noční oděv, jako by ho králova slova mrazila. V závěsu za ním odcházel nešťastný Baraz.

Na chvíli znovu okusili požehnané ticho. Corfe v sobě cítil velkou touhu rozběhnout se do stájí, osedlat koně a sám vyrazit na projížďku do hor. Utéci světu, válce a bolesti. Ale přinutil se silou vůle vzchopit. Dávno zraněná noha ho zase bolela.

„Nejlépe bude, když tu na mne počkáš,“ řekl Golophinovi. „Za chvíli jsem zpátky.“ Pak vykročil, aby pověděl své novomanželce, že se stala sirotkem.

Přepravní čluny se rozprostřely do vzdálenosti skoro čtyř mil od mola. Bylo jich asi sto, těch širokobokých lodí s malým ponorem. Každá z nich byla schopna pojmout do svých mohutných útrob pět tercií. Naloďování trvalo už dva dny, ale přístaviště bylo stále přeplněné vojáky, koňmi, mulami a horami zásob a materiálu. Ve zmatcích přišli o tucet koní a několik tun zásob. Ale podstatnou část už měli za sebou a transport s večerním přílivem vyrazí na sever. Lodě konečně začnou svou pomalou, ale jistou bitvu se silou proudu řeky Torrin.

„Konečně ten den nastal,“ prohlásil Formio s nucenou lehkostí.

„Ano, konečně, chvílemi jsem si myslel, že se nedočkám,“ zatahal se Corfe za špičky prstů železné rukavice. „Nechávám ti tady tři tisícovky pěšáků,“ pokračoval. „Dohromady s čerstvými odvedenci budeš mít poměrně silnou posádku. S Arasem a Heynem na severu a Malfem a Barzou na jihu byste se neměli dostat do bitvy.“

„Budeme postrádat merducké posily,“ poznamenal Formio smrtelně vážně.

„Ano, kdybychom je měli, i já bych se cítil klidnější. Ale zatím nemáme důvod si naříkat. Formio, veškeré papírování jsem už vyřídil s

Albrekem. V okamžiku, kdy vstoupím na palubu přepravní lodi, staneš se regentem a zůstaneš jím až do mého návratu. Nechám ti tu několik stovek Sirotků, aby vedli výcvik namísto gardy. Ostatní se už nalodili.“

„Bereš si s sebou ty nejlepší muže armády.“

„Vím. Mají před sebou těžkou cestu a tu by žádný čerstvý rekrut nezvládl.“

„Čaroděj jde s tebou také.“

Corfe se usmál. „Může se hodit. Navíc cítím, že je to dobrý muž.“

„Nevěřím mu, Corfe. Váže ho příliš mnoho pout s táborem nepřítele. Navíc ví nebezpečně mnoho. A zdroj svých znalostí nikdy nevysvětlil.“

„To je součástí jeho umění, hodně znát, Formio. A já jsem rád, že mi bude radit. Vím, že než válka skončí, střetneme se v bitvě s magií. Nebude na škodu mít s sebou někoho, kdo ji ovládá.“

„Rád bych šel s tebou,“ ozval se Formio tichým hlasem.

„I já bych byl rád, příteli. Ale zdá se mi, že čím má člověk na tomto světě vyšší postavení, tím méně má možnost dělat to, co by si přál.“

Formio pevně stiskl Corfeho paži. „Nechoď.“ Jeho normálně vážná tvář zrudla naléhavostí. „Nech jít mne, Corfe. Ty zůstaň tady.“

„To nemohu. To prostě v sobě nemám, Formio, a ty to víš.“

„Tak buď aspoň opatrný, příteli. Ty i já jsme viděli už hodně bitevních polí, ale něco hluboko v srdci mi říká, že to, které uvidíš ty, bude z nich nejhorší.“

„Copak, stal se z tebe věštec?“

Formio se usmál, ačkoliv v tom úsměvu nebylo mnoho humoru. „Možná.“

„Očekávej nás za časného léta. Když všechno půjde dobře, vrátíme se přes Torinnský průsmyk.“

Oba dva muži stáli a po dlouhou dobu se dívali jeden na druhého. Už nepotřebovali mluvit. Nakonec se objali jako bratři. Formio pak ustoupil a hluboce se uklonil.

„Sbohem, můj králi. Ať tvé kroky provází bůh.“

Na nábřeží přišla vyprovodit odplouvající armádu více než polovina města. Lidé mávali a provolávali slávu, když od mola odrážela loď za lodí a mířila do ústí řeky. Širokoboká plavidla vztyčila plachty, aby do

nich zachytíla jihovýchodní vítr, který vanul od Kardianského moře, a v dlouhé řadě začala svoji cestu proti proudu.

Torunnská princezna Mirren už opustila město a vydala se do Aurungabaru vstříc vlastní svatbě, ale nová torunnská královna stála na molu ve středu svých dvorních dam, dvořanů a osobních strážců. Zvedla ruku a Corfemu zamávala. Z bledé tváře prosté úsměvu se dívaly červené oči. V odpověď jí zasalutoval. Pak se odvrátil od bouřícího davu a upřeně se zadíval na západ, na Cimbrijské hory, které jasně zářily ve slunečních paprscích. Jejich úbočí byla stále pokryta hlubokým sněhem a vrcholky se ztrácely v mracích. Mezi těmi obry je tajná cesta, po níž lze přejít napříč pohořím až na pobřeží Torského moře. A touto cestou přivede Corfe tu velkou armádu, které velí, k vítězství. Necítil žádné obavy, žádné znepokojení, když uvažoval o průsmyku, kterým se vydají, a o bitvách, které budou následovat. Jeho mysl konečně nalezla klid.

ČÁST TŘETÍ

SOUMRAK

A celá země v obdivu šla za tou šelmou;
klekali před drakem, protože dal té šelmě svou moc,
a klekali také před šelmou a volali: „Kdo se může
rovnat té dravé šelmě, kdo se odváží s ní bojovat?“

Zjevení sv. Jana, kap. 13, verš 4.

Kapitola šestnáctá

Na jasné obloze nad Thurianskými horami, stejně jako dole v Torrinském průsmyku, zůstávala vlezlá zima ještě dlouho poté, co se vrcholky rozjasnily zářícím úsvitem. Stráže umístěné na hradbách Gaderionu nadávaly a dýchaly si na prsty a zatímco se před nimi otevíralo dno údolí, mezi horami ustupovala tma do šedých mlh temnot, úbočí se blýskala ledem a v odrazu záře plamenů nepřítelových ohnišť se zabělaly desítky tisíc stanů.

Generál Aras v doprovodu svého štábu a poslů prováděl pravidelnou obchůzku po hradbách, zdravil stráže tlumeným hlasem, tu a tam se zastavoval a hleděl na blýskavá souhvězdí ohňů před hradbami. Tak to dělal každý den a každý den se mu nabízel tentýž pohled.

Obránci Ormannovy Hráze asi museli kdysi, za starých časů, zažít něco podobného. Poznání, že nezbývá nic jiného než čekat na pohyb nepřítele. To nervy drásající napětí nekonečného čekání. Himerianský generál, ať je to kdokoliv, se dobře vyznal ve svém řemesle.

Konečně se slunce vyhouplo vysoko nad Thurianské hory a rudožlutá záře zalila úbočí Candorwiru na západní straně údolí. Osvětlila i černý blok útesu, kde ležela Eyria, přejela celou délku krycí hradby a zalila i kameny reduty; ostré úhly opevnění zazářily v dokonalé jasnosti. Konečně se zastavila několik stop od stěn donjonu, zanechávajíc pevnost ve stínu. Jen štíhlá špice Jehly byla dostatečně vysoko, aby zachytila paprsky slunce v okamžiku, kdy ozařovaly i bílé vrcholky v pozadí. Z donjonu slyšel Aras zvonění kovových trianglů, které svolávaly noční hlídky na snídani a odesílaly denní hlídky na stanoviště. V Gaderionu začal další den.

Aras se odvrátil; i na něj v donjonu čekala snídaně. Solené vepřové a vojenský chléb a možná nějaké jablko, to všechno spláchne malým pivem – bude jíst totéž, co prostí vojáci. Před časy ho to naučil Corfe. Může jíst ze stříbrného talíře, ale to je jediný možný rozdíl mezi jídlem vrchního velitele Garderionu a jídlem posledního pěšáka.

„Civilisté odešli dneska ráno, že?“ zeptal se.

Správce Rusilian z Gebraru přikývl. „To byli poslední, už zůstává jen vojenská posádka; máme o několik tisíc hladových úst méně, i když je to tvrdé pro otce rodin.“

„Bude to pro ně snazší, když budou vědět, že jejich ženy a děti jsou v bezpečí na jihu, až začne boj," nesouhlasil Aras.

„Opravdový boj," zašeptal další člen skupiny, muž s hranatou tváří; pod polovičním brněním měl téměř schovanou starou fimbrijskou tuniku. „Před čtrnácti dny jsme ztratili okolo tisíce mužů, zahnali nás sem a teď tu dřepíme jako starý medvěd v křoví, očekávající lovcův oštěp. Opravdový boj!"

„Do úzkých zahnaný medvěd je velmi nebezpečný, plukovníku Sarie. Nechme je dojít na dostřel našich děl a sami to poznají."

„Samozřejmě, pane. Já se jen divím, proč váhají. Naše rozvědka hlásí, že Finmarčané a Tarbeřané se už shromáždili. Má tu připravenou celou armádu, a má dost vojáků na čtyřdenní bitvu. Jejich zásobovací linie musí být noční můrou každého velitele týlu."

„V konvojích přivážejí tisíce tun zásob v rybářských lodích," ozval se Rusian. „Ve Fentorii postavili velký přístav, kde mohou téměř všechny lodě po jarním tání přistát. Když budou chtít, můžou počkat až do léta; himeriané mohou povolat do zbraně muže z tuctu různých zemí."

Rána z děla Rusiana přerušila, a skupina důstojníků strnula. Vysoko na boku věže se objevil dým od výstřelu, chvíli tam zůstal jako oblak viset, a než ho vítr odvál, rozezvučel se poplach.

Aras s družinou se rozběhli podél krycí hradby k donjonu, prodírali se proudem vojáků běžících proti nim. Proklouzli úzkým postranním vchodem, který malým můstkem spojoval hradbu s východním opevněním, vyběhli po schodech na ochoz a střílnami se dívali do údolí, zatímco kolem nich posádky děl zaujímaly postavení.

„Vypadá to, že se náš protivník konečně rozhýbal," poznamenal plukovník Sarius, Fimbrijec s pronikavýma očima. „Vypadá to jako pěší formace, ale nic víc."

„V jaké síle?" zeptal se Aras.

„Těžko říct; před jejich táborem se formují další a další jednotky. Vypadá to na dvě nebo tři velká tercia. Přední fronta bude asi míli široká – ale to je pouze přední fronta. Věřím, že tohle je všeobecný útok." Ve Fimbrijcových očích se zajiskřilo, jako by se konečně dočkal velkého požitku.

„Zezadu přijíždějí koňské potahy – ano, vypadá to, že přivážejí děla. To je to, o co jde. Rozhodl se začít s rozmisťováním baterií. A za jasného dne! Co má v úmyslu?“

„Podporučíku Duware,“ vyštěkl Aras. „Jděte nahoru k signalistům. Ať signalizují ‚*Všeobecný útok. Palte podle libosti*!‘“

„Provedu, pane!“ Mladý důstojník se rozběhl k signální stanici na vrcholu Jehly.

„Pánové,“ obrátil se Aras na zbylé starší důstojníky. „Všichni na svá místa. Každý ví, co má dělat. Rusiane, Sarie, vy zůstanete se mnou. Odebereme se do horních bojových pater, myslím, že tam budeme mít lepší výhled. Je důležité pozorovat, jak se začnou vyvíjet první bojové akce.“

Ve vzduchu se vznášela zvláštní nálada, jak si Aras uvědomil. Dokonce i obyčejní vojáci z obsluhy děl se usmívali a povídali si veselé historky, zatímco nabíjeli, a velící důstojníci byli plni očekávání. Po mnoho dnů, dokonce týdnů, byli trýzněni a ohrožováni nepřítelem, až už neměli jinou možnost než ustoupit za tlusté zdi Gaderionu. Konečně budou tyto hradby napadeny, a oni věděli, že se budou moci pomstít.

Na nejvýše umístěném patře donjonu, s černými kameny Jehly za zády, se Aras a jeho štáb zastavili, lapajíce po dechu, protože museli vyběhnout po schodech několik pater. Odtud mohli přehlédnout celé, pod nimi rozprostřené údolí, ostrohrannou redutu, jako had klikatící se hradební zeď, odraz třpytu slunce na hlavních děl vyčnívajících ze skal pevnosti Eyrie naproti. A po celé délce tohoto spletitého a impozantního opevnění se horečně hemžily tisíce mužů, oděných do torunnské tmavé šedi; nabíjeli arkebuzy nebo v dlouhých řadách běhali sem a tam, přinášejíce prach a náboje svým bateriím.

„Konečně se hnuli,“ ozval se Sarius suše.

„Přál bych si mít vaše oči, plukovníku,“ zatoužil Aras. „Co jsou zač?“

„Chátra z Almarku. Nebudou mrhat dobrými vojáky hned v první vlně. Musejí vědět, že máme celé údolí pod kontrolou. Podívejte se na jejich formace! Ti ke cvičišti ani nepřičichli, taková cháska!“

Jeden a půl míle před sebou mohl Aras spatřit zástup mužů, kteří zatemnili tvář země, rozvinutý v široké linii. Za tuto řadou šla další, už

lépe uspořádaná. A za nimi masa koňských zápřahů táhla děla a muniční vozy.

První vlna postupovala velmi rychle, vůbec se nesnažila držet nějakou formaci. Byla oděná do almarkské modři; někteří nesli píky a meče, ostatní běželi s arkebuzami přehozenými přes rameno. Dole v údolí byla už před lety vysazena řada asi tak půl furlongu od sebe vzdálených stromků. Ty vyznačovaly maximální dostřel děl. Aras skoro nedýchal, když k nim nepřítel dorazil. Jeho muži byli vycvičeni zahájit palbu, až když nepřítel pronikne za tuto řadu stromů.

Na celé délce hradeb Gaderionské pevnosti byla fanatická činnost vystřídána okamžitou nehybností. Kouř ze zapálených doutnáků se nesl údolím. ‚Parfém války' tak to nazývali staří vojáci.

Na jednom z předsunutých kasemat se objevil obláček dýmu, a po něm následovala exploze. Přesně uprostřed nepřátelské formace se objevil vysoký gejzír hlíny – okamžitě prorazil díru v koberci malých postaviček a poházel krvavé cáry několika mužů kolem.

O sekundu později zahájily palbu všechny kanóny pevnosti. Vzduch se zachvěl a Aras cítil, jak se mu pod nohama masivní kameny hradeb otřásly. Ten zvuk začínající salvy prožíval celým tělem, nejenže ho slyšel. Vlny horkého vzduchu a kouře se valily z hradeb jako vítr vanoucí od bran pekla.

A pro muže z himerianského čelního útoku se rozpoutalo vpravdě peklo na zemi. Vypadalo to, jako by ze země vytryskly fontány kamení a hlíny. Arasovi to připomínalo kapky deště, padající na holou půdu. Přední nepřátelské formace prostě zmizely v bouři výbuchů. Většina torunnských dělostřelců používala duté náboje, napěchované střelným prachem. Ty po dopadu vybuchovaly a rozmetaly po okolí smrtonosný déšť doruda rozžhavených střepin, trhaly muže na kusy, mrzačily je a vyhazovaly do vzduchu. Ve spodních střílnách pálily baterie plnými střelami, a ty ve výši prsou přesně prorážely brnění, krvavě masakrujíce těsně namačkané nepřátele. Každý výstřel zabil více než tucet mužů a rozmetal kusy těl mezi spolubojovníky. Aras se přistihl, že mlátí pěstí do cimbuří a tvář má zkřivenou v divošském úšklebku. V první vlně bylo asi patnáct tisíc mužů a ti byli míli od gaderionských zdí rozstříleni na kusy. Z hradeb slyšel mohutný řev. To dělostřelci jásali, nebo spíš vyli, znovu nabíjeli děla a znovu stříleli. Dělostřelecká palba se ozývala neustále,

vracela se zesílena ozvěnou z okolních hor, až byla nesnesitelně silná – bylo těžké ji odlišit od bušení Arasova srdce. Kouř se vznášel tak vysoko, až zakrýval ranní slunce nad štíty Cimbrijských hor na západě. Zdálo se nemožné, že takový zvuk a tak obrovský stín byly dílem člověka.

„Stále přicházejí!“ křikl plukovník Sarius s údivem.

A z rozstřílené, dýmající země nepřítel pokračoval v postupu, nechávaje ležet rozmetaná těla stovek kamarádů; rozzuřený řev útočníků na chvíli přehlušil zvuk kanonády.

„Vypadá to, že to zvládnou až ke zdi,“ ozval se Aras s úžasem. Co může přimět muže pochodovat pod takovou vražednou palbou?

Celé údolí zaplňovaly postavy utíkajících mužů a mezi ně dopadal jeden dělostřelecký náboj za druhým. Z té vzdálenosti bylo už zřetelně vidět, že nesou balíky dřeva a proutí. Další měli na zádech přivázané veliké prázdné proutěné koše. Ve středu formace je pobízeli ozbrojení mniši zakladatelé ze hřbetů vysokých koní, mávali cepy a zuřivě křičeli.

Vzadu v údolí se připravovala druhá vlna útoku. Ta byla vycvičená, těžce ozbrojená a postupovala vpřed s viditelnou rozhodností. Vysocí muži v drátěných košilích s ocelovými hrudními pláty, ozbrojení dvoj ručními meči nebo válečnými sekyrami, a všichni měli přes ramena přehozeny muškety. Žoldnéři z Finnmarku, útočná pěchota Druhého císařství.

Muži první vlny se nečekaně zastavili ve vzdálenosti o něco větší než dostřel arkebuzy a jako na rozkaz padli k zemi. Almarčtí vojáci začali mezi výbuchy zběsile kopat, vyhazovali zmrzlou zem do košů a vykopaná postavení zpevňovali přineseným dřívím. Stovky jich umíraly, ale granáty, které je zabíjely, zároveň rozrušovaly zem a usnadňovaly jim kopání. Jak byly zákopy hlubší a hlubší, stávala se torunnská dělostřelecká palba méně efektivní. Kulveriny z Gaderionu pálily spodním úhlem, takže nepřítele, který byl zakopán pod úrovní země, nemohla už téměř ohrozit; jejich náměr už nebylo možno dále snižovat.

Aras sáhl do kapsy pro tužku a kus papíru. Opřel se o hradby a rychle napsal krátkou zprávu, pak se otočil na jednoho z kurýrů, kteří po celou dobu útoku čekali opodál.

„Obejdi s tímhle hradby a ukaž to všem dělostřeleckým důstojníkům. Musí přestat s palbou – rozumíš? Musí počkat na druhou vlnu. Běž rychle!“

Mladý muž se rozběhl s rozkazem v jedné ruce a s mečem v druhé.

„Konečně jsem to pochopil," ozval se Sarius. „Nepřítel je chytřejší, než si myslíme. Obětoval první vlnu, aby zajistil bezpečnou pozici druhé. Ale stejně mu to nebude k ničemu – budou tam dřepět, vydáni na milost a nemilost našim dělům."

„Možná ne," řekl Aras. „Podívej se do údolí za ty žoldnéře."

Sarius hvízdl. „Dělostřelectvo tažené koňmi, které doplní obranu. Nemůže přece všechny přitáhnout do předního postavení! To je bláznovství!"

„Věřím, že právě to chce udělat. Ať už je tento nepřátelský generál kdokoli, má originální nápady. A je to hazardní hráč."

Jak se kurýrem doručená zpráva dostala k dělům na hradbách, gaderionské zbraně ztichly a začaly se připravovat na druhou vlnu, která zatím relativně klidně postupovala údolím. V okamžiku, kdy první střela dopadla do středu žoldnéřů, formace se rozpadla a začala se rozevírat. Zrychlili postup do klusu, pak do pomalejšího běhu a nakonec do vyčerpávajícího sprintu. Aras viděl, jak někteří vinou nerovností terénu a vahou brnění padají. Bylo jich možná na osm tisíc a museli uběhnout půl míle, než se dostali do zákopů, které jim almarkští přátelé v tak zběsilém tempu vykopali.

„Sarie," řekl Aras. „Jdi dolů do pevnosti. Pokusíme se o útok. Vezmi si polovinu těžké jízdy, víc ne, a napadni Finmarčany. Nebudou mít dostatek sil na obranu, až je dostihneš."

„Pane!" Sarius se obrátil a rozběhl se jako chlapec.

Aras se otočil na dalšího ze svých mladých pobočníků. „Rozběhni se na hradby. Ke všem velitelům baterií. Vyřiď, že provedeme útok. Ať jsou připraveni zastavit palbu v okamžiku, kdy jízda vyrazí z bran."

Uběhly minuty, zatímco Aras stál a díval se, jak se žoldnéři snaží dostat do zákopů. Jejich ztráty rostly, ale nebylo jich tolik jako v první vlně a to především díky výbornému brnění a větším mezerám ve formacích. Řev bitvy už zněl v uších tupě, protože každý muž v údolí už částečně ohluchl.

Velké brány pevnosti se otevřely, torunnská jízda se zformovala na ploše před hradbami. Himerianské jednotky v jižní polovině údolí se zastavily a potom znásobily své úsilí, i když Aras viděl, že mnoho jich odhodilo lopaty a chopilo se arkebuz.

Sarius zformoval své muže. čtyři linie jezdců dlouhé přes půl míle. V okamžiku, kdy byli v uskupení, uviděl Aras Saria s trojicí společníků a vlajkonošem, zařazené v přední linii. Pak se zableskla čepel a prvních čtyři sta jezdců se dalo do pohybu. Po pár koňských délkách za ní vyrazila druhá, potom třetí a čtvrtá. Šestnáct set těžce obrněných kavaleristů, ozbrojených křesadlovými pistolemi, bylo připraveno k boji.

V provizorních zákopech tři furlongy před nimi zahodili Almarčané krumpáče a chopili se zbraní. Děla pevnosti a střelba z hradeb utichly, kavalerie jim zaclonila výhled, ale z Eyrie a donjonu stále dopadalo krupobití výstřelů na postavení žoldnéřské pěchoty, která už téměř dosáhla cíle. Přes pět set mužů padlo, ale zbytek věděl, že jedinou jejich nadějí, jak přežít, je dosáhnout úkrytu v zákopech. Jestli se budou muset stejnou cestou stáhnout, bude to znamenat záhubu.

Aras se díval, jak torunnská kavalerie zaútočila. Okamžik před srážkou se vyvalil dým střelného prachu z obou linií, jak v co nejkratší možné vzdálenosti všichni vystřelili z pistolí.

Arkebuzy Almarčanů odpověděly, koně řičeli a muži padali ze sedel přímo do zákopů.

Někteří jezdci je přeskočili, někteří se zarazili na okraji a někteří mezi ně spadli. Za nimi se řítila druhá linie a střílela z mušket, kam se dalo. Sariův prapor zavlál, ale Aras ho v té strašlivé změti mužů, koní a bílého dýmu nemohl rozeznat. Asi měl co dělat: třetí a čtvrtá řada jízdy se rozdělily a objely zákopy z boků, pak zaútočily zezadu.

Všude se tvrdě a nelítostně bojovalo muž proti muži. Almarčané nebyli rovnocennými bojovníky těžké torunské kavalerii, ale co jim chybělo díky špatnému výcviku a morálce, to nahradili početní převahou. Na Sariovy muže byli devět na jednoho a žoldnéři se přibližovali k linii zákopů; v okamžiku, kdy se zapojí do bitvy, kavalerii smetou.

Muži v modrých uniformách začali utíkat ze zákopů, kde byli nemilosrdně vražděni, po jednom, pak po četách a nakonec i po rotách. Almarčané začali ustupovat. Ale příliš pozdě.

K bitvě se přidali žoldnéři a zapojili do boje své velké meče a dvojruční sekery. Aras viděl, jak jedním máchnutím té obrovské čepele byla hlava jednoho z koní čistě uťata. Sariova zástava vlála, zmítala se ve skrumáži, všude pobíhali řičící koně bez jezdců. Tlumeně a zpovzdálí

zazněl v ohromné vřavě bitvy hlas stříbrné trubky. Sarius zavelel na ústup.

Jízda se odpoutala od protivníka a jak ujížděla, pálila přes koňské zadky z pušek. Ani se nesnažili se zformovat; na to byli pod přílišným tlakem žoldnéřů. Neuspořádaný houf jezdců opustil hromady mrtvol v zákopech a začal ustupovat na svah redanu, kde na ně čekalo přes dvě stě arkebuzírů, aby jejich ústup kryli palbou. Šarlatově zlatá Sariova vlajka nebyla nikde vidět.

Jezdci cválali do svahu přikrčení, mnozí po dvou na jednom koni. Jiní se přidržovali ocasů a třmenů a nechávali se vléci. Velká děla Gaderionu se znovu rozduněla, dělostřelci pálili, rozzuření ztrátami kamarádů z kavalerie. Himerianské kopáče znovu zahalilo peklo rozmetaných těl a gejzírů hlíny. Když obloha zčernala dýmem a zem skučela pod jejich nohama, přerušili žoldnéři a Almarčané pronásledování a ukryli se v zákopech. Ale torunnský útok se minul účinkem. Almarčané vydrželi v zákopech dostatečně dlouho, aby byli posíleni, a teď je nepřítel nedokáže vypudit. Půl míle od gaderionských zdí bylo nyní zakopáno na patnáct tisíc mužů.

Aras běžel dolů po velkých schodech ke krycí hradbě, a ztratil se v mlze dýmu. Sílení, rozzuření muži nabíjeli děla a stříleli jako maniaci, až ho horký vzduch v kasematech pálil v plicích. Konečně se mu podařilo vyběhnout na dvůr ve středu reduty, kam ještě proudila kavalerie.

„Kde je Sarius?“ dotazoval se zkrvaveného důstojníka, ale setkal se jen s netečným pohledem. Mužova mysl dosud bojovala mezi zákopy.

„Kde je Sarius?“ zeptal se dalšího, ale dostal tutéž odpověď. Nakonec uviděl Sariova praporečníka, jejž vojáci odnášeli, a zastavil je.

„Kde je tvůj plukovník?“

Muž otevřel oči. Od lokte dolů mu chyběla ruka a z pahýlu crčela krev.

„Umřel v poli,“ zachroptěl.

Aras nechal zakrvácená nosítka pokračovat. Nádvoří tonulo v chaosu zkrvavených mužů a poraněných, vyčerpaných koní. Za nimi slyšel jen burácení dělostřelby a zadunění brány pevnosti, když konečně dovnitř vběhla i zadní stráž. Otřel si tvář a vracel se na kouřem zahalené cimbuří.

Cartigella, jako většina hlavních ramusianských měst, vznikla z pevnůstky. Hlavní město vládce kočovných kmenů krále Astara před více

než osmi sty lety padlo pod náporem spojených fimbrijských kmenů, a Astarac, jak se tato oblast začala nazývat, se stal první dobytou zemí toho, co se nazývalo Fimbrijské císařství. Přibližně o sto padesát let později se město proti severním dobyvatelům vzbouřilo, ale bylo obklíčeno a rozdrceno velkým elektorem Caribem Narbem, který také založil Charibon. Rebelové, kteří přežili, uprchli na jih do džunglí Macassaru a z jejich potomků se stali korzáři. Někteří se sjednotili pod námořním kapitánem nazývaným Gabor, plavili se mezi Malacarskými ostrovy a našli si místa, kde mohli žít v míru a bez obav před fimbrijskými útoky. Usadili se na největším ostrově severozápadně od Macassaru a toto místo nazvali Gabrion.

To bylo čtyři sta let předtím, než se Astaraku konečně podařilo shodit fimbrijská pouta, a v průběhu století Fimbrijci udělali z Cartigelly hlavní město. Ale úmyslně ji neopevnili, nikdy nezapomněli, kolik úsilí je stálo roční obléhání. Hradby Cartigelly tedy byly postaveny až později astarskou monarchií – astaracká rodová linie nějakým způsobem přežila dlouhé roky poroby –, a možná nebyla tak vysoké a podivuhodné, jako kdyby byly postaveny imperiálními inženýry.

A nyní se Cartigella opět ocitla v obležení.

Himerianská armáda v polovině zimy odpochodovala z Vol Ephriru a v době prvního tání, které naplnilo řeky pramenící v Malvennorách, už byla na hranici východního Astaraku, smutně proslulého vévodství, které král Forno asi před šedesáti lety vyrval Perigrainu. Velmi dobře ukryli své přesuny sněhovými bouřemi za použití moci dweomeru a tak byl jejich pochod uprostřed zimy tak neočekávaný, že král Mark neměl ani tušení, že jeho království bude napadeno, a klidně opustil s loďstvem svou zemi a vydal se na setkání se zbytkem spojeneckého námořnictva.

Astaracká armáda, zanechaná pod vedením Markova syna Cristiana, byla zaskočena. Himeriané pronikli hluboko do východního Astaraku, aniž by se setkali se sebemenším odporem, a ve zmatené bitvě, která se odehrála na úpatí Malvennorských kopců, byli Astaračané poraženi a zahnáni na ústup. Ústup se proměnil v útěk, jak byli dnem i nocí pronásledováni perigrainskou jízdou a smečkami obrovských vlků. Většina vojska se vrátila v naprostém zmatku do města Garmidalanu a tam se připravili bojovat do posledního muže. Ale himeriané město pouze obklíčili a nechávali je vyhladovět, než se rozhodne uposlechnout.

Hlavní část císařských sil se nespojila k obraně. Místo toho se obrátila na západ k Malvennorskému průsmyku, který byl jen lehce střežen astarackým zadním vojem.

Když první závany jara začaly rozpouštět sníh, sestoupili z vrcholů hor a vyryli přes království krále Marka krvavou brázdu, porazili astarackés jednotky nezkušeného prince a zastavili se až před zdmi hlavního města Cartigelly.

Princ Cristian stále choval v srdci naději, neboť jeho armáda několikrát početně převyšovala útočníky, kteří měli ve svých službách legie bestií a kouzelníky ovládající počasí. Námořní trasy nebyly dosud uzavřeny, takže Cartigella ještě mohla být zachráněna posilami prastarých spojenců z Gabrionu, nebo dokonce i Mořských merduků. Poslal spěšné depeše do všech západních království, posílil hradby a vyčkával, zatímco himeriané přisunuli dělostřelectvo a ostřelovali město z okolních kopců.

V den smrti sultána Aurungzeba se v hradbách Cartigelly objevila první trhlina a na hradbách obklíčeného města se rozpoutal tvrdý boj. Astaračané, vojáci i civilisté, bojovali bok po boku s úžasným hrdinstvím, ale krok za krokem byli vytlačováni od vnějších hradeb zakladateli-válečníky, kteří vedli roty vlkodlaků. Tisíce obyvatel zemřelo a Cristian ustoupil až do citadely. Zde byl postup himerianů zastaven; proti neproniknutelným obranným hradbám pevnosti, které dominovaly celému městu, neuspěl. Odtud astaračtí dělostřelci pálili salvu za salvou do šiků himerianských bestií; nevydrželi to ani vlkodlaci. Himeriané ustoupili a posádka pod vedením mladého prince začala doufat, že vydrží.

Ale příštího rána se v zálivu objevilo obrovské loďstvo a z jeho palub se vznesl obrovský oblak létajících bytostí. Snesl se na citadelu jako mrak kobylek a bestie obránce přemohly. Cristian byl zabit s celou svou osobní stráží. Cartigella byla dobyta s brutalitou, která dokonce zastínila i legendární krutost Fimbrijců, a dým stoupající z hořících domů vytvořil černý sloup, který mohl být v čistém jarním vzduchu spatřen na vzdálenost mnoha mil.

Během tří dní Astarac kapituloval a byl připojen k Druhému císařství.

Kapitola sedmnáctá

„Peklo přijde na zem,
a v jeho popelu budou klopýtat
plány lačných mužů.
A Bestie, která přijde,
spálí jejich sny na popel.“

„Tohle předpověděl Honorius Šílený před čtyřmi a půl stoletími. A on ve svých předpovědích nikdy nechyboval, i když byl proklet nedůvěrou svých současníků. Jeho proroctví byla brána jako šílená blábolení poustevníka. A my, moji přátelé, jsme nástroje historie, bohem vyvolení. Co jsme udělali a co ještě uděláme v době, která přichází, není nic jiného než vyplnění jeho proroctví pro blaho celého světa. Proto uklidněte své mysli. Z krve, ohně a dýmu připravujeme nový úsvit a nový začátek pro nejednotný lid země.“

Aruan nezvýšil hlas nad obvyklou mez, ale každý muž stojící v davu pod ním slyšel každé slovo. Navíc všichni cítili, jak se jim s každou větou srdce naplňuje touhou následovat muže, který k nim mluvil, jak se jejich duch pozvedá novou vnitřní silou. Jeden každý z nich vypnul prsa, jako by se vicegenerál řádu zakladatelů obracel přímo k němu.

Naslouchali mu muži v přístavu, posádky zakotvených lodí a lid na ulicích prastarého Kemminovolu, hlavního města Candelarie. Během jeho projevu se čerň noci změnila v šero úsvitu, nad východní obzor tvořený siluetou kopců se vyhouplo slunce a pozlatilo paprsky vrcholky stěžňů.

„A tak se nyní vydejte po své práci a vězte, že konáte dílo boží. Požehnání boží vás provázej.“

Aruan pozvedl ruce a požehnal jim a zástupy jako jeden muž sklonily hlavy. Pak sestoupil ze starých beden od ryb, které tvořily provizorní pódium, a lidé, kteří ho předtím poslouchali, se rozprchli v horečnaté aktivitě, paluby zakotvených lodí se zamihotaly členy posádek.

Bardolin podepřel arcimága, když sestupoval dolů. Aruan byl ve tváři velmi bledý a pokrytý potem. „Tohle si hned tak nezopakuji, myslím si, že jsem špatně odhadl množství energie, které to vyžadovalo.

Ale stejně to stálo za to. Musím ti říct, že je to velkolepý pocit – pozvednout ducha a vdechnout novou víru do srdcí tolika mužů!“

„Naslouchalo ti jich mnoho tisíc – nechceš mi doufám tvrdit, že ses dotkl vědomí každého z nich?“ zeptal se ho Bardolin nevěřícně.

„Ale ano. Mohu měnit vůli armád, když se pro to rozhodnu. Ale vyžaduje to hodně síly. Musím si odpočinout. Zavoláš mi kočár?“

Nasedli do uzavřeného vozu. Uvnitř polstrovaného vnitřku se Aruan zcela uvolnil. Opřel si hlavu a zavřel oči. „Je mi mnohem lépe.“

„S Almarčany a Perigrainskými je to mnohem jednodušší. Jsou to tradiční nepřátelé Astaračanů a Toruňanů – je to věc historie, chápeš. Ale Candelariané jsou už po staletí národ obchodníků. Otevírali dveře každému dobyvateli, který táhl kolem, a navazovali s ním výhodné obchodní vztahy. Trochu jsem jim přidal ohně, jestli mi rozumíš.“

„Budou v první vlně?“

„Ano. Hlavní voj se bude skládat z Perigrainských a bude následovat námořní výsadek s hlavním směrem postupu podél Rony. Překročí Candelskou řeku u jižní pahorkatiny. Jižní Torunna nemá silnou obranu; padne dost rychle. Naše rozvědka hlásí, že se torunnský král konečně pohnul i s klíčovou částí armády. Přesouvá se říčními loďmi na sever, do průsmyku. V hlavním městě zůstávají jenom povolanci a neúplné jednotky. Než si veliký Corfe uvědomí, o co jde, budeme sedět v Torunně a on se ocitne mezi dvěma ohni.“

„A Gaderion? Jak moc chceš, abychom tlačili na Toruňany tam?“

„Velmi silně, Bardoline. Corfe musí být přesvědčen, že hlavní útok povede tudy, že pevnost bez jeho přítomnosti padne, takže útok musíme vést se vší rozhodností. Jestli pevnost dobudeme, tím lépe. Ale neměla by padnout; její úlohou je vázat na sebe největší část torunské armády a zaměstnávat ji tam po dlouhou dobu.“

Bardolin ponuře přikývl. „Stane se, jak nařizuješ.“

„A co je s Golophinem? Už jsi s ním mluvil?“

„Naprosto zmizel. Zamaskoval svoji mysl a odřízl se. Myslím, že už ani není v Torunně.“

„Jeho čas se krátí,“ pronesl Aruan nespokojeně a zamnul si temeno. „Najdi ho, Bardoline.“

„Najdu. Na to se můžeš spolehnout.“

„Dobře. Teď si musím odpočinout. Pro dny, které přijdou, budu potřebovat všechnu sílu. Čtyři z pěti království jsou naše, Bardoline, ale to páté bude oříšek. Když padne, budeme blízko tomu, abychom dosáhli velikosti dávného fimbrijského císařství.“

„A co Fimbrijci, co s nimi?“ zeptal se Bardolin. „Neslyšel jsem o nich nic od chvíle, co jejich poselstvo opustilo Charibon, a to už je několik týdnů.“

„Vyčkávají, jak si povede Torunna. Nemyl se, i s nimi počítám ve svých plánech. Elektoři stáli mimo už příliš dlouho; myslí si, že jejich země je nedobytná. Řekl bych, že jim dokážu, jak moc se mýlí.“ Aruan se usmál a oči mu zazářily, jak se opájel vizemi jediné autority, vládnoucí celému kontinentu. Pevná, ale také laskavá. Tvrdá v těžkých časech, ale vždy spravedlivá.

„Jmenuji tě presbyterem Torunny, až ji dobudeme,“ oslovil Bardolina. Pak mu oči opět ztvrdly. Našpulil rty. „A co se týče pana Golophina, dám mu ještě jednu, poslední šanci. Najdi ho a promluv si s ním. Řekni mu, že když se k nám přidá, z plného srdce a otevřenou myslí, nechám ho, aby vládl Hebrionu mým jménem. Lepší nabídku už nemám.“

Bardolinovy oči zazářily. „To jej přesvědčí; tím jsem si jist. To zcela převáží jazýčky vah ve tvůj prospěch.“

„Také si myslím. Samozřejmě, trochu to zklame Murada, ale jsem si jist, že mu najdeme odpovídající náhradu, až tedy splní úkol a zabije hebrionskou královnu a toho jejího námořníka. Dobře! Věci se daly do pohybu, můj příteli. Orkh se už pevně usadil v Astaraku a naše armády jsou ve výchozích postaveních pro závěrečnou ofenzívu. Musíš se vrátit ke Gaderionu a zabušit na jeho zdi znovu.“ Pevně stiskl Bardolinovu ruku. „Můj magický generále. Získej mi Golophinovu loajalitu a my tři se postaráme o vyhojení ran tohoto nešťastného světa.“

Zpěněná hladina Levangoru, ozářená měsíčním světlem, se pozvolna uklidňovala. Bylo to díky stálému větru, vanoucímu z jihojihovýchodu. Obloha byla bez mráčku a hvězdy zářily jako diamanty rozházené na černém hedvábí. Měsíc zářil jako stříbrná lucerna.

Richard Hawkwood upřel oči na Polárku, díval se na ni přes dva malé otvůrky svého kvadrantu. Olovnice přístroje volně visela a on sám

se pohyboval v rytmu pohupování lodi a kompenzoval tak chyby v zaměřování jen díky svému citu pro pohyb moře. Když byl spokojen se zaměřením, znehybnil olovnici a přečetl si čísla na stupnici. Loď se nacházela šest stupňů jižně od zeměpisné šířky Abrusia. Těch šest stupňů znamenalo vzdálenost asi sta lig. Podle jeho výpočtů se během jedenácti dní dostali o dvě stě lig dále na východ. Nacházeli se jižně od Candelaria, blízko zeměpisné šířky, na které se nacházel Garmidalan. Měli za sebou více než dvě třetiny cesty.

Hawkwood zkontroloval kolíky na plavební desce. Pluli na severoseverovýchod. Vítr vál z pravobočního výboku. Nechal vytáhnout ráhna čtvercových plachet na přední a hlavní stěžeň, latinskou plachtu ponechal jenom na zdaním. *Mořský zajíc* se lehce vznášel na vlnách pod hlavními a košovými plachtami a dosahoval rychlosti pěti uzlů. Jakkoliv se rychlost zdála vysoká, dobrý pozorovatel by si všiml, jak mnoho z lanoví je posvazováno a pospojováno řadou oprav. Že přední stěžeň je vyztužen dubovými trámci a omotán závity lana, aby držely pohromadě dlouhou prasklinu, která se táhla po celé jeho délce.

Porazili bouři, která je měla roztříštit o skalnaté pobřeží. Uprostřed řádění rozběsněných živlů propluli Malacarskou úžinou. Hawkwood zůstával na palubě dnem i nocí a měřič hloubky na přední upínačkové lávce nepřestával vyvolávat naměřené údaje. Pak se vítr uklidnil a ztišil se do přirozené síly. Běžné větry Hebrionského moře nahradily vichřici rozpoutanou silami dweomeru. Ale to neznamenalo konec těžké práce na palubě. *Mořský zajíc* utrpěl od bouře několik poškození a protože nemohl přerušit plavbu a k provedení potřebných oprav přistát na pobřeží, musela posádka celou nejnutnější údržbu provést během plavby.

Opravy trvaly skoro týden a loď nabírala mnohem více vody, než se Hawkwoodovi zamlouvalo. Každou hlídku se muselo pumpovat po jedno přetočení přesýpacích hodin. Ale stále pluli a vypadalo to, že unikli svým pronásledovatelům díky směsi štěstí, námořního umění a dobré lodi. Posádka připomínala spíše dav pobledlých duchů, kteří upadali do spánku okamžitě, když nemuseli zrovna stát na nohou, ale byli stále naživu. Nejhorší měli za sebou.

Hawkwood vrátil plavební desku zpět do kompasnice, zaznamenal pozici lodi do mapy, kterou nosil v mysli, a mocně zazíval. Opasek na něm visel dost volně. Bude do něj muset brzy udělat další dírku. Alespoň

mu zase dorostly vlasy. Porost vyztužený solí z mořské vody mu pokrýval temeno, ještě před několika dny holé.

Ordio, jeden z nejschopnějších starších námořníků, převzal hlídku. Jak tak Hawkwood stál u zadního stěžně, podíval se na krásnou noční oblohu s promyšlenou nonšalancí. Do ranní hlídky zbývala dvě přesypání hodin a za další hodinu nastane úsvit. Až konečně přistanou, bude spát dvacet čtyři hodiny, slíbil si v duchu. Během týdne se mu nepodařilo urvat víc než po několik hodin.

„Jestli se změní směr větru, tak mne hned zavolejte," nařídil automaticky Ordiovi a vydal se do podpalubí. Trochu se potácel únavou. Přikrývky na jeho lůžku spíš než postel připomínaly vlhké smetiště a páchly plísní, ale to mu vůbec nevadilo. Shodil vlhké šaty, s potěšením se do nich zavrtal a během sekundy usnul.

Probudil se o několik hodin později, okamžitě ve střehu. Přes temnotu, která v kabině panovala, si byl vědom faktu, že slunce už dávno vyšlo. *Mořský zajíc* držel kurz, ačkoliv podle zvuku, jak voda narážela na trup, poznal, že zvýšil rychlost o několik uzlů. Ale to nebylo to, co ho vzbudilo. Někdo byl v kajutě.

Posadil se, odhodil pokrývky a pokusil se vstát. Ale dvě ruce, které ho uchopily za ramena, mu v tom zabránily. Škubl sebou, když ho na ústa políbily studené rty, a pak se mu mezi zuby prodral horký jazyk. Uchopil do dlaní tvář ženy, která ho líbala, a nahmatal na její jinak hladké líci rozeklanou jizvu.

„Isollo."

Ale ona mu neodpověděla, jen ho mírným tlakem přiměla, aby ulehl zpátky na postel. Pak se ozvalo zašustění látky a cinknutí rozepínaných knoflíků a vzápětí ulehla vedle něj. Lehce se zachvěla, když se dotkla vlhkých pokrývek. Vlasy měla rozpuštěné; bohaté prameny je oba zahalily. Lana, na kterých lůžko viselo, zaskřípala a zasténala. Ve zvucích lodi se téměř ztratily jejich vzdechy. Když se domilovali, měla pleť rozpálenou vnitřním žárem a pod rukama cítil, jak zvlhla potem. Chtěl promluvit, ale zakryla mu ústa dlaní a polibkem ho přiměla k tichu. Vstala z lůžka; uslyšel pleskání bosých nohou na dřevěné podlaze, zatímco se oblékala. Pozvedl se na lokti a ve světle procházejícím pode dveřmi uviděl siluetu její postavy.

„Proč?" zeptal se.

Právě si svazovala vlasy, ale nechala toho a dovolila jim znovu se rozprostřít po ramenou. „Dokonce i královna potřebuje čas od času trochu útěchy.“

„Potřebovala bys útěchu, i kdybys nebyla královnou ztraceného království?“

„Kdybych nebyla královnou, kapitáne, nebyla bych tady – a ty také ne.“

„Kdybys nebyla královnou, tak bych se s tebou oženil a učinil bych tě šťastnou.“

Zaváhala a pak tiše řekla: „To já vím.“

Pak si posbírala věci a vyklouzla dveřmi stejně tiše, jak přišla.

Uplynuly dva další jasné jarní dny, kdy kolem nich nebylo nic jiného než temná modř moře. Na palubu se vrátil zaběhaný pořádek, odměřovaný zvukem lodního zvonu a pravidelným výdejem stravy. Jak Mořský zajíc neochvějně pokračoval v plavbě, stal se pro ně celým světem, soběstačným a uspořádaným. Měli příznivý vítr, nad hlavou průzračnou oblohu – kromě sem tam malých mráčků – a žádnou loď v dohledu, přestože se na vrcholu stěžně hlídky střídaly ve dne i v noci. A právě to se Hawkwoodovi nelíbilo. Levangor, obzvláště západní Levangor, patřil k nejrušnějším vodám na světě, přesto však nezahlédli ani plachtu.

Vítr se začal otáčet, až nabral východojihovýchodní směr. Aby si udrželi současnou rychlost, změnil Hawkwood kurz na severoseverovýchod. Na levoboku mohli vidět modravé obrysy Malvenorských hor, které tvořily páteř Astaraku, Isollina rodiště. Strávila mnoho hodin na závětrné straně a dívala se, jak kolem ubíhá země jejího dětství. Hlídky upíraly pozornost na otevřené moře a tak to byla ona, kdo upozornil Hawkwooda během odpolední hlídky na dění na pevnině.

„Co si o tom myslíte, kapitáne?“

Hawkwood se zadíval, kam ukazovala, a na pozadí modrých hor a jasné oblohy uviděl temná oblaka kouře, který v hustém sloupu stoupal z nějakého místa na pevnině.

„To je dým,“ prohlásil, „z hodně vzdáleného ohně.“

„To nemůže být nic jiného než Garmidalan,“ zašeptala Isolla. „Cítím to v srdci, vypalují město.“

Po celý zbytek dne zůstala na palubě a nespustila pohled ze vzdálených sloupů kouře. Když se setmělo, bylo pouhým okem vidět na západním obzoru jasnou záři, záři, která neměla nic společného se západem slunce.

Bleyn se objevil na palubě za soumraku. Celý den dělal společnost své matce, sužované mořskou nemocí, a teď se přidal k Isolle. Mezi oběma se během plavby vytvořilo přátelské pouto. Když je tak Hawkwood viděl stát bok po boku u lodního zábradlí, ucítil vždycky u srdce téměř fyzickou bolest, jejíž příčinu nebyl schopen najít.

„Plachta na obzoru!“ zavolala hlídka ze stěžně.

„Kterým směrem?“

„Kousek za levobočním výbokem, kapitáne. Trup je pod obzorem a neveze moc plachet. Ale vypadá jako plnoplachetník.“

Hawkwood se rozběhl k pravobočním upínačkám a pak se po nich vyšplhal nahoru na vrchol hlavního stěžně. Hlídka stála těsně nad ním na stěžňovém kříži. Upřeně se zadíval zpět po směru brázdy, kterou za sebou zanechávala jejich loď, a zachytil na horizontu rudý záblesk. Protřel si oči, ale nic dalšího už neuviděl. Neznámá loď, jestli to tedy byla loď, byla na stejném kurzu jako oni. Ale podle malého počtu plachet nijak nespěchala.

Přesto se mu to nelíbilo a okamžitě začal vykřikovat rozkazy.

„Všichni na palubu! Všichni k plachtám! Arhuzi, nech napnout brámovky a hlavní a zadní stěhovky.“

„Ano, pane. Vstávejte, vstávejte, lenoši! Lezte do lanoví, než vám pomůžu koncem lana.“

Během několika minut bylo lanoví plné námořníků. Skupina jich vyšplhala kolem Hawkwooda, aby uvolnila brámovou plachtu. Když se přídavné plachty napnuly ve větru, ucítil Hawkwood, jak mu loď pod nohama poskočila a její příď se začala nořit hlouběji do vln. Záďová brázda se prohloubila a začala být mnohem zčeřenější turbulencemi. Cítil, jak se stožáry prohnuly a začaly popraskávat. *Mořský zajíc* nabral rychlost jako plnokrevník a Hawkwood se znovu zadíval dozadu.

A tam ji konečně uviděl. Objevily se bílé flíčky napínaných plachet. Přes jejich zrychlení se začala neznámá loď přibližovat. Musí to být rychlá plachetnice a také musí mít velkou posádku, aby byla schopna napnout tolik plachet za tak krátkou dobu. Vratiplachty na hlavním a

zadním stěžni – to musí být barkentina. Bože všemohoucí, ta je ale rychlá. Hawkwood ucítil chvilkový chlad kolem žaludku.

Podíval se dolů na palubu. Právě zapalovali záďové lampy.

„Vy tam dole! Hned ty lampy zhasněte!“

Nálada na palubě se skoro hmatatelně změnila. Uviděl, jak k němu vzhlížejí bledé obličeje. Navíc neznámá loď byla viditelná už i ze záďové paluby a stále se rychle blížila.

Hawkwood polkl a zaklel, když ucítil to nenadálé sucho v ústech. Na boku barkentiny se objevila malá světélka, to se otevíraly dělové střílny. Chvíli stál bez hnutí a pak se chraptivě rozkřikl:

„Zbrojmistře, vyhlaste poplach. Připravit k boji.“

Pomalu sešplhal na palubu. Během jeho sestupu z hlavního stěžně paluba ožila horečnatou aktivitou. Nepřítel je konečně dostihl.

Kapitola osmnáctá

Opustili poslední z přepravních vozů a od toho okamžiku se už každý muž prohýbal pod tíhou nákladu. Na konci vojska postupoval hýkající a cinkající trén, složený z těžce naložených armádních mul poháněných klejícími vozky. Nechali za zády poslední dlážděnou cestu a v dlouhém zástupu začali postupovat po úzké horské stezce, zatímco se nad nimi tyčily majestátní vrcholy Cimbrijských hor, na jejichž vrcholech se třpytila bílá zrcadla věčného sněhu.

Torunnu opustili před deseti dny a první, ta nejlehčí část cesty, byla za nimi. Tři dny se plavili proti proudu řeky a po gigantickém úsilí při vylodění dalších pět dnů pochodovali pokojnou farmářskou zemí severní Torunny. V každé vesnici a městě jim provolávali slávu a zadarmo jim poskytovali zásoby. Tisícovka mul a sedm tisíc koní vypáslo jarní trávu na všech pastvinách podél osy jejich pochodu až ke kořínkům a sám torunský král nechal každý večer svolat místní majitele půdy a vlastní rukou jim vyplatil náhradu škody ve zlatých mincích.

Ale přátelské pláně už měli za zády a zdolali i nízké kopce předhůří. Došli ke kolenům Cimbrijských hor, nejvyššího pohoří západu. S tvářemi pokrytými potem mířili k věčnému sněhu a ledovcům nejvýše položených míst a bitvě, kterou vybojují na druhé straně.

Corfe se s koněm zastavil na temeni rozpukané vyvýšeniny a díval se, jak jeho armáda pochoduje. Vedle něj stáli Felorin, generál osobní stráže Comillan, podporučík Baraz a do černého oblečený pěšák – maršál Kyne, současný velitel Sirotků, neboť Formio zůstal v hlavním městě.

Předvoj tvořili Katedrálníci, pět tisíc jich vedlo své válečné koně za uzdu. Většina z nich se právě v těchto horách narodila. Pak následovalo deset tisíc vybraných Toruňanů, ozbrojených arkebuzami a šavlemi, a pak Sirotci, deset tisíc fimbrijských vyhnanců s píkami přehozenými přes rameno. Pak pokračoval trén mul. Zadní voj tvořilo pět set elitních příslušníků osobní Corfeho gardy v černé ferinai zbroji.

Mezi torunskou pěchotou a Sirotky dělostřelci přepravovali lehká děla.

Občas je museli holýma rukama přenášet přes méně schůdné úseky nebo přes hluboké horské strže a bludné balvany, které na stezku popadaly z úbočí. Byla to šestiliberní koněspřežná děla, celkem tři baterie. Víc si Corfe přes hory přepravit netroufal.

Celkem tu za jasného rána šplhalo po úbočích Cimbrijských velehor dvacet šest tisíc mužů. Kolona byla po úzké horské pěšině roztažená na vzdálenost čtyř mil. Nebyla to nejsilnější armáda, kterou kdy Torunna poslala do pole, ale podle Corfeho mínění byla nejostřejší. Nejlepší válečníci čtyř různých národů: Toruňanů, Fimbrijců, cimbrijských horalů a merduků. Když se jim podaří překročit hory, dostanou se do středu nepřátelského území a proti nim budou stát armády všech zemí západního světa. Musí dobýt Charibon, nebo budou zničeni, a s nimi veškerá naděje pro celý kontinent.

Konec se blížil – vyvrcholení té největší a nejkrutější války, kterou kdy vedli lidé v tomto koutě světa. Hebrion byl dobyt, stejně tak jako Almarc a Perigraine. Ze všech božích království pouze Torunna zůstala nepokořená.

Srovnám Charibon se zemí, pomyslel si Corfe, jak tam tak seděl na koni a díval se na pochodující armádu. Zabiju každého kouzelníka, vlkodlaka nebo čarodějnici, které se mi podaří najít. Z Aruanova pádu udělám strašlivý příklad pro všechny budoucí generace. A jeho řád zakladatelů vyhladím z povrchu zemského.

Nad hlavou mu zakroužil raroh, jako by ho hledal. Konečně přestal kroužit a vrhl se střemhlav dolů, jako by nalétával na kořist. V poslední

chvíli let zbrzdil a s roztaženými křídly dosedl na větev jeřabiny, která vyrůstala z puklé skály několik metrů od Corfeho. Corfe poodjel od svých důstojníků, takže mohl mluvit, aniž ho kdokoliv slyšel.

„Nuže, Golophine?“

„Tvůj průchod existuje, Corfe, ačkoliv slovo ‚průchod‘ je možná příliš nadnesené. Obloha nad Cimbrijskými horami je bez mráčku, ale na západním úbočí zuří jarní blizzard a sněhu přibývá každým okamžikem.“

Corfe přikývl.

„Nic jiného jsem neočekával. Od folimbrijských horalů vím, že na západní straně hor trvá zima nejdéle. Ale sestup je méně obtížný než výstup.“ Gestem ukázal na armádu, která pochodovala kolem, podobna ostnatému hadovi, stále hlouběji do srdce hor. „Jak opustíme úbočí a postoupíme za hranici věčného sněhu, dostaneme se na hřbet ledovce, kterému horalé říkají Gelkarak, ‚Studený zabiják‘. Po něm přejdeme přes vrcholy.“

„To je velmi nebezpečná cesta. Viděl jsem ten ledovec. Povrch má zvrásněný jako kráter sopky. Z vrcholů hor na něj sjíždí jedna lavina za druhou.“

„Každý žebrák by si jezdil jako pán, kdyby přání byla koňmi,“ odpověděl mu Corfe s křivým úsměvem. „Přál bych si, aby nám všem narostla křídla a my ty hory přelétli. Ale protože se tak nestane, musíme jít pěšky.“ Na chvíli se přerušil a pak se zeptal: „Jak to vypadá v – kde vlastně teď jsi, Golophine?“

„Situace v Aurungabaru se po Nasirově návratu uklidnila a on byl uznán sultánem Ostrabaru. Spojí svoji korunovaci a svatbu v jeden ceremoniál a učiní tak v okamžiku, kdy Mirren dorazí do města.“

Corfe se zhluboka nadechl a pak položil ještě jednu otázku. „A jak daleko je má dcera od města?“

„Asi pět denních pochodů. Nechala vozy vzadu a vyrazila pouze s malým doprovodem na koních napřed.“

Corfe se usmál.

„To je celá ona. A co ty, Golophine, kdy ty se vrátíš k armádě?“

„Doufám, že dnes v noci, až se utábořite. Večer mám schůzku se šáhrem Barazem mladším. Myslím, že má něco na srdci. Pak už zůstanu s armádou až do konce. Vypadá to, že ještě budete potřebovat moji pomoc, než se úplně vypořádáte s Cimbrijskými horami, Sire. Nashledanou.“

A pak raroh vzlétl a několika mávnutími křídel zmizel v nízko položených mracích. Jeřabina se celá roztřásla. Corfe pobídl koně a vrátil se do kruhu svých trpělivě čekajících důstojníků.

„Zítra, pánové," prohlásil, očima sleduje odlétajícího ptáka, „už půjdeme sněhem."

Ale sníh si je našel dřív. Když se toho večera utábořili, snesla se z vrcholů ledová vichřice a na křídlech přinesla rychlý, oslepující blizzard plný starého sněhu, suchého jako písek a stejně jemného. Mnoho mužů se jím dalo zaskočit, vítr jim vyrval stany z rukou a pak už jen viděli, jak jim přístřeší mizí v temnotách. Kabáty složené na batozích silou větru vzlétly a táborové ohně sníh zcela zadusil. Muly začaly v divoké hrůze kolem sebe kopat a některé se poháněčům vytrhly. Část se jich rozběhla po stezce zpátky cestou, kterou přišli, jiné byly tak vyděšené plachtami, které na ně padaly, že skočily z útesu a tam pak v agónii umíraly na kamenech pokrytých sněhem a střelným prachem vysypaným z roztržených balíků, které nesly.

Blizzard vytvořil kolem celého tábora neprůhlednou stěnu a trvalo několik hodin, než byl nastolen jakýs takýs pořádek, než vztyčili stany a zatížili je kameny. Mulám spoutali nohy a znemožnili jim pohyb. Pak vojáci hladově spořádali studenou denní dávku potravin u dýmajících uhlíků táborových ohňů.

S východem měsíce se vítr utišil a Corfe, který stál před svým pobořeným stanem, se díval na jasnou oblohu a miliony zářících hvězd, poblikávajících vzdálenými plameny bílého a rudého ohně. Díval se, jak záře nebeského světla vrhá tmavé stíny do hlubokých trhlin a na třpytící se sníh, který mu křupal pod nohama. Jedním rázem byli přeneseni do zcela jiného světa. Světa šedivé prázdnoty, kde měsíční světlo vyvolávalo ze země světélka mnoha tisíců drahokamů. Lidé zde byli jen tmavými stíny, kolem kterých se vznášela mrazivá pára sraženého dechu.

Vojáci vstali dlouho před úsvitem. Plátno stanů ztvrdlo a získalo vlastnosti dřeva, jak se o tom přesvědčily zmrzlé prsty, které se je snažily složit. Voda v polních lahvích se proměnila v ledovou tříšť, ze které trnuly zuby, a když se holá kůže dotkla čehokoli kovového, přimrzla a bylo velmi bolestivé ji odtrhnout.

Comillan se prodíral sněhem ke královu stanu. Corfe si dýchal na holé ruce a upíral pohled k dalšímu úseku cesty, na strmé průsmyky, které je očekávaly. Za jeho zády se rodil úsvit v neskutečně hlubokém blankytu oblohy, z níž ještě stále studeně pomrkávaly hvězdy.

„Ztratili jsme jedenáct mul a jednoho nešťastníka, který odešel v noci močit. Našli ho až ráno. Kromě toho jsme se z toho dostali vcelku dobře.“ Když král neodpověděl, Comillan pokračoval: „Myslím si, že dnes bude pochod těžší.“

„Ano, to bude,“ odpověděl konečně Corfe. „Comillane, chci, abys vybral třicet schopných mužů a poslal je bez nákladu napřed – mohou odložit i zbroj. Potřebujeme vyznačit cestu pro hlavní část armády. Doporučuji, abys vybral horaly.“

„Provedu, pane.“

„Jsou podobné blizzardy v této roční době běžné?“

„Na jaře? Ne. Ale nejsou zase tak neobvyklé. Minulá noc byla něco jako test. Ale přidala mužům na ostrosti. Vytahují z batohů zimní oblečení a začínají pro další pochod sbírat dřevo, dokud kolem ještě nějaké je. Naloží ho na muly, kolik unesou. Ve vyšších polohách ho budeme opravdu potřebovat.“

„Dobrá práce.“

„Vypadá to, že se čaroděj nevrátil, Sire…“

„Ne, nevrátil. Možná jsou i kouzelníci oslepení ledovou bouří – stejně jako my obyčejní smrtelníci.“

O hodinu později se slunce přehouplo přes horizont a začalo rychle stoupat na bezmračnou oblohu, průzračnou jako sklo. Okolní svět zmizel pod bílou třpytivou pokrývkou a vojáci se namazali kolem očních důlků blátem, aby neonemocněli sněžnou slepotou, a mezi zuby drželi listí, aby jim rty nepřimrzly k sobě. Comillanovi průzkumníci vyrazili s lehkostí mužů, kteří v takové krajině vyrostli. Za nimi se ostatní muži ztěžka řadili do zástupů a vydali se na pochod. Dokonce i jízdní jednotky pochodovaly pěšky a vedly frkající koně za uzdy. Ke každému dělu bylo přiděleno celé tercio a to je pouhou silou lidských paží vytahovalo stále výš a výše po úzké zasněžené stezce.

Když se Corfe na chvíli zastavil a zadýchaně se ohlédl, spatřil dole pod sebou pláně Torunny plné jarní zeleně, pohádkovou zemi, na niž zima zapomněla. Ve větší dálce zazářila v paprscích slunce modrá

hladina Kardianského moře. Řeka Torrin se vinula celým královstvím, jasná jako čepel meče. Tu a tam se objevovaly temné skvrny měst a nad nimi se vznášely sloupy kouře, které trochu narušovaly zářivou čistotu oblohy.

Obloha vydržela bez mráčku po další dva dny a třebaže sníh nepadal a vál nárazový mírný vítr z jihovýchodu, teplota stále klesala. Muži pochodovali s kabáty pokrytými jinovatkou dechu a koním se na hřívě tvořily rampouchy. Sníh ztvrdl na kámen, což sice bylo dobré, protože se nebořili, ale na strmějších úsecích museli muži z předvoje vysekat do sněhu schody, aby se na něm udržely ty tisícovky obutých a okovaných nohou, které je následovaly.

Byli už velmi vysoko a také hodně hluboko v horách, takže na všech stranách se nyní vypínaly pouze zmrzlé hromady sněhu a ledem pokryté vrcholky hor či se rozkládala zářivá sněhová pole. Za mrazivých nocí zkrátil Corfe povinnost hlídkovat na jednu hodinu. To byla doba, kterou mohli muži vydržet bez tepla pokrývek. Rozdělávali jenom pár ohňů, aby ušetřili dřevo pro mimořádné situace, které v budoucnu nastanou.

Jednoho dne došli na konec stezky vyšlapané lidmi a zastavili se na úpatí ledovce Gelkaraku. Stáli a zírali v němém úžasu na vysokou, zbrázděnou stěnu šedého kamene. Jediný rozdíl oproti okolním horám tkvěl ve skutečnosti, že před nimi nebyl kámen, ale prastarý led, který se plazil z horských svahů po tisíciletí v ledové řece na míli široké a mnoho sáhů hluboké.

„Musíme posvazovat lana a dopravit nahoru kladky a děla a zvířata vytáhnout," řekl Corfe Comillanovi a Kynovi, kteří stáli zachumlaní v kožešinových kabátech vedle něj. „Budeme pracovat po celou noc; čas se nám krátí. Comillane, ty se postaráš o koně; Kyne, ty pomůžeš plukovníkovi Rilkemu s děly." Král se starostlivě zadíval na oblohu. Byla skoro celá jasná, ale na západě se nad vrcholy nejvyšších horstev začala kupit temná mračna, plná sněhu.

Po dva dny a dvě noci vytahovali na vrchol ledovce koně a děla. Na podobný přesun nebylo zapotřebí školených ženistů. Na povel velitele vždy zabrala jednotka o třech stech mužů za provaz protažený soustavou kladek a ani ta nejpaličatější mula nebyla schopna odolat takové brutální síle.

Druhého dne za neustálé přepravy zvířat a materiálu na vrchol se obloha pokryla naducanými mračny a začalo sněžit. Nezasáhl je bič ledového blizzardu jako předtím, ale museli čelit tichému sněžení obrovských tlustých vloček, jejichž vrstva na zemi přibývala s udivující rychlostí. Zanedlouho se týmy pracující na vrcholu prodíraly sněhem, který jim sahal po stehna. Hodně lan nebylo pod sněhem ani vidět. Museli vytáhnout z lůžek další muže a nasadit je na odklízení sněhu. Půltuctu jich spadlo do prasklin ukrytých v ledu a už je nikdy nenašli. Skupina felimbrijských horalů z řad Katedrálníků mezitím prozkoumala ledovec na vzdálenost několika mil. Byli navzájem spojeni lany a postupovali pouze krok za krokem. Označili každou trhlinu píkou zabodnutou v ledu a s černým praporkem na hrotu a tak vyznačili bezpečnou cestu pro armádu, která je následovala. Stále se ochlazovalo a v řídkém vzduchu bylo stále namáhavější dýchat.

Ztratili jedno polní dělo a šest mul, které spadly, když několik lan popraskalo. Ale na konci pátého dne, tak typického pro vysoké polohy, byla celá armáda na vrcholu Gelkaraku a pokračovala v pochodu.

Ledovec se vinul horskými údolími jako obrovský plochý had. Vypadal jako široká bezpečná silnice, pokrytá vrstvou sněhu. Ale to bylo jen zdání. Pod sněhem se ukrývaly hluboké trhliny a za černých nocí slyšeli, jak jim led pod nohama pracuje, popraskává a chvěje se, takže jim chvílemi připadalo, že jako mravenci pochodují po zádech obrovské bestie. Ledovec se táhl přibližně na západ. Každou chvíli se z okolních svahů svezl další proud sněhu. Během tří dalších dní pochodu ztratil Corfe patnáct mužů, kteří sešli z vytyčené cesty. Ani horalé se nepouštěli do hor tak hluboko.

Konečně se Golophin vrátil a jedné obzvláště studené noci se objevil u vchodu do královského stanu. Pokynul Felorinovi, který přešlapoval z nohy na nohu kousek vedle. Jeho raroh vypadal spíš jako zmrzlá soška než jako pták. Čarodějova tvář byla šedá únavou.

Corfe seděl sám a při slabém světle svíčky zíral do prastarého rukopisu, který Albrec našel v Torunně. Malá vyhřívací pánev žhnula v koutě stanu, ale příliš se jí nedařilo prohřát studený vzduch uvnitř. Podíval se na Golophina a zamračil se.

„Jdeš pozdě,“ usekl.

Čaroděj se posadil na polní stoličku a nechal svého familiára usednout na okraj Corfeho postele. Stáhl si z hlavy bílou kapuci pláště a tím pohybem shodil na zem sprškу sněhu.

„Omlouvám se.“ Corfe mu podal koženou láhev a Golophin se napil. Pak si rozvážně otřel rty a čutoru zazátkoval. „To mi udělalo dobře. Děkuji vám, Sire. Ano, jdu trochu pozdě. Od chvíle, kdy jsme se viděli naposledy, jsem cestoval mnohem dál, než jsem původně zamýšlel. Osmá disciplína je velký dar, ale občas mne hlad po informacích nutí zapomínat, že jsem také jenom člověk.“

„Jaké máš zprávy?“

„Vaše dcera dnes dorazila do Aurungabaru a ráno se provdá. Nový sultán Ostrabaru se ožení a bude korunován během jediného obřadu. Poté Nasir vyjede s vojáky, které vám slíbil už jeho otec. Bude jich patnáct tisíc, většinou těžká kavalerie.“

„To je dobře,“ odpověděl Corfe, i když vypadal všelijak, jenom ne spokojeně.

„Plukovník Heyn dosáhl Gaderionu. Himeriané se připravují na další útok. Přináším pozdrav od generála Arase. Mám vyřídit, že se bude držet tak dlouho, jak to jen půjde, ale má těžké ztráty, kdežto himeriané nabírají síly s každým dnem. Prorazili hradbu na třech místech, ale zatím se nedostali k tomu, aby tam vybudovali pevné postavení. Dosud je neodřízli od jihu.“

Corfe beze slova přikývl. Vyzáblou tvář měl šedivou chladem. „To je všechno?“

„Ne. Tu nejznepokojivější zprávu jsem si nechal na konec. V Aurungabaru jsem si znovu promluvil se šáhrem Barazem mladším. Sultán a jeho královna jsou už pohřbeni a Ostrabar má nového vládce, ale šáhr je pronásledován pocitem viny.“

Corfe se zadíval na starého kouzelníka a neřekl ani slovo. Oči mu rudě zářily odrazem uhlíků.

„Je přesvědčen – a dalo mi hodně práce to z něho dostat – že Aurungzeb nebyl zabit rukou vraha,“ Golophin se zarazil, „ale rukou své královny.“

Corfe zůstal zticha.

„Nejenom to, věří, že pak obrátila čepel proti sobě. To vše udělala ramusianka, matka sultánových dětí a po sedmnáct let jeho žena. Musela

hluboko v srdci celou tu dobu živit nenávist. Co ji přimělo k činu, se už asi nedovíme. Šáhr Baraz ji miloval, jako otec miluje dceru. Byl to on, kdo nechal rozšířit historku o cizím himerianském zabijákovi, a dvůr i harém mu uvěřili. A proč by neměli? Dokonce ani Nasir netuší, jaká je pravda, a možná, že je to dobře. Ale myslel jsem si, že vy byste rád věděl, co se opravdu stalo."

Král odvrátil tvář a skryl ji ve stínu. Golophin se na něj udiveně zadíval.

„Sire, nemohu si pomoci, ale myslím si, že mezi vámi a merduckou královnou existovalo nějaké spojení. Něco…" Golophin vyčkávavě utichl.

Král se nepohnul a ani nepromluvil. Starý mág si promnul bradu.

„Promiň, Corfe. Jsem jako stará žena, co touží po klepech. Je to daň pokročilého věku. Když vidíš králíka, myslíš si, že ho musíš ulovit. A moje mysl se během těch let stala příliš jednostranně zaměřenou. Všude vidím spiknutí a konspirace, které neexistují."

„Byla to moje manželka," ozval se najednou Corfe.

„*Cože*?"

Král bez hnutí zíral do rudých uhlíků. „Jmenovala se Heria Car-Gwion, byla dcerou obchodníka s hedvábím z Aekiru, a byla mojí ženou. Myslel jsem, že ji zabili při dobývání města. Ale ona přežila, přežila, Golophine, a stala se ostrabarskou královnou. Její dceru jsem si vzal za manželku. Udělal jsem to, protože to bylo pro království nejlepší. A teď jsi mi právě řekl, že se zabila vlastní rukou. A to zrovna v den, kdy jsem se oženil s dívkou, která měla být vlastně mojí dcerou. Mým dítětem.

Byla mojí *manželkou*."

Golophin vyskočil a převrátil stoličku, na které dosud seděl. Corfe se k němu obrátil a zadíval se na něj očima, ze kterých zářilo rudé světlo; v tom okamžiku se srdce starého čaroděje naplnilo smrtelným strachem. Ještě nikdy nebyl svědkem tak silné bolesti, tak silně naznačeného násilí, ve tváři jiného muže.

Corfe se zasmál. „Konečně došla pokoje, je mrtvá. Už před lety jsem si přál, aby byla mrtvá, protože jsem na ni nedokázal zapomenout. I já jsem chtěl zemřít, abych došel klidu. Abych mohl ulehnout do hrobu po jejím boku. Ale ani to nám nebude dopřáno. Budeme rozděleni i ve smrti. Kdysi bych rozmetal každé merducké město na světě kámen po kameni,

jen abych ji získal zpět. Ale stal jsem se králem a nesmím myslet jen na sebe.“

Králův úsměv byl strašlivý a v tom okamžiku z něj vyzařovala strašlivá hrozba – takovou Golophin nezažil u žádného mága ani vlkodlaka.

Vypadalo to, jakoby i vzduch kolem něj popraskával.

Corfe vstal a Golophin couvl. Jeho familiár mu vylétl na rameno a bojácně zakřičel. Král se znovu pousmál a do tváře se mu vrátilo trochu lidskosti; to strašlivé světlo v jeho očích pohaslo.

„Uklidni se. Nejsem blázen ani monstrum. Posaď se, Golophine. Vypadáš, jako bys viděl ducha.“

Golophin udělal, o co byl požádán, a automaticky uklidňoval rozrušeného familiára. Nedokázal se zcela smířit s nenadálým objevem, který učinil.

V tom muži byla síla dweomeru.

Ne, to nebylo zcela přesné označení. Bylo to něco jiného. Prvotní síla, větší než síly používané mágy. Jakýsi antidweomer. Nedokázal to vysvětlit zcela přesně, ale pochopil, že před ním stojí muž, kterého se nikdy nepodaří zkrotit, na kterého nebude účinkovat žádné kouzlo. A ještě jednu pravdu si uvědomil: instinkt umírající Odélie byl pravdivý. Ve chvíli vítězství se tento muž může změnit v krvavé monstrum. Osud jeho ženy v něm spustil nějaký mechanismus, který touží po krvi a násilí. A Golophin ve své neznalosti rozdmýchal plameny této síly ještě výše.

Po tři další dny se armáda probíjela sněhem Gelkarského ledovce. Několikrát zažili silné sněhové bouře, které je stály množství mul a koní, když se pod dalším dělem probořila trhlina. Dělo s sebou stáhlo do hlubin dva tucty mužů, kteří je na provazech táhli. Po tomto neštěstí se stali vojáci ještě opatrnějšími, protože si všichni uvědomili, že je jen otázka štěstí, zda noha došlápne na pevný povrch nebo ne. Do děl byly místo mužů zapřaženy muly, ale to také znamenalo, že jejich náklad si museli rozdělit vojáci. Postup armády se zpomalil na dvě a půl ligy denně, někdy ani to ne, a Corfe s obavou odhadl, že jsou přibližně v polovině cesty.

Vzduch byl ještě studenější a řidší, teď lapali po dechu i ti nejsilnější. Díky Bohu se počasí umoudřilo a přestože čistá obloha znamenala

mrazivější noci, přinesla také slunečné a tedy i teplejší dny. Mnoho zvířat zchromlo, když jim ledová krusta pořezala nohy, a jízda se rychle naučila omotávat koním nohy kusy látky. Ale chlad začal zdolávat muže i zvířata. Brzo se objevila řada případů omrzlin a sněžné slepoty, většinou mezi Toruňany, a na posledním velitelském shromáždění bylo rozhodnuto, že takto postižení budou s malou hlídkou zanecháni vzadu, vybaveni dostatečným množstvím potravin a posláni na zpáteční cestu. Ponechali jim i řadu kulhajících zvířat, která ještě byla schopna unést váhu člověka.

Ale v té době už překonali nejvyšší bod cesty a opustili povrch ledovce. Dál pokračovali po stezce, která mířila na západojihozápad, tak jak to bylo popsáno v Corfeho prastarém deníku. Byla to těžší cesta než putování po ledovci, častokrát ji tarasily balvany a suť, která se svezla z okolních svahů, ale nebyla tak zrádná a morálka se prudce zvýšila.

A pak nadešla chvíle, dvacet čtyři dny od okamžiku, kdy vyrazili z Torunny, a oni vyšli z průsmyku, v dáli uviděli torinské pláně a mnohem blíže, skoro jakoby u nohou, plochu rudou jako krev, Torské moře.

Armáda byla slabší o téměř tisíc mužů a několik stovek mul a koní, ale povedlo se jí překročit Cimbrijské hory. Nyní byli vzdáleni pouhých třicet lig snadného pochodu od Charibonu.

Kapitola devatenáctá

Aurungabar v krátké době zažil pohřeb svého sultána a jeho královny. Ještě v témže měsíci následovala svatba nového sultána s novou královnou a jejich korunovace. Městu sice stále panovala neklidná a výbušná nálada, ale přítomnost silných vojenských jednotek plně oddaných sultánu Nasirovi měla výrazně uklidňující efekt. Harém byl v krátkém a rychlém vyšetřování očištěn od všech, kdo byli shledáni podezřelými, a ostrabarský svrchovaný vládce prokázal svoji sílu, protože konal rychle a nemilosrdně. Mohl být mlád, ale měl po boku schopného vezíra v osobě šáhra Baraze mladšího a podle toho, co se povídalo, mu byla jeho nová ramusianská žena velkou oporou při upevňování jeho postavení. Říkalo se o ní, že je čarodějkou, dokonce ještě mocnější, než byla její matka. Nepokojný Aurungabar se rychle

uklidňoval. K tomu ještě přispěla zpráva, že se mladý sultán cítí na trůně natolik jistý, že se brzy vydá do války na západě.

Sultán se se svým novým vezírem zavřel v jedné z malých komnat v křídle královských ložnic. Seděl u stolu a probíral se hromadou listin, zatímco šáhr Baraz stál za ním a nahlížel mu přes rameno. Čas od času poukázal na nějakou skutečnost v studovaném dokumentu a tak pokračovali, zatímco za okny šuměl jarní déšť a komnatu osvětlovaly záblesky ohně z krbu v rohu místnosti. Spartánské zařízení místnosti doplňoval stojan s několika soupravami merducké zbroje a dva tulvary, položené na krbové římse. Konečně si Nasir promnul unavené oči a s mohutným zívnutím vstal od stolu. Byl černovlasý, štíhlé postavy, s olivovou pletí a šedýma očima. Oblečen byl v oděvu z černého hedvábí, které se v záři ohně třpytilo.

„Tohle všechno už může počkat, Barazi. Je to tak hloupé, tohle prodávání úřadů a povolování daňových úlev."

„To tedy není, Nasire," oponoval mu starší muž ohnivě. „Právě takovými malými odměnami si koupíš věrnost mužů."

„Pokud je nutné ji kupovat, pak nestojí za to ji mít."

Šáhr Baraz mu odpověděl smutným úsměvem. „Jako kdybych slyšel tvoji matku."

Nasir sklonil hlavu a jasné mu oči potemněly. „Ano. Nikdy jsem si nemyslel, že se stanu sultánem takovým způsobem. Opravdu ne."

Vezír mu položil ruku na rameno. „To vím, můj sultáne. Ale teď spočívá břímě vlády na tvých ramenou. Časem si zvykneš. Začal jsi opravdu docela dobře."

Nasirův obličej šelmovsky zazářil. „Jenom docela dobře?" Oba se zasmáli.

Někdo zaklepal na dveře a bez dalších okolků do místnosti vpadla královna. I ona byla oblečena do oděvu noční černi, skoro průhledného. Zlaté vlasy měla rozpuštěné, svišť jí seděl na rameni a jemňounce štěbetal, oči mu zářily jako drahokamy.

„Kdy už konečně přijdeš do postele, Nasire? Už je několik hodin po –" Pak uviděla šáhra Baraze a rychle si složila ruce na hrudi.

Nasir vstal a došel k manželce. Vezír se na ně se zalíbením díval, zatímco stáli těsně u sebe a vyměňovali si zamilované pohledy. Ještě trochu ostýchavě, ale s tichou dychtivostí. Alespoň že těmhle dvěma to

vyšlo. Jeden musel být vděčný i za malé radosti života. A tato nebyla zrovna z nejmenších.

„Vězím až po krk v pořádání zaprášených detailů," odpověděl Nasir Mirren, „zatímco jedinou věcí, o kterou usiluji, je vydat se se svou armádou na pochod."

„A jste si jist, že právě to je to jediné, co opravdu chcete, můj pane?" Usmáli se na sebe jako dvě uličnické děti – a opravdu, vždyť ani jednomu ještě nebylo ani osmnáct let.

„Armáda vyráží za úsvitu, královno," vmísil se šáhr Baraz a jeho vážný hlas je oba zbavil úsměvů.

„To je mi známo," pronesla Mirren. „Mluvila jsem z Golophinem. Přichází mne navštěvovat už po řadu dní. Jestli Nasir za úsvitu vyráží, musí se alespoň trochu vyspat."

„S tím docela souhlasím," přikývl šáhr Baraz. „Ještě musíme se sultánem rychle vyřídit několik urgentních věcí a noc už skoro končí."

Mirren přimhouřila oči a její svišť na šáhra Baraze zaprskal. Ale za okamžik jí rebelantský výraz z tváře vyprchal, když uviděla vážný výraz vezírových očí. Políbila Nasira na ústa a odešla. Když se sultán znovu obrátil ke stolu, uviděl, jak se vezír usmívá a potřásá hlavou.

„Tvoříte krásný pár, čerň a zlato. Vaše děti budou obzvlášť hezké, Nasire. Našel jsi opravdu královnu hodnou nosit korunu, ale má silnou vůli a je umíněná jako armádní mula." Když se Nasirova ústa otvírala k zlostné odpovědi, začal se Baraz smát už hlasitě a uklonil se. „Alespoň tak to říká Golophin. Protože se mnou také mluvil, ten starý pletichář. Mirren je dcerou svého otce ve více směrech než v jednom. A abych řekl pravdu, někoho mi připomíná –" A najednou se zarazil, ačkoliv oba dva věděli, co chtěl říct.

Merducká armáda vyrazila za ranního šera, kdy ulice města byly ještě tiché, jak jen mohou být v hlavním městě. Do pochodové kolony se seřadili na náměstí Boží slávy, kde kdysi stávala socha Myrniuse Kulna, a pak vyrazili v dlouhých kolonách uklizenými ulicemi k západní bráně. Noc byla chladná a jasná. Slunce ještě ani nezačalo vrhat paprsky na nejvyšší vrcholky Jafraru na východě a král Corfe Torunnský, který kdysi utekl právě touto branou, zatímco mu za zády hořelo město Aekir, ještě ani nedorazil na úpatí Cimbrijských velehor. Nasir vedl na západ patnáct

tisíc těžce obrněných jezdců na pomoc království, které kdysi bylo nejurputnějším nepřítelem jeho lidu. Ale byl mladý a podobná ironie osudu ho příliš neznepokojovala. Navíc polovina jeho krve pocházela právě od lidu, jemuž šel na pomoc. Stejně tak jako krev jeho královny, kterou z celého srdce miloval.

Téhož úsvitu dvě lodi uháněly pod plnými plachtami rychlostí závodních koní v trysku přes východní Levangor. Stěžně jim praskaly pod náporem všech plachet, které na ně mohly jejich posádky vytáhnout, a paluby se černaly shromážděnými muži. Po celý předchozí večer a celou noc uháněla obě plavidla severoseverovýchodně na levobočním zadoboku. Na obzoru se začaly objevovat vrcholy jižního Cimbriku, které sbíhaly k moři východně od Candelské řeky. Torunna, poslední svobodné království západu, se začala vynořovat z úsvitu zasněženými vrcholy svých hor, nyní zalitými slunečními paprsky, které jim vdechly šarlat a růž takovou silou, že zcela překryly stíny kopců ležících pod nimi.

Murad se krátce zadíval na jasnící se oblohu a pak se znovu zaměřil na loď, kterou pronásledoval. Šebeka se snažila v noci zmizet, ale měsíční světlo bylo příliš jasné a oči pronásledovatelů příliš bystré. Měla náskok pouhých čtyř kabelů, byla skoro na dostřel, a *Přízrak* vzdálenost stále zmenšoval.

Ta věc, která kdysi byla lordem Muradem z Galiapena, se upřeně dívala na záď lodi, kde stál před hlavním stěžněm muž celý v černi zakladatelů. Stál nehybně a pevně jako socha kamenného chrliče a ani se nehnul, navzdory houpání barkentiny. Od něj pocházely všechny ty tiché vibrace, které se šířily celou lodí a které cítil i přes podrážky bot. To bezezvučné chvění, které, jak Murad věděl, zodpovídalo za jejich současnou rychlost.

Protože Richard Hawkwood byl příliš dobrým námořníkem, než aby ho někdo mohl dohonit jen za použití normálního námořního umění. Přežil bouři, kterou poslali, aby ho potopila, a málem se mu podařilo zmizet v obrovském prostoru Levangoru – neztratil se jen díky tomu, že jeden z Muradových homunkulů náhodou zahlédl jeho loď v dálce, když letěl vysoko ve vzduchu ve snaze získat co největší přehled. Další bouři nepošlou, protože, tato taktika byla jasně neúspěšná. Ne, k Muradově

velké radosti mu Aruan dovolil zajmout *Mořského zajíce* netknutého, pokud se mu zachce, a pak smí s její posádkou naložit podle libosti – samozřejmě jen tehdy, pokud během tohoto procesu zemře hebrionská královna. Jaké to bude nesmírné potěšení, znovu se setkat se starým druhem a kamarádem, a dopřát si potěšení jeho pomalé smrti!

A Murad toho věděl o smrti hodně. Té noci, kdy byla flota zničena, se na zpáteční cestě z vlajkové lodi ztratil v mlze a tak se mohl jen dívat, jak se lodě mění v hromadu trosek. Připomínal si, jak tloukl po prstech topící se lodníky, aby jeho malou loď v zoufalé snaze zachránit se před utopením neobrátili dnem vzhůru. Nařídil svým mužům, aby veslovali hlouběji do mlhy, a tak se zapřeli do vesel a dívali se, jak lodě jedna za druhou hoří až po čáru ponoru, a naslouchali nářku umírajících. Unikli masakru, alespoň si to myslel.

Pak přišel ten mág. Přiletěl, obklopen zuřivou bouří temných plamenů, které na prach spálily všechny Muradovy společníky. Vypadalo to, že tak skončí i Murad. Pak se ale stala podivná věc.

Já tě znám, ozval se hlas. Murad se krčil mezi spálenými těly na dně člunu, zalitý proudy potu, a nad ním se vznášela podivná věc podobná obrovskému netopýrovi. Cítil, jak je obracen naruby, jako by ho někdo držel v ruce, natáčel a prohlížel si ho, ačkoliv ve fyzickém světě se ho nic nedotklo.

Zabij ho, ozval se jiný hlas, Muradovi povědomý, ale ten první se jen zasmál.

Myslím, že ne. Může být ještě užitečný.

Zabij ho!

Ne. Přenes se přes předsudky a nenávist minulosti. Oba dva jste si bližší, než tušíš. Teď bude patřit mně.

Tak se Murad z Galiapena dostal do služeb Druhého císařství.

A stal se velmi horlivým služebníkem. Po celý svůj život nenáviděl mágy a čarodějnice a bál se jich. Bál se lidu, který ovládal dweomer, ale mnohem více než kouzelníky nenáviděl své nadřízené, které považoval za méně schopné, než byl on sám, hlavně posledního hebrionského krále. Ale nyní přijímal rozkazy od někoho, koho uznával jako nadřazeného. V tom nacházel podivné uspokojení. Byl spokojen, když mohl provádět rozkazy, které obdržel, a jestli se navíc shodovaly s jeho vlastními

touhami, tím lépe. A co se týče dweomeru – kdo by nezměnil názor, když se stal jeho součástí?

A navíc, jakmile zemře žena, kterou pronásleduje, stane se on sám vládcem Hebrionu. Bylo mu to slíbeno a Aruan vždycky dodržel, co slíbil.

„Připravte k palbě stíhací dělo," nařídil a posádka se rozběhla vyplnit rozkaz. Několik jich bylo jen obyčejnými žoldnéři nebo námořníky z mnoha zemí, ale většina patřila k vysokým černým mužům ze Zantu. Odložili brnění a teď ve skupinách tahali za lana, zaliti potem, a vysunovali děla na přední palubě do palebných postavení, aby mohla mířit na záď kořisti.

„Usunei!"

„Ano, pane."

„Podívej se, jestli už jsme na dostřel. Pokus se mu trochu načechrat peří. Palte podle uvážení."

Udýchané obsluhy děl začaly pomocí sochorů snižovat náměr děl, zatímco miřiči s hořícími doutnáky v rukou zaměřovali cíl. Jakmile byli spokojeni, pozvedli paže, vyčkali, až se příď vznesla na vlně a přiložili hořící lunty k zátravkám. Poté s mrštností panterů odskočili od děl, s jekotem couvajících na podvozcích. Vyvalil se oblak dýmu, ale byl ihned rozevlát větrem a rychlostí, s níž loď uháněla. Pozorně se dívající Murad byl potěšen, když zaznamenal dvě fontány těsně za zádí *Mořského zajíce*.

„Dobrý výcvik! Zvětšit náměr a máme je."

Dvě další rány mohl sledovat každý, kdo měl dobré oči. Obě dělové koule udělaly díry do zadní hlavní plachty šebeky a poté rozsely třísky na jejím středolodí. Murad se rozesmál a radostně si zamnul ruce, a obsluhy děl mu odpověděly dravčím vyceněním zubů.

O minutu později se zmrzačená zadní plachta šebeky roztrhla odshora dolů a začala volně povlávat z ráhna. Sprška mořské pěny zkropila Muradovi ústa. Nepřítomně si olízl rty, oči stále upřené na pronásledovanou loď. *Mořský zajíc* začal ztrácet rychlost. Další dva výstřely znovu poškodily lanoví zadního stěžně a Murad uviděl, jak do moře z ráhna spadla zmítající se postavička.

„Vyšší rychlost!" zařval Murad. „Ty tam, ještě dva uzle navíc, a dáme si je k snídani!"

Zahalený zakladatel, na kterého Murad zakřičel, neodpověděl, ale vibrace, které se šířily lodí, nabraly na síle. *Přízrak* se ještě více zařízl do hladiny a voda začala proudit do otevřených lodních střílen, studená a zelená. Stěžně zaskřípaly na protest a zadní stěhy zavibrovaly jako příliš napnuté struny, ale nic neprasklo. Lodi už nedávala rychlost magie počasníků, ale samotná voda, která ji nesla. Rozprostřela se kolem lodního trupu ve víru zuřivé vodní pěny, bouřila prouděním, které bylo cizí přirozenému toku moře. Loď se zachvěla jako v sevření obří dlaně, několik mužů posádky to srazilo na palubu, ale Murad stál na vlnami zalévané přední nástavbě a pevně se držel jedné z upínaček předního stěžně; oči mu žhnuly žlutým ohněm. Přiblížili se ke své kořisti ještě blíž. Teď už byli vzdáleni jen na jeden a půl kabelu – pouhých tři sta yardů dělilo příď barkentiny od zádi *Mořského zajíce*. Za méně než půl přesypání je budou mít. Murad zvedl hlas. „Posádko, připravit na zahákování!“ Z ráhnoví se snesl homunkulus a usedl na Muradovo rameno. Na přídi se zamihotali Zantuové, znovu odění do černých brnění, a netrpělivě střihali klepety. Brnění vypadalo jako normální zbroj z rohoviny a kůže. Ale když si je někdo oblékl, stalo se součástí jeho těla. Znásobovalo sílu svého nositele stejně, jako ho chránilo před zraněním. Zantu byli už sami o sobě strašlivými válečníky, ale oblečeni do broučích brnění se stali praktickými neporazitelnými.

„Pamatujte!“ křičel Murad. „Kapitána chci živého a tělo té ženy chci vidět na vlastní oči. Se zbytkem si dělejte co chcete.“

Zantuové v očekávání této hodiny strávili několik předchozích dnů v přípravách. Z hloubi přileb jim oči zářily hladovým světlem.

Murad už dokázal rozpoznat Hawkwooda. Stál na zádi po boku znepokojivě známého černovlasého mladíka a vykřikoval rozkazy, které přehlušovalo svištění větru a šumot vln. *Mořský zajíc* se znenadání prudce stočil vlevo, takže ukázal celou boční baterii, pokud se to tak dalo nazvat. Všech šest děl vypálilo boční salvou, střílny zmizely v oblaku dýmu a o zlomek sekundy později se ozvalo i zahřmění. Murad ucítil, jak mu kolem hlavy proletěla dělová koule, a zapotácel se. Zbylých pět rozselo po celé délce paluby *Přízraku* krvavou zkázu. Kladky a úlomky ráhnoví zavířily vzduchem a sevřená vyloďovací skupina byla rozstřílena na maděru. Palubní odtoky se rděly krví a kusy mužských těl létaly až na záďovou palubu.

Šepotavé vibrace ustaly. Murad se podíval k patě stěžně a spatřil, že jedna dělová koule roztrhla zakladatele, který tam stál, na dva kusy. *Přízrak* ztratil rychlost a proud, který tak podivně obtékal trup, se zase stal normální mořskou vodou.

„Vraťte lodi rychlost!“ zakřičel zlostně na loďmistra, přeběhlého Gabrionce, který stál s bledou tváří u kormidelního kola. „Zastřelte je, chytněte je, potopte je, pro lásku boží!“

Loďmistr ostře vzal za kormidelní kolo, barkentina se otočila a ukázala jícny svých mnohem početnějších děl. „Palte!“ zařval a obsluhy děl se vzpamatovaly natolik rychle, že odpálily hřmotnou boční salvu.

Ale Zantuové nebyli dobře vycvičenými námořníky jako Hawkwoodova posádka. Murad uviděl, jak tři dělové koule zasáhly střed trupu. Další koule roztříštila levoboční brlení, ale zbytek byl zaměřen příliš vysoko. Přetrhl několik lan v takeláži, ale jinak nenadělal žádné větší škody.

Obě lodi ztratily rychlost a obě odpadly pravobokem zpět po větru. Muradovi zahvízdala kolem ucha kule z arkebuzy a on instinktivně sklonil hlavu. Hawkwood umístil na záď několik námořníků s ručními zbraněmi. Z brázdy za šebekou se ozvalo několik šplouchnutí; to házeli přes palubu svoje mrtvé. Murad vztekle tloukl pěstí do roubení přední nástavby, jeho homunkulus mu skákal na rameni nahoru a dolů a pištěl.

„Více plachet!“ zakřičel na loďmistra. „Jestli nám utečou, tak tě to bude stát život, mistře námořníku!“

Posádka bleskurychle vyšplhala po upínačkách a začala rozvinovat každý kousek plátna, který barkentina mohla nést. Zasvítily rozvinuté stěhovky a kosatky a *Přízrak* začal znovu nabírat rychlost blížící se té předchozí. Šebeka stále ještě neměla napnutou novou hlavní plachtu na zadním stěžni, takže ji rychle doháněli. Murad nevnímal střely z arkebuz, které svištěly vzduchem, a pomáhal prořídlým obsluhám připravit stíhací děla znovu k palbě. Na jeho povel vypálila a tentokrát přesně zasáhla záď *Mořského zajíce*. Nad vodou zavířila břevna a jeden z arkebuzírů spadl do moře. Murad se znovu rozesmál a zařval, aby na příď přišli další muži.

Další skupina Zantuů se na jeho rozkaz připojila k mužům na přídi. Na *Mořském zajíci* se skupina námořníků činila na záďové palubě a kule z jejich arkebuz jim přeletovaly nad hlavou. Obě lodi už dělilo jenom

padesát yardů. Murad teď viděl Hawkwooda zřetelně; osobně kormidloval a ohlížel se na barkentinu, jež se stopu za stopou blížila. Pomáhal mu ten tmavovlasý chlapec a po boku mu stála Isolla. Zrovna mířila arkebuzou. Překvapený Murad postřehl dým výstřelu a pak najednou ucítil náraz do hlavy. Upadl na palubu; homunkulus zapištěl. Namáhavě se znovu postavil a uvědomil si, že je najedno ucho hluchý. Když si tam sáhl, ucítil vlhkost. Isolla mu ustřelila polovinu boltce.

Vzteky bez sebe otevřel ústa, aby vydal povel k palbě, když vtom *Mořský zajíc* provedl prudký obrat vlevo, přímo proti větru. Když obrat dokončil, vypálil dělovou salvu a *Přízrak* byl znovu zasažen, koule prometly celou délku jeho paluby.

Plachty se zachvěly a poté naprázdno zapráskaly, jak loď utekla z kurzu do větru. Když se Murad ohlédl na záď, spatřil, že je kormidelní kolo roztříštěno a vedle něj leží mrtvý loďmistr i s kormidelníkem. Palubu pokrývaly trosky, kusy lidských těl a kaluže krve. To všechno leželo v hromadách, promícháno s třískami, roztřepenými kusy lan a rozbitými kladkami. Murad přiskočil k palubnímu průlezu a zakřičel na Zantuy, kteří bezcílně pobíhali dole. „Jděte a chopte se kormidelní páky. Budete jí kormidlovat odtud! A vy další, zpátky k dělům a začněte pálit!“

Vyšplhal se na záďovou palubu. Několikrát uklouzl na rozlité krvi a zaklel, ruku si pořád tiskl na místo, kde měl kdysi ucho. Obě lodi teď pluly proti větru na rovnoběžných kurzech, ani ne kabel od sebe. Směřovaly do dlouhého průlivu, na jehož konci se nacházel torunnský přístav Rone. Hawkwood se snažil dosáhnout pobřeží.

Obě plavidla si začala vyměňovat boční salvy. *Přízrak* měl víc děl a těžších, ale *Mořský zajíc* měl zase lepší dělostřelce. Byl pomalejší a z jeho odtokových otvorů tryskaly proudy vody, jak je lodní pumpy čerpaly z podpalubí. Muradova dělostřelba musela šebeku poškodit pod čarou ponoru.

Duch vychrtlého šlechtice se zatetelil radostí. Jeho posádka sice utrpěla jisté ztráty, ale stále jich zůstalo dost, aby mohli zahákovat stíhanou loď. „Ostře na pravobok!“ zařval jícnem na muže u kormidelní páky.

Přízrak změnil směr velmi neohrabaně, ale stačilo to, aby se příď posunula o dvě čárky, takže čelo přední nástavby nyní směřovalo přímo na levoboční upínačkovou lavici předního stěžně šebeky. Mezera mezi

loděmi se rychle uzavírala a než mohl Murad zakřičet varování, obě lodi se s nesmírnou silou srazily. Náraz byl tak prudký, že posádky obou plavidel srazil na kolena. Čelen *Přízraku* se roztříštil s děsivým praskotem a razil si cestu dál, aby se prodral do boku šebeky, dokud se jeho trosky nezaklesly o upínačkovou lávku. Zde se vytvořil chuchvalec z rozdrceného dřeva, propletených lan a železných zlomků. Obě lodě, zbaveny velení, bezmocně ležely proti větru.

Murad se vzpamatoval velmi rychle a vytasil rapír. „Zlézači vpřed!“ zařval a rozběhl se po palubě k místu, kde se trosky přídě zabořily do nepřátelské lodi. Dva tucty Zantuů bez brnění, kteří předtím obsluhovali děla, ho následovalo a mávalo sekerami a šavlemi, se zvířecím vytím na rtech. Přelezli po tom nebezpečném mostě, navršeném z rozlámaných břeven nad rozpěněným mořem, a vtrhli na středolodí šebeky. *Mořský zajíc* již ležel hluboko ve vodě. Jejich dělová palba opravdu proděravěla trup a šebeka se jim pod nohama potápěla.

Tři nebo čtyři dělové koule dopadly mezi útočníky a jeden z mužů, kteří běželi za Muradem, byl sražen do moře. A pak už *Murad konečně stál proti Hawkwoodovi* – konečně – s šavlí jedné ruce a s pistolí v druhé. Oba si vyměňovali pohledy plné nenávisti, zatímco kolem nich propukl zuřivý boj muže proti muži.

Hawkwoodova pistole selhala. Objevil se jenom záblesk na pánvičce, ale výstřel nevyšel. Murad se zasmál a provedl výpad rapírem, zatímco jeho homunkulus zaútočil na Hawkwoodovy oči.

Oba se nacházeli uprostřed bojující smečky, ale klidně mohli být jediní na světě, protože ničeho jiného než sebe navzájem si nevšímali. Hawkwood vytasil dýku, zatímco šavlí odrazil Muradův výpad. Malý homunkulus přistál Hawkwoodovi na šíji a ostrými drápy se mu snažil vyškrábat oči; mával křídly, aby mu zastřel výhled. Murad znovu vyrazil do útoku, stále s hlasitým smíchem. Ponořil rapír do kapitánova stehna na dobré tři palce. Pootočil čepelí a vytrhl ji z rány; Hawkwood padl na koleno. Homunkulus mu vyškrábl oko. Richard odhodil dýku a popadl malého tvora tvrdou dlaní. Sevřel prsty a promáčkl mu hrudní koš, pak hodil umírající bytůstku Muradovi do tváře.

Murad homunkula odrazil. Nebyl to jeho familiár, jen jakýsi poslíček, a tak jeho zánik Murada nezasáhl. Přiskočil ke klečícímu

kapitánovi, v nitru plný divoké radosti, a napřáhl meč ke smrtícímu úderu.

V poslední chvíli do něj narazil někdo z davu, který bojoval kolem, a vyvedl ho z rovnováhy. Zaklel a znovu zaútočil, ale něco ho uhodilo do boku – tupý úder, který mu vyrazil dech. Zasyčel bolestí. Nad Hawkwoodem stanula žena – *byla to Isolla*. Měla zraněnou tvář, ale on ji poznal okamžitě, ačkoliv měla přes šaty přehozenou námořnickou kazajku. Byla úplně bílá v obličeji a v očích se jí zračilo odhodlání. Vystřelila mu z arkebuzy do obličeje ze vzdálenosti dvou kroků.

Chybila. V poslední chvíli do ní někdo strčil. Kulka rozčísla Muradovi vlasy a napůl ho oslepila. Volnou rukou uchopil hlaveň její zbraně a druhou do ní vrazil rapír. Čepel Isolle vklouzla do těla těsně pod hrudní kostí a mířila hluboko, až projela srdcem. Královna se zapotácela, její neživé tělo sklouzlo po zbrani a dopadlo na ležícího Hawkwooda. Murad se zasmál a napřáhl rapír, aby dokončil, co začal.

Ale najednou dostal brutální ránu do krku. Přestal cítit levou paži a zapotácel se slabostí a bolestí. Světlo, které mu žlutě zářilo z očí, pohaslo a dweomer, který udržoval jeho popálené tělo pohromadě, zakolísal. Obrátil se a rapír mu vypadl z necitlivých prstů.

Za ním stál Bleyn, jeho adoptivní syn. V ruce držel Hawkwoodovu dýku s čepelí pokrytou krví. Chlapcova tvář byla sinalá vzteky, ale po lících mu stékaly horké slzy. Murad k němu napřáhl zdravou ruku, naprosto zmatený. „*Co* –?“ pokusil se říct.

Ale Bleyn vyrazil a vbodl mu dýku do hrudi. Zasekla se v hrudní kosti a zůstala tam trčet, zabodnutá až po rukojeť. Murad padl na kolena.

„Jak…?“

Hawkwood na něj upřeně zíral zdravým okem a Isollino tělo držel v náručí. Nelidské světlo v Muradových očích zablikalo a pohaslo. Kratičkou chvíli se Murad díval svým normálním pohledem. „Vůbec jsem netušil –“

Hawkwood na něj dál hleděl, aniž hnul brvou, a ve zbývajícím oku se mu zaleskla slza. Šlechtici spadla hlava na prsa a už neživé tělo dopadlo na palubu; další oběť krvavého střetnutí. Útočníci, kteří se shromáždili okolo, viděli smrt svého vůdce. Zaváhali, ztratili odvahu a byli smeteni do moře.

Opustili potápějícího se *Mořského zajíce* a než odpluli ve člunech, hodili na palubu *Přízraku* zapálené pochodně. S přicházejícím šerem se vlny oceánu zaplnily černými tvářemi a další černé postavy šplhaly z boků barkentiny a plavaly ke člunům. Stříleli je nebo je mlátili po rukou, když se snažili dostat do člunů. Konečně se jich zbavili a nepřátelskou hořící loď zanechali napospas vlnám. Zanedlouho přistáli na pobřeží východně od Rone. Na chvíli se zastavili a dívali se, jak *Přízrak* plane na pozadí večerní oblohy; konečně oheň dosáhl prachárny a barkentina zmizela v oslnivém výbuchu. Rachot exploze se jako dunivá ozvěna odrazil od okolních kopců. Na vlnách zátoky se objevilo množství trosek; večer zčernal do tmavé noci.

Richard Hawkwood splnil své poslání a dopravil hebrionskou královnu do Torunny. Pohřbili ji na vyvýšenině obrácené k moři a nad jejím hrobem navršili kamennou mohylu.

Kapitola dvacátá

Kurýři dorazili do Torunny ve chvíli, kdy se na východním obzoru objevilo rudé slunce. Koně padali vyčerpáním a byli pokryti pěnou, potem a blátem. Jezdci sklouzli ze sedel na nádvoří paláce a napůl se potácejíce uháněli k hlavním dveřím. Stráž od nich převzala depeše a po výměně pár důležitých vět běžela do Mečového sálu.

Formio, torunnský regent, stál vedle krbu. Za zády mu visel masivní panel, na němž kdysi spočíval Řešitel. Ale ten byl teď ve válce i s mužem, který ho nesl, s králem Torunny. Kdo ví, zda ho někdy v budoucnosti pověsí na jeho místo? Fimbrijec si zamyšleně mnul ruce u plamenů a když k němu vtrhla stráž, ani nevypadal překvapeně, neboť spatřil, že nese kurýrní schránky. Podíval se na pečeti, ponuře přikývl a oslovil zadýchaného vojáka, který zprávu přinesl.

„Jdi vzbudit Jeho Veličenstvo sultána a požádej ho, aby sem přišel – samozřejmě velmi zdvořile. A pak vyřiď pozdravení plukovníkovi Gribbenovi. Sděl mu, že nařizuji, aby okamžitě vyhlásil celé posádce poplach a pak ať přijde sem.“

Když muž odešel a zanechal ho o samotě, zlomil Formio pečetě a zamračeně si přečetl obsah.

Rone, 20-tého florionu.
Himeriané zaútočili z jihu. Počítali jsme s tím, ale nenapadlo nás, že jich bude taková síla. Do svých řad naverbovali i hodně Candelarianů. Moje jednotka byla silně oslabena v bitvě pět mil východně od Candelanské řeky. Pak jsme ustoupili k Rone, kde mají základnu lodi admirála Berzy. Většina lodí je v doku, kde je opravují, a admirál předal velení nad námořníky mně. Budu se držet tak dlouho, jak to jen půjde, ale nutně potřebuji posily. Jenom Perigraiňané čítají kolem dvaceti pěti tisíc. Armáda nepřítele se skládá většinou z pěchoty, ale mají také ty prokleté Psy. Strach z nich znemožňuje odhadnout jejich skutečnou sílu.
Nevěřím, že by to byl jen nájezd. Myslím si, že to je opravdová invaze. Nepřítel se chce zmocnit království úderem z jihu, zatímco bude naše síly vázat na severu. Potřebuju posily, a to co nejrychleji.
Váš ve spěchu
Steynar Melfe,
velící důstojník jižní armády.

Formiovy rty se několikrát pohnuly, jako by bezhlesně klel. K dopisu byl přiložen další svazek listin, který obsahoval seznam ztrát a hrubou mapu operační činnosti. Melfe byl schopný voják, ale nebyl to žádný vojenský génius. A dokonce i posílen námořníky neměl víc než pět tisíc mužů. A proti němu stála himerianská invazní armáda.

Formio vzhlédl, když vešel merducký sultán, doprovázen dvěma tělesnými strážci. S ním přišel i plukovník Gribben, druhý velící důstojník posádky Torunny, a dva jeho pobočníci. Všichni měli ospalé oči mužů probuzených z hlubokého spánku.

„Můj lorde regente," promluvil Nasir, „doufám, že bylo nutné –"

„Za jak dlouho můžete dostat svoje muže do sedel, sultáne?" přerušil ho Formio drsně.

Nasir zprudka sklapl ústa. Oči otevřel překvapením dokořán. „Co se stalo?"

„Jak dlouho?"

Mladý muž zamžikal. „Dnes už rozhodně ne. Právě jsme ukončili dlouhý pochod. Koně si musí odpočinout. Zítra ráno, řekl bych." Nasir si promnul čelo a oči, na okamžik přikryté dlaní, mu divoce zamrkaly.

„Dobře. Gribbene, vyber z posádky deset tisíc nejlepších mužů. Musí být zdraví a schopní zvládnout dlouhý namáhavý pochod.“

„Pane!“ zasalutoval Gribben, přestože jeho tvář představovala obraz plný překvapení a zmatku.

„Naše společné síly opustí Torunnu zítra za úsvitu a pocestují nalehko. Žádné nákladní muly ani vozy. Muži si ponesou zásoby na zádech. Nepřipojí se k nám ani kavalerie.“

„Kam půjdeme?“ zeptal se mladý sultán; na chvíli zazněl v jeho hlasu chlapec, kterým donedávna vlastně byl.

„Na jih. Himeriané tam zahájili invazi a porazili naše obránce. Trochu nás zaskočili, jak to tak vypadá.“

„Kdo bude velet, sire?“ zeptal se Gribben.

Formio zaváhal. Podíval se na Nasira a opatrně zvažoval slova.

„Výsosti, ještě jste nevelel armádě ve válce a není čas, abyste se to naučil. Já – já vás prosím, abyste velení přenechal zkušenějšímu muži.“ A Formio pokývl ke Gribbenovi, který bojoval ve všech bitvách, které vedla torunnská armáda od bitvy u Berrony před sedmnácti lety, a nedávno byl povýšen samotným Corfem.

Nasir se začervenal. „To nepřipadá v úvahu. Nemohu předat velení nad smetánkou ostrabarské armády cizinci, aby si s ní dělal, co uzná za vhodné. Ne, když jsem s nimi. Mohu jim velet jedině já a nikdo jiný.“

Formio se pevně zadíval na mladého muže. „Sultáne, tohle není žádná hra nebo manévry na cvičebním poli. Armáda, která vyrazí na jih, si nemůže dovolit prohrát. Nepochybuji o vaší odvaze –“

„Nesmím ustoupit pouhému plukovníkovi. Nemohu to udělat – nedokázal bych se podívat svým mužům do očí. Ale nemylte se, lorde regente. Nejsem hloupý chlapec, který jenom sní o slávě. Jestli se někomu podřídím, musíte to být vy, regent Torunny, velký Formio osobně. Vás moji muži budou poslouchat,“ a sultán se usmál, „stejně tak jako jejich sultán.“

Formio byl nenadálým zvratem situace zaskočen, ale rozhodl se okamžitě. „Dobře, velet budu já. Gribbene, ty zůstaneš tady, v hlavním městě. Výsosti, skláním se před vaší prozíravostí. Máme mnoho práce, pánové, a jenom jeden den, abychom ji vykonali. Zítra touto dobou už musíme být na cestě na jih.“

V noci ulehl vítr a obloha se vyjasnila. Malá skupinka utečenců se v tichu noci tlačila kolem táborového ohně v tmavém, mlčenlivém kruhu. Všichni, až na jednoho. Mladý statný muž s očima barvy mořské šedi stál stranou na malé vyvýšenině a zíral k horizontu osvětlovanému stříbrem měsíce.

„Hoří další město," ozval se Bleyn unaveně. „Které to tak asi je?"

Hawkwood se svým zdravým okem podíval na jih a pak na sever. A zachvěl se. „To bude Rone, nejjižnější torunské město. Je dobře, že jsme v něm nepřistáli."

„Svět se zbláznil," promluvila Jemilla. „Všichni staří proroci měli pravdu. Jsme na konci dní."

Hawkwood se na ni zadíval. Bleynova matka seděla na stočené pokrývce s koleny přitaženými k hrudi, s vlasy staženými do ohonu. Během cesty ztratila na váze. O většinu úbytku se postarala mořská nemoc; u koutků úst a kolem očí se jí vytvořily teď už zřetelné vějířky vrásek. Vypadalo to, že Jemillu konečně dohonil její věk. V Hawkwoodovi už nevzbuzovala žádnou touhu.

Zdálo se, že si to uvědomuje, a v kapitánově společnosti se chovala plaše. Natrhala kytici květin a položila ji na Isollin hrob – to bylo něco, co by dříve nikdy neudělala. Když teď promluvila, postrádal i její projev obvyklou kousavost. Ale Hawkwood cítil, že něco skrývá, tajemství, které jí rozdíralo srdce. Když kulhavě pokračoval v cestě do vnitrozemí, podpírán Bleynem, všiml si jejího skoro zoufalého pohledu.

Sklonil hlavu a pokračoval ve vyřezávání hrubé berly. K práci používal svoji starou dýku, na které dosud lpělo trochu Muradovy krve. Otřel si z čela pot.

Jemilla měla možná pravdu. Vypadalo to, že se svět opravdu zbláznil. Anebo moc, která vedla jejich kroky, měla bizarní smysl pro humor. Celá jejich cesta vlastně nejvíc ze všeho připomínala závod.

Na chvíli se v Hawkwoodově oku zableskl plamen ohně. Byl milován královnou jenom proto, aby ji ztratil. Alespoň že Murad je mrtev. Bylo to s podivem, ale nenacházel v šlechticově smrti žádné uspokojení, spíše cítil lítost. V poslední chvíli se Aruanově stvůře zračilo v obličeji i jakési překvapení. Hawkwood viděl ten pohled na tváři mnoha umírajících mužů. Jednoho dne ponese ten výraz i on sám.

„O této části světa nemám žádné znalosti,“ ozval se Bleyn. „Kterým směrem se máme vydat?“

„Na sever,“ odpověděl mu Hawkwood a s námahou se postavil, poprvé používaje jako oporu berlu. Dýchal krátce a těžce. „Alespoň se nacházíme ve spřátelené zemi. Musíme si udržet náskok před himeriany a postupovat hlouběji na území Torunny.“

„A co pak?“

Hawkwood se k němu obrátil. „Pak bude čas se pořádně opít.“ Poplácal chlapce po rameni; přitom ztratil rovnováhu. Bleyn jej zachytil a pomohl mu udržet se na nohou.

„Budeme potřebovat koně a káru. S tou nohou se daleko nedostaneš.“

Jemilla se na ně dívala, jak tam tak stáli bok po boku ve světle ohně. Tak stejní a zároveň tak rozdílní. Otec a syn. Nenápadně si otřela oči. To tajemství zůstane navždy skryto hluboko v jejím srdci, až do dne, kdy zemře.

„Bleyn je teď právoplatným králem Hebrionu,“ ozvala se hlasitě a námořníci, kteří seděli kolem ohně, se na ni podívali. „Je posledním žijícím členem hebrionského královského domu, ať už je narozen z levého boku nebo ne. Vy všichni jste mu povinováni věrností a musíte mu být nápomocni, jak jen budete moci.“

„Matko –“ začal Bleyn.

„Nesmíte na to zapomínat, žádný z vás. Až se dostaneme do Torunny, bude jeho následnictví vyhlášeno veřejně. Čaroděj Golophin už o tom ví. To proto nás poslal na loď spolu s vámi.“

„Je tedy pravda, co se povídá?“ ozval se Arhuz. „Je Abeleynovým synem?“

„Ano, je pravda, co se povídá. On je všechno, co zbylo z hebrionské šlechty.“

Hawkwood šťouchl loktem Bleyna, který stál nejistě a beze slova. „Prosím vás o povolení opřít se o královské rameno, výsosti. A myslíte, že byste mohl natáhnout královské nohy a donést nám trochu dřeva?“ A oba dva i s ostatními námořníky se srdečně rozesmáli, jenom Jemillina tvář potemněla vztekem. Chlapec nechal Hawkwooda u ohně a odešel do tmy prozářené měsíčním světlem nasbírat dřevo, zatímco námořníci si zase posedali kolem ohně.

„Jemillo,“ oslovil ji ostře a ona se na něj podívala s ohněm v očích, připravena k hádce. Ale Hawkwood se na ni jen mile usmál a oči mu zazářily jasem, který jim propůjčila horečka.

„Bude z něho dobrý král.“

Druhý den ráno paprsky slunce ozářily oblaka dýmu, jež vystupovala na západním obzoru. Nejbližší byl sotva deset mil daleko. Trosečníci se vyhrabali z pokrývek. Třásli se chladem, přešlapovali z nohy na nohu a zamračeně sledovali dým. Nikomu nebylo příliš do řeči. Neměli skoro nic k jídlu a tak se vydali na cestu skoro okamžitě, s nadějí, že narazí na nějakou vesnici nebo farmu, kde získají zásoby.

Vesnic a farem našli opravdu hodně, ale všechny byly opuštěné. I jejich obyvatelé uviděli oblaka dýmu stoupající z požárů a moudře se rozhodli nečekat na ty, kteří je založili. Bleyn a Arhuz tvořili jakýsi průzkum a zásobili hlavní skupinu množstvím jídla a dalšími pokrývkami pro chladné noci. Ale nenašli žádnou káru ani zvíře, které by ji táhlo. Ty si utečenci vzali s sebou. A tak jim nezbylo nic jiného než pokračovat na sever pěšky. Hawkwood byl nejpomalejší. Z prázdného důlku mu neustále tekl pramínek žlutavé tekutiny.

Pochodovali takto čtyři dny. Přespávali v prázdných farmářských staveních a na cestu se vydávali ještě před úsvitem. Pátého dne dohonili proud uprchlíků, který zrovna tak jako oni mířil na sever. A tak se začlenili do nekonečné kolony prachem pokrytých postav. Hawkwodovi, který mohl chodit jenom díky berle, našli místo na jednom přeplněném voze. Jemilla tam byla s ním, protože během posledních dní stoupla kapitánovi horečka; udržovala ho zabaleného do dek a starostlivě mu otírala pot a hnis z rozpálené tváře.

Dny byly stále teplejší. Pozdní jaro se měnilo v časné léto.

Davy lidí zvedaly takový oblak prachu, že si co do velikosti nezadal s dýmem, který stoupal ze spálené země za nimi. Od Torunňanů se Bleyn dozvěděl, že Rone bylo po těžkém boji dobyto a že obránci byli do posledního zmasakrováni. Lodě v docích byly spáleny a okolní krajina zpustošena. Torunnský velitel Melfe a admirál Berza byli oba mrtví, ale jejich hrdinná obrana vykoupila pro obyvatelstvo dostatek času, aby mohlo uprchnout před triumfujícími Perigraiňany a Candelarijci, kteří je teď pronásledovali. Ale organizované útvary vždy dosahovaly větší

pochodové rychlosti než prchající dav civilistů, a nepřítel je brzy začne dohánět. Nikdo nevěděl, co se stane, až uprchlíky dohoní himerianská armáda, ačkoliv mnozí z přítomných zažili merduckou válku a takový útěk pro ně nebyl nic nového. A kde je král? Ptali se. Kde je armáda? Je snad možné, že by všichni byli na severu u Gaderionu a že na jih úplně zapomněli? A tak všechny ty desítky tisíc uprchlíků pochodovaly společně po prašných cestách na jih, rodiče nesli v náručí svoje děti, muži táhli dvoukoláky plné osobního majetku nebo pobízeli pomalé volské potahy k rychlejší chůzi neustálým práskáním bičů.

„Pomoz mi ho sundat z vozu," požádala Jemilla syna, aby společným úsilím zvedli Hawkwooda z jeho lůžka na zakrámovaném povozu. Námořník se jim pod rukama svíjel a nekontrolované sebou škubal. Teplo, které sálalo z jeho horečkou rozpáleného těla, bylo cítit i přes pokrývku, do níž byl zabalen.

Ostatní lodníci je už dávno opustili, dokonce i Arhuz. Ztratili se někde v nekonečném zástupu uprchlíků. Pro Bleyna ani pro Jemillu nebylo nic jednoduchého pronést svůj nelehký náklad proudem lidí, vozů a zvířat. Položili ho mimo cestu, z dosahu zvířeného prachu, na zelený trávník nedaleko převislých větví buku. Jemilla mu položila dlaň na horké čelo a skoro cítila, jak mu v lebce pracuje jed nákazy.

„Rána se zanítila," prohlásila. „Vůbec netuším, co bychom mohli udělat, abychom mu pomohli." Uchopila námořníkovu hnědou ruku a ta se jí sevřela kolem bílé dlaně takovou silou, až v ní téměř přestala proudit krev. Ale neřekla ani slovo.

Bleyn si promnul oči a v té chvíli vypadal velmi mladě a ztraceně. „Zemře, mami?"

„Ano, zemře. Ale dokud se to nestane, tak s ním zůstaneme." A pak lady Jemilla šokovala svého syna tím, že sklonila hlavu a rozplakala se. Slzy stékaly po hrdé a pobledlé tváři proudem. Dosud nikdy ve svém krátkém životě neviděl matku plakat. A teď objímala tohoto muže tak silně, jako by jí byl tím nejdražším na světě, ačkoliv během plavby se k němu chovala jako vznešená dáma ke kterémukoliv jinému nešlechtici.

„Kdo to byl?" zeptal se jí zvědavě.

Rychle si otřela oči. „Byl to největší námořník naší doby. Vykonal grandiózní objevitelskou plavbu, která se už stala legendou, přesto za své

činy neobdržel žádnou odměnu, protože mu v žilách nekolovala šlechtická krev. Byl to dobrý člověk, a já – já ho kdysi milovala. A myslím si, že on mne také miloval, kdysi dávno, před těmi lety, kdy se ještě svět nezmítal v šílenství.“ Z očí jí znovu vyhrkly slzy, tvář se jí ale nepohnula. Nic si nepřála silněji než říct právě v tomto okamžiku Bleynovi, kdo tento muž opravdu je. Ale to nemohla. Nesmí se to nikdy dozvědět, ne, má-li vznést nárok na hebrionskou korunu s plným přesvědčením.

Dokonce i jí samé se vlastní důvody zdály prázdné. Pět království bylo zničeno. Poslední naděje, Torunna, se jim před očima rozpadala. Brzy nebude na tomto světě místo ani pro ni, ani pro jejího syna. Starý pořádek byl nadobro rozvrácen. Ale už zašla příliš daleko, aby se teď vzdala. Proto zůstala zticha.

Den kolem nich uplynul bez povšimnutí, jak tak seděli na trávě, trojice ztracených lidí na okraji zástupu dalších ztracenců. Hawkwood ke konci ještě jednou otevřel oko a sevřel Jemillinu ruku plnou silou, takže bylo slyšet, jak jí zapraskaly kosti.

„Přitáhnout plachtu, vy tam nahoře!“ zašeptal rozpraskanými rty. „Billerande, napněte hlavní a košovky. Kurz západ s větrem ze zadoboku.“

Pak si povzdechl a povolil stisk ruky. Světlo v oku mu pohaslo. Poslední plavba Richarda Hawkwooda skončila.

Kapitola dvacátá první

Aruan se probudil ze sna s pocitem, že v nočních hodinách došlo k nějaké důležité změně, že se rovnováha věcí posunula. Byl mistrem věštění, stejně jako každé z dalších osmi disciplín. Ale tento pocit neměl nic společného s dweomerem. Spíše připomínal bolest kloubů starého muže před příchodem bouře.

Vstal z postele a zavolal komorníka. Vzápětí byl rychle vykoupán a ustrojen do roucha. To vše v nádheře pontifikových komnat, protože právě tam bydlel od chvíle, kdy se v očích světa stal pravým pontifikem on a nikoli Himerius. Vyhlédl vysokým oknem na střechy Charibonu pod

sebou a uviděl, že ještě nezačalo svítat a že nad katedrálou a Velkou knihovnou dosud visí poslední hodiny noci.

Začal pomalu svírat a rozvírat dlaň pokrytou modrými žilkami cév a s nechutí na ni zíral. Příliš se vysílil dlouhými cestami a používáním magie, když měnil vůli svých mužů a plnil jejich srdce odvahou na mnoha místech Normannie. Ale teď Rone padlo a Jižní Torunna neklade postupu invazních vojsk výrazný odpor. Mezitím Bardolin obrátil hradbu Gaderionu v ruiny a torunnská posádka je v obležení uvnitř všech tří pevností bez možnosti úniku. Hebrion, Astarac, Almark a Perigraine už byly dobyty, jejich obyvatelé poslouchají pouze jeho rozkazy, šlechta je skoro vyhlazena. Zůstávala jenom Fimbrie. A ta byla zcela osamocená, vzdálená veškerému dění na kontinentu, protože elektoráty se od okamžiku, kdy odešlo jejich poselstvo z Charibonu, nezapojily do války mimo své hranice. Dobře, však i na ně časem dojde.

Ale nedokázal si vysvětlit ten podivný neklid, který ho probudil. Cítil, že přehlédl něco významného, nějaký důležitý tah svých protivníků na hrací desce světa, a to ho znepokojovalo.

Když se svítání konečně ohlásilo na východní obloze šarlatovými pruhy, které tak jasně zvýraznily nejvyšší vrcholy Cimbrijských hor, král Corfe Cear-Inaf vyvedl svoji armádu z kopců na pobřeží Torského moře. Stalo se to v místech, kde pobřeží plynule přecházelo do širokých rovin Torianských plání. Právě tam seřadil své muže do bitevní linie, necelé čtyři míle od samotného Charibonu. Bylo to jedenáctého dne enderialonu léta Svatého 567 a uplynul třicet jeden den od chvíle, kdy opustil Torunnu.

Armáda, které velel, byla podstatně menší než ta, se kterou se před čtyřmi týdny nalodil na říční lodě v Torrinském přístavu. Mnoho jeho mužů zemřelo v nesmiřitelných horách a navíc dva tisíce vojáků vyslal jinou cestou, aby zničili himerianské transportní lodi, zakotvené na východním pobřeží Torského moře, a přerušili tak zásobování jednotek Thurianské linie, které obléhaly Gaderion.

V tomto okamžiku tedy čítaly Corfeho síly necelé dvacet dva tisíce mužů. Mužů, které vedl z vysokých hor do bitvy s armádami Druhého císařství, kterou hodlal svést před samotnými branami jejich hlavního města. Bylo ještě šero, když se armáda rozestoupila do bitevní linie, a

přestože jeho síly nedosahovaly počtů, ve které na začátku tažení doufal, táhla se bitevní formace dvě a půl míle.

Hlavní část levého křídla tvořili Sirotci, to bylo osm tisíc fimbrijských pikenýrů pod velením maršála Kyneho s další tisícovkou arkebuzírů, rozestavěných mezi jejich formacemi. Falanga byla hluboká devět řad a její čelo mělo na šířku tisíc yardů. Vedle nich stála kompaktní jednotka dalších tří tisíc arkebuzírů a od nich nalevo stála jízdní formace Katedrálníků, na čtyři tisíce kavaleristů těžké jízdy ve čtyřech řadách, ozbrojených kopími, šavlemi a doutnákovými pistolemi. Nalakovaná zbroj v ranním slunci zářila rudě jako čerstvě prolitá krev. Jejich novým velitelem byl jmenován Comillan, protože předchozí zemřel ve sněhu horského průsmyku.

Ve středu Katedrálníků byly ukryty tři baterie jízdního dělostřelectva, tažené koňskými zápřahy. Ty byly připravené na povel vypřáhnout děla a zahájit palbu.

Hned za první vlnou, blíže levému křídlu než centru, jel torunnský král na čele osobní gardy o síle pěti set mužů. Vedle něj byla smíšená formace dvou tisíc Fimbrijců a Toruňanů, která zastávala místo hlavní zálohy a zároveň kryla křídla, protože nalevo od pochodující armády na vyvýšenině, která se svažovala k Charibonu, se vypínala pevnost Rytířů církve. Byla to nízká šedivá stavba, kolem níž stály stany a sklady malé armády. Během dalšího torunnského postupu k Charibonu se pevnost ocitne v týlu levého křídla. A to nebyla jediná překážka na cestě Corfeho armády. Rychlí jezdci Katedrálníků včera při průzkumu zjistili, že téměř pod samotnými hradbami Charibonu, ve vzdálenosti patnácti mil západně od města, táboří velké množství pěchoty přímo na Nerinaské silnici. Nepřiblížili se k táboru na takovou vzdálenost, aby zjistili národnost této armády, ale nebylo pochyb o tom, že se jedná o čerstvé odvedence, kteří mají být začleněni do řad císařských ozbrojených sil. A tak Corfe spěchal nocí, aby zaútočil na Charibon dřív, než se toto vojsko probudí.

Nedělal si iluze o šanci své armády přežít a dobře věděl, že i když se jim podaří na pláni před městem zvítězit, mají jen malou naději, že někdo z nich ještě uvidí Torunnu. Ale město před ním představovalo hlavu hada a když bude zničeno, umožní to západním národům povstat a zbavit se otrockého jha. A taková šance vyváží jakoukoli oběť, i zánik celé armády. Co se týkalo vlastního života, poslední události ho připravily o

každou možnost šťastné budoucnosti a on cítil, že úlevu mu může přinést jedině smrt.

Před formujícími se jednotkami Toruňanů a Fimbrijců se na pláni v nadcházejícím úsvitu objevovalo v pavoučí síti cest stále více stanových tábořišť. A za nimi už byl Charibon. Do šírání se vypínaly tři věže katedrály Svatého. S jejich výškou soupeřila pouze budova Knihovny a Pontifikální palác. Všechny tři stavby byly ochozy spojeny do jednoho celku. To bylo srdce Charibonu a Druhého císařství. Právě tyto budovy musí být srovnány se zemí a všichni jejich obyvatelé pobiti, jestli se má hadovi useknout hlava.

Albrec Corfemu vášnivě odporoval, když ho král ještě v Torunně zpravil o svém záměru, ale Albrec nebyl voják a neviděl na vlastní oči tu obrovskou válečnou továrnu, ve kterou se Charibon proměnil. Corfe by raději spálil tisíce knih, než by obětoval život jediného svého vojáka. Raději se bude dívat, jak se tisíce let historie obrací v prach a popel, než by dovolil té byť nejmenší částečce Aruanova zla uniknout. To byla myšlenka, kterou zasel do myslí a srdcí svých důstojníků a vojáků na válečné poradě, kterou svolal v kopcích. A Golophin, ačkoli se porady také zúčastnil, neřekl ani slovo.

„Ani nepostavili stráže," ozval se nevěřícně podporučík – teď už vlastně kapitán – Baraz. „Sire, myslím si, že všichni spí."

„Doufejme, že máte pravdu, kapitáne." Corfe se ještě jednou podíval po délce bitevní formace, která se nezřetelně rýsovala v šeru stále jasnějšího dne. Pak se zhluboka nadechl. „Alarine, signalizuj ‚vpřed'."

Corfeho korouhevník byl cimbrijský horal, Felorinův blízký příbuzný. Vstal ve třmenech a zamával černorudou torunnskou vlajkou, protože před útokem nebylo povoleno používat žádné zvukové signály. Rozkaz byl předáván po celé délce linie a nakonec se ta obrovská masa mužů a koní v naprostém tichu pomalu dala na pochod, jako by se samotná temnota sunula ustupující nocí ke stanům tábořících nepřátel. Temnota plná hrozby. Každý, kdo by se blíže podíval na pochodující vojáky, by si nevěřícně protřel oči, protože každému muži trčely ze zbroje krátké bodce železných hřebů. Dokonce i postroje a hrudní pancíře koní byly ozdobeny stejně. Navíc: hroty fimbrijských pík a katedrálnických kopí se netřpytily normálním leskem oceli, ale černí kovaného železa. Krom rudé barvy Katedrálníků měla celá armáda

pochmurný vzhled pochodujících stínů. Záblesk naleštěného ostří nebylo téměř nikde vidět.

Když postoupili o dvě míle, vyslal Corfe zálohu nalevo od křídla, protože armáda právě míjela tábor Rytířů církve a jejich pevnost. V ležení Rytířů, kde předtím vládl klid, propukla horečná činnost. Bylo vidět eskadrony jízdy, jak nasedají na koně. Do ranního ticha zazněly jasné tóny signálního rohu a z vrcholu strážní věže pevnosti se vyvalil šedý oblak dýmu.

„Vypadá to, že nepřítel konečně vylezl z postele," pronesl Corfe klidně. „Barazi, jeďk plukovníku Olbovi a vyřiď mu, aby i se zálohou zůstal trochu pozadu a kryl náš levý týl. Pokud to bude nutné, může se přeskupit do čtvercové formace, ale musí zabránit Rytířům zaútočit na týl hlavní části formace."

„Sire!" a Baraz odcválal.

„Podporučíku Roche."

„Ano, Sire." Kůň pod důstojníkem samou netrpělivostí skoro tančil a oči mladého muže zářily vzrušením. Konečně se dočkal opravdové bitvy.

„Jeďte za maršálem Kynem do středu falangy a vyřiďte mu, aby pokračoval v postupu na samotný Charibon, i kdyby ztratil kontakt s arkebuzíry vlevo od jeho formace. Může postavit boční záštitu, jestli to uzná za vhodné, ale nesmí přerušit postup. Jasné?"

„Ano, Sire!" Do vzduchu vyletěly zpod kopyt Rochova koně kusy hlíny, jako by to snad bylo hejno ptáků, a mladý důstojník tryskem vyrazil splnit zadaný úkol.

Ano, nepřítel se už probudil. Asi míli před postupující armádou začaly ze stanů vybíhat vojáci a ve zmatku se začali formovat. Byli oblečení do almarcké modři. Většinou se jednalo o arkebuzíry, navlečené do lehké zbroje, se šavlí po boku. Mnoho tisíc se jich připravovalo zatarasit Corfeho jednotkám cestu do Charibonu. Zatímco se formovali, rozezvučely se zvony katedrály Svatého a zakrátko je následoval jeden každý kostelní zvon klášterní pevnosti. Corfe viděl, jak se ulicemi města hrnou k východním branám vojáci, aby se jeho armádě postavili. V západní části města se začala vytvářet další formace, to byli podle hlášení průzkumu finnmarčtí horalové. Právě tam se nacházel velký tábor. Ale musí ujít více než dvě míle, než se jim podaří vpadnout do boku postupující armádě. Corfe vytasil *Řešitele*, prastarou čepel, vytvořenou

zapomenutým uměním dávných zbrojím, čepel, jíž kdysi vládl John Mogen. Po temném povrchu zbraně tančily tisícovky drobných záblesků. Pozvedl ji do vzduchu a vedl gardu do levého týlu Katedrálníků. Torunnská armáda ukrajovala ze vzdálenosti, která jí zbývala k okraji Charibonu, nebezpečnou rychlostí. Teď zaujímala tvar velkého „L“, se základnou obrácenou k západu. Ze semknutých řad se neozval ani tichý výkřik; jediným zvukem bylo hromové dunění nohou a kopyt dopadajících na zem.

„Podporučíku Brasciani,“ oslovil Corfe dalšího mladého muže ze svého štábu, který klusal vedle něj. „Najděte plukovníka Rilkeho od dělostřelců. Bude u Katedrálníků. Vyřiďte mu, aby se okamžitě rozvinul do palebného postavení směrem na západ a připravil se odrazit Rytíře církve. Pak najděte Comillana a povězte mu, že mu povoluji zaútočit na Rytíře podle vlastního uvážení, ale ať je nepronásleduje. V žádném případě je nesmí pronásledovat, je to jasné?“

„Úplně jasné, Sire.“

„V okamžiku, kdy bude nepřátelský útok odražen, se musí okamžitě stáhnout. A děla budou krýt jeho ústup. Pak ať se připraví na plnění dalších rozkazů.“

Sedm nebo osm tisíc Rytířů církve se u hradeb své pevnosti rozvinulo do dlouhé linie obrácené k východu.

Kopyta jejich koní zadupala do země stany, které tam ještě před malou chvílí stály. Brzy zaútočí, je nutné je rychle zneškodnit. Corfe viděl, jak Brascian uhání tryskem a pobízí koně k ještě vyšší rychlosti údery plochou šavle do boků. Zmizel v moři do rudé zbroje oděných Katedrálníků a o několik minut později se jejich řady otevřely. Děla tažená koňmi začala před nimi zaujímat palebná postavení. Katedrálníci se zastavili za linií šestiliberek a znovu uzavřeli formaci. Přestože to většinou byli příslušníci cimbrijských horských kmenů, jejich disciplína byla stejně dobrá jako disciplína pravidelné torunnské armády; Corfemu radostí poskočilo srdce, když viděl, jak dokonale provedli tento ne zcela jednoduchý manévr.

Co kdysi začalo jako nesourodá směsice špatně vyzbrojených galejníků a otroků, to se v průběhu let stalo nejobávanější jízdní jednotkou na celém světě.

Rytíři církve se dali do pohybu. V jejich čele cválal presbyter s tonzurou a mával velitelským palcátem. I oni byli těžce obrněni. Pancíře měli pomalované bílými symboly Svatého a tváře ukrývali pod sklopeným hledím přilbic. Jejich koně byli z dobrého plemene, po staletí chovaného almarckou šlechtou k lovu na Torrinských pláních. Byli však drobnější než těžcí váleční oři Katedrálníků. Zvířata, která používaly Corfeho jízdní jednotky, byli potomci plemen přivedených na východ Fimbrijci – v těch dávných dobách, kdy některé z jejich jednotek stále bojovaly jako jízda. Ty nejlepší z nich kradli horalové z Cimbrijských hor a po staletí je šlechtili. Tak tito koně získali odvahu a robustní stavbu těla. Prostě byli určeni pro válku.

Ozvalo se ohlušující zahřmění dělového výstřelu; to promluvila první šestiliberka. Po ní následovala salva všech tří baterií. Rilke vycvičil svoje dělostřelce opravdu znamenitě. Děla tvrdě odskočila na lafetách a již je obsluhy tlačily zpět do postavení, vytíraly a znovu nabíjely. Používaly šrapnely, duté střely plněné kulkami do arkebuz. Když vítr odvál dým, bylo vidět, jak strašlivý mají účinek. Po celé délce linie útočících rytířů leželi řičící koně a jak se v agónii bolesti váleli po zemi, drtili svou vahou jezdce, nebo se divoce vzpínali a odmítali vjet do krvavých barikád, které před nimi vytvářela dělostřelecká palba. Útok Rytířů se rozpadl v zoufalý zmatek. Presbyterův kůň prchal pryč z bitevní vřavy, z poraněných boků mu crčela krev a jeho pán ležel bez hnutí na trávě, tvář bledá jako z porcelánu mu zářila v jasném kontrastu s rozrytou zemí.

„Teď," šeptal si Corfe a uhodil se obrněnou rukou do kolena. „*Teď* je ten pravý čas."

Vypadalo to, jako by mu Comillan četl myšlenky, protože bezprostředně po druhé dělostřelecké salvě vyrazil před linii svých mužů s korouhevníkem v závěsu a bezeslovným výkřikem je pobídl do útoku.

Lovecké rohy z Cimbrijských hor zazněly čistě nad bolestným řevem zmrzačených koní a lidí. Mohutná masa jezdectva se dala do pohybu – jako smečka monstrózních titánů, které někdo pustil ze řetězu. Corfeho srdce bylo s nimi, když ze cvalu přešli do trysku, pak sklonili kopí a v plné rychlosti najeli do protivníků. Pod kopyty jejich koní se chvěla zem a horalové začali zpívat válečný hymnus rodných hor. Stále zpívajíce zasekli se silou do nepřátelské formace – jako když čepel horkého nože zajede do másla. První a druhá linie Katedrálníků se vnořily jako

šarlatový klín hluboko do masy Rytířů církve. A menší himerianští koně byli prudkostí nárazu smeteni. Pak Katedrálníci odhodili polámaná a zakrvácená kopí a vypálili salvu z doutnákových pistolí z nejbližší blízkosti; tím ještě zvětšili všeobecnou paniku a zmatek. Stříbrný tón rohu je vyzval k odpoutání od nepřítele a první dvě linie se v okamžení otočily a vrátily se zpět, kryté postupem třetí a čtvrté řady, které se s nimi minuly. Obě další řady se pak znovu pevně semkly a vypálily jednolitou salvu. Comillanova jednotka se projížděla po bitevním poli, aniž by narazila na odpor. Corfe však viděl, že tu a tam zanechali ležet šarlatovou postavu. Ale to nebylo ničím ve srovnání s horami do ocele zakutých mrtvol, které kdysi byly tak hrdými Rytíři církve.

Ti z nich, kteří útok přežili – většina už pěšky –, se v panice stahovali za zdi pevnosti. Torunnský postup nerušené pokračoval dál.

Zděšený Aruan se díval na masakr svých rytířů ze střechy věže pontifikova paláce. Církevní úředníci a poslíčci se kolem něj kupili jako černé mouchy na krvavé ráně, ale nikdo z nich si nedovolil čelit planoucímu pohledu svého pána. Jak tak sledoval bitevní pole, všiml si almarckých jednotek, které se zformovaly na jih od Charibonu. Ty právě vypálily chaotickou salvu z arkebuz. Torunské jednotky to ani nezpomalilo. Mezery po padlých se ještě za pochodu vyplnily a Toruňané pochodovali dál, i přes těla svých padlých. Před Aruanovými zraky se píky Sirotků sklopily do vodorovné polohy a z hrotů se staly temné body nad úrovní země, které skoro neodrážely světlo. Almarčané nedokázali vydržet ten hrůzu nahánějící pohled a začali po skupinách ustupovat pod nejistou ochranu vlastního tábora – jen s občasnými zastávkami, při kterých se vždy snažili vypálit na postupující pikenýry. V tu chvíli se falanga pozastavila, z jejích řad vystoupila tisícovka arkebuzírů a vypálila dokonale načasovanou a provedenou salvu. Pak se z dýmu znovu vynořili pochodující Sirotci. Nepůsobili jako lidé, spíše jako ozubená kolečka velkého a strašlivého stroje na válku, stejně nezastavitelní jako přírodní síla.

Aruan obrátil oči v sloup a z hrdla se mu vydralo zvířecí zavrčení. Jeho pobočníci začali ve spěchu ustupovat, ale on se o ně vůbec nezajímal. Soustředil své schopnosti a vyslal na východ pulz čisté

zacílené síly, jako mohutný šíp vystřelený z gigantického luku. Síla dweomeru nesla poselství jeho mysli rychlostí blesku.

Bardoline, ke mně!

Rychle se vzpamatoval a osopil se na své pobočníky, aniž se na ně podíval; oči měl stále upřené na ohromující divadlo, které se odehrávalo na do kouře zahaleném bitevním poli před Charibonem.

„Vypusťte Ohaře," poručil.

Torunnská linie se otevřela. Když hlavní část pěchoty pokračovala v postupu, obrátili se Katedrálníci na sever a zajistili tak dosud nekrytý bok armády. A s nimi postupovala i Rilkeho děla. Do mezery, která zůstala po jezdectvu, napochodoval plukovník Olba se zálohou. Zaujal tak postavení čelem k západu, směrem, kam se stáhli zbývající Rytíři. Ve spojnici takto postavených jednotek se nacházel torunnský král, prapor rudé a černé barvy mu vlál nad hlavou, a kolem něj stála garda.

Na severozápadní části bitevního pole se objevili horalové, útočná pěchota Druhého císařství. Z táborů na pobřeží Torského moře začaly na bojiště proudit čerstvé posily Almarčanů, Perigraineských a Finnmarčanů. Modrá obloha byla plná drobných létajících homunkulů, kteří spěchali vyplnit rozkazy svých pánů. Aruan stahoval k obraně Charibonu každé tercio, které se nacházelo mezi Cimbrijskými horami a Nerianskými kopci. Kostelní zvony stále bláznivě vyzváněly a Toruňané postupovali plání jako vlna černého železa.

Byl to Golophin, kdo jejich příchod vycítil jako první. Narovnal se v sedle armádní muly, která byla jeho oblíbeným jízdním zvířetem, a na chvíli vypadal jako pes, jenž větří.

„Corfe," vykřikl. „Ohaři!"

Král se na něj krátce podíval a přikývl. Obrátil se na Astana, svého trubače. „Zatrub ‚stát'."

Nad bitevní vřavou zazněly tóny válečného rohu jasně a velitelsky. V okamžení mu odpověděly rohy dalších jednotek a během několika chvil se postup bitevní linie zcela zastavil. Sirotci zarazili ratiště pík do země. Na dvě míle roztažená formace ozbrojených mužů a vzpínajících se koní strnula v očekávání věcí příštích. Celé bitevní pole se ponořilo do ticha. Jen tu a tam se ozvaly jednotlivé výstřely a ržání netrpělivých válečných ořů. Dokonce i zvony v Charibonu utichly.

Golophin byl zcela ponořen do naslouchání. Stál napjatý ve třmenech, zatímco mula nervózně frkala. Za chvíli to už uslyšeli všichni. Divoká kakofonie vlčího vytí, plná šílené touhy po krvi a tak silná, že se vracela na bojiště několikanásobnou ozvěnou. Až se zdálo, že vychází ze samotného nebe nad jejich hlavami.

„Střelci k palbě připravit!“ zaburácel Corfe a zamával Řešitelem. Po celé délce formace byl povel opakován. Katedrálníci vytahovali ze sedlových pouzder doutnákové pistole.

A pak se najednou objevila obrovská vlčí smečka. Dravců byly stovky, tisíce. Vyráželi z centra Charibonu, zaplnili všechny ulice, a najednou tu prostě byli. Tesáky se jim leskly, drápy dopadaly s klapotem na dlážděné ulice, oči žhnuly šílenstvím a huňatá těla se jen míhala. Aruanovy lidské jednotky jim se zjevným zděšením ustupovaly z cesty, vojáci se tiskli ke stěnám nebo do rámů dveří. Ale vlkodlaci si jich nevšímali. Běželi po čtyřech, občas po dvou, opustili město a shlukli se do velké smečky na pláni před Charibonem, pod velením do drátěných košil oděných mnichů. A tak tam pobíhali, vlkodlaci všech tvarů a velikostí, vrčeli, chňapali jeden po druhém a otevřeně projevovali nenávist k mlčenlivému útvaru čekajících Toruňanů, jakoby vystřižení z něčí noční můry.

Almarčané, kteří se tak najednou ocitli chycení mezi dvěma liniemi, se dali na útěk směrem na západ, při panickém úprku strhli i ty poslední stany, někteří dokonce zahodili zbraně. To nebyli profesionální vojáci, ale pastevci z Narianských kopců nebo rybáři od břehů Hardického moře, a s masakrem, který měl následovat, nechtěli mít nic společného.

Corfe odhadoval pohledem dav vlkodlaků, který se v tisícovkách připravoval k útoku na jeho muže, ale přes veškerou šílenou útočnost poslouchal povely mnišských velitelů a setrvával na jednom místě. Promnul si oči a vzhlédl k nejvyšší budově Charibonu, vzdálené více než míli od bojiště, a v duchu se tázal, zda jedna z těch postav na ochozu je stvořitelem těchto monster. Z výše věže vedle katedrály se na bojiště dívala malá skupina mužů – jeden z nich musí být Aruan, to je jisté. Jak na ně hleděl, zdálo se mu, že se vzduch kolem nich zachvěl. Znovu si promnul slzící oči, a dříve, než odvrátil pohled, měl jistotu, že je jich o jednoho víc.

V tom okamžiku boží ohaři zaútočili. Hnali se přes ruiny almarckého tábora a z této vzdálenosti připomínali hejno krys. Řvali, vyli a vrčeli; koně umístění za armádou ržáli strachem. Corfe nemusel vydávat žádné rozkazy, jeho muži věděli, co mají dělat. Ohaři útočili v nepřehledném shluku přímo na postavení armády, a když se ještě více přiblížili, zavanul od nich těžký, hnusný smrad, připomínající pach hořícího masa.

Když dosáhli vzdálenosti asi čtyřiceti yardů od předních řad, Sirotci naráz sklonili píky a každá střelná zbraň celé armády vypálila v mohutné salvě, která zněla nekonečně dlouho – jako by snad ani neměla nikdy skončit. Čelo armády zahalila neprůhledná clona kouře, z něj vzápětí vyběhly stovky a stovky vlkodlaků a všichni se vrhli na torunnské vojsko.

Armáda se prudkou silou nárazu zachvěla, a po celé délce bitevní linie vzplanul boj tělo na tělo. Corfe viděl, jak jsou vojáci strháváni k zemi. Ale kdekoli se vlkodlak dotkl kteréhokoli z Corfeho mužů, bez ohledu na to kde, zařval a padl k zemi. Brzy se pod nohama Sirotků a Toruňanů první linie začal vytvářet strašlivý val nahých těl. Protože v okamžiku, kdy se vlkodlak třeba jen otřel o železný bodec torunnského brnění, síla dweomeru ho opustila a zvířecí tělo se opět proměnilo v člověka.

Když dým poslední salvy odvál vítr, otevřel se pohled na výsledek díla arkebuzírů. Na poli ležely tisíce nahých těl, na některých místech ve třech až čtyřech vrstvách na sobě. Tráva byla temně rudá a slizká krví.

Útok Ohařů selhal. I přes oponu krvavé zuřivosti, která je ovládala, si konečně uvědomili svoji chybu a začali se stahovat z dosahu přední linie mužů oděných do železa. Prchali po stovkách, zadupávali své zakladatelské důstojníky do prachu, vrčeli a sráželi je. Ale neměli šanci prchnout. V okamžiku, kdy se odpoutali od Corfeho mužů, každá jednotlivá arkebuza opět zalícila a král zaslechl hlasy velících důstojníků. Vyšla další salva, a další. Každá kulka, kterou vypálili, nebyla z olova, ale z čistého železa, a těžké střely pršely na bitevní pole tak hustě, že zbylí vlkodlaci padali po stovkách. Když se dým ze spáleného střelného prachu znovu rozptýlil, naskytl se Corfemu přízračný pohled: bitevní pole bylo pokryté stovkami mrtvých těl. Nejobávanější Aruanovy jednotky byly zcela zničeny. Pod hradbami Charibonu zavládlo naprosté ticho, všichni byli ohromeni.

Corfe se obrátil k Astanovi a jednoduše přikývl. Horal přiložil roh ke rtům a zatroubil. Toruňané se dali na pochod.

„Golophin nás zradil," pronesl Aruan dutým hlasem. „Prozradil Toruňanům, jak nás zničit."

Bardolin mu stál po boku, kolem něj zářily poslední záblesky dweomeru. Šaty měl mírně ožehnuté a tvář velmi unavenou. „Mohla jim to říct každá vesnická čarodějka."

„V Torunně nikdo takový nezbyl. Ne, byl to Golophin. Tak se přece jen rozhodl postavit proti nám. Škoda. Doufal jsem, že konečně dostane rozum." Aruanovy oči jako by se zaměřovaly na jakýsi vzdálený bod, jako by nedokázaly pochopit hrůzný pohled, který se jim naskytl.

„Jejich pěchota vstoupila do města," prohlásil. „Bardoline, při božím jméně, co je tohle za muže? Copak je nic nezastaví?"

Hebrionský mág na otázku neodpověděl. „Psi nás zklamali, pro tenhle okamžik. Jsou tady další síly, jež můžeme povolat, ale teď se musíme s nepřítelem střetnout meč proti meči. Posily ze severu a jihu jsou už na cestě. Corfe udělal odvážný tah, ale nemůže zvítězit, ne proti množství, které na něj pošleme."

Aruan ho poplácal po rameni. „To je to, co jsem chtěl slyšet. Je dobře, že jsi přišel, Bardoline. Potřeboval jsem tvůj dobrý úsudek. Člověk by musel být vytesán z kamene, aby v takovou chvíli nezakolísal."

„V tom případě bych se s tebou chtěl podělit o zprávy, které jsem přinesl, než ztratíš náladu. Spojená armáda Toruňanů a merduků pod vedením generála Formia včera porazila naše síly poblíž města Staed v jižní Torunně. Invaze selhala."

Aruan se nepohnul ani nepromluvil, ale svaly pod kůží na čelisti se mu napínaly a povolovaly. „To je všechno?"

„Ne. Naši špehové říkají, že po bitvě Formio přijal mladého muže, který se prohlásil dědicem hebrionského trůnu; uvedl, že je Abeleynovým nelegitimním synem. Oznámil také fimbrijskému regentovi, že královna Isolla je mrtvá. Murad ji před svou smrtí zabil v Levangoru." Bardolin odvrátil pohled, hlas se mu změnil. „Richard Hawkwood je také mrtev."

„Výborně, musíme být vděční i za to málo, čeho se nám dostává. Některé plány nám nevyšly, můj starý příteli Bardoline, ale neúspěch je jen dočasný. Máme na cestě čerstvé posily, jejich příchod převáží misku vah v náš prospěch.“ Zasmál se, z očí mu zazářilo pronikavé hladové světlo; vyzařovalo tajemství.

Jeden mnich zakladatel, dosud nakloněný přes zábradlí věže se narovnal, odhrnul si kápi a ukázal na jih. Hlas se mu zachvěl. „Pane, Toruňané postupují ulicemi města. Blíží se ke katedrále!“

„Jen ať přijdou,“ kývl Aruan. „Ať si užijí hodinu slávy před svou zkázou.“

Bitevní pole rostlo, až se jeho součástí stalo i klášterní město. Corfe nasměroval Sirotky na západ tak, že pravé křídlo ovládlo komplex dřevěných budov na předměstí Charibonu. Arkebuzíři z křídla u Torského moře nyní postupovali na sever a tlačili nepřítele před sebou na velké náměstí v srdci města. Katedrálníci se zatím starali o jižní frontu a Sirotci chránili otevřený bok; Olbova záloha začala proudit ze severu, aby se k nim při dobývání města přidala. V Charibonu tu a tam hořely budovy a himerianské jednotky, které se snažily zastavit postup Toruňanů, byly bez velení zmatené. Vycvičení torunnští profesionálové je před sebou hnali jako ovce, postupovali tercio za terciem, kdysi klášterním tichem Charibonu se ozývaly hromové salvy a křik zoufalých mužů. Do železa zakovaní útočníci nedávali šanci nikomu, zabíjeli každého muže, ženu a černě oděného mnicha, kterého potkali, až bylo dláždění zalité krví.

Ale Druhé císařství ještě nepovolalo všechnu svoji sílu. Ze západu se blížili žoldnéři v železných košilích. Postupovali, dvouruční meče položené na ramenou a tváře skryté za celoobličejovými přilbicemi. Za nimi postupovali další oddíly Almarčanů a Perigranských, kteří se chystali zahnat Toruňany do moře.

Vítr od Torrinu přinášel kouř a zápach bitvy. Paprsky slunce zářily na bitevních standartách přes dým vznášející se nad bitevním polem a proměnily obrněné formace v zářivé siluety. Tři čtvrtě míle od Charibonu pokrývala zemi šmouha války, jako by bitva byla žhnoucím jazykem ohně, který za sebou zanechává pouze spáleniště. A to se ještě ani úplně nerozednilo.

Zase se začalo ozývat Rilkeovo dělostřelectvo a pod jeho palbou vykvétaly v postupujících řadách žoldnéřů krvavé květiny. Avšak Finnmarčané nebyli vyděšení chlapci jako almarčtí povolanci, ale zkušení válečníci krále Skarpa-Hedina. Pokračovali v postupu, mezery v řadách vždy znovu zaplnili, až si Corfe nemohl pomoci a musel je obdivovat.

Studoval bitevní pole, jako by to byl nějaký rébus, který musí vyřešit. Za žoldnéři se zformovaly obrovské masy mužů; přední řady se držely v závěsu. Několikanásobně převyšovali Toruňany počtem a on si byl jist, že nepotrvá dlouho, než někdo z nepřátelského velení dostane nápad provést obchvat jeho levého křídla a obklíčit celou armádu. Měl na vybranou ze dvou možností: stáhnout své muže a očekávat nepřátelský útok v připravené pozici, nebo zaútočit.

Podíval se na sever. Části Charibonu stály v plamenech a jeho muži se ulici za ulicí probojovávali do srdce města. Tam je místo, kde se bude rozhodovat o výsledku bitvy: ve svatyni kláštera řádu zakladatelů. Musí udělat zásadní rozhodnutí. Vítězství na bitevním poli byla holá nemožnost; to dobře věděl. Mohl bojovat tradičním způsobem, šetřit životy svých mužů a připravovat je k odpoutání od nepřítele, nebo poslat armádu, jedinou věc, kterou tolik miloval, vstříc zkáze, zahodit taktické manuály a vsadit vše na jednu kartu. To všechno, jen aby dosáhl smrti jediného muže.

Jestli zde prohraje, jestli Aruan a jeho rádci přežijí tento den, západ se stane kontinentem otroků a kouzelníci a jejich stvůry budou vládnout nekonečně dlouho.

Corfe se podíval na Golophina, a starý čaroděj mu odpověděl pevným pohledem. I on to pochopil.

Corfe se obrátil na poručíka Rocha, který měl vykulené oči a zpocenou tvář.

„Jdi ke Comillanovi. Ať na žoldnéře zaútočí, a ať útočí tak dlouho, dokud je nezlomí. Pak jdi ke Kyneovi. Sirotci musí útočit. Musí útočit tak dlouho, dokud toho budou schopni.“

Mladý důstojník rychle zasalutoval a odjel.

A jak snadné to bylo: už je rozhodnuto, a osud celého světa je v sázce. Corfe cítil, jako by mu z ramen byla sňata velká tíha. Obrátil se na kapitána Baraze.

„Beru s sebou do města osobní gardu. Vyřiď Olbovi, aby nás se svou jednotkou následoval.“ Když mladý důstojník odspěchal, obrátil se na Golophina.

„Zůstaneš se mnou až do mé smrti?“ zeptal se lehce.

Starý čaroděj se v sedle maličko uklonil, na zjizvené tváři kamenný výraz chrámového chrliče. „Zůstanu s tebou, Corfe. Až do konce.“

Kapitola dvacátá druhá

Bardolin se díval na útok Katedrálníků ze střechy jedné budovy u velkého náměstí. V okolních domech soustředil všechny síly, které se mu podařilo z utíkajících Almarčanů shromáždit, a umístil je do pozic u oken a na balkonech s rozkazem, aby začali střílet na torunnské útočníky hned, jak se objeví. Řada dalších posil přicházela do města ze severu, zatímco Toruňané vypalovali a zabíjeli za postupu, a on a Aruan připravili na obranu paláce mnoho tisíc čerstvých vojáků. Do cesty útočníkům navršili barikádu za barikádou a do každého rohu postavili střelce s arkebuzami.

Ale na pláni před městem rudí jezdci z Torunny útočili bok po boku s fimbrijským válečným šikem o síle osm až devět tisíc mužů, postupovali ke střetu s žoldnéři z Finnmarku. Něco se v Bardolinovi pohnulo, jakýsi divný smutek. Díval se, jak Katedrálníci zaútočili – rudá vlna, jak se strašlivé píky sklonily – a postupovali neochvějně vstříc smrti. Šarlatová a černá, barvy Torunny. Nakonec slyšel řev a písně cimbrijských horalů, kteří vstupovali do města bezmezně odvážní a nádherní jako letní bouřka. Díval se, jak žoldnéři museli ustoupit, a pozoroval smíšenou formaci stříbra a červeně, to Katedrálníci prováděli svůj legendární útok. Finnmarčané se zatvrzele bránili, ale pro armádu vytvořenou Corfem Cear-Inafem nebyli vážní protivníci, jejich linie byla proražena, roztříštěna a zatlačena. A pak přišli Sirotci, aby dokončili krvavou práci, a píky měli vyrovnány přesně, jako na přehlídce.

Ucítil nehmatatelné píchání v mozku.

Teď, udělej to teď!

Bardolin se slzami v očích vstal. Pozvedl ruce k nebesům a promluvil ve staré normanštině. Pronesl slova předvolání a síla, která z nich prýštila, otřásla budovou do základů. A dostal odpověď. Najednou

se na čisté obloze vytvořila černá skvrna a z ní obrovský mrak. Stále se přibližoval k bitevnímu poli a dým z hořícího Charibonu k němu stoupal jakoby na přivítanou. Nakonec jej spatřili i další muži a strachem začali křičet. V hejnu o síle mnoha tisíců zastínili slunce Aruanovi létači a teď se snášeli dolů, aby zaútočili na postupující torunnskou armádu jako hejno kobylek. Ani váleční koně Katedrálníků nevydrželi tu nečekanou hrůzu ze vzduchu, začali ržát, vzpínat se a vyhazovat jezdce ze sedel. Šarlatová brnění pokryla černá barva hmyzích těl a ve středu všeobecného zmatku, opěšalí a ohrožovaní zpanikařenými oři, začali nejlepší Corfeho muži bojovat o život. Zbytky žoldnéřů a himerianských regimentů za jejich zády si dodaly odvahy a znovu začaly útočit. Sirotci postupovali k místu střetu, zrovna tak padli do stínu i Corfeho Fimbrijci, část bojiště se změnila ve vzdušný vír stínů a tma jen podtrhla strašlivý masakr.

Slunce zmizelo a neočekávaná temnota zahalila celý svět. Velká převalující se mračna se začala sbírat od jihu a vzduch naplnil nepřirozený chlad. Začalo pršet a spolu s deštěm padaly na zem dlouhé a ostré rampouchy, které zraňovaly a při dopadu na brnění vydávaly zvuk podobný nárazu čepele nože. Bitevní rovina měkla a okované boty vojáků a kopyta koní se stále více bořily do bláta, přešlapováním vytvořily ohromný močál a v tom marastu na sebe těžkooděnci mávali zbraněmi a bojovali spolu s neuvěřitelnou nenávistí.

Na ulicích města vznikl takový tlak mezi jednotlivými bojujícími skupinami, že Corfe a jeho oddíl museli sesednout a nechat koně na místě. Ozbrojeni šavlemi a pistolemi, pět set mužů ve ferinai zbroji barvy havraní černi si prosekávalo cestu pěšky, déšť jim stříkal od strach nahánějících přileb. Byli to horalé a Toruňané, Fimbrijci a merdukové; ti nejlepší z celé armády. Když obyčejní torunští vojáci bojovali ve stínu dýmu z hořících domů, strhl se velký pokřik. „Přišel král!“

Garda se zapojila do boje a na střechách ukrytí almarčtí vojáci s arkebuzami po ní začali pálit. Ozval se zvuk podobný krupobití padajícímu na střechu, a několik gardistů se po zásahu koulí zapotácelo. Ale jejich brnění byla proti střelám odolná. Pokračovali v chůzi, kryli si zbraně před deštěm a vystřelili až z nejmenší možné vzdálenosti. Poté

odhodili pistole, vytasili šavle a začali šplhat na barikády. Almarčané utekli.

Toruňané postupovali. Sem tam na ně někdo vystřelil z okna, ale z větší části byli himeriané zatlačeni na hlavní náměstí před katedrálu a knihovnu svatého Gerasa. Tam se shromáždili pod přímým velením Bardolina, Aruana a tuctu bratrů zakladatelů. Objevilo se tam také několik přeživších Ohařů a nad hlavami jim kroužili jako supi homunkulové.

Corfe a jeho muži vystoupili z ulic na náměstí. Déšť uhasil každou jiskřičku na doutnácích a tak arkebuzíři zahodili zbraně a vytasili meče. Vysoké přilby gardy se na náměstí zformovaly do čtverce a vypadaly jako černé věže nad lehce obrněnými druhy gardistů, a za nimi v ulicích stála Olbova záloha, tisícovka Sirotků s píkami – odstřelovači je pobíjeli po tuctech.

Charibonské náměstí bylo asi půl čtvereční míle velké. Na severní straně stála knihovna svatého Gerasa, od pádu Aekiru největší na světě. Na západě ho ohraničovaly věže pontifikálního paláce, nově postavené v posledním desetiletí. A na východě se nacházela trojvěžná katedrála Svatého. Zbytek náměstí byl obklopen obrovskými budovami a připomínal obrovský amfiteátr. Na vzdáleném konci mohl Corfe vidět dvě postavy; to museli být Arián a Bardolin. Měli na sobě prastará poloviční brnění vykládaná zlatem, oba se v dešti třpytili a leskli. Právě v této chvíli viděl torunnský král jednu z postav vystoupit před své jednotky. Bez ohledu na útočníky zvedla ruku k nízké obloze a do proudů ledové vody. Řekla něco podivně zabarveným hlasem, jednotky se narovnaly, zvedly hlavy a pohlédly na hrůzu nahánějící Toruňany beze strachu. Začali provolávat slávu, řinčet a tlouct meči o hrudní štíty tak, že se k obloze vznesl ohlušivý třeskot kovu bijícího o kov.

Corfeho Toruňané uzavřeli své linie a na moment se v naprostém tichu zastavili. Garda tvořila první řadu, tam, kde byl král, jich bylo více. Za nimi stálo tisíc Sirotků s píkami přes ramena a na konci stály dva tisíce torunnských arkebuzírů, kteří teď bojovali pouze šavlemi.

Golophin stál vedle krále, v tomto těsně namačkaném čtverci jediný muž bez brnění a beze zbraně. Corfe se na něj podíval. „Který je který?“

„Aruan je ten holohlavý a s orlím profilem. Bardolin je ten se zlomeným nosem, vypadá jako voják. To je on, napravo.“

„A Himerius, kde si myslíš, že je?“

„Himeriovi je už skoro osmdesát. Pochybuji, že by ho vzali do pole.“ Golophin sám už nebyl příliš vzdálen tomuto věku, uvědomil si Corfe. Položil ruku v kovové rukavici na čarodějovo rameno. „Možná by bylo lépe, kdybys odešel do týlu, Golophine.“

Čaroděj potřásl odmítavě hlavou a jeho úsměv nebyl zrovna příjemný. „Dnes se mne nedotkne žádná zbraň, Sire. Ani já nejsem bezmocný.“

Corfe zvýšil hlas, aby přehlušil povyk himerianů a šumění deště.

„Tak mi ho pomoz zabít.“

Golophin přikývl, ale neřekl ani slovo. Obrátil se tak, že mu krempa klobouku zakryla oči.

Právě v tom okamžiku himerianské jednotky na druhé straně náměstí zaútočily, křičíce jako posedlé. Vyrazili šíleným během a roztříštili se o zeď obrněné gardy. Začali do Toruňanů sekat.

Corfeho linie se prohnula, ale nepovolila. Sirotci postoupili ze zálohy kupředu a zapojili se do boje, někteří píkami, jiní tasili krátké široké meče a zaplnili místa po padlých gardistech.

Disciplína překonala zuřivou sílu himerianů vyvolanou dweomerem. Opravdu, ta zuřivost přiměla mnoho nepřátel útočit bezhlavě a ve své touze zabíjet zapomněli na svou vlastní obranu. Srazili k zemi mnoho gardistů, byli tři až čtyři najednou na jednoho vojáka, ale Olbovi Fimbrijci se vrhli na pomoc, zaplnili mezeru a linie zůstala neporušená.

Corfe vycítil ten moment, tu předělovou chvíli, kdy výhoda vyklouzla nepříteli z rukou, jako když mořská vlna narazí na břeh a potom se musí stáhnout.

„Zatrub do útoku!“ zakřičel na Astana a roh zazněl hlasitě a jasně nad rachotem bitvy. Toruňané vyrazili zvířecí řev a zaútočili. Jejich náporem byla síla kouzla prolomena a himeriané začali utíkat.

„Pojďte se mnou,“ zavelel Corfe všem kolem sebe a pod jeho praporem se shromáždila elitní skupina mužů. Začala si razit cestu mezi utíkajícími nepřáteli až tam, kde stáli Aruan s Bardolinem uprostřed vojáků na schodech knihovny svatého Gerasa. S Corfem byl Baraz, také Felorin, Golophin, Astan, Alarin a další dva tucty mužů. Stáli při sobě se soustředěnou silou obrněné pěsti, a když kdokoliv z nepřátel spatřil zuřivé světlo, které sálalo Corfemu z očí, otřásl se strachy a utekl.

Povzbuzováni svým králem začali Toruňané postupovat náměstím. Nepřátelský ústup se před nimi změnil v panický úprk. Himeriané bojovali s Hebrionci a Astaračany; vždyť zkrotili malá království a vévodství severu a dostali pod svou moc dvě třetiny známého světa.

Ale tváří v tvář elitě torunnských válečníků a jejich vojáckému králi byli beznadějně překonáni a ani Aruanova kouzla je nemohla přimět, aby se svým protivníkům postavili.

Corfe a jeho vojáci kráčeli zaplněným náměstím, až se dostali na několik yardů před Aruana a Bardolina a zbylé tělesné strážce. Aruan vypadal vyčerpaně, ale v očích mu stále hořelo smrtonosné světlo, stále se držel hrdě a vzpřímeně. Po jeho boku stál Bardolin, brnění měl pokryté krví mnoha mužů, v ruce svíral meč se širokou čepelí. Temnota dne se prohlubovala, protože Charibon hořel a k nebi stoupaly sloupy kouře. Neustále padal hustý déšť a omýval zkrvavené dláždění. Na náměstí padlo ticho, a ačkoliv mohli slyšet zvuky bitvy odehrávající se před městem, Charibon sténal v agónii.

Corfe ukázal na Aruana hrotem Řešitele.

„Všechno skončí tady."

Kupodivu, arcimág se rozesmál.

„Opravdu skončí? Děkuji za varování, ale obávám se, malý králi, že jsi špatně informován. Golophine, buď tak laskavý a pověz mu to. Ty přece znáš pravdu, viděl jsi ji svým vnitřním zrakem."

Golophin se zamračil a Corfe se k němu obrátil. „Co tím myslí?"

„Sire, Katedrálníci a Sirotci jsou obklíčeni a podléhají. Shromažďují se k poslednímu odporu. Létající bytosti prorážejí jejich linie a mnoho dalších jednotek je na cestě ze západu, velká armáda. Bitva je prohraná."

Corfe se obrátil k Aruanovi a k překvapení všech se zasmál. „Tak to má být. Odvedli svou práci a nyní je řada na mně."

Pozvedl Řešitele k pozdravu a políbil jeho černou čepel, pak začal postupovat.

Jeho muži vykročili s ním, horalé mezi nimi začali zpívat. Nikoli bitevní píseň, ale žalozpěv lovců před smrtí.

Aruanova ústa se otevřela a zavřela. Přivřel oči, jeho tělo se otřáslo a zdálo se, že zprůhledněl. Když už to vypadalo, že zcela zmizí, srazil ho náhle k zemi modrý blesk, přitažený jeho muži. Znovu se stal viditelným a padl na všechny čtyři, lapaje po dechu.

Golophin svěsil pěst, z níž se dosud kouřilo. „Dnes nikdo neuteče," řekl. „Dnes ne."

Poslední a nejtěžší boj se tedy odehrával na schodech prastaré charibonské knihovny, kde kdysi dávno Albrec objevil dokument, který sjednotil dvě velká světová náboženství. Himeriané bojovali s nevídanou zuřivostí, Toruňané jako strašlivé stroje smrti. Těla padala ze schodů a tvořila valy, Corfe si prosekával cestu k Bardolinovi a Aruanovi. Když padl poslední obránce, otevřely se dveře za nimi a objevila se nová vlna křičících vojáků. Ale ani oni nedokázali zastavit smrtonosnou píseň horalů, i oni podlehli v lese bleskurychlých čepelí, a celá bitva se konečně přesunula pod vysoké stropy knihovny. Zde se rozpadla v množství osobních soubojů. Ve světle lamp a pochodní, mezi hradbami polic s knihami a mramorovými sloupy pokračoval boj; muži se snažili uniknout nebo zabíjet. Ale Corfe a jeho skupina postupovali pohromadě a pronásledovali záři Aruanova zlatého brnění, a spolu s několika jeho muži ho zahnali do rohu. Oči mu svítily nenávistí a jakýmsi druhem šílenství a čpěl pachem bestie.

Bardolin vyrazil a zkřížil meč se samotným Corfem – vypadalo to, jako by torunnský král ve stínech prastaré knihovny vyrostl do podoby obřího válečníka z legend. Jedním mávnutím obrněné pěsti Bardolina srazil a s očima upřenýma na Aruana pokračoval nezadržitelně za svým cílem.

Z arcimága se najednou stalo zvíře, zavyl a ztratil nad sebou kontrolu. Brnění, které měl na sobě, odpadlo, jak na něm popraskaly upínací řemínky, a on se proměnil v temnou a obrovskou bytost, jíž z očních důlků sálaly dvě žluté oči a z mordy trčely dlouhé tesáky. Skočil na vysokou polici plnou knih a strhl ji na krále. Zasáhla Corfeho z boku a srazila ho na kolena. Řešitel zazvonil na kamenné podlaze.

Vlk Aruan se nad králem vztyčil a pak se sklonil, aby se mu zakousl do hrdla.

Ale vrhly se na něj dva další stíny a nad králem se strhla řež. Baraz a Felorin s válečným pokřikem zaútočili na obrovské zvíře. Vlk s neuvěřitelnou rychlostí uskočil a serval ze zdi další polici. Velkým obloukem jí mávl a srazil Barazovi vaz. Zvedl ji k dalšímu úderu, ale Felorin uskočil a zaútočil šavlí. Minul, ale vlk musel ustoupit; polici

držel před sebou jako štít. Felorinova ústa se náhle otevřela a meč mu vypadl z ruky. Pootočil se, dostal další ránu a padl na kolena.

Bardolin mu vytáhl meč ze zad a o krok ustoupil, zatímco Felorin padl tváří na podlahu. Obrysy byly rozmazané, jako by měl víc než jeden stín, a opravdu, když se obrátil zpět ke králi, uviděl za ním druhý stín, trochu ztracený v šeru knihovny. Stín začal postupovat a vlk ho následoval.

Corfe měl zlomenou levou ruku a několik žeber.

V ústech cítil krev a ze rtů mu splynul těžký sten bolesti, když se snažil postavit na nohy a zvednout meč. Trubač i korouhevník za ním byli mrtvi, ani nevěděl, kdo je zabil, po celé knihovně slyšel zvuky boje, ale tady stál sám.

Bardolin se mu postavil tváří v tvář, zatímco vlk ho začal obcházet ze strany. Corfe potácivě vstal, čepel Řešitele mu připadala neuvěřitelně těžká. Zarazil meč do podlahy a opřel se o něj jako o hůl. Vzpřímil se a hleděl na muže, který byl kdysi Golophinovým žákem, chráněncem a přítelem. Měl, jak čaroděj říkal, tvář vojáka, a jak se tak na něj Corfe díval, cítil, že v jiném čase a v jiném světě by se z nich stali přátelé. Usmál se. Ten druhý svět už na něj čekal a nebyl příliš daleko.

Bardolin přikývl, jako by mu rozuměl, ale v očích měl ještě něco. Díval se za Corfeho, kamsi za králova záda –

Vtom vlk zaútočil. Corfe, varován pohledem Bardolinových očí, se prudce obrátil, nedbaje bolesti. Řešitel mu poskočil v pěsti jako pták a než tlapa bestie dopadla, vyrazil prudkým bodnutím; cítil, jak hrot projel masem a zabodl se velmi hluboko. Zuby bestie strhly sval z Corfeho tváře a král upadl. Ozval se strašlivý řev, řev zvířete chyceného do pasti, a pak se zaduněním padajícího stromu padl i vlk. Ještě než se dotkl podlahy, stal se ze zvířete nahým starým mužem, a jak tam tak Aruan ležel, z hrudi nad srdcem mu tekla krev. Zvedl hlavu; v očích ho pálila hluboká nenávist. Neuvěřitelně rychle zestárl: tvář pokryly vrásky, maso svalů mizelo, kůže černala. Pomalu se vytrácel, síla z něj unikala a jeho upřený pohled mizel ve dvou očních důlcích prázdné lebky.

Corfe se otřásl. Z lícní kosti mu v cárech viselo maso a krev mu v potocích stékala po brnění. Nyní na něj zaútočil Bardolin. Výraz jeho tváře se nezměnil, stále na ní byla smutná bolest.

Corfemu se podařilo odrazit první výpad, druhý ho zasáhl do hrudního plátu. Padl na dlaždice. Opřel se o stůl nějakého písaře, znovu vstal a odrazil třetí Bardolinův výpad.

„Ne!“

Náhle mezi nimi stanul Golophin se zářícíma očima a plameny okolo pěstí. Dýchal těžce a dokonce i jeho dech svítil. Bardolin sklonil zbraň, i když v očích neměl strach. „Ustup, Golophine,“ řekl klidně.

„Na tomhle jsme se nedohodli!“

„Na tom nezáleží. Je to nutné, nebo by bylo všechno zbytečné.“

„Nedovolím ti to udělat, Bardoline.“

„Nesnaž se mne zastavit, ne teď, když jsme tak blízko. Aruan je mrtev, taková byla dohoda. Ale on musí také zemřít.“

„Ne,“ trval Golophin rozhodně na svém a záře v jeho očích se znásobila.

Bardolinovu tvář zalily slzy. „Jak si přeješ, mistře.“ Odhodil meč a i z jeho postavy vytryskla záře podobná té Golophinově.

Corfe si zakryl oči. Zdálo se mu, jako by se ti dva muži bili v divoké větrné bouři. Knihy začaly hořet, kamenná podlaha zčernala, ale on necítil žádné horko. Země se otřásala.

Pak světlo pohaslo, a když Corfe několikrát zamžikal víčky, aby opět viděl, spatřil Golophina stát nad ležícím Bardolinem, který byl při vědomí, jen hruď se mu vzdouvala a klesala.

„Je mi líto, Barde,“ pozvedl Golophin pěst, která zářila jako hlavice oštěpu.

Ale pak se najednou z šera trosek knihovny vynořil stín. Corfe zprvu nedokázal určit, co to je, ale pak poznal, že je to mladá dívka s bohatými bronzovými vlasy. Varovně křikl na Golophina, ale jeho hlas nebyl silnější než šepot. Skočila starému kouzelníkovi na záda a on v bolestném výkřiku zvedl hlavu. Vypadalo to, jako by se mu dívka vsákla do těla; záře, která z něj vycházela, se u srdce změnila v temnotu. Na okamžik připomínal groteskní sloup mnoha mávajících končetin s jednou tváří, ale nakonec se rozzářilo oslepující světlo a Golophin dopadl na zem jako hromada hadrů.

Jediným slyšitelným zvukem byl Corfův dech. Vzduch byl těžký vlčím odérem a řadou dalších pachů jako staré spáleniště. Corfe pevně

sevřel v dlani meč a kulhavě se vydal ke Golophinovu tělu, ale nenašel nic, jen potrhanou róbu. Zdálo se, že boj v knihovně ustal, a ačkoliv bylo slyšet hlasy z ostatních prostor, měl najednou pocit, že okolo něj jsou už jen mrtví.

Kulhal dál až k Bardolinovu tělu, a u něj se úplně vyčerpán zastavil. Bylo dokonáno. Vše skončilo.

Ale Bardolin se pohnul. Pootočil hlavu a Corfe v temnotě uviděl zazářit jeho oči, jinak se nepohnul.

„Golophin?“

„Je mrtev.“

Bardolinova tvář potemněla a Corfe uslyšel jeho pláč.

Ovládán jakousi vnitřní pohnutkou, položil Řešitele a místo něj uchopil čarodějovu ruku.

„Nakonec to nedokázal,“ zašeptal Bardolin. „Nemohl tě zradit.“ Corfe neodpověděl a Bardolinovy prsty dál svíraly jeho dlaň.

„Přece musí existovat lepší cesta,“ pokračoval Bardolin horečnatým šepotem. Jeho oči se setkaly s Corfeho pohledem. „Musí být lepší cesta. Nemůže to vždycky dopadnout takhle.“

Pomalu z něho vyprchával život. Začalo se rozjasňovat. Temnota na obloze se rozplývala. Corfe spatřil, jak se zpod temných mraků vynořuje modrá obloha. Ze vzdálených koutů knihovny uslyšel přicházet muže, podle řeči to byli Toruňané.

„Opravdu to bude jiné,“ řekl Bardolinovi. Ale čaroděj byl už mrtev.

Venku na bitevním poli se poslední zbytky torunnské armády seskupily do velkého kruhu. Ze všech stran byli obklíčeni mořem nepřátel. Za zády jim hořel Charibon a kouř požárů zakrýval slunce. Okolo nich se kupily hory mrtvol a nespočetné himerianské pluky útočily s nesmiřitelnou umíněností. Muži překračovali mrtvá těla a vrhali se na nepřítele. Torunnský kruh se stále zmenšoval, jak na bojiště přicházely další a další tisícovky nepřátel. S jejich příchodem ztratili obklíčení vojáci jakoukoliv naději a pevně se rozhodli prodat svoje životy co nejdráž. Jejich kázeň a bojová morálka zůstaly silné i navzdory skutečnosti, že jich bylo stále méně. Jejich konec bude, když nic jiného, slavný.

Na bojiště mířila ze západu další armáda. Toruňané se dívali na její příchod s černým zoufalstvím, zatímco himeriany to povzbudilo k dalšímu útoku. Ale zkušené vojenské oko se na chvíli zastavilo na způsobu, jakým nově příchozí armáda pochodovala, a Toruňanů se zmocnila nečekaná naděje.

Příchozí armáda se z pochodové linie rozvinula do bojové formace s hladkou precizností stroje. A tak každý mohl vidět, že bitevní linie, která se zformovala na západní straně pláně, je tvořena muži oblečenými do přísné černi a že vojáci této armády nesou na ramenou dlouhé píky. Když připochodovali blíž, himerianský útok zakolísal a šepot přerostl v hlasitý křik. Toruňané zvedli v údivu hlavy.

Protože právě teď, v rozhodující chvíli, dorazila fimbrijská armáda o síle padesáti tisíc mužů. Přišla na pomoc svým starým nepřátelům, Toruňanům. Jednotkám Druhého císařství stačil jen jeden pohled na zachmuřené válečníky a obrátili se na útěk.

Epilog

Zasněné vrcholky Jafrarských hor se bělaly věčným sněhem, ale úpatí se halila do teplého letního večera; na jasné obloze se začaly objevovat první třpytivé hvězdy.

U táborového ohně seděli dva staří muži a nahřívali si nad plameny dlaně. Nedaleko se popásala na čerstvé trávě jejich zvířata. Jedno byla obyčejná mula, kdežto druhé zvíře byl nádherný dlouhonohý hřebec šedé barvy – patřil ke stejnému druhu, jaký po staletí chovali merdukové ve východních stepích. Oba muži seděli u ohně beze slova. Ale vtom z večerního šera přijel další jezdec a zastavil nedaleko ohně. Na sobě měl černý plášť a na hlavě stříbrný kruh. Po boku se mu houpal prastarý meč a tvář měl pokrytou jizvami, které jako by vyryly drápy divoké šelmy. Zastavil na hranici světla. Sesedl a když k nim kráčel, viděli, že kulhá na jednu nohu.

„Uviděl jsem váš oheň a napadlo mne, že bych se k vám mohl přidat," oslovil je, pak se zabalil do pláště a posadil se k plamenům ohně, které tančily ve větru.

„Jsi unavený,“ řekl mu jeden ze starců, muž s laskavýma očima, mnišskou tonzurou a šedivým plnovousem.

„Také mám za sebou dlouhou cestu.“

„Tak to bys měl s námi zůstat a okusit, jak chutná klid,“ ozval se druhý z mužů, bělovlasý a s tváří merduka.

„To by se mi líbilo.“

Chvíli seděli mlčky a kolem nich nastala noc. Z hor se staly temné obrysy na pozadí hvězdné oblohy. Po chvíli se zjizvený muž pohnul a zamnul si nohu.

„Tam dole jsem skoro ztratil cestu. Málem jsem se vydal špatným směrem.“

„Ale nakonec ses podržel správné cesty,“ usmál se na něj muž s tonzurou a v jeho očích zazářil hluboký soucit. „A teď už možná bude všechno v pořádku. Konečně si můžeš odpočinout.“

Zjizvený muž si povzdechl a přikývl. Ale vypadalo to, že ho trápí ještě něco. „Kdo jsi, pane?“ zeptal se tichým hlasem.

„Kdysi mne nazývali Ramusio, když jsem ještě pobýval mezi lidmi. A tady můj přítel se jmenoval šáhr Baraz. Jestli chceš, můžeš tu s námi zůstat.“

„To rád přijmu,“ prohlásil muž a vypadal, jako by z něj spadlo těžké břemeno.

„A jak můžeme říkat tobě?“ zeptal se šáhr Baraz jemně.

Muž zvedl hlavu a v tom okamžiku vypadal mnohem mladší. Když se podíval na své společníky, náhle mu z tváře zmizely jizvy.

„Jmenuji se Corfe. Kdysi jsem byl králem,“ odpověděl.

Jeho společníci přikývli, jako by jim řekl něco, co už dávno věděli, a pak seděli uprostřed letní noci a dívali se do ohně, zatímco se jim nad hlavou pnula kopule nádherné noční oblohy a pod nohama se tmavé srdce země změnilo na nekonečnou stuhu, táhnoucí se mezi hvězdami.

Kearney, Paul (1967 –)

Britský fantasy spisovatel, pochází ze severoirské Ballymeny, studoval anglický jazyk na univerzitě v Oxfordu a dnes žije v Belfastu. Do žánru vstoupil románem **The Way to Babylon** (1992), v němž je známý autor fantasy požádán o pomoc v boji proti silám hrozícím zcela zničit jím vytvořený magický svět Minginish. Pozornost čtenářů upoutal titulem **A Different Kingdom** (1993, č. Cizí království/Deus 1998), kde popisuje příběh irského chlapce Michaela, který v okolí rodinné farmy objeví vstup do fantastického světa nadpřirozených bytostí. Důstojníka z fantasy románu **Riding the Unicorn** (1994) pronásledují zvláštní vize z jiného světa. Prozatím nejambicióznějším a také nejzdařilejším autorovým projektem je bezesporu fantasy pentalogie The Monarchies of God: **Hawkwood's Voyage** (1995, č. Hawkwoodova cesta/Laser 2001), **The Heretic Kings** (1996, č. Královští kacíři/Laser 2001), **The Iron Wars** (1999, č. Železné války/Laser 2002), **The Second Empire** (2000, č. Druhé císařství/Laser 2003) a **Ships from the West** (2001, č. Lodě ze západu/Laser 2004), v níž vytvořil propracovaný alternativní svět geopoliticky připomínající renesanční Evropu, zde však přirozeně obohacený o přítomnost magie. Pod pseudonymem Peter Corrigan napsal mimo fantastiku stojící romány **Soldier U: SAS – Bandit Country** (1995), **Marině J: SBS – East Afričan Mission** (1997), **The SAS in Action: Delta One Zero** (1997) a **The SAS in Action: Echo Three Zero** (1998), což jsou militaristicky orientované thrillery z historie speciálních vojenských jednotek. Připravovaný román **American Heart** je příběhem z dob americké občanské války s motivem cestování v čase. Dnes opět populární pirátské prostředí hodlá využít v dvoudílné fantasy sérii The Sea-Beggars. Dobrodružná povaha díla má spíše připomínat žánr *sword & sorcery* než historickou fantasy. Rozepsaný je rovněž temný thriller **Carnifex** o masovém vrahovi z dnešního Londýna.

Martin Šust

V legendách pohanských Cimbrijců se říká, že vlk jednoho dne spolkne celý svět a vyvrhne ho do jiného kouta vesmíru. V temnotě vznikne nová rasa lidí, tvrdých a zapálených, a započne dlouhá, pomalá cesta ke světlu.

Ve všech legendách, dokonce i těch nejprimitivnějších, je vždy zrnko pravdy.

Uplynulo šestnáct let od bitvy u Armagediru. Toruňané a merdukové se stali těsnými spojenci ve světě, kde stále více sílí moc neznáma a hrůzy.

Himerianská církev ovládá dvě třetiny kontinentu a stala se pompézní, zkorumpovanou teokracií, jíž je cizí svobodné myšlení. Pouze v Torunně, Ostrabaru a Hebrionu stále vládnou králové, nezávislí na černě oděných zakladatelích.

Ale teď se u pobřeží Hebrionu objevilo něco úžasného. Obrovská flotila lodí připlula z tajemného západu a na palubách je pouze nová rasa. Nesmrtelný arcimág Aruan se vrací do staré vlasti a chce ji učinit svým vlastnictvím.

Poslední román pětidílné ságy uzavírá osudy všech hrdinů - kapitána Hawkwooda, geniálního válečníka Corfeho i královny Isolly.

ISBN 80-7193-177-2

9 788071 931775

Prodejní cena 170 Kč